Lexi B.

NEWMAN

Lexi **B. N**ewman

MECIURILE DRAGOSTEI

VOLUMUL 2

ULTIMA ŞANSĂ LA VICTORIE

0

Timişoara, 2019
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEWMAN, LEXI B. Meciurile Dragostei / Lexi B. Newman. -
Timişoara : Stylished, 2019 3 vol

ISBN 978-606-9017-56-2

Vol 2 : Ultima şansă la victorie. - 2019. - ISBN 978-

606-9017-58-6 821.135.1

Editura STYLISHED Timişoara, Judeţul
Timiş Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.r

oCapitolul 1

Garret

De îndată ce deschid ochii, îmi dau seama ce greşeală catastrofală am făcut,

aşa că mă întreb cum mă voi prezenta la cursuri când toată camera pare să se învârtă.

Oh, rahat! Cursurile!

Sar în capul oaselor şi privesc buimac prin încăpere. Ăsta nu e patul meu. Asta

nu e camera mea! Acela clar nu e
şifonierul meu! Nu e de mirare că sunt
atât de debusolat când, nimic din ce văd,

nu recunosc, în afară de hainele de pe podea. Acelea clar sunt ale mele şi sunt aruncate atât de neglijent, încât mă

înţeapă un junghi de nervi. Oricine e
ticălosul care mi-a aruncat astfel
hainele, o să mănânce numai bătaie!

Cu o migrenă colosală şi un nerv zbătându-mi-se pe maxilar, mă ridic la marginea patului, gemând de durere. La

fiecare mişcare mică îmi simt creierii
zvâcnind cu putere, dovadă că am băut
prea mult. Nu că aş avea vreo îndoială,

oricum. Ţin minte tot ce am făcut, mai puţin cum am ajuns aici, în dormitorul ăsta, care seamănă mult cu dormitorul

unei fetiţe. De parcă n-ar fi fost de ajuns
că îmi vine să vomit tot ce am băut în
ultimele două nopţi, acum simt că vomit

şi când mă văd înconjurat din toate
părţile de roz, alb şi ursuleţi de pluş. Să
nu mai spun că în aer pluteşte un miros

ciudat de dezinfectat, aşa cum miroase
orice salon de spital.

Acum ştiu. Ştiu că mă aflu într-o
cameră din Beta Theta Pi, dar nu ştiu în

care dintre ele. Adică, la cât de beat am fost seara trecută, orice e posibil.

Şi aflu că am dreptate abia când se deschide uşa şi o tipă - pe care nu cred că am mai văzut-o vreodată - se

strecoară înăuntru, rânjindu-mi cu tot cu aparatul ei dentar.
— Bună

!Oh, drace! La cum se prezintă
situaţia şi cum îmi văd cu coada ochilor,
boxerii de pe podea, poziţionaţi strategic

lângă unul dintre picioarele patului, mi-
am tras-o cu tipa asta. Cu tipa asta care,
în afară de aparatul dentar strălucitor,

mai poartă şi ochelari de scafandru, iar obrajii îi sunt plini de acnee.

Cum naiba am nimerit-o aşa prost?

— Tu cine naiba mai eşti?! aproape mă răstesc la ea, îngrozit.

Trag pilota de iarnă peste mine,
asigurându-mă că am toate părţile
importante ale corpului complet

acoperite. Poate că nu ştiu eu ce am
făcut seara trecută, dar ştiu că nu vreau

ca tipa asta să se holbeze la testiculele mele.

— Oh, prostuţule! chicoteşte. Ne-am cunoscut seara trecută. Ai uitat?

Din fericire, aş putea spune. Şi nici nu sper să-mi amintesc vreodată.

— Sunt Margaret, se încruntă, când vede că n-am de gând să spun nimic.

— Uite, Margaret, încep eu, aplecându-mă după tricou, îmi place la nebunie aparatul tău dentar şi ochelarii

cât hublourile unui avion, dar chiar nu-
mi amintesc ce s-a întâmplat azi-noapte

şi sper din tot sufletul să-mi spui
„nimic”.

îmi trag tricoul pe cap din două mişcări stângace, aproape rupându-l în graba mea de a mă îmbrăca şi de-a o

şterge de aici cât mai repede. în acelaşi timp, o urmăresc cu coada ochiului pe Margaret cum mă priveşte nedumerită şi

dezamăgită, ca şi când ar fi pe punctul
de a izbucni în plâns.

Asta mi-ar mai lipsi! De parcă nu ar fi de ajuns că mi-am tras-o cu Răţuşca cea Urâtă în persoană.

— Nu înţeleg de ce vrei să pleci, mărturiseşte. Ne-am distrat noaptea trecută.

Rahat! Chiar nu vreau să aud asta acum! Abia îmi controlez voma, care tot încearcă să-mi urce pe gât.

— Sunt sigur de asta, mormăi ironic, agăţându-mi cu greu boxerii şi trăgându-i către mine.

îi trag pe picioare şi mă ridic din pat, clătinându-mă periculos pe călcâie.

Notă mentală: Garret Dobitocule-Nova, de azi înainte nu mai pui strop de băutură în gură!

— Nu poţi pleca aşa! se revoltă ea,
aruncându-şi braţele subţiri pe lângă

corp. Ai vomitat pe covoraşul meu pluşat!

— Şi ce vrei? Să-ţi cumpăr altul?
pufnesc. Cine te-a pus să mă aduci aici?

îmi trag şi pantalonii, studiind-o interesat. Nu-mi dau seama cum naiba a reuşit să mă care până aici, ţinând cont

că pare să aibă în jur de treizeci de kilograme. Mă îndoiesc serios că m-a adus de una singură, dat fiind faptul că

sunt mai greu decât ea cu vreo şaptezeci
de kilograme. Nici dacă m-ar fi târât, nu

ar fi reuşit să treacă de alee, apoi să mă tragă pe scări.

— Nu te-am adus eu, îmi spune supărată, strângându-şi braţele la piept. Ai venit singur!

Şi de asta mă îndoiesc. Refuz cu
vehemenţa unui copil să cred că am

venit aici de bunăvoie. Nu sunt nici orb,
nici prost.

— Maggie, nu ţi-a spus nimeni că nu e frumos să minţi?

— E Margaret, mă corectează bosumflată.

Cui îi pasă?! Eu vreau să mă car de
aici cât mai repede, iar blestemata asta

de curea tocmai acum şi-a găsit să se blocheze!

— Şi nu mint, adaugă îmbufnată.
Chiar ai venit de unul singur.

— înseamnă că am fost mai beat decât credeam, mormăi.

— Ce?!

Nu e doar urâtă şi cam prostuţă, mai e şi surdă!

— Am spus că a fost o noapte minunată, spun mai tare. Dar haide mai

bine să n-o mai repetăm. Inima mea nu
rezistă la atâta entuziasm!

Mă opresc în dreptul ei şi o bat uşor pe umăr, îmbăr- bătând-o, apoi ies din cameră, răsuflând uşurat. Naiba m-a pus

să beau şi tot naiba m-a adus aici, să am
parte de şocul vieţii mele.

Şi, de parcă n-ar fi suficient, Melody - fata după care sunt cam aprins şi pe care aş smotoci-o până nu mai pot - mă

prinde pe picior greşit, tocmai când
închid uşa în urma mea. Uluită, se
opreşte lângă mine şi mă priveşte lung,

de parcă m-aş fi făcut verde peste noapte, apoi se uită la uşă şi din nou la mine, arătând de-a dreptul bulversată.

— Serios, Garret? Cu Margaret?
— Cine-i Margaret? întreb nedumerit.
— Nu mai ştii din ce cameră ai ieşit?

Oh! Domnişoara Sunt Urâtă cu Draci e Margaret! Acum se vede că mi-a plăcut atât de tare noaptea trecută,

încât o uit la nici cinci secunde de când
am ieşit pe uşă.

— Ştii, credeam că ai gusturi mai bune decât atât.

Melody îşi aruncă pleata brunetă pe spate, apoi porneşte pe lângă mine, îndreptându-se spre scări. Pornesc şi eu

în urma ei, cu privirea fixată pe fesele scoase în evidenţă de pantalonii sport mulaţi. Atât fundul, cât şi muşchii pi-

cioarelor scot la iveală faptul că îi place
să facă sport, un lucru pe care nu l-am
observat până acum, fiind mult prea

ocupat să mă holbez la chipul ei fără cusur.

Ştiu de pe acum că femeia asta o să mă omoare cu zile. De fiecare dată când deschide gura, îmi aminteşte de Alice.

Pot spune că e aproximativ la fel de băţoasă, arogantă şi încăpăţânată ca şi blonda cu care s-a ales prietenul meu.

Doar că Melody mai are ceva în plus,
ceva de care nu-mi dau seama încă.

— Unde te duci? o întreb curios, văzându-i echipamentul.

— Nu e treaba ta, îmi spune sec.

— Normal că e treaba mea odată ce sunt iubitul tău.

Surprinsă, se opreşte la baza scărilor şi se întoarce cu

faţa spre mine, având pe chip o expresie
de un milion de dolari.

— Sper că glumeşti! exclamă
îngrozită. Ai tupeu, nu glumă, să-mi spui

asta după ce ai ieşit din camera unei alte fete!

— Care fată? blufez. Aia nu era fată, scumpo, era maimuţă în toată regula!

Dar nu genul acela de maimuţă drăguţă
pe care să o adopt.

Pufnind, Melody îşi dă ochii peste cap şi coboară scările în grabă, încercând să scape de mine. însă, indiferent cât de

mahmur aş fi, tot sunt mai rapid ca ea.
Din trei paşi o ajung din urmă şi îi
înconjor umerii cu braţul pentru o clipă,

înainte să dea înapoi şi să mă pocnească
peste mână.

— Nu mă atinge! îmi ordonă
ţâfnoasă. Chiar dacă nu era o maimuţă

adorabilă, ai ieşit din camera ei! îmi provoci scârbă!

Ei, drăcie! îmi pun mâinile în şolduri, ca o nevastă supărată, uitându-mă la ea ameninţător. Femeia asta o să-mi

mănânce zilele, aşa cum am mai spus.
Nu mă îndoiesc că o să mă alerge de o
să-mi iasă ochii ca la melci, doar ca să se

distreze pe seama mea. Mult timp am
crezut că e doar o fată frumoasă, dar cu

mintea goală, însă acum îmi dau seama
că e mai deşteaptă decât lasă să se vadă.

— Eşti doar un idiot cât un munte de mare! adaugă enervată. Doar muşchii

sunt de tine, că în capul ăla drăguţ al
tău bate vântul!

— Cine vorbea! pufnesc. Doar sânii sunt de tine, că în pantalonii ăia bate vântul! i-o întorc.

Apoi mă răsucesc pe călcâie şi ies din Beta Theta Pi uşor nervos, mahmur şi cu amnezie. încă încerc să elucidez cum

naiba am ajuns aici şi ce naiba am făcut
cu *Maggie,* căci, ultimul lucru pe care
mi-l doresc în viaţă este să fiu urmărit

de o obsedată cu faţă de submarin în retragere.

Când intru în Kappa Sigma, primul lucru pe care îl fac este să înot printre paharele de plastic roşii, care sunt arun-

cate pe podea. Se vede clar că aici s-a dat o mega-petrecere, căci livingul nostru arată ca un câmp de bătălie.

O observ pe Alice în colţul livingului, având în mână un sac negru de gunoi şi strângând pahar cu pahar, cu o expresie

calmă. Mă sprijin de perete, într-un
umăr, şi o urmăresc amuzat. M-am

obişnuit atât de tare cu ea aici încât,
dacă s-ar muta, probabil aş plânge.

Adică, cine mi-ar mai face de mâncare?

— Unde ai fost? mă întreabă, imediat ce dă cu ochii de mine. Ai ratat micul

dejun, iar Roman s-a dus la cursuri fără tine.

— El probabil nu e la fel de mahmur ca mine, mormăi, încercând din răsputeri să ignor durerea de cap. Şi nu

o să-ţi spun unde am fost, pentru că nu vreau să râzi de mine o săptămână întreagă!

Alice se opreşte din cules pahare şi se uită la mine curioasă, arcuindu-şi ambele sprâncene atent pensate. Femeia

asta e obsedată de propria-i imagine,
altfel nu pot să-mi dau seama de ce nu
are zburlit nici măcar un fir de păr.

— Unde ai fost? întreabă iar, mai curioasă decât prima oară. Să nu-mi spui că ai dormit afară sau că ai încălecat

statuia din campus! La cât de beat ai fost aseară...

Crede că nu ştiu cât de beat am fost? Jumătate din creierul meu e încă în ceaţă şi lucrează la viteză minimă să re-

cupereze datele de noaptea trecută. Nu-i prea iese, se pare, căci nu-mi amintesc mai nimic. Ştiu doar că eram în bucătă-

ria Frăţiei mele, apoi m-am trezit într-un pat cu aşternuturi roz, în camera Răţuştei cea urâtă.

Nu cred că am facut-o vreodată mai lată decât acum.

— Sincer, aş fi preferat să încalec
statuia, mormăi mai mult pentru mine.

Dacă te rog, îmi poţi face o cafea la fel
de amară ca sufletul tău?

Dându-şi ironic ochii peste cap,
abandonează sacul şi trece pe lângă
mine, pufăind ca un tren pe aburi,

deranjată de spusele mele. însă, probabil
ştie şi ea că nu e luminoasă ca o lampă.
în afară de comportamentul ei faţă de

Roman, e la fel de acră precum era când
am cunoscut-o.

Amuzat, mă ţin după ea până în bucătărie, unde parcă s-a dat al treilea război mondial. Blaturile sunt pline ochi

cu sticle goale şi pahare, iar în chiuvetă
stau frumos mai multe cioburi colorate
şi mucuri de ţigară.

Alice se opreşte în dreptul expresorului şi îi dă drumul, apoi îmi aruncă o privire scurtă printre genele

lungi, dese şi rimelate. Probabil încă aşteaptă să-i spun unde am fost toată noaptea, dar nu i-aş spune nici dacă m-

ar ameninţa cu scaunul electric. E
îndeajuns de rău că ştiu deja două
persoane şi refuz cu vehemenţă să

accept faptul că, în curând, va şti tot campusul.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui? mă întreabă pe un ton suspicios.

— Nici dacă ar începe să plouă cu bolovani doar deasupra capului meu! îi spun categoric.

Trag un scaun şi mă aşez la masă,
frecându-mi pleoapele cu podurile
palmelor ca să alung ceaţa din faţa

ochilor, în timp ce îmi promit mie însumi că nu voi mai pune strop de băutură în gură, cel puţin până la absolvire.

— Ce s-a întâmplat, Garret? insistă Alice, punându-mi cana cu cafea în faţă. Ai fugit cu Scufiţa Roşie azi-noapte?

Rânjetul ei e unul răutăcios şi, dacă n-ar fi iubita prietenului meu cel mai bun, cel mai sigur aş pocni-o.

— Mai degrabă am fugit cu lupul, pufai nemulţumit. Uneori am aşa un noroc...

în continuare amuzată, blonda se aşază pe scaunul din faţă, punându-şi cana ei roz pe masă. Nu-mi dau seama

dacă Alice ştie ceva, dar trebuie să
recunosc că am început să urăsc
culoarea asta blestemată mai mult decât

îmi urăsc amicul prostănac din
pantaloni.

— Sinceră să fiu, te-am văzut aseară plecând cu o fată şi credeam că e

Melody, dar la ce expresie ai acum, mă îndoiesc că a fost ea.

— Aş fi vrut eu! pufnesc, clătinând din cap. De fapt, aş fi preferat orice altă fată, decât pe Betty.

— De ce? Avea păr pe spate?

Mă uit la ea uluit cum izbucneşte în râs cu o poftă nebunească. Acum se

vede că e iubita lui Roman, căci a învă-
ţat-o câte ceva. în sfârşit, înţepata
WhiteHall, intră în rândul glumeţelor.

— Mă bucur că nu-mi amintesc să fi observat un astfel de detaliu. Cred că aş fi avut coşmaruri pentru toată viaţa. E

de ajuns că i-am văzut aparatul dentar, care pun pariu că avea câteva urme de mic dejun, şi ochelarii cu lentile anti-

rachetă. Chiar nu vreau să ştiu dacă mai
are şi păr pe spate sau prin alte locuri,
în afară de cap!

Alice se înecă de râs, hohotind atât de tare, încât pun pariu că i-a trezit pe toţi cei care încă moţăiau. în schimb, eu

mă cutremur de groază şi scârbă,
împingând ideea asta într-un colţ
întunecat al minţii.

— Dar faza cea mai urâtă din toată treaba asta este că Melody m-a văzut ieşind din camera ei. Acum or să ştie toţi

cei din campus că fac acte caritabile cu urâtele Pământului.

— Atunci, ai grijă să nu se formeze
coadă la uşă şi să blocheze intrarea! mă

ia blonda peste picior, încă hohotind cu putere.

îşi şterge câteva lacrimi cu dosul palmei, ignorându-mi cu desăvârşire expresia criminală. Sunt sigur că o să-i

toarne lui Roman tot ce-i spun eu acum,
înainte să apuc să mă apăr în vreun fel.
Prietenul meu o să ajungă să creadă că

am o obsesie şi pentru eşecurile Mamei Natură, nu doar pentru animale şi pentru peluze perfecte.

— O blochezi tu deja, cu fundul tău enorm! i-o trântesc, ştergându-i zâmbetul poznaş.

— Hei!

Se întinde peste masă şi mă pocneşte peste degete supărată, fix când dau să

duc cana cu cafea la gură. Lichidul
fierbinte şi negru împroaşcă masa pătată
pe alocuri cu băutură lipicioasă.

Roman spune că nu m-am îngrăşat!
replică arogantă, strângându-şi braţele
la piept

— .Roman spune asta pentru că nu vrea să ajungă să doarmă pe canapea, doar din cauza faptului că tu nu eşti capabilă să accepţi că te transformi într-un hamburger! rânjesc.

— Eşti cam obraznic astăzi, constată ea, mijindu-şi critic ochii. Poate vrei ca data viitoare să-ţi scuip în cafea!

îmi mijesc şi eu ochii, suspicios.

— N-ai îndrăzni!

— Poate că nu, dar lui Michael tot o să-i retez coada cu un satâr! Aşadar, ai grijă ce spui despre fundul meu!

— Chiar dacă i-ai reteza coada, fundul tău tot cât Casa Albă e!

Drept răspuns, blonda flutură din mână şi se ridică de pe scaun, punându-şi cana acum goală în chiuvetă, înainte să părăsească bucătăria bolborosind în barbie.

Trebuie să recunosc că Roman e un bărbat norocos, dar cam prostănac, căci nu e în stare să spună adevărul. Iubita lui cam ia proporţii, dat fiind faptul că, în ultimul timp, a început să mănânce cam mult.

Chicotind, ies şi eu din bucătărie, dând nas în nas cu Betty, care îmi trânteşte în braţe fără introduceri un covoraş pluşat şi împachetat, cu un miros ciudat de alcool.

— Ce naiba e cu ăsta? o întreb iritat.

— Să-l speli! îmi explică. Nu mi l-a cumpărat mă-ta, ca să vomiţi pe el! îl vreau până deseară, altfel...

— Altfel ce? izbucnesc în râs. Mă baţi la şah?

îşi mijeşte ochii din spatele lentilelor groase ale ochelarilor, vrând să abordeze o expresie ameninţătoare. Greu de făcut, când măsoară un

metru şi e mai subţire decât şiretul de la tenişii mei.

Alice îşi drege glasul în living, însă nu o bag în seamă. Sunt prea ocupat să-i trântesc covoraşul înapoi în braţe, să o răsucesc de umeri şi să o împing pe uşă afară.

— O să-l chem pe fratele meu, care o să te bată măr! se revoltă, zbătându-se cu putere ca să se elibereze.

— Dacă fratele tău e la fel de gras ca tine, tot ce trebuie să fac este să suflu spre el şi îl mai prinzi abia la graniţa cu Canada!

O împing pe verandă, apoi mă întorc în casă şi îi trântesc uşa în nas, dar nu înainte de a spune:

— Fratele meu e luptător de...

Iar restul e doar o bâlbâială înfundată, căci mintea mea a rămas fixată pe cuvântul „luptător”.

— A spus cumva că fratele ei e luptător? o întreb pe Alice, încruntat.

— Asta voiam să-ţi spun, dar nu m-ai băgat în seamă! pufneşte, aruncându-şi braţele în aer cu exasperare. Pe vremea când stătea în Beta Theta Pi, fratele ei a venit în vizită. Tot ce pot să spun este că omul e nevoit să se aplece atunci când vrea să intre pe uşă.

Oh, drace! Prost le mai croiesc! De ce trebuia să mă încurc eu cu o fată care, pe lângă că e urâtă cu draci, mai are şi un frate bătăuş care o să-mi rupă toate membrele?

Mă reped spre uşă şi o deschid chiar în momentul în care Betty dă să coboare scările. O ajung din urmă şi o prind de braţ, oprind-o înainte să-i treacă prin gând să-l sune pe fratele terorist.

— Dă-mi mie covoraşul, îi cer. Ţi-l fac lună şi bec! Jur!

Capitolul 2

Garret

Cele patru perechi de picioare ale Tajei îmi gâdilă degetele, când încearcă să se caţere de pe mâna dreaptă pe cea stângă, însă asta nu e tot. Cele patru perechi de picioare ale ei îi ţin pe Roman şi pe Alice la distanţă de mine, îngrămădiţi pe un fotoliu, cât mai departe de tarantula care pare să îi bage în sperieţi.

Ştiu că i-am cauzat lui Roman o fobie pentru păianjeni şi, în special, pentru Taja, însă Alice are o fobie pentru orice tip de animal. Expresia ei îngrozită mă distrează de fiecare dată.

— Blondo, să ştii că Taja simte că îţi este frică de ea, o informez chicotind.

— Cui îi pasă?! pufneşte, stând ghemuită pe genunchii prietenului meu. Doar ţine-o departe de mine! Nu-mi place faţa ei.

— Nici ei nu-i place faţa ta, replic amuzat.

— Garret! mârâie Roman, enervat. De ce ai scos-o pe Taja din camera ta?

Bună întrebare. Am scos-o pentru că Alice se întrecea cu gluma despre Betty şi ştiam că doar Taja o poate face să-şi închidă gura şi să redevină serioasă. Aş spune că nu e vina mea că am amestecat băuturile şi că asta m-a dus în patul celei mai urâte fete din tot campusul - care mai are şi un frate bătăuş -, dar ştiu şi eu care e adevărul. Le-am amestecat pentru că sunt prost şi nimeni, în afară de mine, nu e vinovat pentru asta.

— Uneori trebuie să o scot la plimbare, blufez. Nu pot să o ţin în cameră doar pentru că voi sunteţi nişte găini fricoase.

— Uite care-i treaba, Gare! pufăie el. Dacă nu le ţii în camera ta şi îmi mai sperii mult iubita însărcinată, o să chem Controlul Animalelor! Nici măcar nu avem voie să ţinem animale aici şi dacă zbârcitul de White... viitorul meu socru află, se corectează, crispându-se, o să ne dea afară pe toţi!

Alice îi trage o privire răutăcioasă prietenului meu idiot, pe care se pare că îl mănâncă limba şi vrea să doarmă pe canapea la noapte.

— Bine! cedez. Le ţin în camera mea. Doar nu chema Controlul Animalelor. înţeleg că ţi-e ciudă pe relaţia pe care am format-o cu ele, dar totuşi...

Roman îşi dă ochii peste cap, ca să-mi arate că mă găseşte ridicol.

— Garret, din partea mea, n-ai decât să te şi căsătoreşti cu ele, că nu-mi pasă, atâta timp cât le ţii sub cheie! Ce se întâmplă în dormitor e strict treaba ta.

Mă prefac că nu a făcut o aluzie de-a dreptul jignitoare şi greţoasă şi fac ce ştiu mai bine, adică să mă iau de el.

— Ai pretenţii mari, mai ales ţinând cont că, ce se întâmplă în dormitorul tău, e problema tuturor, bombăn. Mi-e milă de Kevin, care are camera fix lângă a ta. E nevoit să vă asculte toate perversiunile.

— Mă doare în cot, replică Roman sec.

— Nu ştiu ce să spun, rânjeşte. Ar trebui să facem o regulă nouă: „Gemetele sunt interzise după ora nouă şi jumătate seara”.

Ignor privirea urâtă pe care mi-o aruncă blonda pe sub gene; ştiu că nu are o privire mai frumoasă, fiindcă e mai acră decât lămâia însăşi.

Sunt curios dacă o să mai fi de acord cu regula asta când o să-ţi găseşti o iubită, spune Roman gânditor, mân- gâindu-şi bărbia. Asta dacă o să-ţi găseşti vreodată. Ţie îţi trebuie o fată care să aibă tendinţe sinucigaşe, ca să poată intra în dormitorul tău.Flutur din mână, în semn că nu mă prea interesează dacă voi găsi acea fată sau nu, cum nu mă interesează nici părerea lui Roman. Nu vreau o iubită care să mă enerveze toată ziua, aşa cum se întâmplă în cazul lui. Sunt conştient de faptul că abia pot avea grijă de mine şi de animalele mele, aşa că nu mă cred în stare să întreţin o relaţie pe o durată lungă de timp. Aş eşua lamentabil.

— Oricum, vreau să vorbim despre altceva, dacă tot suntem aici, adaugă Roman serios. Vreau să vii cu noi în vacanţa de Crăciun.

îmi mut ochii de pe Taja pe el, arcuindu-mi curios sprâncenele. De unde a venit asta? Eu şi Roman nu ne petrecem niciodată sărbătorile împreună.

— Ce? întreb nesigur.

— Acum o mai faci şi pe surdul, nu doar pe prostul? pufneşte. Ce ai auzit. Vii cu noi acasă la ai mei.

— Vin pe dracu'! aproape urlu. Nu vin nicăieri!

Proaspăt enervat, mă ridic de pe canapea şi dau să mă
îndrept spre scări ca să scap de discuţia asta, însă vocea lui Roman mă opreşte când mă întreabă iritat:

— Şi unde o să stai, dobitocule?! Brittney a dat colţul acum câteva săptămâni şi te cunosc

suficient de bine, cât să ştiu că nu o să-ţi calci orgoliul ca să te duci la tatăl tău!

— Aşadar, te-ai gândit să faci un act de caritate, nu? Ţi-e teamă că nu o să te viziteze Moş Crăciun dacă nu faci un gest nobil.

— Nu fi idiot! mă apostrofează Alice, pe un ton de General. Dacă te-a invitat să îţi petreci vacanţa cu noi, nu înseamnă că o face din compasiune.

Plescăi zgomotos din buze, dându-mi totodată ochii peste cap. Aş prefera ca Alice să nu se bage în situaţia asta, pentru că ea nu ştie exact ce se întâmplă. Nici Roman nu ştie exact, dacă este să mă gândesc mai bine. Niciunul dintre ei nu ştie cum e situaţia şi, totuşi, se trezesc vorbind, ca să mă enerveze pe mine.

— Am spus deja că nu vin, replic, scrâşnind din dinţi.

—Nu mă face să te iau la şuturi, mă avertizează Roman. Măcar ascultă ce am de spus, până la final. Nu o să fi singur. I-am invitat deja pe Victor, Kevin, Trevor şi Melody.

Când aud ultimul nume, mă întorc spre Roman rânjind ca un motan care tocmai a înghiţit canarul. Fir-ar să fie! Nu putea spune aşa de la bun început? Mă scutea de nişte nervi.

— Melody, zici?

Roman izbucneşte în râs, iar Alice îşi dă discret ochii peste cap, ironizându-mă.

— Alice a auzit-o vorbind la telefon, îmi explică. Părinţii ei sunt într-o croazieră, aşa că o să fie singură de sărbători dacă merge acasă. Am invitat-o şi o să vină.

— Şi de ce naiba n-ai spus aşa?! mă răţoiesc la el, iritat. Dacă îmi spuneai de la bun început, nu te mai drăcuiam în gând degeaba!

— M-ai drăcuit? întreabă mirat.

— Tu ce crezi? Până şi Taja te-a înjurat.

Roman se uită scurt la tarantula din palma mea, apoi se cutremură puternic, cuprins de groază. Nu mă îndoiesc deloc că o urăşte de moarte, încă din momentul în care s-a trezit cu ea pe piept.

Ideea lui nu mi se mai pare atât de respingătoare, cum mi s-a părut la început. Datorită faptului că Melody va fi şi ea acolo, o să mă distrez pe cinste, tachinând-o, terori- zând-o şi înghesuind-o prin orice colţişor întunecat, dar vesel, pe care îl găsesc. Nu o să aibă unde să fugă. Nu o să mă mai poată ocoli.

— Am o curiozitate, totuşi, mă încrunt. Crezi că tatăl tău o să fie încântat de asta?

Roman ridică din umeri, în semn că nu-i prea pasă. Multe nu-i mai pasă de la un timp. Refuz să cred că am devenit brusc paranoic, căci prietenul meu pare să se fi schimbat peste noapte. Adică, nu am o altă explicaţie - în afară că l-au răpit extratereştrii şi i-au supt creierul cu un pai -, deoarece Roman Hunter, cel din faţa mea, nu-şi mai

dă interesul. Pe teren a devenit ca o găină fără cap, care se învârte în cerc degeaba sau care se tăvăleşte la pământ mai des decât pasează mingea.

— Probabil că nu vom sta acolo, spune la un moment dat. Mama vrea să o aducă pe bunica pentru a face sărbătorile împreună, iar casa din

Maryland o să fie goală. Mă gândeam să facem Crăciunul şi Anul Nou acolo.

— Spune-mi doar un lucru, îi cer. Bunica ta are vecini?

Acesta se încruntă şi clatină vag din cap.

— Locuieşte într-o zonă izolată. De ce?

Exact răspunsul la care speram. Pornesc din loc, în- dreptându-mă cu viteză spre scări, fără să-i răspund. Dacă i-aş spune ce năzbâtii îmi trec prin cap, probabil şi-ar retrage invitaţia sau i-ar angaja lui Melody nişte bodyguarzi. La cum se prezintă situaţia, sărmana brunetă sexy o să iasă cam ciufulită din casa aceea.

Nervos, ridic mingea de pe pământul îngheţat şi îl lovesc pe Roman cu ea, doar ca să nu mă duc la el şi să-i trag vreo două peste ceafa. Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat cu el, dar e mai aerian decât e de obicei. Dacă Hawking nu ar fi permanent cu ochii pe noi, l-aş lua la şuturi.

— Ce mama naibii crezi că faci?! mă răstesc la el, după ce îmi scot casca. Până şi bunicul are mai mult forţă de aruncare decât ai tu!

— Nu mai ţipa la mine, handicapatule! mă apostrofează. Tu n-ai avut niciodată zile mai proaste?

Zile?! în cazul lui, sunt săptămâni proaste, nu zile. De când s-au schimbat rolurile prin nu ştiu ce împrejurare, Roman s-a culcat pe o ureche. E vizibil faptul că nu mai trage la fel de mult ca până acum, de parcă nu-i mai place fotbalul.

— Asta e una dintre zilele mele proaste! mă răstesc. Afară, gradele sunt cu minus, iar tu arunci ca o leşinată!

— Mi-au îngheţat mâinile, se scuză el, strâmbând din

nas.

Ochii lui căprui se mută de pe mine, în pământ, şi îmi dau seama că minte. Nu înţeleg. Iubea fotbalul; ce anume l-a făcut să devină atât de rece faţă de sportul său preferat? Căci mă îndoiesc că sunt de vină Alice şi copilul pe care îl aşteaptă.

— Serios? pufnesc. Iar încerci să mă minţi?

Slade se înfiinţează lângă noi şi îşi dă jos casca, scru- tându-ne din priviri pe amândoi.

— Jucăm şi noi nişte fotbal sau ne întindem la o şuetă? ne întreabă serios.

Decid că ignorarea e cea mai bună tactică momentan. Nu vreau să-l bag în seamă şi să-l pocnesc, în loc să-l altoiesc pe prietenul meu nătâng, care se dovedeşte a avea braţe de gelatină pe vreme rece.

— Ia du-te şi caută-mă în altă parte! Dacă mă găseşti, spune-i că te-am trimis eu! îl concediază Roman cu un gest, iar eu izbucnesc în râs.

Drept răspuns, Slade îşi dă ochii peste cap şi pleacă în pas alergător, alăturându-se lui Trevor. Uneori, ăştia doi bârfesc mai rău ca nişte fete.

— Deci? întreb cu sprâncenele arcuite, aşteptând să-mi răspundă la întrebarea pe care i-am pus-o înainte ca Slade să ne întrerupă cu apariţia sa fantomatică.

— Deci, ce? blufează Roman, făcând pe prostul.

— îmi spui de ce încerci să mă minţi şi de ce joci ca o babă? De fapt, dacă mă gândesc bine, compararea asta e o jignire la adresa persoanelor vârstnice. O babă joacă mai bine ca

tine. E mai energică decât ai fost tu în ultimele săptămâni.

Acesta mă concediază şi pe mine cu un gest din mână, apoi îşi pune casca pe cap, în semn că discuţia a luat sfârşit. Deocamdată. Nu m-aş mai numi prietenul lui cel mai bun **20**
dacă nu l-aş teroriza cu insistenţe, pentru a-mi răspunde la întrebarea care mă zgârie pe creier, aşa că o să mă asigur că voi afla motivul înainte să se termine vacanţa de iarnă.

Mă aplec după minge şi i-o pasez lui Brandy pentru a da startul jocului, însă Hawking fluieră ca semn că s-a terminat antrenamentul, apoi pleacă spre ieşirea de pe teren, morocănos ca întotdeauna.

Pufăind nervos, pornesc spre vestiare, ca să ies cât mai repede din blestematul de echipament. Cum astăzi nu prea am jucat, ci mai mult ne-am ciondănit, am îngheţat la propriu, dat fiind faptul că gradele sunt cu minus şi stă să ningă.

Dar, spre deosebire de mine, Melody pare să se creadă pe cea mai călduroasă plajă din lume, căci o zăresc pe pista de alergat, îmbrăcată comod, cu o pereche de pantaloni sport subţiri şi o bustieră.

Să fiu al naibii!

Am observat-o de multe ori alergând în jurul terenului cât noi ne antrenam, însă niciodată nu i-am băgat în seamă prezenţa.

Mă opresc din mers la marginea pistei de alergat şi aştept amuzat să se apropie de locul în care sunt. Imediat de trece de mine, nebăgându-mă în seamă, pornesc în pas alergător până ajung în dreptul ei, apoi îi smulg una dintre căştile din urechi, făcând-o să tresară.

— Ce naiba vrei, Garret? mă întreabă nervoasă, privind fix în faţă.

— Am auzit că ne petrecem sărbătorile împreună, îi spun, rânjind pe sub mustăţi ca un motan malefic.

— Cine ţi-a spus asta?

— O păsărică? o rostesc ca pe o întrebare, confuz.

Mai face câţiva paşi, apoi se opreşte gâfâind, scoţân-
du-şi şi cealaltă cască din ureche.
O păsărică? mă întreabă brusc amuzată. Garret, cu durere în suflet îţi spun că ai nevoie de un psihiatru şi nu unul normal. Ai nevoie de cel mai bun psihiatru din lume, căci păsărelele nu vorbesc

!Deşi îmi vine să-mi dau ochii peste cap, ţin să dramatizez puţin şi îmi duc o mână în dreptul inimii cu un gest teatral, aranjându-mi pe faţă o expresie şocată.

— Cum să nu vorbească?! Am auzit-o eu!

— Tocmai că ai auzit-o, te va ţine mult timp acolo unde ţi-e locul de fapt, adică într-un spital de nebuni.

Mă uit la ea surprins. Nu credeam că poate fi mai rea decât Alice - pe care, până acum, am considerat-o cea mai a naibii femeie pe care am cunoscut-o. M-am înşelat, evident. La cum se prezintă situaţia, bruneta din faţa mea e o căţea veritabilă care merită pocnită peste faţă.

— Dacă eu trebuie să consult un psihiatru, tu trebuie să faci terapie de autocontrol, i-o trântesc.

Rânjetul de pe buzele pline şi date excesiv cu lipgloss, îi piere subit. Se pare că nu-i place să i se trântească în faţă un astfel de adevăr.

— Nu am probleme cu temperamentul, îmi spune convinsă, privindu-mă cu superioritate.

— Serios? pufnesc. Pentru că eu văd cu totul altceva. De fiecare dată când mă apropii de tine, îţi sare muştarul, dacă mă înţelegi. Sigur ai probleme mari cu furia.

— Sau, pur şi simplu, nu-mi place prezenţa ta! mi-o retează.

— Nu, clatin din cap, chicotind. îţi place prezenţa mea. Eventual, îţi place prea mult, iar asta te scoate din minţi!

Ochii ei căprui se mijesc de neplăcere, ajungând să se uite la mine furioasă, de parcă e

pe cale să mă atace. Nu cred că poate fi mai vizibil decât atât că am atins un punct slab.

— Ba chiar nu-mi placi deloc! aproape se răsteşte, strângându-şi nervoasă pumnii pe lângă corp. Eşti mereu pus pe glume şi nu iei absolut nimic în serios, în afară de fotbalul tău idiot! Nu-mi dau seama cum poate cineva să te suporte!

Nu iau nimic în serios?!

Ei, drăcie!

Femeia asta habar nu are ce vorbeşte. Iau multe lucruri în serios, mai multe decât ia ea, dar faptul că nu mă cunoaşte deloc, nu-i permite să vorbească aiurea. Nu are nici cea mai vagă idee cum sunt şi faptul că toţi mă tratează de parcă sunt exact aşa cum las eu să se vadă, începe să mă irite.

— Asta mă întreb şi eu în privinţa ta, îi replic tăios. Trebuia să-mi dau seama că, deşi Summer a dispărut din peisaj, creierul tău tot cât o alună e!

Icnetul ei e balsam pentru orgoliul meu bărbătesc şi prostesc. Nu şi-a ales bine persoana la care să-şi scoată colţii şi în faţa căreia să o facă pe deşteapta. O cunosc la fel de bine cum o cunoaşte majoritatea, ca fiind fosta racolată a căţelei roşcate care le-a făcut „favoruri” tuturor celor care nu şi-au putut ţine şliţul închis. Din păcate pentru Melody, deşi e o fată frumoasă şi chiar se străduieşte să iasă la lumină, încă trăieşte în umbra celei pe care o urma de parcă ar fi fost vreo sfântă, cu toate că aceasta a dispărut imediat ce a ieşit la iveală metoda ei de a intra în cercurile sociale importante ale campusului. Şi, deşi încă nu a ieşit nimic la iveală şi în privinţa ei, mă aştept la orice.

— Asta e părerea ta despre mine? mă întreabă încă uluită. Doar un chip frumos, care nu are minte deloc?

— Să nu uităm de corp, rânjesc. Ai un corp minunat!

— Du-te naibii, Garret! Vorbeşti de parcă tu eşti mai breaz! Crezi că eu nu am auzit poveşti despre tine? chicoteşte. Cum că eşti ca un dulap, dar cu o „cheie” mică?

Izbucneşte în râs pe seama mea, în timp ce eu o urmăresc serios, aşteptând să se potolească. Cheie mică? Ei bine, îi arăt eu cheie mică!

Fix când se aşteaptă mai puţin, îmi dau jos pantalonii cu tot cu boxeri şi rânjesc când zâmbetul ei piere subit şi ajunge să se uite la mine cu ochi mari şi şocaţi.

îl aud pe Roman râzând cu putere la ieşirea de pe teren. Nici nu vreau să-mi imaginez cum arată pentru el scena asta, dar sunt sigur că se aştepta la orice din partea mea.

Ruşinată, Melody îşi acoperă rapid ochii cu palmele, înroşindu-se în obraji. Gradele sunt încă cu minus, iar eu stau pe jumătate dezbrăcat, în faţa unei brunete guralive, care mi-a spus că am „cheia” mică.

Asta chiar e tipic mie!

— Ce spui, iubito? rânjesc. Mai crezi ce se zvoneşte în campus?

— îmbracă-te, nemernicule! urlă panicată, cu ochii încă acoperiţi.

Scoate un sunet de dezgust, apoi pleacă cu paşi rapizi, arătând cu adevărat disperată să se îndepărteze de mine. încă amuzat, îmi trag pantalonii înapoi şi pornesc spre Roman, având pe buze un zâmbet larg şi poznaş.

— Eşti un ciudat, omule! îmi spune acesta când ajung în dreptul lui.

— Nu-mi pasă! chicotesc. Acum, haide să mergem mai repede! Mi-a îngheţat fundul!

Fundul ca fundul, dar săraca fată tocmai s-a ales cu coşmarul vieţii ei!Capitolul 3

Garret

Mazda lui Roman se opreşte în faţa casei şi, atât eu, cât şi el, ne holbăm la ea ca la nave spaţiale. Arată perfect, de parcă nici nu a avut vreodată vreo zgârietură.

Alice coboară de la volan şi face o plecăciune, ca şi când ar fi participat la vreun concurs şi a câştigat. Pe naiba! Singurul bine pe care l-a făcut a fost să se ducă după maşină, să o ia de la service şi să conducă în siguranţă până în campus, ţinând cont că Roman a fost ocupat cu ultimele cursuri înainte de vacanţă. Totuşi, trebuie să recunosc că, deşi e blondă şi e femeie, a reuşit să aducă frumuseţea roşcată întreagă şi nevătămată, cu toate farurile, stopurile şi toate barele de protecţie la locurile lor.

— Felicitări! mormăi ironic. Meriţi o acadea că nu ai intrat în primul stâlp de iluminat!

Roman îmi altoieşte rapid un cot în coaste şi înaintează spre logodnica lui, sărutând-o cast pe buzele rujate. Apoi face ceea ce voia să facă de la început: îşi studiază adevărata iubită. Maşina.

— Arată perfect! rânjeşte el, mângâind blând capota sub care stau o grămadă de cai putere.

îmi vine să-mi dau ochii peste cap. încă nu înţeleg de ce mereu a preferat maşinile puternice. Sunt periculoase.

— Şi sicriul unde-i? o întreb pe Alice, abordând o mină curioasă.

— Ce sicriu? se încruntă.

— O maşină ca asta sigur vine la pachet cu coşciug şi întreg serviciul funerar. Mă gândeam că, odată ce service-ul auto la care aţi dus-o v-a lăsat faliţi, măcar să vă fi dat ceva cadou şi nu, nu mă refer la porcăriile alea frumos mirositoare, în formă de brazi.

Alice flutură din mână imediat ce-şi dă seama despre ce vorbesc, iar Roman pufăie lângă ea, strâmbându-se copilăreşte la mine.

— Stai liniştit, Gare! îmi cere el. N-am uitat de bicicleta pe care ţi-o datorez!

Neputând să mă mai abţin, îmi ridic braţul şi îi arăt degetul mijlociu, ca să vadă că mă doare în cot de bicicleta lui. Nimeni şi nimic nu o poate înlocui pe Brittney. Ea a fost singura mea prietenă o vară întreagă.

— Ţi-am mai spus eu unde să-ţi bagi bicicleta aia, dar pot să ţi-o repet, în caz că nu-ţi mai aduci aminte.

— Nu, mersi! se grăbeşte Roman să mi-o reteze, cu- tremurându-se. Nu am cum să uit prima oară când ai rupt norma limbajului urât!

Mândru de mine, îi zâmbesc cu toţi dinţii, zâmbet care îmi cade brusc când o văd pe Betty apropiindu-se furioasă de noi, înfofolită în cele mai groase haine pe care le-am văzut. Şi asta doar în partea de sus, căci în partea de jos poartă doar o pereche de jeanşi care stau pe ea mai să cadă. Probabil nu aş fi recunoscut-o altfel, pentru că abia dacă i se văd ochii şi vârful nasului ascuţit, ieşind de sub fular.

Se opreşte la un pas distanţă în faţa mea şi sunt nevoit să dau înapoi. De fiecare dată când o văd pe fata asta, îmi simt voma urcând pe gât. Nu e o senzaţie plăcută deloc.

— Mi-ai curăţat covoraşul? bolboroseşte de după fular, uitându-se la mine urât.

încă o privesc şi nu-mi vine să cred că am fost atât de beat încât m-am culcat cu ea. Până şi Răţuşca cea Urâtă se poate considera o prinţesă pe lângă Margaret, care acum aruncă fulgere spre mine.

— Am cumva faţă de menajeră? o întreb scârbit, arătând cu un gest teatral spre chipul meu.

— Acum nu, dar o să ai dacă îl chem pe fratele meu! mă ameninţă.

Scobitoarea asta chiar nu ştie când să se oprească! Poate că ştie fratele ei kung-fu, ca Jackie Chan, dar eu chiar nu sunt o găină fricoasă care să o rupă la fugă, când un tip arţăgos sare la bătaie. Sunt genul de persoană care preferă să rămână şi să lupte, ca pe front, chiar dacă şansele mele ar fi nule.

— Auzi, cucoană?! mă răţoiesc la ea. Eu nu-ţi spăl niciun covor, că nu-s mă-ta! Dacă eşti atât de sensibilă la puţină vomă, trebuia să mă laşi acolo de unde m-ai cules! Ăştia se numesc „limbrici”, duduie!

Roman şi Alice izbucnesc la unison în râs, dar nu-i bag în seamă. Faptul că Margaret are gura acoperită cu fularul mă împiedică să văd cum îi cade maxilarul de şoc. Totuşi, ochii ei măriţi, ascunşi de lentilele groase, sunt destul de sugestivi. Nu-i convine deloc ce aude, iar eu nu-mi dau seama cum naiba a putut să se aştepte să joc precum cântă ea. Adică, nu-şi cunoaşte poziţia sau... faţa? La ce avânt a prins, am impresia că nu s-a mai privit de mult în oglindă.

— Ce vrei să zici cu asta?! mă întreabă surprinsă.

— Vreau să spun că ai limbrici, pentru că ai avut mân- cărimi în fund când te-ai încurcat cu mine. Acum taci, îndură şi spală-ţi singură covoraşul! îl găseşti în living.

O expediez cu un gest din mână, rugându-mă în gând să plece înainte ca prietenii mei să se sufoce de râs. Oricum, e cert că mă aşteaptă o batjocoră de proporţii, de care n-o să scap până

nu absolv şi mă mut în Cuba, alături de Summer. Ghinionul meu este că am prieteni glumeţi care nu or să slăbească sforile nici dacă obosesc.

— Râdeţi ca nişte sfecle! mă răstesc la Roman şi la Alice, imediat după ce Margaret se cară. Nu e vina mea că am lipici la tot ce e mai urât pe lumea asta.

Mă cutremur când îmi aduc aminte de primul an de studenţie, adică cel mai periculos an, când guşti din libertate cam prea mult. Eu am gustat ca nesătulul şi m-am ales cu o puştoaică obsedată de care greu am scăpat. Era un fel de Summer a doua, doar că înzestrată cu mai puţină frumuseţe şi cu mai multă obsesie şi posesivitate. Abia atunci mi-am dat seama că nu doar femeile frumoase nu sunt deloc bune pentru o relaţie şi m-am lecuit de căutat iubite.

— De ce spui asta? mă întreabă Alice amuzată. Margaret e o fată... silitoare. Cândva, o să ajungă ceva mare şi o să fie în stare să-ţi întreţină fundul falit.

Femeia asta chiar nu ştie când să se oprească. Uneori chiar ajung să mă întreb cum naiba reuşesc să o suport sau cum reuşeşte Roman să o suporte, căci are momente când e de-a dreptul insuportabilă.

— Nu-l mai necăji, iubito! îi cere el, probabil văzân- du-mi expresia criminală. Ştie şi el că e falit, nu trebuie să-i aminteşti.

Apoi izbucneşte şi el în râs, luându-mă peste picior. Fir-ar să fie! De ce naiba sunt prieten cu ei?

— Poate că sunt falit, dar nu mai stau pe banii părinţilor, cum faceţi voi! le-o trântesc mândru, ridicându-mi puţin bărbia. Nu uitaţi! Dacă vi s-ar lua cârdurile de debit, aţi fi la fel de faliţi ca

mine, iar maşinuţa asta roşie, frumoasă şi sclipitoare, s-ar transforma brusc într-un dovleac urât şi găurit, ca cei de Halloween!

Amuzamentul lor piere şi e rândul meu să rânjesc răutăcios. Se pare că nu le convine când le spui în faţă un adevăr atât de tăios.

— Ia nu mai cobi atât, gură pocită, şi du-te naibii să-ţi faci bagajul! mă apostrofează Roman iritat. Asta dacă nu cumva vrei să te las aici de unul singur, ca pe Kevin din Home Alone. Şi, cât timp îţi faci bagajele, asigură-te că scapi şi de animalele alea. Poate când te vei întoarce din vacanţă, te vei întoarce şi tu cu o iubită umană!

Sunt cel mai norocos că prietenul meu are o maşină doar cu două locuri. Datorită faptului că e o maşină sport, mă simt nevoit să ocup scaunul pasagerului al maşinii lui Melody, un Mercedes C-Class decapotabil gri metalizat, indiferent că posesoarea lui nu pare deloc încântată de circumstanţe. Am la dispoziţie trei ore şi jumătate să o torturez cu prezenţa mea şi să scot fumurile din ea.

— Nu înţeleg! se răsteşte, pornind motorul. De ce nu mergi cu Victor sau cu Trevor?Pentru că ei merg împreună, îi răspund prompt, neputând să mă abţin să nu o privesc.

îmi schimb poziţia în scaun, ajungând să mă sprijin de portieră ca să am o vizibilitate mai bună asupra profilului ei. Sau asupra sânilor. încă nu-mi dau seama dacă sunt mai interesat de ei sau de chipul său.

— Aşa, şi? pufneşte. Maşina lui Trevor are patru locuri.

— Da, dar dacă aş merge cu ei, cine ar mai avea grijă de tine? rânjesc. Trebuie să fie cineva aici care să se asigure că nu încâlci limita vitezei. Adică, o maşină ca asta ar putea fi armă mortală în mâinile nepotrivite.

Bruneta focoasă îmi aruncă o privire scurtă printre genele lungi, apoi virează, luându-se după ghiuleaua roşie a lui Roman, care tocmai atinge o sută de kilometri la oră în două secunde.

— Pentru cultura ta generală, eu niciodată nu am luat amendă pentru viteză şi conduc de la şaisprezece ani! bolboroseşte iritată.

O cred. I-am urmărit absolut fiecare mişcare, încă de când a intrat în maşină. E un şofer prudent. Şi-a potrivit scaunul, oglinda retrovizoare, şi-a pus centura, apoi şi-a potrivit din nou oglinda retrovizoare şi scaunul şi, abia după zece minute, a avut curajul să pornească motorul, când deja începeam să cred că nu mai plecăm.

— Aşadar, ai o maşină puternică şi frumoasă, iar tu o conduci ca pe o bicicletă cu roţi

ajutătoare, constat amuzat, bătându-mi gânditor bărbia cu indexul. Atunci, de ce ţi-ai mai luat o maşină ca asta? Trebuia să rămâi la premergător!

— Foarte amuzant, Garret! pufăie printre buzele lucioase. Poate vrei să mergi pe jos până în Maryland! Sunt doar vreo trei sute de kilometri.

îmi dau ochii peste cap şi mă fac mai confortabil în scaun, pregătindu-mă sufleteşte să-i retez absolut toate figurile pe care o să le aibă. încă nu am aflat motivul pentru care
29
mă simt atras de ea. E enervantă, încăpăţânată, orgolioasă, cu nasul pe sus şi, nu în ultimul rând, se poartă exact aşa cum nu-mi place mie. Bluza de pe ea are atâtea paiete sclipitoare încât am putea lumina un oraş cu ele, iar cizmele cu toc înalt nu cred că îi permit să simtă pedala de sub picior. E prea... dichisită. Prea... sclipitoare. Prea... colorată! Mă uit la ea de parcă m-aş uita la o adolescentă care vrea cu orice preţ să iasă în evidenţă, aşa că se îmbracă în toate culorile curcubeului, nu de parcă ar fi o tânără femeie de douăzeci şi doi de ani, care urmează arhitectura la Columbia.

— Crezi că mă sperie pe mine trei sute de kilometri? o întreb retoric, căci nu aştept un răspuns sincer de la ea. Mai bine ţi-ai face griji pentru tine. La cum arăţi acum, încordată ca un arc, nu cred că ai ieşit cu maşina prea des iarna. Strada e acoperită cu pojghiţă în perioada asta.

— Nu cred că era necesar să îmi aminteşti! mormăie iritată.

O observ încleştându-şi mai bine degetele pe volan, arătând cu adevărat speriată. Ca să vezi! încăpăţânatei îi e teamă de puţină gheaţă! Chicotesc amuzat, clătinând totodată din cap. Nu-mi vine să cred că am reuşit să o bag în sperieţi doar cu asta, căci simt cum maşina încetineşte considerabil, ajungând să mergem doar cu treizeci la oră.

Ei bine, în ritmul ăsta nu doar că o să am mai mult timp la dispoziţie cu ea, ci vom ajunge în Maryland abia după Anul Nou.

— Serios, Mell? pufai. Până şi un bunic calcă mai tare acceleraţia!

— Dacă nu-ţi convine…

— N-o să merg pe jos! i-o retez. Doar vreau să-ţi spun că şi scaunul cu rotile al bunicului merge mai repede! Vrei să conduc eu?

Aceasta îmi aruncă o privire îngrozită, de parcă i-aş fi spus că sufăr de o boală cu transmitere sexuală care începe cu litera „H” şi se termină cu literele „IV”, în varianta sa mai academică. Nu înţeleg ce anume o sperie atât de tare.

— Nu te atingi de Brittney a mea!

îmi arcuiesc mirat sprâncenele, zgâindu-mă la ea ca şi când i-ar fi crescut brusc un vagin pe faţă.

— Ţi-ai numit maşina „Brittney”? o întreb curios.

Se uită din nou la mine, doar cu coada ochiului, apoi se fâstâceşte uşor pe scaun.

— Ce? Am auzit că şi tu ai avut o maşină cu numele ăsta, mormăie spăşită, de parcă aş fi prins-o în fapt cu ceva.

Şi poate că am prins-o. încă nu sunt sigur dacă asta e o coincidenţă absurdă sau imitaţie.

— De ce tocmai „Brittney”? insist să întreb. De ce nu „Gissele” sau „Hillary Clinton”?

— De ce mi-aş numi maşina „Hillary Clinton”? mă întreabă la rândul ei, încruntată.

— Nu ştiu. Ca să n-o numeşti „Brittney”? o rostesc ca pe o întrebare, încurcat la rândul meu de situaţie. Oricum, de la ce vine Brittney?

Melody se foieşte iar pe scaun, intimidată de întrebările pe care i le pun. Se comportă de parcă i-aş pune întrebări de matematică, la care nu ştie răspunsul, dar din cauza cărora nu vrea să pară proastă.

— De la Brittney Spears? Era cântăreaţa mea preferată când eram mai mică, mărturiseşte.

Acum nu ştiu dacă să izbucnesc în râs pe seama ei sau să îi cer să oprească, ca s-o rup la fugă pentru că şi-a botezat maşina „Brittney Spears”. Mă îngrozeşte superficialitatea ei şi mă aştept oricând să aflu că, pe sub bluza orbitoare, poartă un sutien cu franjuri.

Ce naiba?! Mă aşteptam din partea ei să fie mai normală decât Summer şi Cindy, dar se pare că m-am înşelat amarnic.

— Ce naiba, Mell?! aproape urlu la ea. Brittney Spears?!

— Ce? mă întreabă cu un aer nevinovat. îmi plăcea.

— Totuşi, nu puteai să spui şi tu că îţi plăcea Bon Jovi sau Ricky Martin sau oricare alt bărbat după care mor femeile, în general?! Te-aş fi considerat mai normală decât te consider acum.

— Nu înţeleg de ce reacţionezi aşa, mormăie. Tu de ce ţi-ai botezat maşina „Brittney”?

Bună întrebare, dar nu am de gând să-i răspund la ea. Nu are nevoie să ştie că Brittney a fost prima mea iubire şi nu, nu mă refer la Brittney Spears. în niciun caz. Brittney a fost prima fată pe care am reuşit să o iubesc. Asemănarea dintre ea şi vechea mea maşină, e faptul că amândouă au fost la fel de stricate.

Bineînţeles că nu o să-i spun lui Melody asta, ca să-şi dea apoi seama care e părerea mea adevărată despre fetele ca ea. Şi Brittney a fost la fel de superficială şi dornică de atenţie cum e Melody.

— Fără vreun motiv, răspund într-un final, simţind cum mi se pleoşteşte toată buna dispoziţie.

— Mă rog, îşi dă ea ochii peste cap. Dacă vrei să ajungi de sărbători în Maryland, ai face bine să-ţi abţii comentariile despre maşina mea. Numele ei e irelevant, atâta timp cât ne duce la destinaţie.

Aş vrea să-i spun că are dreptate, dar nu pot. în ritmul în care conduce, nu vom ajunge la destinaţie, ci ne vom împotmoli pe undeva. Asta dacă nu cumva o voi convinge să mă lase pe mine la volan - ceea ce nu prea cred că voi reuşi.

— Auzi, scumpo? Nu cred că ar muri cineva dacă ai apăsa acceleraţia aia mai tare.

— Nu-mi mai spune „scumpo”! mă apostrofează. Şi o apăs cât de tare vreau eu!

— Puţin mai tare n-ar strica, comentez. Dacă o să continui să conduci cu douăzeci la oră, o să ne prindă Crăciunul pe drum!

— Dă-te jos, dacă nu-ţi convine! se răsteşte. Drumul e alunecos şi nu vreau să facem accident!

Dumnezeule Mare! Dacă nu o omor eu, o s-o omoare ceilalţi participanţi la trafic, care or să o bată cu pietre dacă nu se mişcă mai repede. Mă răsucesc pe scaun şi arunc o privire în spate, la şirul de maşini. Poate că am făcut abstracţie de claxoane până acum, dar nu mai funcţionează.

— Calc-o femeie, până nu ne calcă ei pe noi! urlu la ea, făcând-o să tresară. Ai o maşină frumoasă degeaba! Ai şi o faţă frumoasă, dar tot degeaba! Să nu mai spun de sânii tăi, care tot degeaba sunt dacă ai silicoane!

Melody pufneşte buimacă, bulversată fiind de turuiala mea fără sens.

— De unde naiba a venit asta?! se răsteşte şi ea, uitân- du-se la mine urât.

Rânjesc.

— Să fim serioşi! Sânii tăi nu au cum să fie atât de mari şi naturali! Sigur ai silicoane. Totuşi, trebuie să mă conving.

întind mâinile şi îi pipăi scurt bustul, înainte să apuce să mă pocnească peste mâini.

— Ia-ţi labele de pe mine, obsedatule! Ce crezi că faci?!

— Oare ce pot să fac? Vreau să mă asigur că sunt naturali, aşa că stai nemişcată!

întind din nou mâinile, dar nu mai apuc să o ating. Mă pocneşte zdravăn peste degete, făcându-mă să mi le retrag cu un sâsâit. La naiba! Femeia asta e agresivă!

— Nu mă mai atinge, perversule!

Mă retrag în scaunul meu, amuzat.

Vacanţa asta o să fie distractivă, n-am nicio îndoială!Capitolul 4

Garret

Am gândit prea repede, când am spus că o să fie distractivă vacanţa asta. Până acum nu e. Nici măcar puţin.

— E numai vina ta!

Acuzaţia mă face să îmi întorc capul spre Melody şi să o privesc şocat. Cred că glumeşte. Trebuie să glumească! Mi-e greu să cred că e atât de proastă, încât să mă acuze pe bune de ceea ce ni s-a întâmplat.

— Cum naiba să fie vina mea că eşti atât de proastă, încât ai uitat să bagi benzină?! mă răstesc la ea, enervat.

Flutur din mână, gata să-i trag şi vreo două peste ochi nesimţitei, care are tupeul să arunce vina asupra mea. Asta pe lângă că m-a torturat patru ore încontinuu, conducând cu treizeci la oră. Nici măcar nu suntem în Maryland!

— Hei! exclamă supărată. Nu ţipa la mine!

— Tu ai ţipat prima! îi reproşez.

— Şi ce? Sunt femeie, am tot dreptul din lume să ţip!

Acum, că mă aflu în situaţia asta, înţeleg că nu a fost o
idee bună să vin cu ea. Aş fi preferat de o mie de ori să le ascult trăncăneala lui Victor şi Trevor, decât să împart maşina cu cea mai insuportabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată şi, totodată, cel mai prost şi mai fricos şofer din toate timpurile. Halal noroc mai am şi eu.

— Uite care-i treaba, Morticia! Dacă nu-ţi ţii gura închisă, mă simt nevoit să ţi-o astup cu ceva şi nu, nu mă refer la mână acum, ci la cu totul

altceva! Ceva care o să ne aducă plăcere şi mie, şi ţie.

Melody face o faţă ofensată, probabil nevenindu-i să creadă ce-i aud urechile. Poate că am întrecut puţin limita, însă doar astfel văd că reuşesc să o fac să-şi ţină gura închisă şi să nu mai pălăvrăgească întruna. E de-a dreptul enervantă şi nici măcar sânii ei nu mai compensează.

— Nu-mi vorbi aşa! se răţoieşte la mine. Trebuia să mergi cu Victor!

— Da, trebuia! o aprob. Cel puţin, ei nu se comportă ca nişte dive răsfăţate! Cred că nici Kim Kardashian nu are atâtea figuri, câte ai tu!

Iritată de „complimente”, îmi trage un pumn în braţ, apoi pufăie şi îşi întoarce privirea spre drum, începând să bată gânditoare în volan. Nu-mi dau seama ce anume aşteaptă. Nu e ca şi când ar apărea brusc o benzinărie fix în faţa noastră, care să ne facă plinul pe degeaba şi să ne mai şi împingă până în Maryland.

Cum am spus: halal noroc. Constat că sunt cel mai ghinionist om de pe planetă când îmi scot telefonul din buzunar şi observ că nu am semnal.

Minunat!

— în loc să mă jigneşti, mai bine ai veni cu o idee salvatoare, bombăne mai mult pentru ea însăşi, fără să mă privească. O să îngheţăm de frig aici dacă nu găsim o soluţie.

— Altă soluţie, în afară de a merge pe jos până la cea mai apropiată benzinărie sau până descoperim o zonă cu semnal, nu găsesc, mărturisesc pe un ton arţăgos.

Brusc, îşi întoarce capul spre mine şi mă priveşte cu ochii căprui măriţi, de parcă aş fi spus cea mai mare prostie din câte există.

— Să mergem pe jos?! mă întreabă îngrozită. Dar... dar...

îşi mută privirea spre cizmele cu toc înalt şi înghite în sec, încurcată. Oh, drăcie! Cum naiba o să meargă pe prostiile alea, când zăpada e până la glezne? O şi văd patinând ca o divă pe gheaţă, agăţată de mine ca şi când viaţa ei ar depinde de asta. Pe o parte îmi place situaţia, pe altă parte nu.

— Ce e, scumpo? chicotesc amuzat. Nu mai eşti atât de încântată de încălţămintea ta? Ţi-e teamă că, un drum până la cea mai apropiată benzinărie, o să ducă direct la amputarea degetelor de la picioare?

— Gura, Garret! mă apostrofează furioasă. Nu eşti amuzant deloc!

— Nici nu încerc să fiu! pufnesc. Mai bine te-ai conforma cu ideea că trebuie să mergi pe cataligele alea, în loc să zbieri la mine ca o apucată ce se pare că eşti! Haide! Nu vreau să mă prindă noaptea aici!

Bolborosesc şi câteva injurii la adresa ei, cât cobor din maşină. Un vânt înţepător mă ia în plin şi mă cutremur îngrozit, privindu-mi sceptic hanoracul subţire. Nici eu nu sunt mai deştept decât ea, dacă este să fiu sincer. Ăsta clar nu e echipament de decembrie!

— Ce s-a întâmplat, Nova? rânjeşte Melody de pe partea cealaltă a maşinii. Ţi-a îngheţat deja fundul?

Ei, drace! Tipa asta chiar nu ştie când să-şi ţină gura.

— Mi-a îngheţat, dar fii sigură că o să mi-l încălzeşti tu!

Ridic din sprâncene în mod pervers, făcând-o să strâmbe
din nasul mic, în care străluceşte un piercing minuscul.

Porneşte înaintea mea, mergând încet pe marginea drumului. O urmez, reprimându-mi cu greu râsetul care mă pândeşte, când o văd atât de instabilă pe propriile sale picioare. Cizmele o bagă în bucluc, aşa cum mă aşteptam. Fiind mai mult de frumuseţe, decât de ajutor, acestea alunecă exact ca o pereche de patine şi, indiferent cât încearcă Melody să-şi menţină echilibrul, o văd căzând în fund după doar patru paşi făcuţi.

Izbucnesc în râs şi mă opresc în dreptul ei, privind-o amuzat, fără să mă sinchisesc să o ajut. Aşa îi trebuie! Dacă şi-ar fi lăsat acasă partea asta sofisticată pe care o prezintă de obicei lumii, ar fi avut mai multe şanse să ajungă la destinaţie fără să cureţe marginea drumului cu jeanşii ei de firmă.

Oricum, nu mă aştept la prea multe din partea ei. Nici dacă ar fi potop, nu o văd în stare să renunţe la cizmele ei cu toc înalt.

— Ce s-a întâmplat, iubito?! Nici n-ai pornit de pe loc, că deja ai făcut buba? o iau peste picior. Să pup ca să treacă?

Un rânjet imens i se întinde pe buze, luând locul frustrării care i se citea pe chip până acum, şi ştiu că o să replice ceva care nu o să-mi convină.

— Mă doare în fund, iubitule! Pupi şi acolo, ca să treacă?

—Aş pupa, dacă ar scrie pe fruntea mea „fraier”, replic arogant.

Se întoarce până ajunge în genunchi şi, deşi îi întind mâna să o ajut, se ridică în picioare de una singură, scutu- rându-şi stângace pantalonii de zăpadă.

— Nu e necesar să scrie, îmi spune la un moment dat, îndreptându-şi spatele. Te trădează faţa!

Porneşte din nou, puţin mai stabilă pe picioarele lungi cu coapse apetisante, care sunt numai bune de admirat. Melody încă rămâne una dintre cele mai frumoase fete din campus, în ciuda faptul că se străduieşte din greu să fie persoana pe care şi-o doresc alţii, nu pe care şi-o doreşte ea. Exact ca mine. Doar că diferenţa dintre mine şi ea este faptul că eu nu o să mă bălăcesc niciodată într-o baltă de superficialitate, pentru a face pe plac tuturor şi pentru a mă putea integra undeva. Probabil Melody cea adevărată nu e atât de plăcută ca Melody cea falsă şi nu ar mai putea să se învârtă în aceleaşi cercuri sociale, pline ochi cu idioţi, aroganţi şi falşi ca ea.

O a doua diferenţă dintre mine şi Melody este faptul că, în timp ce ea preferă să fie înconjurată de prieteni, eu prefer să am unul singur. încă din clipa în care l-am văzut pe Roman, mi-am dat seama că e genul de persoană care se implică, îşi dă interesul şi îţi ţine partea atunci când ai cea mai mare nevoie. Şi, indiferent în câte probleme l-am băgat, e încă aici, pe când Melody e complet singură.

Acum nu ştiu dacă să mă mai consider chiar atât de ghinionist.

Mergem de cinci minute şi nu zăresc nimic la orizont. Nici măcar o maşină blestemată nu cutează să treacă pe lângă noi, ceea ce e mai mult decât ciudat. Nu ar fi trebuit să fie mai multă civilizaţie?

— Eşti sigură că ăsta e drumul spre Maryland? o întreb încruntat.

Fiind prea ocupat să mă holbez la ea, nici nu am fost atent încotro mergem, dar acum că privesc în jurul meu, mă îndoiesc al naibii de tare că ăsta e drumul spre destinaţie.

Melody se răsuceşte cu faţa spre mine, oprindu-se din mers să mă privească.

— Ţi se pare că arăt ca un GPS? replică ironic, arătând cu degetul spre faţa ei.

— Nu mă provoca, Mell, să-ţi spun eu a ce arăţi! mă răţoiesc. Am impresia că nu mai suntem pe l-195. De fapt, nici nu cred că am fost vreodată pe l-195. Ai greşit drumul, idioato!

— Nu mai urla la mine, dobitocule! mârâie enervată, fluturând ameninţător din index. Planul era să mă ţin după Roman, dar dacă el a călcat-o, după cine naiba să mă mai ţin?

— După indicatoare, de preferabil, i-o trântesc sec. Ştii, nu degeaba sunt puse acolo! Cine naiba ţi-a dat permisul?

Pufăind ca un tren pe aburi, trec pe lângă ea, căutând cu privirea un punct de reper, un indicator sau ceva care să mă facă să înţeleg unde naiba suntem!

— Am permisul de la şaişpe' ani, după cum am mai spus! mârâie în spatele meu.

— Nu se vede, replic tăios, neputând să mă abţin. Serios, femeile ca tine ar trebui să rămână pietoni sau să-şi angajeze şoferi! Pe lângă faptul că, de multe ori sunteţi mai atente la oglinda retrovizoare decât la drum, mai sunteţi şi ameţite şi incapabile să vă luaţi după nişte nenorocite de indicatoare! Dar, cum Diavolul m-a pus să urc cu tine în maşină şi tot Diavolul ţi-a dat permisul, iar eu nu mai am ce să comentez

despre asta căci e mult prea târziu, aş vrea totuşi să-ţi pun o întrebare de un milion de dolari.

Mă opresc şi mă răsucesc pe călcâie, ca să o privesc.

— Unde dracu' m-ai adus, femeie?! urlu la ea, făcând-o să tresară.

înroşindu-se brusc în obraji, se repede spre mine.

— Ai grijă la tonul cu care...

Apoi se prăbuşeşte iar, dând cu fundul de pământul acoperit cu zăpadă şi un strat gros de gheaţă. Sincer să fiu, nu ştiu la ce mă aştept din partea ei. Nu e în stare să meargă pe propriile picioare, darămite să conducă. însă trebuie să recunosc că e şi vina mea. Ar fi trebui să o iau de păr şi să o scot din maşină, înainte de a pleca din campus, ca să conduc eu. Astfel am fi ajuns la destinaţie în timp record, complet teferi şi puţin mai calmi.

— Vezi dacă ai limbrici? Fundul tău o să ajungă să fie mai negru decât hanoracul de pe mine!

— Bine că eşti tu deştept! pufăie, ridicându-se cu greu de jos. Prostule!

— Cretino!

— Idiotule!

— Prefacuto! Eşti mai falsă decât tenişii Adidas făcuţi în China!

— Iar tu eşti prost ca noaptea! se burzuluieşte la mine, arătând gata să mă ia la palme.

— Cum spui tu, domnişoara Sâni De Plastic! Spune-mi un lucru. Ţi-ai aranjat şi nasul la plastician? Nu de alta, dar e cam strâmb!

Izbucnesc în râs când se repede din nou spre mine, să mă altoiască. Nemernica asta mică e

cam bătăuşă, se pare. Apucă să-mi tragă un pumn zdravăn în braţ, pumn pe care îl simt din plin, de parcă m-ar fi lovit un luptător de wrestling sau un marfar. Nu mă aşteptam la asta, sincer să fiu. Nu mă aşteptam să aibă atâta forţă, cât să mă facă să scâncesc jalnic.

Ei, drăcie! Enervat de lovitura încasată, îi măturpicioarele, pur şi simplu, trântind-o înapoi la pământ. Melody cade pe spate într-un morman de zăpadă şi geme îndureratã.

— Ca să vezi! pufnesc. Diva e din nou jos! Cucoană, ia-ţi naibii nişte roţi ajutătoare, dacă nu eşti în stare să mergi! Pământul nu o să se oprească din învârtit pentru ameţitele ca tine! Sper să arzi în Iad, Garret Nova! îmi urează. Sper să-ţi stea ceasul sau să te îneci în urma unei cizme, lăsată în noroi! Sper să-ţi îngheţe „cheia" şi să cadă! Oricum, nu cred că e bună la ceva! Sunt sigură că e la fel de proastă, ca orice altă parte a corpului tău!

Bolboroseşte furioasă, gesticulând frenetic spre mine în timp ce aruncă cu blesteme ca o vrăjitoare. Şi probabil că aş fi impresionat de ea şi de ce scoate pe gură, dacă nu aş fi atât de nervos.

— Ridică-te, Rapunzel! pufai, concediind-o cu un gest din mână. Dacă nu ajungem în Maryland înainte de Anul Nou, o să mănânci numai bătaie!

— Putem să ne oprim puţin? mă întreabă Melody cu o voce chinuită, mergând în spatele meu. Mă dor picioarele.

După o jumătate de oră de mers pe marginea unui drum necunoscut, având în picioare două replici ale turnului Eiffel, nu mă îndoiesc că o dor. Trebuie să recunosc că sunt uimit de cât a rezistat fără să se plângă, deşi mai mult timp şi-a petrecut tăvălindu-se prin zăpadă, după trânte.

Şi, chiar dacă aş vrea să o cicălesc şi să continui să merg numai de-al naibii, mă opresc şi mă întorc cu faţa spre ea pentru prima oară, în ultima jumătate de oră.

Dintr-un alb perfect, pielea ei e aproape mov de la frig şi dinţii îi clănţăne incontrolabil, în timp ce îşi strânge braţele în jurul ei în încercarea fără succes, de a se încălzi.

— Spune-mi. Pe o scară de la unu la zece, cât de tare îţi vine să mori? chicotesc, apropiindu-mă de ea.

— Nu e amuzant, Gare, mormăie printre buzele îngheţate şi aproape albe. Nu-mi mai simt unele părţi ale corpului!

— Le pot simţi eu pentru tine, dacă vrei, glumesc.

Iritată, îşi ridică privirea spre faţa mea, chinuindu-se să
mă scruteze răutăcios.

— Nu mă face să îţi trag un şut în fund! mă avertizează. Oricât de amorţite îmi sunt picioarele, pot face asta!

Nici nu mă îndoiesc. Totuşi, în ciuda ameninţării, fac ultimul pas spre ea şi o cuprind în braţe în speranţa de a reuşi să o încălzesc câtuşi de puţin, cu toate că sunt la fel de îngheţat ca ea. Cu un oftat prelung, Melody îşi îngroapă faţa în hanoracul meu şi se cutremură puternic. Mă cutremur la rândul meu când o simt strecurându-şi mâinile de gheaţă sub hanoracul şi tricoul meu. Sâsâi printre dinţi, înfiorat de diferenţa de temperatură dintre palmele sale, cu degete îndrăzneţe, şi pielea abdomenului meu.

Asta îmi mai lipsea. O divă îngheţată, care să mă pipăie în mijlocul unui drum necunoscut şi lipsit de indicatoare.

— Ştii, treaba asta cu încălzitul ar merge mai repede dacă am fi dezbrăcaţi, îi sugerez încă amuzat, deşi încep şi mie să-mi clănţăne dinţii.

— Nu-ţi forţa norocul, amice, bolboroseşte în pieptul meu. Tocurile cizmelor mele sunt suficient de ascuţite cât să intre în locuri nebănuite!

Decid să ignor ameninţarea subtilă de a-mi înfige un toc într-un loc nebănuit şi îmi îndes la

rândul meu nasul în părul ei, încercând să-mi încălzesc faţa pe care încep să n-o mai simt.

N-am nici cea mai vagă idee unde suntem, iar lucrurile încep să devină şi mai ciudate când, printre şuviţele brunete de păr ale lui Melody, zăresc o trăsură trasă de un singur cal. Ce mama naibii?! Am mers chiar atât de mult, încât am ajuns în secolul optsprezece?

— Ce dra...

Mă îndepărtez de Melody şi îmi măresc ochii spre vehiculul preistoric care opreşte lângă noi. Un tip cu barbă şi o pălărie ciudat, ne salută cu o înclinare a capului şi ne zâmbeşte prietenos cu toţi dinţii lui înfiorători.

— Ce faceţi pe meleagurile astea? ne întreabă când vede că nu avem de gând să spunem nimic.

Meleaguri? Dumnezeule Mare, unde dracu' suntem?!

— Ăsta-i l-195?

Bărbatul se apleacă în faţă şi aruncă o privire înapoi, spre drumul pe care a venit, arătând de-a dreptul încurcat de întrebarea mea.

— Sunteţi în Lancaster, îmi răspunde într-un final.

— Lancaster? mă încrunt, nedumerit.

Anabaptistul ăsta ar trebui să-mi dea mai multe detalii,
căci încă am impresia că am călătorit în timp. Trăsura lui e înspăimântătoare şi ştiu că am mai văzut una ca asta, dar nu în oraş. Oh, nu, nu în oraş! Trăsurile astea sunt specifice populaţiei amish, ceea ce mă face să cred că am nimerit într-un oraş populat de ei, care nu are nicio legătură cu Maryland-ul.

— Sunteţi în Philadelphia, îmi explică. Asta e ruta 222.

Fir-ar să fie! Mă întorc spre Melody şi îi trag o privire
răutăcioasă. Numai ea e de vină! Nici măcar nu suntem prin apropierea interstatalei 195, darămite pe drumul spre destinaţie. Melody Diva m-a adus tocmai într-un sat plin cu credincioşi fanatici, cărora le place să trăiască o viaţă izolată.

— Dar o benzinărie sau un motel prin zonă ştiţi? îl întreb, simţind cum încep să-mi amorţească părţi interzise ale corpului.

Bărbatul îşi măreşte ochii spre mine, de parcă l-am întrebat despre ultima modă în materie de tehnologie.

— Băiete, nu e niciun motel prin zonă, darămite o benzinărie! Benzinăriile sunt ca fetele nemăritate, aproape inexistente.

Izbucneşte puternic în râs, băgând-o în sperieţi pe Melody, care se ascunde imediat în spatele meu. Nu mă mir. Populaţia Amish e în general, o populaţie ciudată despre care am învăţat la liceu, iar acum aflu asta pe propria-mi piele.

îl studiez cu coada ochiului, pufnind în sinea mea în privinţa îmbrăcăminţii sale. Omul ăsta e un ciudat în costum, pantofi şi pălărie, care râde cu absolut toţi dinţii lui de tinichea.

— Vă pot caza la mine în noaptea asta, îmi sugerează. Hilda a mea ar fi bucuroasă să avem musafiri, iar cei cinci copii ai noştri vor fi încântaţi să vadă pentru prima oară un telefon

mobil, deşi nu cred că aparatura aia a voastră funcţionează în zona asta.

Din păcate, mobilul meu e complet inutil, cu toate că am nevoie de el ca de aer. Nu mă încântă deloc ideea să stau o noapte în casa lor ciudată, însă la cât de tare tremură Melody în spatele meu, nu cred că mai durează mult până să intre în hipotermie. în plus, faptul că se înserează nu mă ajută cu nimic.

— Mulţumim, îi spun şi o împing pe bruneta îngheţată spre trăsură.

După ce urcăm în ciudăţenia cu patru roţi, Isaiah - aşa cum s-a prezentat - loveşte calul cu hăţul şi îl pune în mişcare, în timp ce eu îmi petrec un braţ pe după umerii lui Melody şi o trag lângă mine pentru a o încălzi.Capitolul 5

Melody

Ezit o clipă în faţa uşii, cât inspir adânc pentru a-mi face curaj, apoi intru în dormitorul sărăcăcios mobilat, arătând ca naiba. Garret - care e întins pe pat, ocupând mai bine de jumătate de saltea - îmi trage o privire scurtă şi izbucneşte puternic în râs, distrându-se copios pe seama echipamentului meu de noapte, pe care speram să nu-l primesc. Cămaşa lungă până în pământ, de un alb îngălbenit de timp, nu e chiar cea mai potrivită ţinută când vine vorba de o noapte petrecută în compania unui bărbat arătos şi grosolan, care nu se sfieşte deloc să-ţi spună adevărul în faţă.

— Arăţi ca naiba!

Exact ceea ce credeam şi eu.

— Nu mai râde! îl apostrofez în şoaptă, sperând în continuare că râsul său nu i-a trezit pe cei din familia Adams în varianta evreiască. Dacă pe tine te doare în cot atât de tare, încât să dormi doar în boxeri, deşi e o prezenţă feminină în preajma ta, nu înseamnă că o să fac acelaşi lucru!

— Nu m-ar deranja, totuşi, mărturiseşte, chicotind ca un copil pus pe şotii. Mai bine în pielea goală, decât cu sacul ăla!

Face un gest din mână spre cămaşa de pe mine, apoi râde iar, distrându-se în continuare pe seama mea. Decid să nu-l mai bag în seamă - căci e destul de rău că urmează să dorm în acelaşi pat cu el - şi mă apropii de saltea, îm-

piedicându-mă în drăcia care mă acoperă. Cine ar fi ghicit că Hilda e o femeie solidă, de aproape doi metri? Nu e de mirare că fosta ei cămaşă de noapte mi-e mare şi că mă face să mă simt ca Nemo în Oceanul Pacific.

Oftând, mă aşez pe partea mea de pat şi îmi pun mobilul nefolositor pe noptiera veche, înainte să mă întind lângă Garret. Şi abia după o secundă simt cum mă cuprinde o senzaţie stranie, de disconfort. Nu-mi place situaţia asta.

— Iubito, trebuie să recunosc că arăţi ca scoasă din cărţile surorilor Bronte, mormăie lângă mine, răsucindu-se pe o parte. Doar că unghiile tale nu prea se potrivesc cu peisajul.

Nu-l bag în seamă, ignorarea fiind cea mai bună tactică în momentul de faţă. Ştiu că, dacă îi fac jocul, o să râdă pe seama mea mult şi bine. Nu o să se mai oprească.

— Nu cred că femeile din cărţile Bronte îşi făceau manichiura în general, darămite cu un roşu ca cel de pe unghiile tale! Şi nici nu cred că aveau silicoane.

— Nu am silicoane, îl contrazic, neputând să mă mai abţin. Uite care-i treaba, Garret! E de ajuns de rău că stau în casa unor ciudaţi şi că port cămaşa asta idioată. Chiar nu am nevoie să mă scoţi şi tu din sărite.

Garret mă priveşte atent cu ochii lui întunecaţi, părând să-mi asculte turuiala cu luare aminte. însă nu prea cred că o să mă ia în serios, măcar de data asta. Tipul ăsta e un măscărici, până la urmă. Tot ce ştie să facă este să facă glume prosteşti, să se culce cu cine apucă şi să mă tachineze pe mine. Nimic altceva.

— Mai bine haide să dormim, ca să putem pleca de aici la prima oră a dimineţii. Trebuie să existe o benzinărie în oraşul ăsta de rahat!

Pufăind, mă întorc cu spatele la el şi îmi vâr ambele mâini sub pernă, ajungând să mă zgâiesc lung la pata galbenă de pe perete. îl simt pe Garret mişcându-se uşor şi fără astâmpăr, căutându-şi probabil o poziţie confortabilă pe salteaua blestemată cu arcuri, a patului de pe vremea străbunicii mele.

încă nu pricep cum pot oamenii ăştia să trăiască astfel. Am fost de-a dreptul îngrozită de expresiile şocate ale celor cinci copii care locuiesc în casa asta, când au văzut pentru prima oară un telefon mobil. Din momentul în care am păşit peste prag, am căutat o sursă de distracţie pentru ei, însă n-am găsit nimic. Nici urmă de televizor, radio sau jucării, în afară de o păpuşă mutilată şi abandonată pe un balansoar, precum vezi în filmele de groază. Faptul că am crescut înconjurată de tehnologie mă face să mă simt de parcă aş fi călătorit în timp, dar nu în viitor, ci cu vreo două mii de ani în urmă. E jalnic.

— Eu tot cred că ai silicoane, mormăie Garret în spatele meu, părând să aibă limbariţă. Sânii tăi sunt prea mari şi prea fermi ca să fie naturali. Recunoaşte! Sunt silicoane.

— Nu vreau să vorbesc despre sânii mei, Gare!

— Dar eu vreau! insistă. Serios. Nu o să te las în pace, până nu recunoşti că sunt silicoane. Dacă nu aflu, o să mor!

Oh, fir-ar să fie!

Mă ridic în capul oaselor şi mă întorc spre el, apoi prind de tivul cămăşii de noapte şi o ridic până sub bărbie, ca să-i ofer o privelişte

exclusivă spre sânii mei naturali. Şi, deşi camera e luminată doar de o lampă cu petrol, poziţionată strategic pe noptiera din partea mea, văd cum ochii lui se măresc de surprindere.

— Eşti convins acum? îl întreb enervată. Mă laşi să dorm sau trebuie să te mai convingi de ceva?

Acesta deschide şi închide gura de mai multe ori, reuşind să scoată doar o bâlbâială din care nu se înţelege nimic. E mai mult decât cert că l-am luat pe nepregătite, dar sper ca asta să-i închidă definitiv gura şi să-l convingă că nu am apelat la plastician, aşa cum avea impresia.

— Frumoşi chiloţi, replică brusc.

Arunc o privire scurtă asupra lenjeriei simple şi deloc sexy şi las cămaşa jos, faţa luându-mi foc instant. Numai eu puteam să o dau din lac în puţ atât de rapid. Tocmai i-am arătat sânii şi lenjeria pe care o port doar pentru că e confortabilă, în niciun caz pentru că e atrăgătoare. Nu e deloc atrăgătoare. E albă şi, ca treaba să fie treabă, are şi buline roşii.

— Să-ţi fie ruşine, nesimţitule! îl apostrofez. Mama ta nu te-a învăţat că nu e frumos să te iei de chiloţii domnişoarelor?

— Nu chiar, chicoteşte. Mama a fost prea ocupată să-l lase pe tata falit la divorţ, ca să mă mai înveţe şi bunele maniere. Bineînţeles, nu i-a mers asta, aşa că a apelat la planul B. A fugit în Hawaii cu primul african care i-a ieşit în cale. Aşadar, nu, nu m-a învăţat că nu e frumos să mă iau de chiloţii tăi de bunicuţe.

îi urmăresc tirada mirată, întrebându-mă în sinea mea de ce a ales să-mi spună un lucru atât de intim, ca situaţia părinţilor săi. Nu e ca şi când aş fi fost atât de băgăcioasă cât să îmi vâr

nasul unde nu-mi fierbe oala - aşa cum era Summer, de altminteri -, căci ştiu cât de greu este să păstrezi nişte aparenţe şi scopul meu este să nu dejoc, dacă nu vreau să fiu dejucată.

Acum, subiectul despre chiloţii mei cu bulinuţe este mult mai preferabil, decât subiectul despre părinţi.

— Nu înţeleg ce e în neregulă la lenjeria mea, spun, intrând în jocul lui. E comodă şi acoperă părţile importante.

— Tocmai asta e în neregulă, mărturiseşte amuzat. Acoperă prea mult. Nu lasă nimic la vedere. E frustrant.

— De ce ar trebui să lase ceva la vedere? întreb, întin- zându-mă la loc pe saltea. Nu ai imaginaţie degeaba.

Garret se uită la mine distrat, punându-şi un braţ sub cap. Mă uit şi eu la el şi nu pot să nu mă întreb cum naiba am ajuns aici. Am avut o perioadă în care fugeam de el. Alergam prin tot campusul, încercând să stau cât mai departe de calea sa, pentru a nu ne întâlni, iar acum împărţim acelaşi pat şi mâinile lui stau acasă, aşa cum nu credeam că o să se întâmple.

— Poţi să-mi mai arăţi o dată sânii? mă întreabă din- tr-odată, făcându-mă să icnesc.

— Nu fi măgar, Garret! Nu o să facem o tradiţie din asta!

— De ce nu? se bosumflă. Sunt frumoşi! E păcat să rămână nepriviţi cu admiraţia pe care o merită. Eu sunt singurul care aş putea să-i admir cu cea mai mare atenţie.

Sunt convinsă că el ar vrea să se holbeze toată noaptea la ei, pe când eu aş vrea să dorm şi să mă trezesc direct în Maryland.

Dându-mi ochii peste cap, mă întorc cu spatele la el şi trag pilota peste noi, ghemuindu-mă sub ea. Sinceră să fiu, nici nu închid ochii, căci mă aştept oricând să comenteze ceva. La cât de mult se foieşte pe saltea, nu pare să îi fie somn şi nici să aibă intenţia de a mă lăsa pe mine să dorm.

Pentru un munte de douăzeci şi doi de ani, Garret Nova e la fel de vorbăreţ ca un copil de cinci ani şi la fel de neastâmpărat. îşi schimbă de mai multe ori poziţia, zdruncinând salteaua de sub noi şi făcând-o să scârţâie ciudat.

— Garret, stai locului! mârâi enervată, printre dinţii încleştaţi.

— Uşor de spus, greu de făcut! Pe lângă erecţia pe care mi-ai stârnit-o, mă simt de parcă aş fi întins pe un pat din cuie.

Faţa începe să-mi ardă, căci francheţea de care dă dovadă, mă stânjeneşte de-a dreptul. Cu riscul de a-l face să râdă pe seama roşeţii din obrajii mei, mă întorc cu faţa spre el şi îl privesc printre gene, cum se crispează în timp ce îşi caută o poziţie acceptabilă. Patul ăsta nu e făcut pentru el, e cert. Picioarele lui lungi se sprijină de marginea tăbliei şi ocupă o bună parte din saltea, lăsându-mi doar o fâşie la dispoziţie, din pricina trunchiului lucrat la sală şi tipic pentru un fotbalist.

— Nu mai bine dormi pe podea? îl întreb amuzată. E mai mult decât clar că nu încapi.

— Vrei să-ţi demonstrez că încap?

Imediat ce pune întrebarea, mă înhaţă de încheieturi şi mă trage deasupra lui cu o singură mişcare, astfel încât ajung să stau întinsă peste trupul lui aproape gol.

Sfinte Sisoie! Fix asta îmi mai lipsea.

Mă trage după el când se mută în mijlocul saltelei, apoi oftează, lăsându-se moale şi fără vlagă, cu braţele întinse pe lângă corp.

— E mai bine aşa? întreb cu voce mică şi cu obrazul lipit de pieptul său, necutezând să-l privesc.

— Nu chiar, mormăie mai mult pentru el însuşi. Nu ne puteau da un pat mai mare? Şi unul care să nu scârţâie în halul ăsta.

Se fâstâceşte din nou, sub mine, iar patul protestează, scoţând un sunet sfâşietor care aduce mult cu sunetul unui lemn rupt. Garret înţepeneşte, iar eu nici nu mai respir, aşteptându-mă din clipă în clipă să ne trezim pe podea.

— Ai rupt patul cumva? întreb îngrozită.

— Ăă... posibil?! Ştii, cred că e mai bine să ne mutăm pe podea. Nu vreau să le plătesc evreilor ăstora un pat care, oricum, nu e bun de nimic.

Mă ridic de pe el cu un oftat şi cobor din pat, înhăţând pernele, apoi aruncându-le pe podea, alături de pilotă. Se ridică şi Garret, făcându-mi jucăuş cu ochiul, în timp ce stă în faţa mea cu o erecţie înfloritoare fără să se stânjenească vreun pic. Iar eu nu-mi mai pot dezlipi privirea de acolo!

— Dacă te mai holbezi mult, nu mai dormim! mă atenţionează rânjind.

îmi trag o palmă mentală şi mă aşez pe podea, facân- du-i şi lui loc lângă mine, deşi acum nu mă mai încântă deloc să dorm cu el. Totuşi, mă întind şi trag pilota peste mine până sub bărbie, întorcându-i spatele.

Nu că asta ar funcţiona. Imediat îl simt cuprinzându-mă cu braţul şi trăgându-mă spre el, până spatele meu se lipeşte de pieptul lui.

Coborâm din trăsura lui Isaiah în dreptul unei benzinării aflate la aproximativ trei kilometri de casa lui. Apoi îl privim cum se îndepărtează încet, scena arătând ca scoasă dintr-un film western din 1800. Nu astfel mi-am imaginat că o să fie dimineaţa Ajunului. Cel puţin, nu rătăcind ca nişte bezmetici printr-o benzinărie dărăpănată, căutând ca orbii o sursă de a ajunge în Maryland.

— Am semnal! urlă Garret, cu telefonul mobil în mână. Am semnal! Sfântă Tehnologie!

Mă întorc cu spatele ca să-mi dau ochii peste cap, căci nu am chef de o ceartă cu noaptea-n cap. Garret formează rapid un număr şi duce telefonul la ureche, rânjindu-mi poznaş de îndată ce arunc o privire peste umăr.

— Roman! zbiară. Cât mă bucur să te aud, prietene! Până acum m-am simţit de parcă aş fi aterizat într-un univers paralel, în care încă nu s-au inventat maşinile şi televizorul!

încântat ca un copil în dimineaţa Ajunului, ia telefonul de la ureche şi îl pune pe difuzor, ca să-l aud pe Roman întrebând nervos:

— *Unde naiba umblaţi, puşlamalelor?! Alice crede că ai răpit-o pe Melody şi o ţii ostatică într-un depozit!*

— S-a uitat cam prea mult la filme, mormăie Garret iritat, tot entuziasmul lui pleoştindu-se subit.

Se pare că nu o prea înghite pe iubita prietenului său. Nu ştiu dacă asta mă miră sau îmi confirmă ceea ce credeam. Nu prea sunt persoane care să o suporte pe Alice WhiteHall.

Dacă este să fiu sinceră, nici eu nu o prea înghit, dar trebuie să recunosc că, mulţumită ei, nu îmi petrec sărbătorile de iarnă de una singură.

— *Trebuie neapărat să vii*, şopteşte Roman în telefon, sunând cu adevărat disperat. *Vomită întruna! Nu ştiu ce să-i fac!*

— Şi ce vrei să fac eu? pufneşte Garret. Să o ţin de mână? Să te ţin şi pe tine de mână? Să vă ţin de mână pe amândoi şi să vomităm împreună, ca o familie mare şi fericită?

Neputând să mă mai abţin, îi trag un cot zdravăn în coaste, cu intenţia de a-l face să tacă naibii! Omul ăsta e ca un radio vechi care se strică o dată pe zi.

— *Garret îmi trage o privire urâtă, în schimb, apucân- du-mă cu mâna liberă de păr şi trăgându-mă jucăuş, drept pedeapsă pentru lovitură.Nu fi cretin, Gare!* se răsteşte Roman la el. *Nu vreau să mă ţii de mână, ci să-ţi mişti dosul în Maryland şi să cumperi ceva de la farmacia pentru gravide care vomită peste tot!*

— Există o astfel de farmacie? se încruntă Garret, ui- tându-se chiorâş la mobilul din mâna lui.

— Eşti aşa un dobitoc! îi replic enervată.

Smulg mobilul din mâna lui şi îl împing pe Garret cu şoldul, vrând să-l îndepărtez de mine.

— Roman, sunt Melody!

— *Bine că mi-ai spus!* pufneşte acesta. *Dacă nu-mi spuneai, credeam că vorbesc cu Madonna. Spune-mi cum naiba să o fac pe Alice să se oprească din vomitat!*

— Tocmai asta e vestea proastă, mormăi, strâmbând scurt din nas. Nu o poţi opri. Aşa e sarcina.

—Adică, trebuie să fug cu coşul de gunoi după ea nouă luni?! întreabă îngrozit, iar eu chicotesc în pumn.

Bărbaţii ăştia habar nu au ce pe lume trăiesc!

— Aproximativ, blufez, luându-l peste picior.

Sunt nevoită să îndepărtez telefonul de mine, când Roman urlă o înjurătură colorată pe care, sinceră să fiu, n-am mai auzit-o până acum, dar e odioasă de-a dreptul.

Garret înţelege că mint, fiind cu o secundă mai deştept decât amicul lui, şi îmi ia telefonul din mână, uitându-se la mine urât.

— Nu o băga în seamă, îi cere lui Roman, împungân- du-mă totodată cu cotul. E cam obraznică şi trebuie bătută. Alice nu o să vomite nouă luni. Totuşi, trebuie să alergi cu coşul de gunoi după ea până ajungem noi în Maryland.

Deocamdată suntem în Lancaster şi nu am văzut roată de autobuz prin zonă!

— *Lancaster?!* tună acesta şi mai îngrozit. *Ce mama naibii căutaţi în Philadelphia?!*

Bună întrebare. Dacă aş fi fost mai atentă pe care drum conduc, probabil am fi ajuns la destinaţie, însă am fost prea ocupată să-i ţin lui Garret mâinile departe de sânii mei, ca să mai fiu atentă şi la indicatoare.

— O greşeală tehnică, se scuză idiotul de lângă mine. Lui Melody i s-a scurtcircuitat creierul! Spune „mersi” că nu am ajuns în Canada!

— *Eu n-am de ce să spun „ mersifraiere! Tu ar trebui să spui, că tu eşti la mama naibii! Acum trebuie să închid. Alice vomită din noul*

Garret deschide gura să mai spună ceva, însă apelul se întrerupe, lăsându-l cu vorbele pe limbă şi cu o expresie tâmpă.

— închide gura, Gare, că intră musca! îi cer amuzată.

— Te hlizeşti degeaba, Mell! Am rămas aici! Planul era să vină Roman după noi, dar Alice s-a găsit tocmai acum să-şi vomite sufletul!

Oh, drăcie! Am uitat complet că suntem în mijlocul pustietăţii şi că maşinuţa mea e la kilometri distanţă de locul în care ne aflăm, fiind prea ocupată să-l necăjesc pe Garret în loc să-mi fac griji că vom petrece Crăciunul aici.

Ăsta da noroc pe capul meu!

— Şi ce facem? îl întreb serioasă, orice urmă de amuzament dispărându-mi de pe chip şi din voce. Luăm benzină şi ne întoarcem la maşină?

Acesta mă priveşte lung, analizându-mi o clipă încălţările blestemate, pe care o să le arunc în fundul şifonierului imediat ce scap de ele.

După o asemenea experienţă, nu mai vreau să văd veci cizme cu toc, trăsuri, cai şi credincioşi fanatici.

— Crezi că te vor ţine picioarele până acolo? mă întreabă curios, arcuindu-şi ironic o sprânceană.

— Am încotro? Mai bine rămân fără degete la picioare, decât să mai petrec vreo clipă în oraşul ăsta!

Pornesc furioasă spre benzinărie, strângându-mi pumnii pe lângă corp. însă, chiar în mijlocul străzii, picioarele îmi alunecă pe un strat de gheaţă ascuns sub zăpadă şi cad în fundul deja amorţit de frig şi de la atâtea trânte.

Clar sunt blestemată!

— îmi urăsc viaţa! urlu nervoasă. Nu puteam să ne rătăcim şi noi pe o plajă din Hawaii?

— Nu puteam să mă rătăcesc şi eu cu o femeie care să fie capabilă să stea pe propriile picioare? mormăie Garret lângă mine, privindu-mă cu superioritate din picioare.

îi trag o privire criminală. Nemernicul ăsta nu mă ajută deloc să depăşesc situaţia. Nu mă ajută deloc să trec peste jena de a mă tăvăli prin zăpadă.

Ignor mâna pe care mi-o întinde pentru a mă ridica de jos şi îmi strâng bosumflată braţele la piept. Dacă rămân aici, cu siguranţă nu o să mai trag vreo trântă în faţa lui.

— Haide odată, divo!

Iritat, se apleacă, îmi înconjoară talia cu un braţ şi mă ridică forţat în picioare, susţinându-mă. Trebuie să recunosc că sunt puţin şocată de uşurinţa cu care mă răsuceşte şi mă ridică,

urmând să mă arunce pe un umăr ca pe un sac de cartofi.

Fir-ar să fie! Asta e mai umilitor decât toate trântele pe care le-am luat, la un loc.

Garret porneşte spre benzinărie, cărându-mă de parcă ar căra o pernă cu pene. Mersul lui mă leagănă dintr-o parte în alta şi simt cum un ghemotoc de greaţă mi se fixează în gât.

Oh, Doamne! Cred că o să vomit şi eu.Capitolul 6

Melody

Ghiuleaua roşie a lui Roman opreşte în dreptul nostru, pe ruta 222, însă cel care iese din maşină e Wes cu rânjetul lui îngâmfat, care îl face să semene înspăimântător de mult cu fratele său.

— Am auzit că v-aţi rătăcit! chicoteşte, uitându-se la mine într-un mod fix, care mă face să mă fâstâcesc pe cizmele criminale.

Nu ştiu ce naiba au bărbaţii ăştia, dar cert e că nu-mi place să fiu privită ca pe un exponat la muzeu.

— Ţi-a îngheţat fundul, domnişoară?

I-aş răspunde afirmativ, dar sunt sigură că o să găsească o replică perversă cu care să mă lovească şi chiar nu am starea necesară să-i înghit şi lui prostiile. îmi ajunge faptul că am petrecut o noapte în casa unor ciudaţi, dormind cu un ciudat care mai că m-a sufocat.

în plus, sunt atât de nervoasă încât mă trezesc trăgân- du-i lui Wes un pumn în faţă, luându-l complet pe nepregătite.

Fir-ar să fie!

Două lucruri sunt clare. După un astfel de Ajun, o să urăsc Crăciunul toată viaţa mea şi nu mai stau atât de bine cu nervii, precum aveam impresia. Dacă aş fi stat, nu l-aş mai fi pocnit pe Wes atât de tare, încât să-i provoc o sânge- rare nazală colosală.

— Ce naiba a fost asta?! urlă iritat, încercând să se cureţe cu marginea tricoului de sub geaca groasă. De ce m-ai lovit?!

— Iniţial, pumnul ăla era pentru Roman, pentru că a călcat pedala de acceleraţie şi ne-a

lăsat în urmă să ne rătăcim, când planul a fost să ne aştepte! zbier şi eu, cedând nervos. Dar cum nu a avut tupeu să vină personal să-l încaseze, ţi l-am dat ţie, pentru că sunt nervoasă şi pentru că n-am pe cine altcineva să pocnesc! Mulţumit de explicaţie sau mai vrei să-ţi trag una?

Fac un pas ameninţător spre el, înfoindu-mă ca un păun arţăgos, însă Garret mă agaţă de braţ şi mă trage înapoi, chicotind. El unul s-a distrat mergând trei ore fără oprire, pe un ger de crapă pietrele, căci nu pare deloc deranjat de frig şi nici nu are cizme cu toc în picioare care să-l facă să-şi dorească moartea.

Halal Crăciun! Dacă ştiam că începutul vacanţei de iarnă va fi astfel, aş fi preferat să stau acasă de una singură şi să-mi plâng de milă în bolul cu popcorn.

— Ce s-a întâmplat cu Garret? mă întreabă Wes, iritat. De ce nu l-ai pocnit pe el?

— Pe mine m-a tot pocnit în ultimele trei ore, îi mărturiseşte acesta. Cred că mi-a fisurat deja o coastă cu cotul ei ascuţit. Eu spun mai bine să nu o mai enervezi. E mai agresivă decât pare şi are pumnul greu.

— Mie-mi spui? pufneşte Hunter cel mic, încă ţinân- du-se de nas. Uitaţi, eu am venit să vă salvez fundurile de la îngheţ, dar acum nu cred că mai vreau ca bruneta asta să se afle în aceeaşi maşină cu mine. în plus, am uitat să iau în considerare faptul că maşina lui Roman are un handicap. Mai este doar un loc liber.

Să fiu a naibii dacă nu-mi vine să-l omor! Doar n-are de gând să mă lase aici, în mijlocul nicăieriului?

— Dacă mă laşi aici, o să te găsesc şi o să te...

Mă burzuluiesc din nou la el, gata să-i mai trag vreo două. Trebuie neapărat să mă calmez. Dacă voi continua să mă agit ca un peşte pe uscat, o să fac un atac de panică.

— Calmează-te, Morticia! îmi ordonă Garret pe un ton de General, zdruncinându-mă uşor. Nu te lasă nimeni aici. Wes o să ne ducă până la maşina ta, băgăm benzina pe care am luat-o în bidon şi de care se pare că ai uitat, apoi o pornim şi mergem unde trebuia să mergem de la bun început! Problemă rezolvată!

Aleluia! Dacă nu aş fi atât de obosită psihic şi dacă aş mai putea să gândesc vreun pic din cauza frigului, probabil aş auzi îngeri cântând la harpă în urechile mele.

— Credeam că o să mă laşi aici, răsuflu uşurată, lăsân- du-mi umerii să cadă de relaxare.

Garret se uită la mine curios şi iritat, arătând ca un urs grizzly supărat. Omul ăsta chiar trebuie să renunţe la sală. Dacă se face mai mare decât este deja, o să arate înspăimântător.

— Poate că sunt eu nesimţit uneori, iar tu o căţea enervantă, dar nu aş face asta niciodată!

Ei, se putea să nu dea cu bâta în baltă?

— Cuvântul „nesimţit” e un eufemism când vine vorba despre tine! i-o trântesc cu aroganţă, ridicându-mi puţin bărbia.

Nici dacă mi-aş vinde sufletul Diavolului nu aş putea să-l privesc cu superioritate, când e mai înalt decât mine cu un cap şi are structura fizică a unui viking. Aşadar, nu mă străduiesc prea mult să-l intimidez, căci sunt sigură că voi eşua lamentabil şi într-un mod de-a dreptul ruşinos.

— Şi cuvântul „căţea” e un eufemism, se încruntă el. De fapt, îl poţi considera un alint faţă de ceea ce voiam să spun cu adevărat.

— Măgarule!

— Vaco!

— Alo?! fluieră Wes, fluturând din mâini, ca să ne atragă atenţia.

— Nu te băga! urlăm la el la unison, făcându-l să-şi dea ochii peste cap.

Nici nu vreau să-mi închipui cum arătăm acum şi nici cum va decurge vacanţa asta, căci eu şi Garret ne vom întâlni prea des, peste tot. Sper doar să nu împărţim şi o cameră, dacă tot sunt nevoită să împart maşina cu el până în Maryland.

— Voi sunteţi mai rău decât Alice şi Roman! pufneşte Wes enervat. Şi ăia doi se ceartă din orice, ca nişte copii care se ceartă pe jucării! Dar pe ei îi înţeleg, că sunt îndrăgostiţi lulea, însă pe voi nu vă înţeleg deloc.

— E o prefăcută! mă acuză Garret direct, arătând cu degetul spre mine.

— Iar el e un bou!

— Iar voi o să mergeţi pe jos, dacă nu încetaţi! ne-o trânteşte Wes serios, strâmbându-se apoi.

Deschid gura să-i spun că e la fel de idiot ca Garret şi ca fratele lui, dar abandonez misiunea, căci nu vreau să mai merg pe jos nici măcar o clipă - ceea ce e mai mult decât ciudat. De obicei îmi place mişcarea. Alerg în fiecare dimineaţă şi seară, merg regulat la sală şi fac eforturi mari să-l mulţumesc pe Marco, antrenorul meu personal - care îmi rupe oasele de fiecare dată când prinde ocazia.

însă în clipa asta refuz să mai fac un pas, aşa că deschid portiera pasagerului şi dau să urc pe scaun, când Garret mă înşfacă iar de braţ şi mă trage înapoi.

— Ce crezi că faci, moţato? Urc eu, iar tu o să stai în braţele mele.

— Glumeşti, nu? Toată noaptea m-ai pipăit, perversul naibii! Nu o să te las să mă pipăi şi acum!

— Eu te-am pipăit?! icneşte stupefiat. Tu aveai mâinile pe mine! Tu mă împingeai cu fundul!

Fir-ar! Arunc o privire scurtă spre Wes, care e umflat de râs, şi simt cum mă îmbujorez. Da, eu îl pipăiam, dacă e să fiu sinceră.

— îmi era frig, mă scuz pe un ton spăşit. Iar tu erai cald.

— Eram în flăcări, nu doar cald! De la atâta fâstâceală, pe amicul meu din pantaloni l-a luat cu transpiraţii! Din cauza ta am fost nevoit să-l scot la răcoare afară!

Drept răspuns, ridic din umeri, pesemne că nu-mi pasă metodele prin care l-a culcat la loc. Important este faptul că nu vreau să se ridice iar şi, dacă stau în braţele lui, lucrul ăsta s-ar putea să fie inevitabil. Garret Nova e de fel o erecţie umblătoare.

— Dacă aţi terminat de vorbit despre amici îngheţaţi şi pipăieli discrete, aş vrea să mergem, intervine Wes iar, pornind spre portiera şoferului. Mişcaţi-vă odată dosurile, viermilor!

îl urmărim cum urcă la volan şi trânteşte portiera după el, nervos, apoi îl întreb pe Garret:

— Eşti sigur că n-a fost la vreun liceu militar?

— N-a fost. E doar nesimţit.

Frâna bruscă pe care Garret o pune, mă smulge din somn şi, panicată, mă ridic în capul oaselor, urlând cât mă ţin plămânii. A fost o idee de-a dreptul proastă să-l las să-mi conducă

maşina până în Maryland, pentru a trage un pui de somn căci, dacă m-aş lua după expresia lui fericită, sunt sigură că a frânat intenţionat, ca să mă bage în sperieţi.

— Ce ai, nebuno?! izbucneşte în râs.

Mă uit la el urât, cu respiraţia întretăiată şi cu palma lipită de piept, în locul unde îmi simt inima bătând cu o forţă înspăimântătoare.

—Am visat că facem accident, mărturisesc iritată, trân- tindu-mă de spătarul scaunului. Dumnezeule! Ăla-i Roman?

Privesc încruntată spre intrare, unde Roman ne iese în întâmpinare, având pe chip o expresie obosită şi îngrijorată.

— Nu, e Moş Crăciun care şi-a tunat faţa, răspunde ironic, alegându-se cu un cot în coaste. De ce naiba mă tot loveşti? Nu ştii şi tu să înjuri, ca tot omul?

îmi dau ochii peste cap şi cobor din maşină, cu picioarele amorţite şi degetele făcute praf de cizmele pe care o să le arunc pe foc, de îndată ce găsesc unul.

M-am săturat de prostia asta! Urăsc pantofii cu toc! Urăsc blugii strâmţi, care mai că îmi opresc circulaţia sângelui! Urăsc să îmi verific de fiecare dată machiajul, pentru a mă asigura că nu m-am transformat brusc în clovn! Dacă ar fi după mine şi nu după părerea lumii, aş purta numai treninguri şi papuci de casă. Dar, cum la Columbia se pare că toţi pun preţ pe imagine, mă simt forţată de împrejurări să ţin pasul cu ei, căci nu vreau să fiu din nou Melody cea dolofană şi urâtă, care habar nu avea ce înseamnă noile tendinţe în modă - aşa cum am fost în liceu.

Nu, la Columbia totul ţine de imagine şi nu vreau să fiu eu cea care să nu fie în pas cu ei. Aşadar, îmi trag două palme mentale şi pornesc spre intrare, ignorându-mi durerile îngrozitoare de picioare şi blugii prea strâmţi.

Mă opresc în faţa lui Roman şi studiez scurt casa mare, în stil victorian, încercând să nu par uluită de privelişte. Am ştiut de la bun început că acesta face parte dintr-o familie bogată - spre deosebire de mine - şi, dacă aş căsca gura la clădirea impresionantă din faţa mea, şi-ar da seama că eu nu sunt obişnuită cu astfel de lucruri, deşi încerc să păstrez aparenţa de fată de bogătaşi.

Fată de bogătaşi pe naiba! Părinţii mei nu sunt în croazieră, aşa cum ştiu cei prezenţi aici, ci sunt foarte divorţaţi, în timp ce tatăl meu s-a mutat în California, cu noua lui soţie, mama munceşte pe brânci în două ture, ca asistentă medicală.

Ei bine nu, nu sunt obişnuită cu astfel de lucruri, însă ei nu trebuie să ştie asta. îmi aranjez pe faţă o expresie indiferentă şi îi zâmbesc strâmb lui Roman, încercând să stau cât mai dreaptă în faţa lui, deşi îmi vine să-mi arunc cizmele din picioare.

— înainte să intraţi, am o veste proastă, ne spune el, imediat ce Wes şi Garret mi se alătură. Bunica s-a apucat de reparaţii şi mai sunt doar două camere libere, aşa că trebuie să vă hotărâţi cum o să le împărţiţi.

— Cine stă în dormitorul mare? îl întreabă Wes curios.

— Eu şi Alice, evident! pufneşte. E singurul dormitor cu baie, iar cum Alice pare să aibă

probleme acum, am nevoie de el! Cum spuneam, sunt două camere, iar voi sunteţi trei. Voi hotărâţi!

Mă uit îngrozită la Garret, apoi la Wes şi nu ştiu ce să fac. Să o rup la fugă? Să mă urc în maşină şi să mă întorc în New York sau să înfrunt situaţia? Nu cred că o să mor dacă o să dorm cu unul dintre ei în pat - asta în cazul în care nu pot să-i conving să-mi lase mie o cameră, iar ei să doarmă împreună.

Mă îndoiesc că am atâta noroc.

— E exclusă din start varianta în care eu dorm cu Wes! se cutremură Garret.

— De acord! îl aprobă Hunter cel mic. Melody o să doarmă cu unul dintre noi. Mi-e indiferent cu cine.

Dumnezeule! Cum aş putea alege? Nu vreau să dorm cu niciunul, dar se pare că trebuie neapărat. Garret sau Wes?

— Dorm cu Wes, mormăi în bărbie, evitând să-l privesc pe Garret.

Asta nu înseamnă totuşi, că nu-l aud.

— Ţi-e frică de mine, brunetă spălăcită?

— Cum spuneam, dorm cu Wes, dacă vrea şi el.

— N-am nimic împotrivă! ridică acesta din umeri.

— Nici eu! chicoteşte Garret. Mai mult loc pentru mine!

încă râzând, Garret trece pe lângă Roman şi intră în
casă, luând-o în primire pe Alice cea galbenă la faţă, care e mai mult decât vizibil stoarsă de puteri.

Mă întorc la maşină, îmi iau bagajul din portbagaj, apoi intru în casă şi-l las să cadă la

baza scărilor din lemn masiv, ca să arunc o privire prin jur.Deşi aici locuieşte doar bunica lui Roman, totul e modern, începând de la mobilierul nou şi complet diferit de cel victorian - la care mă aşteptam, sinceră să fiu - până la televizorul uriaş cu plasmă, agăţat deasupra şemineului în care un foc arde mocnit, încălzind livingul spaţios cu ferestre înalte. Nu astfel mă gândeam că arată interiorul atunci când am văzut exteriorul. Mă aşteptam la mobilier vechi şi restaurat, în stilul victorian, la fotolii tapiţate în vernil hidos şi alte chestii bătrâneşti şi vechi, cum ar fi tablourile portret de familie. Totuşi, mă bucur că nu trebuie să mă confrunt cu un coridor întunecat, pe pereţii căruia să stea atârnate mai multe tablouri alb-negru, cu diferiţi strămoşi mustăcioşi.

Trevor şi Victor se află pe canapeaua din piele neagră, ciondănindu-se pe telecomandă, în timp ce Garret o zdruncină fericit pe Alice, îmbrăţişând-o şi analizând-o. Sunt sigură că o face intenţionat, ca să o facă să vomite.

— Garret, ia-ţi labele păroase de pe logodnica mea! tună Roman iritat, repezindu-se spre colţul în care se află cei doi. Pe toţi sfinţii!

Imediat ce blondina scapă din mâinile neastâmpărate ale lui Garret, o rupe la fugă spre mine, acoperindu-şi gura cu palma. îmi dau seama că îi vine să vomite, aşa că mă feresc din calea ei înainte să mă ia în plin cu goana sa. Mi-e milă de ea. Mi-e milă că are un logodnic care, la rândul lui, are un prieten dus cu pluta.

— Uite ce-ai făcut, dobitocule!

Roman o rupe la fugă după Alice, aşa că mă feresc şi din calea lui, privindu-l pe Garret răutăcios. Omul ăsta chiar nu se poate abţine!

— De ce îţi place să chinui oameni? îl întreb enervată, punându-mi mâinile în şolduri.

— Nu îmi place să chinui oameni! pufneşte, pesemne că mă consideră absurdă. îmi place să smotocesc blonde şi să torturez brunete. Atât. în rest sunt foarte cuminte.

— Eşti cuminte pe naiba! comentează Trevor, de pe canapea. Recunoaşte că eşti îndrăgostit de logodnica lui Roman! Fii bărbat şi recunoaşte ceea ce recunoaştem şi noi. Cu toţii suntem îndrăgostiţi de ea!

Mă întreb de ce. E o blondă minionă enervantă, care acum vomită mai des decât un copil.

— Recunosc, mormăie Garret, cu un rânjet până la urechi. Sunt puţin îndrăgostit de ea.

Mă aţinteşte cu privirea-i întunecată, probabil aşteptând să-l aplaud sau să mă pun pe plâns, nu-mi dau seama. Puţin îmi pasă că e îndrăgostit de iubita prietenului său. E un clişeu.

— Aşa cum Melody e puţin îndrăgostită de Wes! mă necăjeşte el, ridicând pervers din sprâncene.

— Du-te dracu'! îi urez. Doar pentru că prefer să împart patul cu el decât cu un dobitoc ca tine, nu înseamnă că sunt îndrăgostită. El, cel puţin, o să-şi ţină mâinile acasă!

— Cine spune?

Vocea lui Wes îmi răsună fix în ureche, făcându-mă să tresar şi să urc forţat o treaptă, ca să iau distanţă. Acesta izbucneşte în râs, alături de Garret şi cei doi maimuţoi de pe canapea.

Naiba m-a pus să vin aici!

— Eu spun! mă răţoiesc la el. Dacă mă atingi, o să rămâi fără bijuterii!

— Calmează-te! chicoteşte. Atâta timp cât nu eşti şatenă şi nu porţi ochelari care te fac să arăţi ca o tocilară, eşti în deplină siguranţă! Vezi tu, tocilarele mă excită ca dracu'! De când am pus ochii pe Stacie, sunt o erecţie ambulantă!

Bărbaţii şi francheţea lor! Nu văd de ce toţi simt nevoia să-mi spună ce erecţii sunt ei!

— Stacie Castellano? întreb mirată.

— Castellano? se încruntă. Stai, stă în Beta Theta Pi?

— Nu. E în Alpha Phi Delta.

— E italiancă? se miră, mărindu-şi ochii căprui. Eşti sigură că vorbim despre aceeaşi persoană?

Ridic vag din umeri, uşor confuză de discuţia asta.

— E scundă, slabă, şatenă şi o tocilară înnăscută? întreb, cu o sprânceană arcuită, iar Wes încuviinţează rapid din cap. Atunci da, ea e! E pe jumătate italiancă. Dar îţi spun de pe acum, n-ai nicio şansă la ea. Se zvoneşte că tipa e încă virgină, că iese doar cu băieţi care au IQ-ul cât al lui Einstein, care ştiu toate teoremele matematice şi fizice şi care sunt computere pe două picioare. Aşadar, chiar n-ai nicio şansă, sportivule!

îl bat pe umăr, în semn de compătimire, când văd că tot elanul lui i se pleoşteşte în fracţiune de secundă. Mi-e milă de el. Mi-e milă că a pus ochii tocmai pe cea mai neaccesibilă persoană din tot campusul.

— Eh, atunci trebuie să mă conformez! chicoteşte el, încolăcindu-şi braţul în jurul taliei mele şi trăgându-mă spre el.

Argh! Asta nu e bine!

— Nu sunt un premiu de consolare, idiotule! mă burzuluiesc la el, gata să-l pocnesc iar. în plus, oricât de frumos eşti, vârsta ta denotă că eşti prea mic pentru mine!

— Şi ce? Alice e mai mare decât Roman cu trei ani şi n-a murit nimeni din pricina asta. Iar mie chiar îmi plac brunetele!

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, o să dorm pe verandă afară! spun mai mult pentru mine, împingându-l pe Wes cu palmele.
Acum ştiu sigur că aş fi preferat să plâng în bolul cu popcorn, decât să fiu aici

!Capitolul 7

Melody

— Duci tu salata de cartofi, te rog?

Alice împinge bolul spre mine, aţintindu-mă cu ochii ei albaştri ca cerul. Trebuie să recunosc că, deşi nu o suport, arată de-a dreptul impecabil. Poartă o rochie albastră până la genunchi, cu o despicătură pe piciorul drept, până la jumătatea coapsei. Arată splendid pe corpul ei împlinit, asortată cu o pereche de pantofi scumpi.

— Sigur, mormăi intimidată de intensitatea cu care mă fixează.

Apuc bolul, acum simţindu-mă ciudat în rochia mea aparent scumpă, care n-a costat nici măcar o sută de dolari. Pornesc spre ieşirea din bucătărie, însă vocea blondei mă opreşte şi picioarele mi se înţepenesc când o aud spunând:

— Ai uitat să-i scoţi eticheta.

Fir-ar să fie! Dacă s-ar deschide în podea o gaură neagră, aş lăsa-o cu cea mai mare plăcere să mă înghită, căci vreau cu orice preţ să dispar. Rămân înlemnită, ascultându-i pantofii cu toc cum pocnesc pe gresie în timp ce se apropie de mine. Agaţă eticheta, o scoate de sub rochie şi o rupe pur şi simplu, nespunând nimic.

Mi-e şi ruşine s-o privesc. Sunt sigură că a văzut cât a costat rochia pe care a complimentat-o la începutul serii şi care lasă impresia că ar fi de firmă, după felul în care e croită, când de fapt e doar o rochie drăguţă şi de duzină.

Mă întorc încetişor pe călcâie ca s-o privesc. Expresia ei e una curioasă cât studiază eticheta din mâna sa, însă tot nu pare să vrea să spună ceva. O mai analizează o clipă, apoi o aruncă la coşul de gunoi şi se apropie de aragaz pentru a termina ultimele pregătiri.

Atât? N-are de gând să spună nimic despre asta?

Decid să n-o pistonez şi ies din bucătărie, uşor transpirată şi îmbujorată. Mă apropii de masa frumos decorată pentru cina de Ajun, unde băieţii îşi savurează berile care, după spusele lor, o să le deschidă apetitul.

Imediat ce mă întind să pun bolul pe masă, mă trezesc cu o palmă aşezată pe fund şi mă întorc iritată spre Garret, care rânjeşte la mine ca un idiot.

— Dacă îmi cauţi implanturile din fese, să ştii că nu am, îi spun printre dinţi, enervată.

— Trebuia să mă asigur! chicoteşte. Şi m-am convins. Nu ai implanturi. însă tot nu ştiu ce să spun de nas. Eşti sigură că nu ţi l-a corectat un plastician?

— La fel de sigură cum ştiu cât eşti de prost uneori, i-o trântesc sec.

îl lovesc peste mână şi i-o îndepărtez, ca să pun capăt distracţiei celorlalţi. Sunt nişte nesimţiţi toţi, însă nu am la ce să mă aştept din partea unor bărbaţi tineri, care sunt adunaţi în acelaşi loc. Sunt puşi pe bârfa mai rău ca femeile.

— Vorbeşti de parcă mă cunoşti, mormăie Garret cam nemulţumit, studiindu-mă până în vârful unghiilor de la picioare. Văd că ai renunţat la pantofi şi ai preferat să stai în tălpile goale. Felicitări!

— Ăsta e un motiv să mă feliciţi? întreb nedumerită.

— Evident. Tălpile tale goale îmi demonstrează că nu eşti fiţoasă până în măduva oaselor.

Garret Nova are o impresie foarte proastă despre mine, se pare. Aş vrea să stau şi să-l contrazic, căci trebuie să recunosc că-mi place să mă cert cu el, însă mi-ar lua mult timp să-i explic cum stă treaba de fapt.

Faptul că am fost prietenă cu Summer - oarecum - mi-a adus mai mult o imagine proastă decât bună, dar cel puţin am intrare în grupurile sociale, chiar dacă uneori trebuie să mă confrunt cu nesimţiţii ca Garret.

— Dacă sunt fiţoasă, precum spui, de ce mai vorbeşti cu mine? Adică, e mai mult decât cert că nu suporţi fiţoşii.

— Ai mare dreptate! zâmbeşte sec. Nu-i suport de nicio culoare. Prea se cred buricul pământului!

— Dacă fiţoşii se cred buricul pământului, înseamnă că tu te crezi călcâiul! Cel puţin, buricul e mai interesant decât călcâiul.

Strâmb scurt din nas, făcându-i să râdă pe toţi ceilalţi - în afară de Garret, evident. El e prea ocupat să se uite la mine urât, ca să mai râdă.

— Arată-mi buricul, să văd dacă e interesant! îmi ordonă.

— Nu mai bine îţi arăt fundul?

— Nu, pentru că nu e nimic interesant la el.

Au! Asta a durut.

îl privesc printre genele pe care le-am rimelat prea mult, aşteptând să cedeze primul. însă aştept degeaba. Garret nu se lasă atât de uşor păgubaş. Ba din contră, dacă eu nu aş fi atât de obosită, ar continua jocul acesta de ping-pong la nesfârşit.

— Atunci, nu sunt singura cu chestii neinteresante în pantaloni! i-o trântesc serioasă, ştergându-i rânjetul de pe buze.

Ei bine, nu ştiu ce naiba am avut în cap de am spus asta, dar tocmai am tras taurul de coarne. Garret se ridică în picioare şi, deşi dau înapoi, se repede spre mine şi mă înşfacă de braţe, trăgându-mă spre el.

— De ce trebuie să o cauţi mereu cu lumânarea? mă întreabă, ţinându-mă forţat cu faţa la el. Acum mă simt nevoit să te iau, să te duc în cameră şi să-ţi arăt cât de neinteresantă e chestia din pantalonii mei.

— Dar nu trebuie să-mi arăţi, îi spun pe un ton plin de sinceritate, privindu-l cu ochii mari şi nevinovaţi. Ştiu sigur că e neinteresantă. Ai uitat că ai ţinut morţiş să mi-o arăţi?

— N-am uitat, dar se pare că vrei să ţi-o arăt iar! rânjeşte.

— Să nu dea dracu' să-ţi dai jos pantalonii acum! îl apostrofează Roman, îngrozit.

Izbucnesc în râs când Garret face o faţă ofensatoare, apoi se bosumflă, de parcă prietenul lui tocmai i-a luat o jucărie de sub nas.

— Nu vrea nimeni să ţi-o vadă, adaugă Roman pe un ton categoric, clătinând totodată din cap.

Alice se înfiinţează lângă noi, punând pe masă carnea de vită gătită la cuptor.

— Haideţi mai bine să nu vorbim despre asta, propune ea. Stomacul meu abia rezistă şi chiar vreau să pot mânca ceva.

— înainte să le vomiţi, o completează Roman în bărbie, mai mult pentru el însuşi.

— Tu m-ai lăsat însărcinată! comentează Alice enervată. Dacă nu-ţi convine cum vomit, bagă divorţ!

Ajungem toţi să ne uităm la ea mirată, în timp ce Roman îşi pune mâinile în cap, iar Garret icneşte. îl privesc surprinsă, întrebându-mă ce anume îl face să reacţioneze astfel. Expresia lui denotă că a fost trădat şi că suferă, ceea ce e de-a dreptul ridicol.

— V-aţi căsătorit şi pe mine nu m-aţi chemat?

Roman se crispează, arătând pe punctul de a o rupe
la fugă şi de a se ascunde într-un morman de zăpadă. în schimb, Alice se întoarce spre Garret şi zâmbeşte strâmb, ieşindu-i mai degrabă o grimasă de toată frumuseţea.

— înainte să faci crize, trebuie să-ţi spun că a fost un moft de-al tatei, se scuză Alice, crispându-se la rândul ei. Nu am avut timp să anunţăm.

— Deci, v-aţi căsătorit! constată Garret cu un pufnet, punându-şi mâinile în şolduri. Halal prieteni mai am! Nu m-au chemat la nuntă, de frică să nu le beau toată şampania! Ei bine, mă durea în fund de şampania voastră! Voiam să fiu de faţă când presupusul meu prieten cel mai bun avea să îşi pună ştreangul de gât şi, din cauza voastră, tocmai am ratat-o!

Bolborosind, se trânteşte într-un scaun şi înhaţă paharul de vin, golindu-l de supărare.

— Nu te enerva, Gare! îi cere Roman. Eu n-am avut timp nici să îmbrac un smoking. M-am însurat în tricou şi blugi!

— Şi eu! îl aprobă Alice, având pe faţă o expresie sinceră. Uite, tatăl meu voia cu orice preţ să ne vadă căsătoriţi. Probabil se temea că, după ce mă îngraş de la sarcină, Roman nu o să mă mai vrea. Doar ne-am trezit cu un ofiţer de stare civilă în faţa noastră.

— Nici „da” n-am apucat să spunem, o completează Roman cu aceeaşi inocenţă pe chip, căutând amândoi să-l împace pe bosumflat.

Numai mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap. S-au căsătorit, mare brânză! Cui naiba îi pasă? Nu e ca şi când vestea asta ar fi căzut din copac. Era un lucru aşteptat să se căsătorească, dat fiind faptul că sunt logodiţi şi aşteaptă un copil.

— Din cauza asta, îmi cumpăraţi un Rolls Royce! le comandă Garret serios, fluturând un deget spre ei. Treceţi-l la daune morale!

— Dar nici n-ai pretenţii! pufneşte Roman. Nici tata nu-şi permite un Rolls Royce!

— Nu-mi pasă! Pentru că mi-aţi omorât-o pe Brittney şi pentru că v-aţi căsătoriţi fără să aveţi buna intenţie de a mă anunţa, o să-mi cumpăraţi un Rolls Royce, altfel vă sparg!

Alice şi Roman schimbă o privire între ei, iar cel din urmă încuviinţează scurt din cap, înainte ca blonda să dispară pentru câteva clipe. însă când se întoarce, o face împingând o tricicletă roz pentru copii.

— Uite-ţi Rolls Royce-ul! rânjeşte la el. Să-l stăpâneşti sănătos!

Garret priveşte tricicleta nedumerit, apoi se uită la Alice cu ochii mari şi întreabă:

— O să avem o fată? O să avem o fată! O să avem...

Se opreşte brusc, când Roman îşi arcuieşte sceptic o
sprânceană.

— O să ai o fată! *Tu* o să ai o fată!

— Ba n-o să avem! i-o retează Alice. încă nu ştim ce e. Tricicleta era pentru tine! E noua Brittney.

îl observ pe Garret cum se dezumflă brusc.

— Rahat! M-am bucurat degeaba. Dar, dacă tot a venit momentul pentru cadouri, am şi eu unul pentru voi. Staţi aici!

Porneşte în fugă spre scări, tropăind până la etaj, în timp ce noi pufnim cu toţii în cor. Când Garret se întoarce, le trânteşte în faţă un biberon plin cu apă.

Ce naiba?

— Ce-i ăsta? întreabă Roman nedumerit.

— Un biberon, evident!

— I-ai cumpărat copilului un biberon? Deja?

— De fapt, e pentru tine! rânjeşte Garret mândru.

Roman îl apucă şi îl studiază pe toate părţile, încruntân-
du-se din ce în ce mai tare.

— Serios, Gare? Mi-ai luat de Crăciun un biberon plin cu apă?

— Nu e apă! replică iritat. E vodcă.

Gura lui Roman se curbează într-un „o” şi izbucneşte în râs, sorbind puţin din el înainte ca Alice să-l pocnească peste mâini.

— Da, e vodcă! Foarte... inventiv, Garret! Tu chiar vrei să dorm pe canapea la noapte!

Aş fi vrut să doarmă pe canapea! Astfel, nu aş mai fi trează la două noaptea, holbându-mă lung şi iritată pe tavan, căci nu pot dormi de gemetele lor.

Clar sunt blestemată!

— îşi bate joc de noi! mârâie Garret lângă mine, zgâin- du-se şi el la pereţi.

Cumva, m-am gândit că e mai bine să dorm cu el, dat fiind faptul că nu sforăie la fel de tare, cum sforăie Wes. Nu că mi-ar conveni prea tare, dar se pare că e singura soluţie, dacă nu vreau

să sfârşesc dormind pe canapea, în locul lui Roman.

— Oare bunica lui nu are dopuri de urechi pe undeva? întreb mai mult pentru mine însămi.

Mă ridic la marginea patului şi cotrobăi prin noptiera din partea mea, dar fără succes. Nu există nimic în camera imaculată, cu care să-mi nimicesc urechile, căci mi-aş scoate cu plăcere timpanele doar ca să nu-i mai aud.

— Nu înţeleg! pufăie Garret iritat, ridicându-se în capul oaselor. Parcă o strânge de gât! Mai încet, că o s-o omori!

însă nici nu-l bagă în seamă, cu toate că a ţinut morţiş să urle cât îl ţin plămânii. Iritat, se trânteşte înapoi pe saltea şi plescăie zgomotos din buze, reluându-şi holbatul la pereţi.

— Pun pariu că aşa se aude în fiecare seară în Kappa Sigma, bolborosesc, întinzându-mă lângă el.

— De când Alice s-a mutat cu noi, da! mărturiseşte. Nici eu, care am camera în partea opusă a coridorului, nu pot închide un ochi din cauza lor.

De parcă şi-ar bate joc de el şi de mine, totodată, Alice începe să geamă mai tare. Habar nu am ce naiba îi face, dar e atât de frustrant, încât mă rostogolesc pe burtă şi îmi pun perna în cap, ca să atenuez zgomotele.

Mi-o îndepărtez când salteaua se zdruncină şi, când îmi ridic capul, îl găsesc pe Garret râzând cu o poftă nebună.

— Ce naiba te hlizeşti aşa? întreb iritată.

— Mă hlizesc pentru că nici tu, cu gura aia mare, nu eşti în stare să o acoperi pe Alice, îmi replică arogant, râzând şi mai tare. Credeam că

tu ai gura cea mai mare, dar se pare că m-am înşelat. Alice are plămânii mai tari.

îmi mijesc ochii la el, căci am impresia că îmi lansează discret o provocare. Ce anume vrea? Să mă apuc să gem şi eu, degeaba, ca să-i demonstrez că am plămâni rezistenţi?

— Ce vrei de la mine, Garret?

— De ce ai impresia că vreau ceva de la tine? mă întreabă amuzat. Nu vreau nimic.

— Spune mai bine că eşti ofticat că Roman are activitate, în timp ce tu te holbezi la pereţi! rânjesc. Prietenul tău mereu a fost cu un pas înaintea ta, nu? El era cel înconjurat de fete, iar tu erai prietenul nefericit.Nu mă face să te pocnesc, Mell! mă avertizează. Nu sunt nefericit şi nici nu am nevoie să fiu înconjurat de fete. Dacă o să vreau o iubită, fii sigură că nu aş alege una din turmă, ci una simplă şi cu toate minţile acasă. Una care să fie exact opusul genului tău!

Nemernicul! Nu se putea să nu mă atace cu ceva, altfel nu se simţea bine. Se pare că simte o plăcere nebună să mă înjosească, să mă „complimenteze” şi să-mi spună mereu cât de prefăcută sunt, de parcă el ar fi cu ceva diferit de mine. Poate că restul sunt orbi, dar eu văd cât se străduieşte să păstreze nişte aparenţe. Cât se străduieşte să fie Garret cel vesel şi pus pe glume.

— Ofticosule! chicotesc. Roman are o maşină sport, tu ai o tricicletă roz. Roman are o blondă superbă, tu o ai pe mâna ta dreaptă. Singura asemănare dintre voi este faptul că jucaţi amândoi fotbal şi nimic mai mult. De ce sunteţi prieteni?

— Ca să se întrebe proştii, mi-o trânteşte cu un rânjet poznaş. Nu vreau o maşină sport şi nici nu vreau o blondă. De fapt, nu-mi plac blondele deloc. Eu vreau doar ca bruneta de lângă mine să tacă naibii din gură!

— Şi dacă bruneta nu vrea să tacă naibii din gură? întreb, luându-l peste picior. îi arăţi chestia din pantaloni?

— Dacă vrea...

— Vrei să o faci să râdă? Adică, dacă moare de râs, sigur nu o să mai vorbească.

— Nu aş face-o să râdă, ci să urle mai tare decât urlă blonda din camera cealaltă.

Trebuie să recunosc că îmi place încotro o ia discuţia. Lui Garret îi plac provocările, aşa cum îmi plac şi mie, şi doar din curiozitate l-am lăsa să încerce.

— Să urle de nervi, că ai dezbrăcat-o degeaba? continui să-l pistonez.

— Eu nu dezbrac femeile degeaba, Melody! replică cu hotărâre.

— Nu, tu le dezbraci pe cele urâte!

Rânjetul mi se şterge de pe buze când Garret se întoarce cu faţa spre mine şi mă fixează cu o intensitate răutăcioasă.

— Dacă le dezbrăcăm pe cele urâte, tu ai fi fost prima pe care aş fi dezbrăcat-o!

— Vrei să spui că sunt urâtă? îl întreb cu o sprânceană arcuită.

— Cea mai urâtă! rânjeşte. Eşti hidoasă de-a dreptul! Adică, ce-i cu piercingul ăla din nas? Şi de ce mănânci atâtea salate? Nu e ca şi când nu eşti deja grasă. Iar acum, când nu porţi machiaj, eşti mult mai ştearsă, dar aproape drăguţă, spre deosebire de dăţile când porţi. Atunci chiar arăţi ca o maimuţă!

îi ascult turuiala indiferentă, întrebându-mă în sinea mea dacă omul ăsta are şi un buton de oprire, pe undeva. Vreau să-l apăs încă de când mi-a spus că sunt grasă. Marco nu ar fi deloc de acord cu el, ba din contră. Cred că l-ar pocni dacă l-ar auzi spunând aşa ceva.

Cât timp Garret mă priveşte încruntat, eu îmi dau seama că zgomotele s-au oprit şi că Roman

şi Alice au terminat, în sfârşit. Cam târziu, ce-i drept. Somnul mi-a sărit şi sunt gata nervoasă. Aş da orice să-i trezesc şi eu din somn şi să-i ţin treji toată noaptea, drept răzbunare.

Mă uit la Garret, întrebându-mă acum dacă se merită.

— Ce? mă întreabă nedumerit.

— S-au oprit, rânjesc.

— Aşa, şi?

Tipul ăsta e mai idiot decât credeam.

— Nu ai vrea să te răzbuni pentru că ne-au ţinut treji până la ora asta?

— Şi ce vrei? pufneşte. Să ne apucăm să batem cuie în pereţi?

Dându-mi ochii peste cap, mă rostogolesc pe spate şi mă strâmb la tavan. E fără speranţă. E prost bâtă!

— Serios, Gare? Chiar nu te prinzi?

— M-am prins de la început, doar că acum mă întreb dacă faci mişto de mine sau ai înnebunit subit. Totuşi, îmi place cum gândeşti!

Chicotind, se rostogoleşte peste mine şi se ridică în coate, făcându-şi forţat loc între coapsele mele. Se pare că nu sunt singura care e curioasă de ce am putea face împreună, într-un pat.

— Dacă nu urli mai tare decât Alice, eşti concediată! îmi spune serios.

— Dacă nu mă faci să urlu mai tare decât ea, o să rămâi fără cheiţă!

Cum spui tu, nebuno!Capitolul 8

Garret

Mă aplec spre ea, cu privirea fixată pe buzele pline şi umezite la repezeală cu vârful limbii, însă nu apuc să o sărut, căci mă opreşte acoperindu-mi gura cu palma. Ochii ei căprui se măresc de surprindere şi chiar mă întreb ce am făcut greşit.

S-a răzgândit?

— Ce faci? mă întreabă nedumerită.

— Ăă... încerc să te sărut?

— De ce?

Ce mama naibii? încep să cred că am perceput mesajul greşit şi că nu se referea la sex. Probabil asta ar fi prima oară în care m-aş înşela de intenţiile unei femei şi tot ce pot să spun este că încep să devin stânjenit de situaţie.

— Nu o putem face fără să ne sărutăm?

Fără să ne sărutăm? Femeia asta e mai nebună decât credeam, dar nu spun că treaba asta nu mă incită. Deşi mă tentează să-i sărut gura, sunt curios cât de mult o să mă ţină departe de ea.

Aşadar, îi ocolesc buzele şi îmi apăs gura pe gâtul fierbinte pentru o clipă scurtă, înainte să îmi adâncesc dinţii în pielea albă, aproape transparentă. Trupul îi tresare uşor, iar eu nu-mi pot stăpâni un rânjesc arogant.

Apoi sunt rostogolit brusc pe spate, luându-mi mai mult decât o clipă să mă dezmeticesc. Melody îşi mişcă uşor şoldurile în mod sugestiv, zâmbindu-mi cu dinţii mici şi albi.

Ei, drăcie!

Nu o las să facă nimic, căci o răstorn de pe mine şi mă ridic în genunchi, apoi o apuc de mijloc şi o ridic şi pe ea, întorcând-o cu spatele

la mine. O aud imediat pufnind buimacă, dar reuşeşte să ridice braţele deasupra capului, cât să-i scot maieul fin, din satin. îl azvârl peste umăr şi o cuprind, lipindu-i spatele de pieptul meu deja gol, iar palmele mele cutreieră peste pielea încinsă a abdomenului, până îi cuprind ambii sâni şi îi frământ uşor, depunându-i un sărut cast pe umărul gol.

Nici n-am început şi deja sunt excitat ca dracu'! Afurisit să fiu dacă-mi dau seama ce se petrece. Se presupune că nu suport tipele ca ea; că nu o suport pe ea în general, dar amicul meu din boxeri clar o iubeşte pe nemernică.

Şi, de parcă ar auzi ce gândesc, îşi împinge fundul în mine, tachinându-mă. Respiraţia i se îngreunează când, dornic să i-o întorc, îmi las mâna să alunece spre pantalonii scurţi care o îmbracă. îmi strecor doar vârful degetelor sub betelia elastică, iar ea deja gâfâie nerăbdătoare. Se foieşte şi îşi îndepărtează genunchii, pregătindu-se inconştient de ceea ce o să vină.

Hm.

îmi las degetele să alunece mai mult, cât să se strecoare sub lenjerie. Femeia din braţele mele începe să vibreze ca un mobil, de îndată ce îi mângâi uşor clitorisul, apăsând încet şi cu mişcări circulare peste centrul cu terminaţii nervoase. Capul brunet şi ciufulit se înclină şi se sprijină pe umărul meu, iar buzele sale scot un oftat prelung - oftat pe care parcă îl simt străbătându-mi fulgerător coloana şi oprindu-se direct în vintre. Aproape că o scap din mâini, căci cu greu îmi înăbuş instinctul de a mă arunca peste ea şi de a începe dracului odată. Cu

Melody e mai mult decât clar că nu am nevoie de preludiu.

Şi nici ea, se pare. Când îmi retrag degetele, le retrag umede şi nu mă pot abţine să nu gust puţin din ea. Iar faptul că pare uluită de faptul că îmi vâr degetele în gură, mă face să chicotesc amuzat.

— Ce e, iubito? o întreb, lingându-mi buzele. Te uiţi la mine de parcă am făcut ceva pervers şi eşti pe cale să mă baţi la fund.

— Garret, nu mai vorbi! îmi ordonă. îmi strici cheful.

îmi reprim dorinţa de a-mi da ochii peste cap şi o îndemn să se ridice în picioare, pe saltea. De îndată ce o face, o întorc cu faţa spre mine, îmi înfig mâinile în betelia pantalonilor săi fiţoşi şi îi trag pe coapse în jos, studiindu-i expresia cu coada ochiului. E uşor îmbujorată, iar genunchii îi tremură aproape incontrolabil, făcând-o să arate vulnerabilă şi nerăbdătoare. E ciudat. Oricât de mult încerc să alung senzaţia stranie pe care o simt acum, când o privesc, eşuez lamentabil. E exact aceeaşi senzaţie pe care o simţi când ţi-o tragi cu sora prietenului tău şi ştiu asta, pentru că e un lucru deja bifat pe lista mea. Mă simt de parcă sunt pe cale să fac o prostie şi, deşi ştiu că e o prostie, nu mă pot opri.

După ce o scap de pantaloni şi de lenjerie, îi dau un brânci uşor şi Melody se prăbuşeşte pe saltea, cu un sunet înfundat - căzătură care face patul să pocnească dubios. Nu-i dau timp să se dezmeticească nici de data asta, căci o înşfac de glezne şi o trag spre mine, până când coapsele ei ajung să se sprijine de ale mele. Picioarele ei

lungi se desfac în faţa mea şi mă trezesc înghiţind în sec, în timp ce mă aplec spre centrul coapselor sale.

— Stai! mă opreşte, cu răsuflarea întretăiată. Nu e necesar să faci asta.

O observ printre gene cum întinde braţele să mă oprească, însă i le înhaţ de îndată şi le lipesc de saltea, ţi- nându-le forţat pe loc. Nu mă poate opri să nu o gust din nou.

Deşi sunt nevoit să folosesc puţin mai multă forţă ca să o ţin nemişcată, reuşesc să-mi îngrop faţa între coapsele larg desfăcute şi să o tachinez cu vârful limbii, să-i prind miezul între dinţi şi să o fac să geamă atât de puternic, încât sunt sigur că Roman şi Alice s-au trezit din somnul lor dulce, de după sex. Şi continui să o torturez până când o simt tremurând şi ridicându-se din umeri, încercând totodată să mă facă să-i eliberez încheieturile pe care le strâng cam tare.

Mă trezesc izbucnind în râs când îl aud pe Roman înjurând colorat, dincolo de peretele despărţitor. Melody îşi ridică ţeasta brunetă de pe saltea şi mă priveşte năucită, întrebându-se probabil ce m-a apucat şi de ce m-am oprit când mai avea doar puţin până la orgasm.

Privind-o amuzat, mă ridic în genunchi şi scap de boxeri într-o secundă, aruncându-i anapoda pe podea. Revin deasupra ei, observând-o cu coada ochiului cum înghite în sec, emoţionată. Faţa i se îmbujorează mai tare când, în- tr-un moment de luciditate, o întreb cu o voce pe care nici eu nu o recunosc:

— Iei pilule?

Melody ajunge să se uite la mine şocată, de parcă i-aş fi dat o palmă peste faţă, şi înţeleg. Clatină vag din cap, iar eu înjur printre dinţi, întrebându-mă ce am să fac.

—Ai încredere în mine? o întreb, apoi izbucnesc în râs. Ok, asta e o întrebare prostească. Vrei să merg prin vecini, să cerşesc un prezervativ?

— Ce bărbat eşti tu, fără prezervativ?! pufneşte nervoasă.

— Unul care ştie cum să şi-o folosească, îmi dau ochii peste cap.

— Atunci, foloseşte-o odată şi nu mai comenta!

îşi închide restul cuvintelor când, după ce îmi strecor un braţ pe sub genunchiul ei ca s-o desfac mai mult, o pătrund cu o mişcare bruscă, proptindu-mă în cealaltă mână. Sâsâi printre dinţi, simţind-o cum se strânge aproape dureros în jurul meu, ca şi când mi-aş fi prins-o într-o menghină.

Tot amuzamentul îmi piere brusc şi sunt aprins rapid de furie. Ce mama dracului?! Am ştiut de la început că, calculele matematice pe care mi le făceam vor da cu virgulă, dar acum constat că habar nu am avut pe ce planetă trăiesc, iar femeia de sub mine a fost virgină până acum o clipă.

Fir-ar să fie!Dacă nu aş vedea-o pe Melody crispată şi nu aş simţi-o atât de încordată, probabil aş strânge-o de gât. Fix asta îmi lipsea. O virgină cu chef de aventură, care nici măcar nu a avut tupeul să-mi spună adevărata situaţie şi care, cel mai probabil, aşteaptă să o sun a doua zi.

Rămân nemişcat, aşteptând să-şi deschidă ochii şi să mă privească, să vadă cât de nervos sunt pe ea acum. Adică, nu are niciun sens. Femeia asta are douăzeci şi doi de ani şi, în ciuda comentariilor mele răutăcioase la adresa înfăţişării sale, e superbă. Nu pot să-mi dau seama peste ce bărbaţi a dat în viaţa ei, de nu s-a atins nici măcar unul de ea. De fapt, ştiu. Absolut toţi - în afară de mine, se pare - au fost nişte tăntălăi fără jucării.

Dar tot nu are sens. Excluzând faptul că are douăzeci şi doi de ani, a fost prietena lui Summer, aşadar s-a învârtit doar prin cercuri sociale mari, majoritatea sportive. Prin urmare, a avut de-a face cu mulţi bărbaţi, majoritatea fiind nişte obsedaţi sexual daţi naibii. Cum a scăpat?

Asta înrăutăţeşte cu mult părerea pe care o am despre
ea.

— Uită-te la mine, îi cer printre dinţii încleştaţi.

Adânc înfipt în ea mă aplec mai mult şi îi eliberez piciorul, ferindu-i câteva şuviţe răzleţe care i s-au lipit de faţă. însă, nici aşa nu pare să aibă curajul de a mă privi în ochi. Rămâne cu pleoapele strânse şi tremurând uşor sub mine, de parcă i-ar fi frică de ceea ce aş putea să fac.

Şi mie mi-e frică, sincer să fiu. Chiar dacă am o părere proastă despre ea, nu vreau să mă trezesc că o alung din cameră într-un moment de impulsivitate.

Aşadar, decid să continui de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, căci ea şi-a dorit-o. Atent la fiecare gest de-al ei şi fiecare încruntare, îmi mişc şoldurile, retrăgându-mă încet şi înaintând la fel, până are să se obişnuiască. Dar faptul că nu cutează să scoată niciun sunet, deşi e vizibil faptul că are dureri, mă enervează şi mai tare şi sunt pe punctul de a abandona misiunea, dacă braţele ei nu m-ar înşfăca pe neaşteptate de spate şi nu m-ar strânge atât de tare încât mă lipeşte cu totul de ea.

— Dacă te opreşti, o să te omor! îmi şopteşte în ureche. Mă poţi certa mai târziu.

— Fii sigură! Acum, relaxează-te şi desfa-ţi picioarele mai mult. Mă strângi prea tare.

Buimacă, îşi aţinteşte privirea în ochii mei, părând chiar ofticată.

— îmi dai cumva indicaţii?

— Se pare că trebuie! Dacă îmi spuneai de la început că eşti...

— Nici să nu îndrăzneşti! mă apostrofează.

îmi reprim dorinţa de a-mi da ochii peste cap şi aştept ca Melody să-şi descleşteze picioarele din jurul taliei mele, pentru a-mi lăsa loc de mişcare. Şi, de îndată ce mă eliberează, o înşfac înapoi de genunchi şi îi îndepărtez singur picioarele, desfacând-o cât am nevoie.

încep să mă mişc abia când o simt relaxându-se şi lă- sându-se moale pe saltea, la voia mea. Când îmi strecor şi celălalt braţ sub genunchiul

ei, ridicându-i picioarele pe antebraţele mele, îmi dau seama că e mai elastică decât mă aşteptam. Pare atât de maleabilă încât aş putea să-i desfac picioarele lungi până la o sută optzeci de grade, într-un şpagat de toate frumuseţea.

Şi afurisit să fiu dacă nu încerc. Mă ridic în genunchi şi o apuc ferm de glezne, depărtându-i picioarele până când sunt complet sigur că formează un aproape şpagat perfect. Melody mă priveşte oarecum curioasă şi iritată, întrebându-se probabil dacă ăsta e un moment bun în care să-i testez maleabilitatea. Ei bine, nu e, dar nu mă pot abţine. E prima femeie elastică cu care am de-a face şi prost aş fi dacă nu aş profita de ocazie.

Imaginea din faţa mea reuşeşte să-mi taie respiraţia şi ajung să uit de faptul că e începătoare, căci, înfierbântat ca dracu', mă trezesc începând să mă mişc cu forţă în ea, facând-o să icnească atât de surprinde, cât şi de disconfort. Rămas în genunchi, îi trag şoldurile spre mine şi mă adâncesc cât pot de mult în canalul strâmt care opune rezistenţă, ţinându-mă totodată de promisiune. Melody geme atât de tare încât, dacă am fi avut vecini, i-ar fi trezit pe toţi, nu doar pe cei din casă.

îl aud vag pe Roman înjurând din nou, însă de data asta nu-l mai bag în seamă. Sunt atât de concentrat la femeia asudată de sub mine, încât brusc nu mai sunt în stare să aud nimic. Urechile încep să-mi vâjâie din pricina sângelui pus în mişcare şi pompez în trupul frumos al lui Melody, până când patul cedează sub noi, prăbuşindu-se într-o parte imediat ce un picior se rupe subit. înjur colorat când spatele meu se izbeşte de

podeaua rece, după ce mă răstorn pe neaşteptate, trăgând-o pe brunetă după mine.

Şi, de parcă nu ar fi suficient, primesc şi un cap direct în nas.

— Oh, rahat!

— Ce dracu' ai făcut, Garret?! îl aud pe Roman urlând din camera cealaltă, prin peretele subţire.

— Patul! urlu înapoi, ţinându-mă de nas. S-a rupt patul! S-a rupt... Ah, Melody, mi-ai spart nasul!

Bruneta îmi cuprinde faţa în palme, studiindu-mă atent, deşi nu sângerez. Dacă Hawking nu ar fi rupt nasul tuturor celor din echipa de fotbal, probabil că aş fi sângerat până la moarte.

— Scuze! se crispează. Dacă mi-ai fi dat drumul, ai fi căzut numai tu!

— Dacă ţi-aş fi dat drumul, mi-aş fi rupt altceva! mă răstesc la ea. Sfinte Sisoie!

Asta e cea mai tare partidă din toată viaţa mea şi primul pat pe care l-am rupt cu o femeie. N-o să uit noaptea asta!

80încă văicărindu-mă, Melody se apleacă spre mine şi îmi depune un sărut cast pe nas, apoi dă să se ridice, însă o agăţ de şolduri şi o opresc, nedumerit.

— Unde crezi că pleci, cucoană? N-am terminat cu tine!

— Ba eu cred că am terminat. Nu mai avem pat!

— Şi ce? rânjesc. Mai sunt locuri pe care putem face
sex.

Mă ridic în capul oaselor şi, după ce îmi trec palmele pe sub fundul ei ca să o pot susţine, sar în picioare şi o lipesc cu spatele fix de peretele despărţitor, care ne desparte de Roman cel furios. Aproape că o scap din mâini când încep să mă mişc în momentul în care Melody îşi retrage braţele de după gâtul meu. Cu un pufnet, o prind mai bine, adân- cindu-mi degetele în fesele lucrate şi smucind-o spre mine la fiecare împingere. Neputincioasă, se agaţă de umerii mei şi gâfâie după aer, cu pleoapele strânse şi buzele întredeschise. Pielea ei albă ca laptele începe să capete urme vineţii în părţile în care o strâng inconştient mult prea tare şi nu mă îndoiesc că mâine va avea nişte urme frumuşele pe tot corpul.

Nu că asta m-ar împiedica. O strâng tare lângă mine, dorindu-mi să o simt cât mai bine, dacă tot m-am înhămat. Continui să împing cu forţă, aşteptând momentul în care Melody o să clacheze şi o să-mi ceară să mă opresc din pricina durerii. E mai rezistentă decât credeam, încă un motiv pentru care încep să cred că m-am

cam înşelat în privinţa ei. Deşi ştiu că o doare şi că mâine nu o să mai poată merge normal, mă lasă să-i fac tot ce-mi trece prin cap fără să se plângă.

îi simt orgasmul iminent, căci muşchii i se contractă dureros în jurul meu, iar gemetele ei cresc în intensitate, făcându-i pe vecini să bată deranjaţi în perete. Transpiraţia începe să-mi alunece pe spate, contra fierbinţelii care caută să urce pe şira spinării, într-un mod ameninţător. Şi fiind
atât de furtunos, reuşesc doar să ies şi să termin în palmă, susţinând-o cu o singură mână pe Melody, care tremură grozav, zdruncinată de propriul orgasm.

Stors şi cu braţele de gelatină, o pun pe picioare şi mă prăbuşesc pe podea, expirând zgomotos. Pescuiesc boxerii şi îmi şterg mâinile, deşi restul corpului meu e acoperit de sudoare. Nu cred că am fost vreodată mai transpirat, dar măcar mi-am îndeplinit misiunea. Toţi sunt treji şi prezenţi la uşa noastră, înjurându-ne de toţi sfinţii, şi singura mea grijă e patul, căci se pare că urmează să dormim pe podea toată vacanţa.

— Asta a fost...

Bolboroseala lui Melody mă face să-mi ridic privirea spre ea şi să o găsesc sprijinită de şifonier, abia stând în picioare. Da, a fost. Complet neaşteptat, intens şi sălbatic.

— Pentru o virgină, n-a fost rău deloc, mormăi cu răsuflarea întretăiată.

Răceala peretelui pe spatele meu e o binecuvântare. Sunt atât de fierbinte, încât îmi

simt propria căldură pără- sindu-mi corpul în valuri.

Femeia asta m-a zdruncinat cu totul.

— Să nu mai spui nimănui, gâfâie ea, lăsându-se să cadă pe podea, lângă mine.

— Că ai fost virgină? întreb mirat, iar ea încuviinţează din cap. Stai liniştită, nu o să mă apuc să le povestesc tuturor despre ce am făcut noi. Am înţeles cât ţii la imaginea de târfa.

— Nu fi dobitoc, Garret! Ce te face să crezi că vreau o imagine ca asta?

— Dacă nu vrei, atunci de ce îţi faci griji că va afla cineva că ai fost virgină?! pufnesc nervos. Oricum nu sunt genul de bărbat care să urle în gura mare când şi-o trage cu o femeie. Dar, dacă tot am deschis subiectul, aş vrea să te întreb ce dracu' a fost în capul tău, de nu mi-ai spus!

Melody îşi mută privirea de pe chipul meu pe tavan, ignorându-mă. Fir-ar să fie!

— Mell?

— Te-ai fi oprit, mi-o trânteşte sec.

— Aşa, şi?

— Las-o baltă! Vreau să fac un duş şi să dorm, dacă mai am pe ce!

Privim amândoi patul acum cu doar trei picioare şi încep să mă întreb în sinea mea cât de confortabilă e canapeaua din living.

— Şi podeaua e confortabilă, spun pe un ton inocent, ridicând din umeri. Dimineaţă o să-l întreb pe Roman dacă are vreo saltea gonflabilă.

— Sau aş putea să dorm cu Wes pentru restul vacanţei, mormăie mai mult pentru ea însăşi.

îmi fixez privirea pe ea, mârâind animalic printre dinţii încleştaţi de nervi. Serios?!

— Nici să nu te gândeşti, moţato! Am rupt patul împreună, aşa că vom dormi împreună pe podea!

— Altfel ce?

Altfel o să mergi în mâini o săptămână întreagă!Capitolul 9

Garret

Intru în bucătărie cu o atitudine plouată, spre deosebire de cei pe care îi găsesc aici. Roman îmi aruncă o privire urâtă din dreptul aragazului, având sub ochi nişte şanţuri în loc de cearcăne. Se pare că amicul meu nu a dormit prea bine azi-noapte. în schimb, eu am dormit mai bine ca niciodată, deşi mi-a înţepenit spatele din pricina podelei. Totuşi, cineva a ţinut morţiş să-mi strice veselia cu care m-am trezit în prima zi de Crăciun, telefonând de nu mai puţin de zece ori.

Dar, cu toate că prietenul meu pare să mă urască în dimineaţa asta, Trevor îmi aruncă un rânjet complice, facân- du-mi deloc discret cu ochiul.

— Ai dormit bine? mă întreabă Alice, trecând grăbită pe lângă mine.

îl împinge pe Roman de lângă tigaie şi sare să salveze omleta care începe deja să miroase ciudat. Pufăind, mă trântesc într-un scaun şi mă încrunt urât la Victor, care îmi trage un picior pe sub masă ca să-mi atragă atenţia.

— Ce e cu moaca asta? mă întreabă amuzat. Nu te-a satisfăcut destul racolata lui Summer? Apropo, ce naiba caută aici? Nu ţin minte ca unul dintre noi să fie prieten cu ea.

— Eu am adus-o, îi răspund prompt, înainte ca Roman să apuce să deschidă gura. Ai o problemă cu asta?

Rânjetul lui Victor piere şi ajunge să se zgâiască la mine nedumerit.

— Cineva e nervos de dimineaţă, mormăie mai mult pentru el însuşi. Daţi-i omului o cafea până nu începe să facă şi spume!

îi mai arunc o privire răutăcioasă, înainte de a mă ridica şi de a porni spre expresor. în trecere, Roman îmi trage un cot, însă nu-l bag în seamă. Toată lumea vrea să afle de ce Garret cel fericit nu mai e atât de fericit în dimineaţa asta, mai ales după o noapte ca cea trecută, dar nu e ca şi când Melody ar putea să-l facă pe tatăl meu să înceteze. De fapt, Melody nu poate face nimic.

— Ce s-a întâmplat?

Roman se înfiinţează lângă mine, privindu-mă curios cum îmi torn cafea într-o cană. Uneori mi-aş dori să mă întorc şi să-i cer să nu mai fie o durere constantă în fundul meu. De la un timp mă scoate din minţi cu întrebările şi nu-mi convine faptul că a început să fie mai curios ca mine.

— Nimic, mormăi sec.

— Nu ai faţa asta degeaba.

— Alta n-am.

De îndată ce îmi simt mobilul sunând din nou în buzunar, îl scot şi îl arunc în tocătorul pentru resturi alimentare chiar sub privirea şocată a prietenului meu băgăcios. Zgomotul sfâşietor pe care îl scoate tocătorul, când îi dau drumul, apăsând întrerupătorul de pe perete, mă face să mă crispez puţin.

Ăla era singurul meu telefon, fir-ar să fie!

— Cred că bunica ta are nevoie de un tocător nou, îi spun lui Roman, forţând un rânjet. Şi de un pat nou. Probabil o să mai aibă nevoie de câteva lucruri noi până la sfârşitul vacanţei.

— Asta dacă nu o mut pe Melody în altă dimensiune, unde să nu poţi ajunge la ea, mi-o trânteşte serios. Ce naiba te-a apucat azi-noapte? Ne-ai trezit pe toţi!

— E vina ta, ridic din umeri.

— Cum adică e vina mea? se încruntă.

— Dacă nu făceai sex aseară, nu îi făceai poftă şi lui Melody, chicotesc. E cam pofticioasă fetiţa, iar eu eram chiar în perimetrul ei. N-am avut încotro! mă scuz. M-a ameninţat cu moartea, aşa că a trebuit să mă supun! Voiai să mor?

Roman îşi arcuieşte sceptic o sprânceană. Nu mă aşteptam să mă creadă pe cuvânt, oricum. Ceea ce bâigui eu aici e de-a dreptul ridicol.

— Nu voiam să mori, îmi răspunde într-un final. Voiam să nu rupi patul bunicii.

— Dacă nu-l rupeam, bruneta aia senilă avea să mă castreze! blufez, dramatizând cam prea mult. îţi spun pe cuvânt! S-a transformat brusc în Vrăjitoarea cea Rea, iar eu eram un fel de... Scufiţa Roşie.

Alice izbucneşte în râs în dreptul aragazului.

— în Scufiţa Roşie nu există nicio vrăjitoare.

— De unde ştii tu? pufnesc. Tu erai în Ţara Minunilor!

Blondina îşi dă ochii peste cap, iar Roman mă împunge
cu degetul în braţ, ca să-mi atragă atenţia asupra lui, înainte să-mi alunece prea mult privirea pe picioarele soţiei sale.

— Cine te-a sunat? mă întreabă discret, aproape în şoaptă.

Serios? Şi eu care credeam că am scăpat de asta.

— Amanta, iubito! îl iau peste picior.

— Fii serios, Garret! Era tatăl tău?

Şi uite aşa simt cum puţina mea bună dispoziţie se pleoşteşte pe podea. Roman chiar nu ştie când să pună întrebările de genul ăsta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-o retez.

— Ce voia? insistă. L-ai anunţat că eşti aici sau crede că eşti încă în campus?

Aş vrea să-l ignor, însă ştiu că nu o să scap de el până nu-i răspund sincer. Totuşi, mă întreb în sinea mea când s-au inversat rolurile. Eu eram cel curios din poveste, iar el era cel care nu voia să spună nimic.

Nu-mi place asta.

— Nu sunt nevoit să-i dau raportul, mormăi sec.

Plescăind din buze, îşi scoate telefonul din buzunarul
pantalonilor şi îl priveşte arogant cum vibrează insistent în mâna lui. îmi ia o clipă să mă prind cine îl sună şi mă reped spre el, dar e mai rapid ca mine. Face câţiva paşi înapoi şi duce telefonul la ureche cu un rânjet, ţinându-mă la distanţă cu braţul.

— Crăciun fericit, domnule Nova!

Să fiu al naibii! Bătrânul Nova chiar nu ştie când să renunţe.

— Garret? întreabă cu o mirare falsă. E aici, cu mine, în Maryland. Facem sărbătorile cu prietenii! Să-l întreb dacă vrea să meargă acasă?

Mă reped din nou spre el, însă Roman dă înapoi, în- dreptându-se cu spatele spre ieşirea din bucătărie. Nici mort nu mă duc acasă! Prefer de un milion de ori să stau aici, să dorm pe podea şi să am de-a face cu Melody Virgina, decât să merg acasă şi să-i suport ifosele soţiei sale, Tiffany, care e de un milion de ori mai rea ca bruneta din casa asta.

— Nu vrea să meargă acasă, dar spune că vrea să veniţi voi aici! îi spune Roman, iar eu mă opresc şocat.

Nu! Nu! Ăsta e sabotaj!

îmi iau avânt şi, nelăsându-i timp deloc să realizeze ce vreau să fac, îl iau pe Roman în plin, trecând prin uşa batantă şi prăbuşindu-ne grămadă pe podeaua holului. Telefonul zboară pe parchet până în dreptul uşii de la intrare, departe de noi. încerc să mă târăsc după el, însă Roman are alte planuri. Mă prinde de picior şi mă trage înapoi, împiedicân- du-mă să ajung la blestemat şi să-l arunc în tocător, alături de al meu.

Nemernicul ăsta cu cine ţine, până la urmă?

— Să nu dea dracu' să-mi atingi telefonul! urlă el, pe jumătate amuzat şi pe jumătate furios.

— Dacă pun mâna pe el, nu mai rămâne nimic!

Icnesc când se trânteşte pe spatele meu, căutând să mă
ţină pe loc, ca să nu mă târăsc ca o râmă după mobilul problemă.

— Renunţă, Garret! Tatăl tău o să vină aici, iar tu o să te împaci cu el!

— Pe naiba! Renunţă tu! Treaba asta nu te priveşte!

— Ba mă priveşte! Eşti prietenul meu!

Două picioare cu unghii vopsite în roşu se materializează în faţa ochilor mei şi ştiu deja ale cui sunt. îmi ridic privirea pe picioarele lungi până îi întâlnesc chipul şi nu pot să nu rânjesc, deşi Melody se uită la mine urât.

— Bună, scumpo! Ai dormit bine?

— Trebuie să vorbim! îmi spune, apoi porneşte spre scări nervoasă, trântindu-şi picioarele pe parchet.

Ce naiba am mai făcut acum?

îl răstorn pe Roman de pe spatele meu şi mă ridic în picioare cam şifonat, pornind apoi după brunetă. Nu ştiu ce anume trebuie să vorbim,

dar am presentimentul că mai mult o să ne certăm din pricina unui motiv, iar cearta aia o s-o încep eu. Cu toate că a fost cea mai bună noapte pe care am trăit-o, faptul că nu mi-a spus despre experienţa ei inexistentă în ale sexului, mă face să fiu furios pe ea. La ce i-a fost capul? Dacă eram un dobitoc care abia dacă a pus mâna pe o femeie vreodată şi o răneam? Discuţia despre asta trebuie neapărat să aibă loc, chiar dacă asta înseamnă să insist.

Intru în dormitor şi o găsesc pe Melody în centrul încăperii, aşteptându-mă cu braţele strânse la piept şi cu o atitudine bătăioasă. închid încet uşa în urma mea, apoi îmi arcuiesc curios sprâncenele căci, pe neaşteptate, aceasta începe să se dezbrace.

Asta trebuie să „vorbim”?

— Uite, îmi place încotro o ia „conversaţia” asta, dar nu cred că e indicat să te forţăm. Trebuie să te vindeci.

însă nici nu mă bagă în seamă. Continuă să se dezbrace până rămâne în faţa mea doar în lenjerie intimă. Privirea mi se fixează direct pe o vânătaie oribilă pe unul dintre şolduri şi mă întreb în sinea mea când naiba i-am facut-o. Arată de parcă ar fi căzut pe scări şi nu pot să nu mă simt puţin vinovat.

Să fiu al dracului!

— Imaginează-ţi ce surpriză plăcută am avut când m-am trezit arătând ca o zebră! replică nervoasă, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Nu ştiu ce să-i spun. Vânătăile de pe trupul ei şi muşcătura de pe gât sunt în defavoarea mea, aşa că nu am cum să mă declar nevinovat când ştiu sigur că nu le avea înainte de a se culca cu mine.

Dar cu toate astea, o mai privesc o clipă şi izbucnesc în râs, spre oripilarea ei.

— Te crezi mai brează, iubito?

Mă întorc cu spatele la ea şi îmi scot tricoul, ca să vadă că nu e singura care s-a ales cu zgârieturi şi vânătăi. Urmele unghiilor ei stau frumos pe spatele meu, făcându-mă să mă întreb cum naiba de nu am simţit când mi le-a făcut. La fel ca ea, doar m-am trezit că le am.

— Oh, la naiba! Eu le-am făcut?

— Păi, nu ţin minte să mi-o fi tras aseară cu o pumă, replic ironic. îţi sugerez să-ţi tai unghiile.

— Iar eu îţi sugerez să renunţi la sală. Ai mai multă forţă decât ai impresia. Din cauza ta, abia mai pot merge. Mă doare tot corpul!

Râzând, îmi îmbrac înapoi tricoul şi mă întorc cu faţa spre ea, ca s-o văd adunându-şi hainele de pe podea.

— Dacă nu te-ar fi durut, nu ai fi simţit că ai făcut sex, îi spun pe un ton impasibil, ca şi când n-ar fi mare lucru. O partidă reuşită e când simţi şi a doua zi că a fost cineva între picioarele tale!

Melody îmi aruncă o privire urâtă printre gene, în timp ce îşi trage pe picioare blugii strâmţi.

— Iar asta îmi reaminteşte de ceva, adaug iritat. De ce nu mi-ai spus?

— Am avut discuţia asta aseară, Garret!

— Nu, aia a fost doar o introducere, o contrazic. Am înţeles că nu vrei să ştie nimeni, dar trebuie neapărat să ştiu eu cum naiba e posibil să nu o fi făcut până acum. Când vine vorba despre asta, sunt prost! Nu găsesc nicio explicaţie logică.

— Bruneta îşi trage şi bluza pe cap, refuzând să-mi răspundă. Doar mă priveşte spăşită printre gene, înroşită în obraji. Nu o înţeleg. De ce îi e ruşine cu asta? De ce îi e ruşine să îmi spună adevăratul motiv pentru care nu a lăsat pe nimeni să o atingă? Şi de ce nu vrea să-mi spună motivul pentru care m-a ales pe mine? Nu e ca şi când eu aş avea ce să-i ofer - în afară de nişte vânătăi, se pare.Mell?

— Nu o putem lăsa baltă? mă întreabă iritată, aranjân- du-şi părul uşor ciufulit.

— Nu, i-o retez. Vreau să ştiu.

— Pentru ce? Să-mi spui că sunt o fraieră şi că a fost o greşeală?

îmi arcuiesc nedumerit o sprânceană.

— Nu am spus asta. Singura greşeală din toată situaţia asta a fost faptul că mi-ai ascuns un lucru important.

— Ei bine, nu eşti iubitul meu să te ţin la curent cu toate. Am facut-o şi atât. Hai mai bine să nu facem un caz din asta!

— De ce? mă încrunt. Regreţi?

Melody mă priveşte oarecum surprinsă.

— Evident că nu! se grăbeşte să spună. Chiar dacă am dureri şi nişte vânătăi îngrozitoare, a fost plăcut.

Ei, drăcie! Sincer să fiu, mă aşteptam la altceva din partea ei. Mă aşteptam la ce era mai rău, cum ar fi să-mi spună că a fost o greşeală sau că am profitat de momentul ei de rătăcire. Mă aşteptam să se comporte de parcă acum am forma un cuplu sau ceva asemănător. în niciun caz nu mă aşteptam să recunoască atât de prompt că i-a plăcut şi că nu regretă.

— Pentru tine n-a fost plăcut? mă întreabă la un moment dat, pe un ton nesigur.

— Ba da! pufnesc. întrebarea asta nu-şi are rostul.

Chiar deloc, adaug în gând. Nu-şi are deloc rostul. Ceea
ce am făcut împreună se apropie cel mai mult de perfecţiune. Cu toate că, în viaţa de zi cu zi suntem ca Yin şi Yang, în pat vorbim exact aceeaşi limbă.

— O s-o întreb pe Alice dacă are vreo cremă pentru vânătăile alea, îi spun. Apoi o să-l întreb pe Roman dacă are o saltea gonflabilă pe undeva.

Nu aştept niciun răspuns din partea ei şi mă întorc spre uşă, însă vocea ei mă opreşte când mă întreabă stânjenită ceea ce nu credeam că o să aud:

— Crezi că o mai putem face?

Primul instinct pe care îl am este să o întreb „ce?”, dar ştiu deja la ce anume se referă şi sunt mai mult decât surprins. Ea a fost cea care a iniţiat aventura de aseară şi tot ea e cea care îmi propune să o repetăm. E mai îndrăzneaţă decât mă aşteptam.

— Vrei să o mai facem? o întreb mirat.

— De ce nu? ridică din umeri. Suntem condamnaţi să împărţim patul pentru toată vacanţa şi deja am trecut peste ce a fost mai greu. Nu ar fi păcat să ratăm ocazia?

— Mare păcat! răspund cam nesigur, mijindu-mi puţin ochii spre ea.

Nu-mi dau seama ce anume mi se pare dubios în toată treaba asta. Faptul că, deşi nu ne înghiţim reciproc, o să fim un fel de parteneri de sex, iar acest lucru e mai mult decât ciudat, dar nu cred că asta e ceea ce mă face să fiu cam suspicios în privinţa ei.

— Spune-mi un lucru, îi cer. De ce nu vrei să te sărut?

— Sărutul e ceva intim, îmi răspunde direct, de parcă ar fi avut răspunsul deja pregătit.

— Şi sexul nu e?

Aceasta se blochează, pesemne că nu se aştepta la o întrebare ca asta.

— Ai dreptate, strâmbă din nas. Săruturile sunt în regulă.

— Acum faci o listă cu ce e în regulă şi ce nu? chicotesc. Sau te laşi pe mâna mea? Eşti atât de curajoasă?

Ţâfnoasă, Melody îşi dă ochii peste cap şi porneşte spre uşă, trecând săgeată pe lângă mine. Pornesc după ea, izbucnind în râs. O urmez pe coridor, ghidat de dâra de parfum dulce pe care o lasă după ea şi cu ochii fixaţi pe fundul bombat şi scos în evidenţă de blugii spălăciţi pe care îi poartă.

Vechea Melody a revenit şi e la fel de dichisită precum o ştiu, arătând complet diferit de cea pe care am văzut-o imediat ce am deschis ochii dimineaţa, nemachiată şi vulnerabilă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, iubito! o atenţionez amuzat, mergând în spatele ei.

— Mă numesc „Melody”, nu „iubito”.

— Dacă te deranjează apelativul ăsta, pot să-ţi spun „ursuleţule”? Nu de alta, dar eşti pufoasă ca unul.

Drept răspuns, bruneta năzdrăvană îşi întoarce braţul la spate şi îmi arată degetul mijlociu, continuând să se îndrepte spre scări.

Femeia asta e sufletul meu pereche!

Mă ţin după ea până în bucătărie, muşcându-mi buzele ca să nu izbucnesc în râs. Continui să o urmez şi când se apropie de expresor,

aşteptând în spatele ei cât îşi toarnă cafea într-o cană şi ignorând, totodată, râsetele celor din jur.

— Ai un idiot în spate, o informează Alice, amuzată.

— Spune-mi ceva nou, îi cere bruneta.

— Trebuie neapărat să chem ambulanţa cu cămaşa de forţă, comentează şi Roman. Prietenul meu se crede umbră.

însă nu-i bag în seamă. îmi menţin privirea fixată pe ceafa lui Melody, uşor ameţit de parfumul ei. Imediat ce se întoarce cu faţa spre mine, îi înşfac cana din mână şi sorb încet din ea, rânjind pe sub mustăţi.

— Aia era a mea!

— Bine zis „era”. Acum e a mea!

—Atunci, să-ţi rămână în gât şi printre dinţi, leneş idiot ce eşti! Trebuia să îţi pui singur! Am lucrat mult la cafeaua aia. Am pus suflet şi multă, multă dragoste, aşa că sper să te intoxici!

îi urmăresc tirada amuzat, sorbind din când în când din cafeaua mult prea dulce pentru gustul meu.

— Nu pot să mă intoxic, odată ce sunt deja îndrăgostit, îi spun de îndată ce termină de bolborosit.

— Ce? mă întreabă nervoasă.

Amuzat, las cana pe blat şi mă aplec spre ea. Pe neaşteptate, îi sărut sânul stâng, apoi pe cel drept, noile mele iubiri.

— A fost dragoste la prima vedere, mărturisesc. Le-am botezat Amber şi April. April e cea mică.

— Sugerezi cumva că am un sân mai mic?! icneşte stupefiată.

— Nu sugerez. Chiar ai. Stângul e puţin mai mic. Roman mă împinge din faţa lui Melody şi se apleacă
spre sânii ei, studiindu-i încruntat.
— Cum dracu' îţi dai seama? Mie mi se par la fel. Mişcarea lui nu scapă nepedepsită căci, din spate, Alice
îl altoieşte peste ceafa cu o lingură de lemn.
— Unde naiba te uitai, nesimţitule?! Nu vezi că sunt chiar aici?!
— Iartă-mă, iubito! se crispează nătângul, frecându-şi ceafa. Mi-a alunecat privirea.
— Serios? pufneşte blonda enervată. Căci eu am văzut că mai aveai puţin şi îi luai la cântărit!
Roman face greşeala colosală de a-şi da ochii peste cap în faţa Diavolului cu care s-a însurat şi mai capătă o lingură de lemn peste degete, drept pedeapsă, care îl face să sară în sus şi să ţipe îndurerat. Aşa îi trebuie!
Totuşi, prietenul meu ţine morţiş să-mi strice şi mie toată distracţia doar pentru că râd de el, trântindu-mi sec:

Tatăl tău şi Tiffany sunt în drum spre Maryland. Rahat!Capitolul 10

Garret

— De ce nu facem şi noi ceva la care să mă pricep şi eu? întreb enervat, testând patinoarul doar cu o patină.

Naiba m-a pus să vin aici! Nu mă îndoiesc că o să arăt de-a dreptul ridicol pe gheaţă şi la fel de graţios ca un elefant olog.

— Haide, Garret! mă îndeamnă Melody. Nu o să păţeşti nimic.

Şi, imediat ce o spune, iau prima trântă din seria care sunt sigur că mă aşteaptă. Nu, nu o să păţesc nimic în afară de un coccis rupt sau un cap spart. Nimic important, de altminteri, care să-mi cauzeze dureri.

Melody revine la marginea patinoarului şi pufăie la mine, iritată de faptul că trag de timp. în timp ce restul sunt deja pe gheaţă, iar Wes se dă în spectacol, arătându-le tuturor că nu e doar un bun baschetbalist, ci şi un bun hocheist, eu ezit ca o femeie fricoasă, căutându-mi de lucru cu patinele enervante şi ciudate, pe care abia dacă pot sta drept.

— Dacă te fâţâi pe aici, nu înseamnă că o să scapi, îmi spune serioasă.

îmi întinde mâna şi mă ajută să mă ridic. Cu coada ochiului o urmăresc cum se lasă în genunchi să-mi strângă mai bine şireturile la patine. Imaginea ei mă face să înghit în sec şi să-mi şterg fruntea uşor transpirată, cu mâneca hanoracului gros.

Trebuie să recunosc că arată adorabil în seara asta, cu căciula ei tricotată şi albă, care are un moţ în vârf. Tot ce strică în peisajul de la picioarele mele, sunt genele false, care aruncă

umbre pe obrajii îmbujoraţi. Strică absolut tot ansamblul de păpuşă de porţelan.

Nu le putea lăsa acasă?

îmi pierd şirul gândurilor când îşi ridică privirea spre mine, încă stând în genunchi, şi îmi zâmbeşte ştrengăreşte 94
cu un colţ al gurii. Nu ştiu de ce am impresia că ne-am gândit la acelaşi lucru.

— Eşti deschisă la propuneri? rânjesc.

— Nu fi obraznic! mă apostrofează. N-o să vorbim despre asta acum şi aici.

Cel puţin n-a spus „nu” direct, ceea ce înseamnă că e deschisă la propuneri, dacă sunt făcute într-un mod mai discret. Vrea să înveţe, iar eu sunt mai mult decât dispus să o învăţ. Cum a spus şi ea, tot ce a fost mai greu a trecut şi tot ce trebuie să facem acum este să continuăm să „conversăm” pe limba asta.

Iar eu chiar trebuie să o iau naibii mai încet!

într-un final, Melody se ridică şi îşi aranjează mai bine căciula pe cap, apoi alunecă din nou pe gheaţă, aşteptân- du-mă la un metru.

Asta e. Nu mă face pe mine un patinoar!

Inspir adânc şi ies pe gheaţă cu o mişcare proastă. îmi pierd echilibrul din prima clipă, însă Melody mă ajunge rapid şi mă cuprinde de mijloc cu ambele braţe, nelăsându-mă să cad.

— Ia uitaţi! strigă Wes amuzat, acoperind muzica dansantă. O girafă pe patine!

Drept răspuns, îi arăt direct degetul mijlociu, ca să-l vadă toată lumea care nu are ce face altceva decât să mă pândească.

— Nu-l băga în seamă! îmi cere bruneta, atrăgându-mi atenţia asupra ei. Picioarele în „V”, cu călcâiele împreunate.

— Ce? întreb debusolat.

— Fă ce-ţi spun! aproape se răsteşte. Nimeni nu vrea să te vadă tăvălindu-te pe patinoar. De fapt, nimeni în afară de Wes.

Cu un pufiiet, îmi poziţionez picioarele după cum îmi cere, susţinându-mă de umerii ei. Reuşesc din prima, spre oroarea mea. Nu vreau să devin patinatoare profesionistă!

— Ţine-ţi spatele drept, adaugă Melody, dându-mi din nou indicaţii.

Hilar. Ea mă învaţă să patinez - ceea ce încă mă îngrozeşte - iar eu o învăţ să facă sex. Cred că suntem chit, oarecum.

— E drept, spun.

— Nu e drept deloc! comentează, privindu-mă urât cu ochii ei căprui.

Fir-ar să fie! Femeia asta vrea să o înjur!

— Spatele drept, genunchii îndoiţi şi braţele pe lateral.

— Ce naiba, Mell? Ce poziţie mai e şi asta?

— O poziţie pe care eu o ştiu şi tu nu! chicoteşte. Lăsând gluma la o parte, momentan, fa ce ţi-am cerut şi o să fi în regulă!

Dumnezeule! Dacă scap întreg de pe patinoarul ăsta, Melody o să-şi ia o bătaie la fund pentru faptul că are tupeu să urle la mine, când sunt atât de neajutorat. I-aş fi tras una peste fund chiar aici, dacă asta nu ar fi presupus să-i dau drumul şi să cad în nas.

încerc să fac ce-mi cere, deşi e cam imposibil. Genunchii îmi tremură incontrolabil şi e mult mai dificil să-mi îndrept spatele decât aş fi crezut. Totuşi, nu risc să îi dau drumul lui Melody. Mă ţin de umerii ei cu putere, fiind gata să o trag după mine, dacă o să mă prăbuşesc.

— Arăţi ridicol! râde Roman, învârtindu-se prin jurul nostru.

Spre deosebire de mine, acesta stăpâneşte bine sportul ăsta, dacă îl pot numi astfel. Pe lângă că e capabil să stea drept şi pe propriile picioare, o mai trage şi pe Alice după el, ţinând-o frumos de mână.

— Eu cel puţin nu patinez ca o fetiţă! contraatac, pri- vindu-l urât. Fetiţo!

— Poate că patinez eu ca o fetiţă, dar tu eşti cel cu patine mov!

Chiar nu era necesar să-mi amintească ce hidoşenii am în picioare! în ciuda faptului că am făcut scandal când mi s-au dat monstruozităţile astea, tot cu ele am rămas, fiind singura pereche pe măsura mea. Până şi Melody are patine albastre, ca să-mi facă în ciudă!

— Or fi ele mov, dar dor la fel de tare când ţi le înfige cineva în fund! Vrei să-ţi demonstrez?

Inconştient, dau să mă reped spre el, uitând complet de locul în care mă aflu şi de gheaţa de sub mine. De data asta, bruneta nu mai e pe fază şi aterizez în fund înainte să apuce să mă prindă.

— Mi se pare mie sau s-a zdruncinat pământul? întreabă Alice pe un ton inocent.

— Cutremur, iubito! râde Roman, trăgând-o apoi după
el.

Bolborosind, o las pe Melody să mă ridice pentru a doua oară, făcându-mă să mă simt ca un copil handicapat.

— O pereche de patine cu lame ajutătoare nu puteau să-mi dea şi ei? mă întreb cu voce tare.

— Nu te mai smiorcăi atât, Garret!

Mă uit la ea cu ochii mari, stupefiat de tonul iritat pe care îl foloseşte ca să mă apostrofeze. Ei, drăcie!

—Ai grijă la ton, iubito! Doar nu vrei să mă pună dracu' să ţi-o trag chiar aici?! Nu-mi ia mult să-mi bag piciorul în ele patine!

— Ţi-ai băgat deja picioarele în ele, practic vorbind. Acum trebuie doar să ne mişcăm naibii de pe loc! Dacă ar exista un poliţist al gheţii, ne-am lua amendă pentru staţionare!

E mai mult decât clar că eu şi Melody nu ne înţelegem în afara dormitorului, aşa că decid să nu-mi mai bat capul şi să mă mişc de pe loc, apucând-o atât de zdravăn de umeri, încât aproape o dau jos de pe picioare.

în plus, urăsc muzica disco. Cum naiba se aşteaptă ăştia să mă mişc de aici, când muzica lor de rahat îmi zgârie în halul ăsta timpanele?

— Dacă mai comentezi mult, te las singură aici! mârâi la ea.

— De fapt, eu te las singur aici! Pe lângă că nu ai curajul de a te mişca din loc, am venit aici cu maşina mea. îţi aminteşti?

Cum naiba să uit? Am ajuns ultimii, pentru că Melody mi-a reamintit că e şofer doar de vară. Mă mir totuşi că am ajuns săptămâna asta, căci nu a călcat-o mai mult de treizeci la oră.

— Ştii, în loc să mă pistonezi atât, mai bine mi-ai da un sărut pentru curaj! îi reproşez.

— De ce? mă întreabă cu ochii mari şi plini de nedumerire.

Acum seamănă şi mai mult cu o păpuşă de porţelan, fir-ar să fie!

— Nu suntem în dormitor, adaugă la fel de confuză.

Dumnezeule Mare! Mă îndoiesc din ce în ce mai tare că

femeia asta a avut de-a face cu un bărbat într-un mod mai serios.

Iritat, o cuprind de ceafă şi o smucesc spre mine, în- figându-mi limba în gura ei întredeschisă de surprindere. Gem când îi simt moliciunea buzelor peste fermitatea alor mele, gura sa mulându-se şi mişcându-se după a mea în primul nostru sărut. Dulceaţa ei cu aromă de cireşe mă cuprinde încet, făcându-mă să mă simt de parcă m-a lovit ceva în moalele capului.

încerc să o trag mai aproape, cât s-o lipesc de mine, însă patinele ei alunecă prea tare şi se dezechilibrează, tră- gându-mă după ea. Ne prăbuşim pe gheaţă cu un sunet înfundat şi ne dezmeticim abia după o clipă, dar îndată ce o fac, mă strecor între coapsele ei depărtate de căzătură şi îi caut gura iar. Nu dau doi bani că suntem pe patinoar şi ne văd cel puţin o duzină de oameni. Gura ei dulce începe să-mi răspundă instantaneu la sărut, deloc ruşinată de îm- prejurări. îşi deschide buzele, mişcându-şi îndrăzneţ limba în jurul limbii mele sub jocul de lumini colorate, aflate chiar deasupra noastră.

Inspir adânc pe nas când îi simt degetele reci cum se strecoară sub hanoracul şi tricoul meu, mângâindu-mi încet spatele. Mă mişc discret între coapsele ei, doar pentru a vedea cât de tare sunt, apoi mă îndepărtez mârâind şi mă ridic în genunchi, pufăind nemulţumit.

îmi momentul ăsta, mi-aş da un braţ ca să mă trezesc în dormitor.

înghiţind în sec, îmi aplec privirea spre Melody, care e roşie în obraji şi gâfâie zgomotos.

— Mai târziu, iubito! Promit! Acum trebuie să mă înveţi să patinez şi să ne prefacem că eu nu sunt excitat ca un taur, iar tu nu eşti udă, ok?

Ies din patinoar cu fundul tăbăcit de atâtea trânte şi culmea e că nici nu m-am transformat subit într-un patinator profesionist. Ba din contră, tot ce am învăţat a fost cum să stau pe patine fără să cad.

Mare victorie!

— Nici la meciuri şi la antrenamente nu te-am văzut pe jos mai des decât te-am văzut acum, mărturiseşte Roman amuzat, împungându-mă jucăuş cu cotul.

— Cum spui tu, măscăriciule! pufnesc, fluturând totodată din mână. Mai bine mă tăvălesc pe jos, decât să patinez ca o femeie în faţa tuturor. Nici Alice nu a fost atât de graţioasă ca tine! I-ai luat toată strălucirea. Oricum, din vina lui Melody am căzut de atâtea ori. Spunea că mă ţine şi când îmi pierdeam echilibrul, nu era pe nicăieri!

O privesc pe jumătate urât şi pe jumătate amuzat pe bruneta din stânga mea, care mă priveşte înapoi într-un mod criminal, ce îmi spune că o să-mi tragă un picior unde nu mă bate soarele niciodată, dacă întrec măsura. Nu că ar avea curaj, într-adevăr. Dacă m-ar lovi, nu aş putea să mă ţin de promisiunea de a o învăţa câte ceva din arta sexului.

— Toată seara am stat după fundul tău nerecunoscător, în loc să mă distrez! îmi reproşează ofticată, strângându-şi braţele la piept.

— Eu am văzut că te distrai copios de fiecare dată când dădeam cu fundul de pământ!

— Ţi s-a părut, blufează, rânjind pe sub mustăţi.

— Nu mi s-a părut deloc, de aceea e rândul meu acum să mă distrez pe seama ta!

înainte să reacţioneze, o iau pe sus şi o arunc în primul morman de zăpadă pe care îl găsesc în parcarea semi-întu- necată, apoi o împroşc în ciuda zbaterilor sale de-a dreptul puerile.

— Opreşte-te! zbiară îngrozită, căutând să mă lovească cu mâinile.

— De ce? Ţi-e teamă să nu cumva să-ţi pierzi vreo geană? Nu te înţeleg deloc, Mell! exclam, continuând să o îngrop în zăpadă. Eşti mai frumoasă când nu te dichiseşti ca o paraşută! Evantaiele alea pe care tu le numeşti gene nu or să te ajute cu nimic când te trezeşti dimineaţa lângă un bărbat pe care ai vrea să-l păstrezi, nu să-l sperii de moarte!

Turuind ca o moară stricată, nu sunt pe fază când înşfacă un pumn de zăpadă şi îl izbeşte de faţa mea, întune- cându-mi pentru o clipă privirea. Bruneta profită de momentul meu de ezitare şi mă răstoarnă, schimbând rolurile. Acum ea e cea care mă împroaşcă cu zăpadă, dorind să se răzbune.

— Bine că eşti tu deştept, idiotul naibii! Dar când bărbatul care cică îşi doreşte o femeie simplă, se vâră fix între picioarele unei paraşute fandosite, cum e?! Recunoaşte! O femeie care nu se aranjează e deja expirată pentru voi! Nu mai vedeţi nimic interesant la ea! Naturaleţea nu vă mai excită, tauri în călduri ce sunteţi!

— Vorbeşte în numele bărbaţilor care nu sunt de faţă! mă răstesc la ea. Nu aş sta niciodată cu o cioară vopsită, care arată ca Miss America machiată, dar demachiată arată ca Grinch!

— Vrei să spui că arăt ca Grinch?!

Ferească Dumnezeu! Ce spun eu şi ce înţelege ea! Am văzut-o pe Melody nemachiată şi tot ce pot să spun este că o plac mai mult decât pe paiaţa în care se transformă de fiecare dată când face abuz de cosmetice. Doar că ea pare să nu-şi dea seama de asta. Să nu-şi dea seama de cât de frumoasă e şi fără a se „deghiza”.

— Vreau să spun că arăţi ca Miss America nemachiată şi ca Grinch machiată. Mulţumită?!

Mă scutur de zăpadă, iritat de conversaţia asta. Şi, de parcă n-ar fi de ajuns, mă mai trezesc şi pocnit peste faţă.

— Ştiam de la bun început că eşti un dobitoc, dar nu trebuia neapărat să-mi demonstrezi chiar şi acum! spune nervoasă, ridicându-se în picioare.

Nici măcar nu se scutură de zăpadă când porneşte spre Mercedesul ei, parcat la câţiva metri. Din fericire pentru mine, niciunul dintre prietenii mei nu au fost suficient de interesaţi cât să aştepte şi să vadă cum sunt altoit de o brunetă enervantă.

Totuşi, deşi tocmai ne-am certat, Melody cutează să mă aştepte lângă maşină şi, de îndată ce ajung în dreptul ei, îmi pasează cheile.

— Ţi-e teamă să conduci? o întreb amuzat.

— Taci din gură, Garret! urlă la mine, fluturându-şi pumnul în aer. Doar taci! Pur şi simplu te ador când eşti mut!

îmi dau ochii peste cap şi îi deschid portiera, atent să nu mai fac şi altă prostie şi să o lovesc neintenţionat. Aştept să urce, apoi trântesc cu putere portiera, observând-o cum tresare pe scaun. Bolborosind în bărbie nişte injurii la

adresa ei, ocolesc maşina şi urc pe scaunul şoferului, înfigând cu nervi cheia în contact.

— Mai uşor! mă dojeneşte. O să-mi strici maşina!

— Şi? Până la vară ai timp să o faci! Oricum ţi-e teamă să conduci pe vreme rea.

— Nu mi-e teamă, mă contrazice. Drumul e imprevizibil şi nu vreau să-mi stric maşina! Atâta tot.

Cu coada ochiului o văd ridicând din umeri, impasibilă, de parcă ar crede asta pe cuvânt. E o fricoasă.

— Cum spui tu, mormăi mai mult pentru mine, virând strâns ca să ies din parcare.

Speriată, Melody se prinde de scaun şi îşi propteşte o mână în bord. Cum spuneam, o fricoasă.

— Ai uitat să-ţi pui centura! o atenţionez.

— N-am uitat, mă contrazice iar. Doar n-am vrut să mi-o pun.

— Mai bine ţi-ai pune-o. Eu nu conduc cu treizeci la oră, cum faci tu! Dacă nu vrei să te rostogoleşti prin maşină, îţi sugerez să nu mai comentezi şi să-ţi pui blestemata de centură!

Cu un pufnet, bruneta îşi trage centura şi scoate discret limba la mine, probabil crezând că nu o văd.

— Garret Nova, de fiecare dată când deschizi gura, strici tot farmecul! mărturiseşte serioasă.

— Melody Nu-ştiu-cum, de fiecare dată când deschizi gura, mă faci să mă gândesc doar la modalităţi obscene prin care să ţi-o închid la loc!

— Gentleman, pufneşte.

— Târfa.

Mica mea tachinare nu trece neobservată şi îmi trage un pumn în braţ, arătând ca şi când şi-ar reprima cu greu un zâmbet.

— Iubito, dacă mă mai îmbrânceşti mult, o să intrăm într-un copac!

— Aha! exclamă mândră. Cine e şofer de doi bani acum?

Mă prefac că mă gândesc puţin, apoi spun prompt:

— Tot tu!

— Nu ştiu cum naiba reuşesc să respir acelaşi aer ca tine, mormăie mai mult pentru ea, bosumflându-se că i-am retezat-o.

— Asta mă întreb şi eu câteodată, atunci când nu mă întreb cum naiba de ai fost virgină!

Pufai încă nedumerit, clătinând din cap de nemulţumire. Oricât mi-aş stoarce creierul, nu găsesc o explicaţie logică.

— Garret, o femeie e virgină atunci când nu şi-o trage cu nimeni, îmi explică pe un ton sincer, de parcă aş fi un copil mic şi prost. Şi, ca să-ţi răspund şi la cealaltă întrebare nerostită, mi-am tras-o cu tine pentru că erai la îndemână.

Şocat, îmi mut privirea de la drum spre ea. Cum îndrăzneşte?!

— Doar atât?

— Ce vrei mai mult? mă întreabă. Ce? Tu ţi-ai tras-o cu mine, pentru că mă iubeşti?

E absurdă deja.

— Nu, am acelaşi motiv. Erai la îndemână.

— Tocmai de aceea certurile noastre şi faptul că nu ne înghiţim reciproc, nu or să ne împiedice să facem sex, nu? Şi tot din acelaşi motiv o să ne oprim după ce se termină vacanţa şi o să ne prefacem că nu s-a întâmplat.

Poftim?! în fracţiune de secundă îmi mut piciorul de pe acceleraţie pe pedala de frână, oprind chiar în mijlocul drumului.

Nervos, mă întorc spre ea şi o întreb printre dinţi:

Ce-ai spus?!Capitolul 11

Garret

Chestia asta nu are niciun sens. Nu ar trebui să fiu deranjat de faptul că vrea ca tot ce se întâmplă în Maryland, să rămână în Maryland. Dacă ea vrea să ne prefacem că nu s-a întâmplat şi nu se va întâmpla nimic aici, cine sunt eu să fac scandal? Şi nu doar că voi uita ce s-a întâmplat, ci îi voi uita până şi numele. Mă voi preface că nu există şi o să fie floare la ureche.

Ceea ce ar trebui să mă îngrijoreze pe mine este faptul că, de îndată ce opresc maşina în faţa casei, constat că tatăl meu a ajuns. Bolidul în spatele căruia am parcat e al lui şi al preaiubitei lui soţii, pe care s-ar putea să o bat până la plecare. Orice e posibil când ştiu că idioata nu îşi poate ţine gura închisă niciodată.

— Păzea! A sosit prinţesa şi e mai fiţoasă ca tine, îi spun lui Melody. O să-ţi ia tronul.

Aceasta se preface că nu mă aude şi coboară din maşină, trântind portiera în urma ei. Nu ştiu ce nu-i convine. Nu e ca şi când ea nu ştie ce fel de persoană e sau ce fel de persoană se străduieşte să fie.

Pufăind, cobor şi eu din maşină şi pornesc spre intrare. Mor de nerăbdare să dau ochii cu bătrânul meu tată şi cu soţia lui simandicoasă care, culmea, e de-o seamă cu mine!

Dau buzna în casă şi îi găsesc pe respectivii pe canapea, tata având un pahar cu whiskey în mână, în timp ce Tiffany îşi priveşte plictisită unghiile uriaşe care ar putea fi folosite pe post de armă albă. Ambii îşi ridică privirea spre mine şi primul instinct al meu este să-i scot afară pe amândoi. în şuturi!

Apuc să fac doar un pas spre ei, când Roman se materializează în faţa mea şi mă opreşte, privindu-mă dojenitor. O să-mi sufle în ceafă, nu

mă îndoiesc. O să stea cu ochii pe mine ca pe butelie, să se asigure că nu o să iasă cu circ de Anul Nou.

— Garret!

Tata sare în picioare şi abandonează paharul pe măsuţa de cafea, înainte să se apropie de mine. Roman îmi şopteşte rapid un „stai cuminte”, apoi se retrage discret, oferindu-mi intimitatea de care oricum nu am nevoie.

— Ce mai faci, băiete?

întinde mâna spre mine, aşteptând să i-o strâng, însă la mine începe subit să plouă. Nu vreau să-i strâng nenorocita de mână! Nu vreau nici să fie aici! Roman a sărit calul în privinţa asta. La ce se aşteaptă? Să mă las cuprins de spiritul Crăciunului, să-mi îmbrăţişez tatăl şi să încep să plâng ca o smiorcăită?

Când vede că n-am de gând să-l ating, tata îşi lasă braţul să cadă pe lângă corp, stânjenit.

— Bine fac, îi răspund sec. Acum poţi să pleci.

— Garret! mă apostrofează Alice din colţul livingului, strângându-mă de gât cu puterea minţii.

Hilar! Tocmai ea - din toţi cei care sunt prezenţi - s-a trezit să mă certe? Tocmai ea, care nu pot spune că mi-e prietenă? Aş fi preferat să mă dojenească cineva care are câtuşi de puţin habar despre ce se întâmplă, nu cineva care mă cunoaşte doar de trei luni.

— Ce? o întreb iritat. Ce nu-ţi convine, Alice? Nu eu l-am chemat aici!

— Joacă-te frumos, oligofrenule! mârâie Roman nervos.

îmi reprim dorinţa de a-mi da ochii peste cap şi îmi arcuiesc sprâncenele la Tiffany, care face efortul suprem de a-şi ridica fundul de pe

canapea şi de a veni lângă noi. Cu maximum de aroganţă, îşi fereşte părul brunet peste umăr, apoi îmi aruncă o privire glacială cu ochii ei albaştri.

O urăsc pe femeia asta! Oricât m-aş strădui să o înghit de dragul tatei, mereu îmi rămâne în gât. Mă enervează, pur şi simplu, că seamănă aproape perfect cu Melody şi că, din cauza ei, fug de ataşament ca de bube dulci. Nu vreau să am de-a face cu nicio femeie care îi seamănă.

— Oh, ţi-ai adus şi maimuţa! exclam cu o mirare falsă.

Tiffany îşi dă ochii peste cap în stilul ei caracteristic,
deloc deranjată de compliment.

— Mă bucur să te văd, Garret! îmi spune sec, privin- du-şi din nou unghiile. Nu cred că era necesar să ne târăşti până aici, când puteai veni singur acasă!

Nu mă surprinde deloc faptul că nu-şi poate ţine gura nici măcar acum, când toţi stau cu ochii pe noi ca la un film dramatic. Jalnic.

— Nu eu v-am adus. Aţi venit singuri.

— Voiam să petrecem sărbătorile împreună, intervine tata, vorbind pe un ton calm. Aşa cum face orice familie.

Şi uite aşa nu mă mai pot abţine şi pufnesc, întrebând:

— Care familie?! Eu nu văd decât un bogătaş idiot şi o târfa materialistă! Dintre toate femeile de pe planeta asta, ai ales-o fix pe cea care mai proastă, mai profitoare şi mai uşuratică! Te credeam mai deştept.

— Iar eu te credeam mai bine crescut! se răsteşte tata. Conversaţia asta e privată.

— Şi de ce e privată, mă rog? Ţi-e teamă că prietenii mei or să-mi dea dreptate? Stai liniştit! chicotesc amar. Sunt suficient de deştepţi cât să facă singuri calcule. Nu e greu să-ţi dai seama că paraşuta asta stă cu tine doar pentru portofelul tău umflat! Are douăzeci şi doi de ani, pentru numele Lui Dumnezeu, iar tu ai cincizeci! E floare la ureche.

Roman şi Alice se înfiinţează lângă noi, iar cel dintâi mă apucă de braţ şi începe să mă împingă spre uşă, în timp ce soţia lui pare să caute să stingă incendiul.

— Haide la o plimbare, amice! Ai nevoie!

Mă scoate afară din casă, ţinându-mă de gluga hanoracului, aproape târându-mă spre capătul verandei. Mă simt ca un copil mic şi certat, care a făcut o boacănă, deşi ştiu că, măcar de data asta, am fost îndreptăţit.

Am ales să nu merg acasă dintr-un motiv, iar faptul că Roman i-a adus tocmai aici, unde speram să evadez, mă face să fiu nervos şi pe el.

— Dă-mi drumul! mă răstesc la el. Nu am doi ani!

— Ba da, ai!

Mă eliberează şi îmi dă un brânci, iar eu mă împleticesc în faţă, mai să aterizez în genunchi. Urăsc când face asta! Mereu îl subestimez. Deşi Roman nu e la fel de masiv ca mine, ci subţirel şi graţios, are forţă. Are cam prea multă forţă.

— Ce mama dracului te-a apucat?! mă atacă nervos. Te comporţi de-a dreptul prosteşte!

— Ţi-am spus că nu vreau să vină! mă răstesc şi eu. Dacă mă băgai în seamă, nu mai stricam Crăciunul tuturor! Nu era treaba ta să-l chemi aici! Nu e treaba ta să mă împaci cu el! Ţi-am spus naibii să nu te bagi!

— Nu urla la mine, amice! Sunt prietenul tău şi...

— Şi ce? îl întrerup. Dacă eşti prietenul meu, nu înseamnă că ai dreptul să te bagi unde nu-ţi fierbe oala şi unde nu-ţi permit!

Drept răspuns, Roman îşi dă ironic ochii peste cap, fa- cându-mă să vreau să-i trag un pumn în moaca lui drăguţă. Mă enervează.

— Garret, e tatăl tău! Cât timp o să-i mai porţi ranchiună?

— Cât timp o să fie însurat cu Tiffany, îi răspund prompt. Cât timp e cu ea, eu nu am ce să discut cu el!

Venind de nicăieri, tata îl îmbrânceşte pe Roman din faţa lui, îşi trage braţul în spate şi mă pocneşte direct în gură, cu o putere care mă aruncă la pământ şi îmi provoacă dureri groaznice, pe lângă veşnicele steluţe verzi şi dansatoare.

N-a făcut asta! Nu a făcut-o! Nu m-a pocnit pentru o femeie! Refuz cu înverşunare să cred asemenea blasfemie. Nemernicul m-a pocnit pentru o femeie, nu-mi vine să cred!

Sar în picioare, clătinându-mă periculos pe călcâie, şi mă reped spre el. Roman reuşeşte să-mi blocheze la timp calea, împingându-se în mine cu tot corpul, în timp ce strigă după Wes şi Victor.

Cât încerc să scap de strânsoarea prietenului meu, îl observ pe tata cum îşi dă jos sacoul şi îl aruncă neglijent pe scări, apoi îşi suflecă mânecile cămăşii, pregătindu-se pentru bătaie.

Nu că ar fi prima oară. Imediat ce am ajuns la vârsta adolescenţei şi m-am apucat de făcut prostii, pedeapsa lui a fost bătaia. Mă scotea până şi noaptea din casă, smulgându-mă violent

din pat, şi îmi cerea să mă bat cu el. Bineînţeles, nu eram în stare să-l pocnesc, dat fiind faptul că e tatăl meu, şi mai mult o încasam, însă acum se schimbă treaba. Gândul că m-a pocnit din cauza lui Tiffany mă face să turbez şi mă smucesc din braţele lui Roman, eliberându-mă forţat şi răsturnându-l pe acesta de pe picioare. îmi iau avânt şi îl iau în plin pe tatăl meu, trecând amândoi prin balustrada din lemn a verandei şi prăbuşindu-ne în zăpadă.

încep să-i car pumni furios, ignorând urletele lui Roman. Tot ce văd în faţa ochilor este chipul tatălui meu, orbit fiind de furia şi ura pe care o simt în momentul de faţă, în ceea ce-l priveşte.

E un laş.

E un dobitoc!

Nu e deloc tatăl meu! Mai bine neg acest fapt, decât să cred că semăn cu el. Nu semăn deloc cu el. Nu vreau să semăn!

O forţă din spate mă smulge de pe el şi mă târăşte prin zăpadă. Deşi persoana respectivă cade la rândul ei în fund, continuă să mă ţină cu braţul strecurat pe sub al meu şi cu degetele înfipte în umărul opus. Imobilizat fiind, rămân nemişcat şi mă concentrez doar pe respirat, deşi mi-e greu. între timp, Roman îl ridică pe tata de jos, cel din urmă fiind mult prea ameţit ca să stea singur pe propriile picioare.

— Dacă te mişti, jur că îţi rup braţul!

Bulversat, îmi întorc capul spre Melody. Să fiu al naibii! Aş fi băgat mâna în foc că, cel care m-a prins într-o asemenea strânsoare, e bărbat. Mă aşteptam la Wes, Trevor sau Victor, în niciun caz la o femeie şi mai ales la Melody.încerc să scap, însă strânsoarea ei se măreşte şi reuşeşte să mă cuprindă şi cu picioarele, încolăcindu-mi talia din spate. Şi, cu toate că mi-e ruşine să recunosc, sunt complet imobilizat.

— Aici rămâi până te calmezi, iubitule! Nu mă face să-ţi rup ceva!

Mă opresc din zbătut, lăsându-mă moale pe pieptul ei.

— Iubito, nu pot să respir! mă smiorcăi.

— Nu-mi pasă. Dacă te mişti, o să-ţi strivesc coastele. Habar nu am ce a fost în capul tău de te-ai luat la bătaie cu propriul tată, dar nu te las până nu te calmezi, îmi spune, gâfâindu-mi în ureche. Ştiu că e un ticălos şi că vrei să-i muţi faţa la spate, dar e Crăciunul, aşa că fa te rog, o excepţie şi prefă-te că nu e aici. Bine?

Să mă prefac că nu e aici? Cred că aş putea face asta. Oricum nu se merită să stric Crăciunul tuturor pentru unul ca el şi una ca ea.

— M-am calmat, îi spun cu o voce sugrumată. Poţi să-mi dai drumul, că m-am calmat.

— Sigur?

— Pe cuvântul meu! Mellie, chiar nu mai pot respira.

Aceasta mă eliberează dintr-odată, de parcă am început
să ard brusc. Mă ridic în capul oaselor şi îmi mişc umărul pe care mai că l-a dislocat, simţind abia acum cât de multă zăpadă mi-a intrat sub hanorac şi în pantaloni.

Melody se trage în genunchi până ajunge în faţa mea şi îmi aruncă o privire încruntată.

— Sângerezi.

— N-am nimic! pufnesc. Mai bine spune-mi unde naiba ai învăţat mişcarea asta de ninja! Ai mai multă forţă decât mine, ceea ce e al dracului de frustrant!

— Exagerezi, îşi dă ochii peste cap. E doar autoapărare. Sinceră să fiu, am avut noroc. Dacă nu te prindeam astfel, te scăpăm şi era vai de fundul meu!

— Da, era! o aprob, uitându-mă urât la ea. Uite un sfat între parteneri de sex: dacă sunt nervos, fugi în direcţia opusă! Nu glumesc deloc. Să nu te mai bagi niciodată.

Bruneta scoate un sunet ofticat şi se ridică în picioare, scuturându-şi nervoasă pantalonii. De data asta ce am mai spus greşit?

— Ce?

— Dacă nu mă băgăm, îl băteai pe tatăl tău până îl bă- gai în spital, mârâie la mine. Mai bine ai fi recunoscător că te-am împiedicat, în timp ce prietenii tăi băieţi te lăsau să termini!

Sunt sigur că, la un moment dat, aş fi reuşit să mă opresc de unul singur, însă ceea ce a făcut ea a fost nebunesc. O puteam lovi. La cât de furios eram în momentul acela, n-aş mai fi conştientizat cine e şi aş fi rănit-o cu scopul de a o îndepărta.

Măcar atâta lucru ştiu şi eu despre mine însumi, dacă în rest nu ştiu nimic. Nici ce nu vreau, nici ce-mi doresc cel mai mult. Nici dacă o plac pe Melody sau o urăsc. Sunt o catastrofă, o bombă cu ceas care stă să clacheze şi să explodeze în orice moment.

Mă uit o clipă în jurul meu, ştergându-mi totodată colţul gurii de sânge. Nu mai e nimeni afară să-mi vadă momentul de slăbiciune. Tocmai

m-am lăsat convins de o femeie şi mi-e ruşine de asta. Nu ar trebui să las pe nimeni să se bage între mine şi tatăl meu. Dacă pe prietenul meu cel mai bun nu-l las, nu o să încep să fac excepţii chiar cu Melody.

Sar în picioare şi pornesc spre casă, scuturându-mă de zăpadă în mers. O aud pe brunetă în spatele meu, cizmele scârţâindu-i ciudat la fiecare pas. Am la dispoziţie doar câteva secunde să înlătur orice dorinţă de a-i sparge tatălui meu faţa şi să îmi aranjez pe chip o expresie mai puţin înspăimântătoare. Expresia de Garret cel vesel mereu, Garret cel prostănac, care ştie doar să glumească şi atât.

în living pluteşte un aer greoi. Abia mă abţin să nu rânjesc când îl văd pe tata cu o pungă cu gheaţă lipită de faţă şi cu o atitudine înfumurată. Oricum, îmi trece rapid cheful de 110 hlizeală când o văd pe soţia lui trântită într-un fotoliu, cum îşi aranjează unghiile cu o pilă. Nu cred că poate fi mai clar faptul că o doare fix în cot că ne-am luat la pumni chiar sub nasul ei.

— Bem şi noi ceva? întreb curios. E Crăciunul sau un priveghi?

îl observ pe Wes într-un colţ îndepărtat, cum flutură amuzat o sticlă de tărie ca să mă ademenească. îi fac semn cu degetul să se apropie, însă clatină din cap şi duce sticla la gură, aruncând o privire fugară spre fratele său.

Mă apropii de el şi îi smulg sticla înainte să o golească pe toată. Nu mă aşteptam să aibă un gât atât de alunecos, încât să soarbă jumătate într-o clipită. Nu seamănă deloc cu Roman, până la urmă.

— Bei numai tu? mârâi la el. Eu sunt cel care are nevoie de tărie acum! M-a bătut tati.

— Dacă ai avut mâncărimi în fund...

Eh, poate că seamănă cu Roman!

Iau o înghiţitură zdravănă din lichidul amărui, înainte ca fratele mare şi responsabil să mi-o ia din mână.

— Ce faceţi aici, beţivilor?

Mă uit la Wes, iar el la mine, apoi ridicăm amândoi din umeri.

— Discutăm, blufez.

— Eu văd că beţi... fără mine! mormăie nemulţumit. Nu puteţi aştepta şi voi până adoarme Alice? Dacă mă vede cu sticla la gură, face gălăgie!

— Dacă ai avut mâncărimi în fund... , îi spun, imitân- du-l pe Wes. Se pare că nu-s singurul. Ne mănâncă stereo.

— Nu mă băgaţi în aceeaşi oală, băieţi! se grăbeşte Wes să ne-o reteze. Eu n-am mâncărimi. Nu m-am bătut cu tata şi nici nu m-am însurat la douăzeci şi doi de ani.

Roman îşi arcuieşte ironic o sprânceană, spunându-i
sec:

— Nici n-ai cum. Ai abia nouăsprezece.

— Ce vreau să spun este că nu mă voi însura atât de tânăr. Mă rog, la tine a fost altă problemă. N-ai putut să ţi-o ţii în pantaloni şi ai lăsat-o însărcinată.

Roman îşi arcuieşte şi cealaltă sprânceană, făcându-l pe Wes să înghită în sec. Că vrea sau nu, are şi el mâncărimi.

— Crezi că de-asta am luat-o de soţie? îl întreabă Roman nedumerit, ajungând să se încrunte.

O fi prietenul meu un fraier care nu ştie când să se oprească, dar sunt foarte sigur că a luat-o pe Alice pentru că o iubeşte, nu pentru că i-a trântit brusc şi pe neaşteptate un copil. Nu trebuie să fiu vreun geniu nedescoperit ca să-mi dau seama că e mort după ea şi că, dacă l-ar părăsi subit, idiotul ar lua-o la vale odată cu propriile minţi.

Ei bine, eu încă aştept momentul în care Cupidon îşi va face curaj să-mi facă o vizită, căci a tot fugit de mine în ultimii ani.

— Eu de unde naiba să ştiu de ce ai luat-o de nevastă? pufăie Wes ironic. Adică, am aşa, o vagă idee. E sexy, e frumoasă, e numai bună de...

— Vezi că sari calul, îl atenţionează fratele mai mare. Mai bine ţi-ai vedea de tocilarele tale şi nu ţi-ai mai pune întrebări fără rost.

— Corect! îl aprob.

— Tu taci acolo, mi-o trânteşte. Nici tu nu eşti mai breaz. O săruţi pe Melody în faţa tuturor, faci sex cu ea, apoi n-o mai bagi în seamă. Dacă aş fi în locul ei, ţi-aş sparge faţa aia de tren în trecere!

Icnesc aparent şocat, deşi îmi vine să râd de comparaţia lui. Dintre toate apelativele pe care mi le-a pus, ăsta e cel mai ciudat. Faţă de tren în trecere? Cum naiba mai vine şi asta?

— Dacă faţa mea e aşa cum spui, a ta aduce a fund de
ren.

Amuzat, îi fac cu ochiul jucăuş şi primesc un cot în braţ - mişcare pe care mai mult ca sigur a învăţat-o de la Alice.

112

— Ha! Ha! îşi dă Roman ochii peste cap. Glume proaste de Crăciun! Ştii şi tu că am dreptate, când îţi spun că te comporţi ca un nesimţit fătălău, care mai e şi prost bâtă pe deasupra! Fata încearcă să se apropie de tine, iar tu îi dai cu şutul în fund.

— Ba nu-i adevărat! strig ofticat, atrăgând atenţia asupra mea. îi dau atenţie.

— Serios? Ia uită-te la ea puţin!

îmi întorc privirea, căutând-o prin încăpere. O găsesc în dreptul barului, de una singură, amestecând plictisită într-un pahar în care pare a fi martini.

Oh! Nu cred că am văzut-o vreodată atât de pierdută şi... nebăgată în seamă. Peisajul e de-a dreptul jalnic când nu e înconjurată de unii dintre cei mai populari studenţi ai universităţii.

— Alice a adus-o aici pentru tine, adaugă Roman pe un ton discret, iar tu cam dai cu bâta-n baltă. Victor şi Trevor n-o suportă, Wes doarme toată ziua, iar eu alerg cu coşul de gunoi după Alice, căci vomită întruna. Dacă tu nu o bagi în seamă decât noaptea, fata asta o să prefere să fi stat singură acasă.

— Şi de ce mi-ar păsa mie? întreb nedumerit, făcând pe prostul.

Ştiu că Alice a adus-o pentru mine, deşi nu am nevoie de nimeni să-mi facă lipeala cu femeile. Sunt complet capabil să mi-o fac şi singur. însă

asta nu înseamnă că trebuie să o fac pe dădaca în vacanţa asta.

Sau fix asta înseamnă, dacă este să judec după expresia lui Roman. Nemernicul se aşteaptă probabil să mă îmbrac în bufon şi să distrez prinţesa.

Uneori ai impresia că m-am născut ieri, replică acesta iritat. Mişcă-ţi naibii dosul şi bag-o în seamă, până nu-ţi trag un şut! mă îmbrânceşte. Dacă nu dansezi samba cu ea în noaptea asta, te strâng de gât!Capitolul 12

Garret

îmi dau paharul peste cap şi îl fac ţăndări de podea, apoi îl înşfac pe al lui Melody fix când aceasta încearcă să-l ducă la gură.

— Tu ai băut prea mult, scumpo!

Şi îl dau şi pe al ei peste cap, lăsând conţinutul să-mi aline şi să-mi ardă gâtul, totodată. După ce înghit tot, pun paharul frumos pe bar, evitând să-l sparg şi pe acesta. Oricum, Roman se uită la mine urât că i-am făcut bunicii sale zob un set întreg. Nu că m-ar afecta. De o jumătate de oră sunt puţin cam beat.

Ameţit, mă aplec spre Melody, legănându-mă la marginea scaunului. îi fac semn să se apropie ca să-i pot şopti la ureche şi, imediat ce se supune, îi încolăcesc gâtul cu un braţ, lipind-o de mine.

— Am o curiozitate, îi spun. Ţi-a mai rupt cineva lenjeria până acum?

Melody se trage înapoi şi îşi arcuieşte ironic o sprânceană.

— Ok, asta a fost o întrebare prostească, chicotesc. Reformulez. Mă laşi să-ţi rup lenjeria?

Chicotind ca o fetişcană, se agaţă de gâtul meu, strecu- rându-se între genunchii pe care îi ţin depărtaţi, pentru a o primi. Peste umărul ei, îl văd pe tata privindu-ne nedumerit, iar pe Tiffany spumegând de-a dreptul în fotoliul ei.

Dacă Crăciunul lor e stricat, al meu începe să fie de vis.

— Crezi că o să fi în stare, iubitule? mă întreabă tot în şoaptă. Dacă te ridici de pe

scaunul ăsta, pun pariu că nu te poţi ţine pe picioare.

Poate că nu o să pot sta pe propriile picioare, dar încă sunt capabil să-i fac tot ce îmi trece prin cap. Şi îmi trec o grămadă de lucruri!

— Chiar dacă nu o s-o pot rupe eu, sunt sigur că o poţi rupe singură, îi răspund, frecându-mi nasul de umărul ei.

Parfumul său e mai capabil să mă îmbete de tot, decât este alcoolul pe care îl am la bord. îmi las mâinile să alunece pe spatele ei până pe fundul bombat şi ferm, pe care îl strâng puternic în palme.

— Care ar mai fi farmecul? mă întreabă serioasă.

îşi lipeşte fruntea de a mea cu un aer meditativ, muş- cându-şi stresată buzele. Pare în cumpănă. Probabil nu ştie dacă e indicat să plecăm în mijlocul petrecerii pentru a ne retrage în dormitor sau dacă e mai bine să rămânem aici. Ei bine, eu ştiu ce vreau şi se pare că trebuie să-i dau un mic impuls.

Mă ridic de pe scaun şi rămân nemişcat, testându-mi în secret moliciunea picioarelor. De îndată ce-mi dau seama că sunt complet capabil să ajung la etaj întreg, înşfac sticla cu vin de pe bar şi cu cealaltă mână o cuprind pe Melody de mijloc, împingând-o discret spre scări.

Nici nu ajungem în dormitor, căci o lipesc de perete în dreptul uşii, cu spatele la mine. Cu o mână îi feresc bogăţia de păr şi îi sărut ceafa, simţind-o imediat cum se înfioară. Drept răspuns, îşi împinge fundul în erecţia mea, facân- du-mă să înghit în sec.

Cel puţin nu trebuie să-mi mai fac griji din cauza patului. Fiind deja rupt, singura mea grijă ar fi să nu zdruncinăm casa atât de tare, încât să ajungem cu etajul la parter.

Bâjbâi după clanţă, continuând să-i sărut ceafa şi să o înfior, în timp ce ea continuă să se frece de mine. Oare are habar ce-mi face? Are habar că mai am doar o fărâmă de răbdare?

Reuşesc să deschid uşa înainte să explodez în mijlocul coridorului şi o împing pe Melody înăuntru, bâjbâind de data asta după întrerupătorul veiozei. E atât de beznă, încât mă lovesc de colţul patului cu trei picioare, care stă trist şi abandonat, ocupând aproape jumătate din încăpere. Mă tentează al naibii de mult să-l iau şi să-l arunc pe fereastră, pentru a face mai mult loc de desfăşurare. Niciodată, dar absolut niciodată nu a arătat atât de bine şi de ispititoare, o podea.

Reuşesc să aprind şi veioza, scoţându-ne din întuneric. Melody aşteaptă cuminte în centrul dormitorului, aşa că mă grăbesc să abandonez sticla de vin pe podea şi mă apropii de ea, scoţând cutia de prezervative din buzunarul din spate al blugilor ca să i-o flutur prin faţa ochilor.

— Când le-ai luat? mă întreabă mirată.

— Când am mers la baie, la patinoar.

— Nu-mi spune! Era un magazin în toaletă!

îmi dau ochii peste cap şi dau drumul cutiei să cadă pe podea, pentru a-mi elibera mâinile.

— Cum eşti începătoare, bănuiesc că eşti şi fricoasă, îi spun, ferindu-i părul după umeri. Nici prea multă încredere în mine nu ai.

— în cazul ăsta am, se grăbeşte să mă contrazică. în celelalte cazuri, nu.

Evident că nu. Nu mă cunoaşte. Nici eu nu o cunosc. Totuşi, începem să ne cunoaştem trupurile din ce în ce mai bine.

Chicotind, apuc de tivul bluzei de pe ea şi i-o ridic până i-o scot pe cap. Concentrat, trec imediat la pantaloni, desfacându-i nasturele şi fermoarul scurt fără să mai pierd timpul. Deşi nu

sunt nici pe departe romantic, ci apucat şi grăbit, pe Melody nu pare să o deranjeze. Nu pare să aştepte altceva, decât să i-o trag. Nu pare să aştepte lumânări, atingeri discrete, săruturi pline de emoţie şi sentimente. Ceea ce vreau eu şi ceea ce pare să vrea şi ea, este pur fizic. N-are nicio legătură cu sufletul.

Mă aplec şi îi împing blugii peste fund, trăgând de ei nerăbdător. Melody se sprijină cu mâinile de umerii mei, cât îşi scoate picioarele din pantalonii blestemaţi, apoi se îndepărtează cu un pas, rămasă doar în lenjerie intimă şi nimic mai mult.

Sar în picioare şi o privesc leneş, înainte să-mi scot tricoul şi să-l arunc neglijent pe podea. îmi scot şi pantalonii, călcându-i în picioare fără să-mi mut ochii de pe chipul ei uşor îmbujorat. Nu pot spune că am atins-o, dar totuşi o aud gâfâind deja.

De îndată ce rămân şi fără boxeri, mă apropii de ea şi o trag spre mine, înfigându-mi degetele în lenjeria ei subţire, care pârâie sub cea mai mică exercitare de forţă. Fâşiile de material cad pe podea şi îmi urc mâinile pe spatele ei, agăţând din mers încuietoarea sutienului. Cât timp îi scot sutienul pe braţe, ochii ei rămân în ochii mei, neprezentând nici cea mai mică urmă de pudoare sau ezitare.

Abia după ce mă asigur că nu mai rămâne pe noi fir de aţă, o înhaţ şi o sărut, adâncindu-mi limba în gura ei. Cu un oftat scurt, îşi lasă capul pe spate şi mă cuprinde de talie, lipindu-mă de trupul ei gol, fierbinte şi împlinit.

Trebuie să recunosc. Sunt îndrăgostit de corpul ei. O cuprind la rândul meu din spatele coapselor şi o ridic, obligând-o practic să îşi strângă picioarele în jurul taliei mele, înainte de

a o culca pe podeaua rece. Buzele ei moi continuă să mă stimuleze în felul lor, aducându-mă la capătul răbdărilor. Nici măcar de data asta nu am nevoie de preludiu, când vine vorba de ea.

îmi cobor leneş gura pe gâtul ei, îndreptându-mă spre sânul stâng, al cărui sfârc rozaliu îmi atrage atenţia. Imediat îl prind între buze şi trag de el, torturându-l, alinându-l cu limba şi torturându-l iar, până când femeia de sub mine îşi cambrează spatele, gemând înfundat. Profit de ocazie că bazinul ei e ridicat şi o pătrund dintr-odată, apucând-o ferm de şold. Dau rapid drumul sfârcului chinuit şi mă răstorn într-o parte, o prind de coapsă şi îi trag piciorul să-mi înconjoare talia, susţinând-o totodată cu braţul de spate.

Abia după ce sunt mulţumit de poziţie, încep să pompez în ea, scrâşnind din dinţi. înlăuntrul ei muşchii încă opun rezistenţă, deşi scurtul nostru preludiu pare să o fi pregătit mai mult decât suficient. Totuşi, Melody nu se plânge nici măcar pentru o secundă, ci începe să participe prinzându-se zdravăn de umărul meu, pentru a nu se răsturna pe spate.

îi prind celălalt picior - care nu îmi strânge talia cu putere - sub piciorul meu, desfăcând-o mai tare, ignorând totodată cutia cu prezervative peste care m-am aşezat. Măconcentrez doar pe ea, căutând să îi ofer cât mai multă plăcere, uitând până şi de mine însumi. Propriul orgasm devine neînsemnat şi nu cred că m-aş supăra să sar peste el, dacă asta i-ar aduce ei mai multe. Atât de multe, încât să leşine în braţele mele.

Mă mişc cu forţă în ea, tăindu-i răsuflarea la propriu. Nu mai e capabilă nici măcar să geamă. O prind de picior şi o răstorn pe spate, ridicându-mă deasupra ei. Şi, de parcă mi-ar ghici gândurile, şi-l pune pe umărul meu într-o poziţie aproape imposibilă pentru o femeie care nu are oase din gelatină. Sunt pe punctul de a-mi pierde minţile sau de a începe să urlu entuziasmat, dar mă rezum doar la a o săruta.

îi ador maleabilitatea. De când mi-am început viaţa sexuală, mi-a plăcut să conduc. Mi-a plăcut să profit de moment când femeia cu care mă culcam se lăsa la voia mea, însă niciuna dintre ele nu s-a lăsat atât de mult pe mâinile mele încât să îmi permită să-i fac absolut orice.

Iar faptul că Melody pare să lase totul pe mâna mea, comportându-se mai mult ca o supusă, îmi îngreunează misiunea de a-mi ţine orgasmul sub control.

îmi scapă. Simt cum minţile mele pleacă la plimbare, pur şi simplu, şi cum o entitate preia controlul corpului meu, făcându-l să se mişte dur, fără oprire, în scopul de a o face pe femeia în care sunt adânc înfipt, să geamă cu putere.

D. U. M. N. E. Z. E. U. L. E.

— Haide, Mell!

Lovesc nervos podeaua cu palma, chiar lângă capul ei, mişcându-mă şi mai tare, şi mai rapid. Dacă nu termină chiar acum, o să înnebunesc!

Speriată probabil de intensitatea orgasmului care o paşte, caută să mă îmbrâncească de pe ea, însă o cuprind mai tare, sprijinit în coate şi cu braţele sub corpul său asudat, nelăsând-o să se mişte. Dacă mă opresc chiar acum, dacă o las să mă împingă, nu m-aş mai bucura de priveliş-tea orgasmului violent care o face să-şi mărească ochii căprui şi să se oprească din gâfâit. Corpul începe să-i tremure 118
puternic, zdruncinat de spasmele climaxului vijelios, pe care îl prelungesc cu alte mişcări şi cu stimulare. începe să tremure şi mai tare şi să ţipe, când „replicile" orgasmului o chinuie.

în clipa asta sunt atât de mândru de ea şi de mine, încât nu-mi pot stăpâni un râset de victorie, imediat ce mă prind că tocmai i-am cauzat orgasme în masă, orgasme multiple. Şi, ca un afurisit ce sunt, continui să o stimulez cu mâna şi cu mişcări mai uşoare, concentrându-mă pe nimic altceva, în afară de ea.

Mă opresc abia când o văd dându-şi stoarsă ochii peste cap. O mai completez cu două mişcări şi ies, terminând pe abdomenul scăldat în sudoare, cu mintea complet goală, apoi mă trântesc pe podea mai ameţit decât am fost vreodată.

Rămân nemişcat, întins cât sunt de lung pe podeaua a cărei răceală e binevenită şi tot ce mai fac este să respir. Nimic mai mult.

— Uită ce am spus, îmi cere ea, printre gâfâieli. Să nu te opreşti niciodată.

îmi întorc capul spre ea, însă nu mai am forţă să o privesc întrebător ca să-şi dea seama că nu

înţeleg la ce anume se referă. Din ce să nu mă opresc?

— Când ne întoarcem în campus, nu vreau să ne oprim, îmi explică oricum, văzându-mi probabil întrebarea în ochi.

Aş săruta-o, ca să vadă că sunt complet de acord cu ea, însă nici pentru asta nu mai am putere. Abia dacă mai sunt capabil să respir. îmi las privirea să alunece pe corpul ei, care străluceşte din pricina transpiraţiei, şi înghit în sec. încă poate să mă excite psihic, căci fizic nu cred că o să mi se mai ridice prea curând, după o asemenea prestaţie.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti? o întreb într-un final, vrând să mă asigur că nu e doar ceva de moment. Pentru că, în afară de sex, nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi mai ofer şi tind că cred că, după un timp, o să vrei mai mult.

— Nu o să vreau, îmi spune categoric. E mai mult decât cert că, la altceva în afară de asta, nu ne potrivim. O relaţie ar fi doar o pierdere de timp.

Nu ştiu ce să-i răspund. Nu ştiu dacă ar fi o pierdere de timp sau nu, dar sunt sigur că e o investiţie proastă de sentimente şi că ar fi mult prea greu de gestionat. Eu şi Melody suntem diferiţi. Limba comună pe care o vorbim şi în care ne înţelegem de-a dreptul perfect, este sexul şi nimic mai mult. Nu-mi dau seama care e motivul pentru care ea nu-şi doreşte o relaţie cu mine, dar eu ştiu motivul pentru care nu-mi doresc o relaţie cu ea.

Indiferent care e părerea ei despre bărbaţi, mereu mi-au plăcut femeile simple. îmi place sentimentul de siguranţă pe care îl am când sunt cu o femeie simplă, care nu-şi doreşte nici faimă, nici bani, ci doar pe mine. încă n-am întâlnit femeia aceea şi Melody clar nu e una de acest

gen. E prea sofisticată, dornică de atenţie, prea dornică să fie în pas cu restul lumii decât cu bărbatul pe care şi-l doreşte.

Cum acum sunt în stare să mă mişc, mă întorc pe o parte şi mă ridic într-un cot, aplecându-mă uşor peste ea. îi găsesc imediat buzele uşor bosumflate şi i le sărut meditativ, din nu ştiu ce motiv.

— Ţi-e sete? o întreb brusc amuzat.

Nu-i aştept răspunsul şi mă întind după sticla cu vin, culegând-o din dreptul patului, cât timp ea îşi şterge abdomenul cu bluza sa. O îndemn să se ridice în capul oaselor şi îi duc sticla la gură, urmărind-o chicotind cum se întinde să soarbă.

— Crezi că ne-au auzit ceilalţi? mă întreabă după ce îşi umezeşte gâtul cu câteva înghiţituri.

— Ar fi trebuit să fie surzi să nu ne audă. Nu ai nici cea mai vagă idee cât de tare ai ţipat, nu-i aşa?

Aceasta clatină din cap, cu un aer spăşit.

— Aveam urechile înfundate.

— Ei, atunci îţi spun eu. Cu urechea stângă nu prea mai aud. Nu că m-aş plânge, adaug amuzat. Eşti prima femeie pe care o fac să urle atât de tare. Sunt mai mult decât mândru de reuşită. Mi-a trecut şi beţia!

— îi fac jucăuş cu ochiul şi sorb şi eu din sticlă, stingân- du-mi focul din gât.Şi acum vrei să te îmbeţi la loc? mă întreabă, zâmbind.

— De ce nu? Mi-am satisfăcut partenera de sex, aşa că pot să mă îmbăt ca porcul şi să dorm trei zile. Oricum, inflamarea cu care tocmai te-ai ales o să mă pună pe tuşă.

— Ce inflamare?

Mâna în care ţin sticla mi se blochează la jumătatea drumului spre gură şi o privesc uluit.

— Nu ai nicio durere?

— Dureri am, mulţumită ţie, dar cred că sunt dureri din cele bune. Nu tu ai spus că o partidă bună e cea pe care o resimţi şi a doua zi?

îmi simt amicul tresărind voios, trezindu-se pe neaşteptate. Femeia asta vrea să mă bage în mormânt.

— Te rog, să nu mai vorbeşti despre asta, îi cer. Că îţi vine să crezi sau nu, simt cum mă paşte o febră musculară, ceea ce nu s-a mai întâmplat de o groază de timp, şi nu vreau să-mi petrec restul sărbătorilor într-un scaun cu rotile. Adică, dacă eu o să fiu imobilizat din cauza epuizării, cine o să-i mai facă viaţa amară lui Tiffany?

— Dacă tot ai deschis subiectul, care-i treaba? mă întreabă curioasă, smulgându-mi sticla din mână.

— Probabil ţi-ai dat seama şi singură care e treaba, răspund prompt.

— Vreau să o aud venind din gura ta.

— E o târfa, i-o trântesc. Tata a cunoscut-o în urmă cu aproape un an. E fiica unui partener de afaceri.

— Dacă e fiica unui afacerist, nu înseamnă că are tot atâţia bani cât are şi tatăl tău? De ce s-ar mai fi măritat cu el, dacă e bogată?

Habar nu am. Tiffany e plină de bani, aşa că nu văd rostul căsniciei sale cu tata, dar e mai mult decât cert că nu stă cu el pentru că îl iubeşte. O doare în cot.

— Nu ştiu, mărturisesc.

Zâmbindu-i sec, îi depun un sărut cast în colţul gurii şi iau sticla de la ea înainte să o mănânce.

— Mă numesc Melody Marcy Blaze, îmi spune din- tr-odată.

Tot vinul pe care încerc să-l înghit mi se blochează în gât, înainte de a izbucni pe gură, împroşcând podeaua. Fir-ar să fie!

— Marcy?! întreb printre tuse isterice.

— Mda, mormăie nemulţumită. încă ţin să cred că tata era beat când mi-a pus numele ăsta. E oribil! Atât de oribil încât, la vârsta de optsprezece ani, am ales să nu-l trec pe cârdul de identitate. Nimeni din cadrul campusului, în afară de tine, nu-l ştie. Dacă spui cuiva, te omor!

— Nu suflu o vorbă! o asigur, ridicând mâinile în semn de predare. Oricum, nu vreau să afle nimeni că mi-o trag cu o femeie pe care o cheamă Marcy. M-aş face singur de ruşine.

Iritată, aceasta îmi trage un pumn zdravăn în braţ, fă- cându-mă să scâncesc şi să izbucnesc în râs, totodată.

— Ţi-ai tras-o cu o femeie pe care o cheamă Margaret şi e aproape acelaşi lucru.

— Poate, dar nimeni nu e capabil să o înlocuiască în inima mea, blufez. Sunt iremediabil îndrăgostit de coşurile ei. în plus, nu

ştiu sigur dacă am avut curajul să i-o trag sau nu.

— Nu-ţi mai aminteşti? mă întreabă curioasă.

Clatin din cap. încă sper să nu-mi amintesc.

— Dacă eşti iremediabil îndrăgostit de coşurile ei, la mine ce-ţi place?

întrebarea asta mă face să mă uit lung la ea. E prima oară când mă simt blocat. M-a blocat. Ce naiba aş putea să-i răspund? Căci, dacă o iau peste picior şi îi trântesc un răspuns pervers sau în glumă, mă va pocni iar.

— Ăă... Dacă-ţi spun, va trebui să te omor.

— De ce?

— Pentru că, dacă încep să-ţi înşir toate lucrurile care îmi plac la tine, o să crezi că m-am îndrăgostit.

— Vreau să aud.

Capitolul 13

Garret

Există o grămăjoară consistentă de lucruri care îmi plac la ea şi o altă grămăjoară consistentă de lucruri care nu-mi plac. în momentul ăsta, nu pot spune care grămăjoară câştigă.

— Nu o să-ţi spun.

Melody face o expresie ofensată. Părea să se fi pregătit intens pentru momentul în care îi voi înşira lucrurile care îmi plac la ea, dar momentul ăla nu e acum, iar asta îi cam taie din elan.

— Mă rog, pufneşte.

Se ridică în picioare nervoasă şi îşi adună hainele de pe podea, grăbindu-se să se îmbrace sub ochii mei măriţi de surprindere.

— Ştii, pentru cineva care se presupune a avea o oarecare experienţă cu femeile, credeam că eşti mai capabil să vorbeşti. M-am înşelat,

evident. Tu eşti omul acţiunii, în niciun caz al comunicării.

Nu o înţeleg. Ce importanţă are lista cu lucruri care îmi plac la ea, când între noi e o altfel de situaţie? Mă ridic în capul oaselor, urmărind-o cum îmi culege tricoul şi îl trage pe cap, acoperindu-şi aproape orice parte a corpului care mă distrage.

Fir-ar să fie! Să comunicăm? E lucrul la care nu mă pricep deloc. Nu-mi place să comunic. Nu-mi place să mărturisesc chestii. E o acţiune fără rost. în afară de a-i umfla orgoliul, nu văd cu ce ar ajuta-o să-i înşir astfel de lucruri. Nu văd de ce vrea neapărat să le audă.

îmi plac multe lucruri la tine, dar probabil ţi-aş spune că te apropii de idealul meu de femeie, dacă nu te-ai ascunde sub imaginea unei fandosite, îi spun cât de serios pot.Oricum, în clipa asta nu mai simt nicio dorinţă de-a o lua peste picior sau de-a face haz de necaz. Vrea să plece, iar mie nu-mi place asta.

— Evident eşti mai deşteaptă decât vrei să pari şi poate că tu ai impresia că sunt la fel de orb ca restul, dar e mai mult decât vizibil faptul că te simţi mai bine în pielea ta când eşti dezbrăcată, decât atunci când eşti dichisită. E ca şi când te-ai tortura de una singură şi, sincer, nu înţeleg motivul pentru care o faci. Nimănui nu-i pasă dacă părul îţi stă perfect sau dacă porţi haine de firmă. Şi aici mă refer la puţinele dăţi când chiar sunt de firmă.

Melody se opreşte din îmbrăcat şi se uită la mine nedumerită. Ce? Spre deosebire de restul, eu nu port ochelari de cal. Cum am crescut într-o familie înstărită şi cum îmi place să citesc printre rânduri, îmi dau seama când o haină este de firmă sau doar o imitaţie. în cazul ăsta, majoritatea hainelor pe care Melody le poartă de parcă sunt făcute de designeri cunoscuţi, sunt ieftine. Sunt imitaţii de-a dreptul ieftine, care copiază ţinutele de firmă.

Ăsta e unul dintre lucrurile care nu-mi plac la ea.

— Ce vrei să spui? întreabă încruntată.

— Iubito, tricoul meu care acum e pe tine, costă cât jumătate din şifonierul tău. E mai mult decât cert că nu eşti bogată, aşa cum vrei să pari. Acum te întreb eu ceva. Unde sunt părinţii

tăi, de fapt? Căci mă îndoiesc că sunt într-o croazieră, aşa cum susţii.

însă, în loc să-mi răspundă, o văd dând bir cu fugiţii, trântind uşa în urma ei când iese din cameră vijelios. Oftând, trag cearşaful de pe pat, mă acopăr şi mă las să cad pe podea, acoperindu-mi ochii cu braţul şi bolborosind nişte înjurături odioase.

Sunt pe cale de a aţipi, când o simt aşezându-se lângă mine. Răsuflarea sa mă anunţă că e foarte aproape şi deschid gura când mă sărută cu îndrăzneală, încălecându-mă imediat.

124

Am nevoie de o clipă să-mi dau seama că sărutul mi-e străin, la fel ca parfumul uşor înţepător şi corpul subţirel. Melody miroase a cireşe şi în mod cert are mai multă carne pe oase decât făptura de pe mine. Deschid ochii şi o îmbrâncesc pe Tiffany, retrăgându-mă pe podea cât mai departe de ea. Aceasta cade pe podea cu un sunet înfundat şi pufneşte, ferindu-şi părul ciufulit din faţa ochilor.

— Ce naiba cauţi aici?

— Nu pe tatăl tău, logic! îmi răspunde în doi peri. Nu cred că era necesar să fii atât de brutal.

îngrozit, adun cearşaful în jurul meu şi sar în picioare, îndepărtându-mă şi mai mult de ea. Simt cum încep să mă aprind de furie şi sunt nevoit să mă stăpânesc, înainte să fac ceva necugetat, cum ar fi să o strâng de gât până o omor. în momentul ăsta, asta aş vrea să fac. Să o iau la şuturi. Nu cred că mi-a fost vreodată mai scârbă de o femeie decât mi-e acum. Nici măcar de Margaret!

— Ieşi! urlu la ea. Ieşi chiar acum!

— Calmează-te! îşi dă ochii peste cap, ridicându-se în picioare. Crezi că nu mi-am dat seama că mă priveşti altfel când suntem singuri? înainte să pleci de acasă, am început să formăm o legătură.

— Eşti nebună, femeie!

Mă cutremur de groază, numai când mă gândesc la ce impresii şi-a făcut. Nici dacă nu ar fi căsătorită cu tatăl meu, nu aş vrea să am de-a face cu ea. E opusul idealului meu. E mai falsă decât Melody, Summer şi Cindy la un loc. Nu are nimic natural, în afară de comportamentul de jigodie bogată cu inimă de gheaţă, care nu ar putea fi îmblânzită de niciun profesionist, deşi aş vrea să o văd bătută cu un bici.

— Haide, Garret! chicoteşte. Nu sunt oarbă. Te-ai culcat cu ea ca să mă faci geloasă.

Femeia asta întrece limitele absurdităţii. Tiffany nu are ce căuta în ecuaţia „Garret şi Melody". Ba din contră, reuşeşte cumva să pocească legătura pe care am legat-o cu cea din urmă.

Mă uit la Tiffany şi îmi dau seama că există femei mult mai rele şi că Melody e o problemă de matematică de clasa întâi, pe lângă ea.

— M-am culcat cu ea pentru că o plac, în niciun caz din motivul pe care îl crezi, îi răspund enervat. Eşti paranoică şi complet nebună. Ia-ţi naibii fiţele şi ideile absurde şi ieşiţi din camera mea!

însă, în loc să facă ce-i cer, o văd apropiindu-se de mine cu mersul ei legănat. Mă dau înapoi până mă lovesc de noptieră şi răstorn veioza aprinsă. Mă ajunge şi îşi trece fără introduceri braţele după gâtul meu, umezindu-şi rapid buzele. încearcă fără succes să mă tragă spre ea,

doar că nu ia în calcul faptul că nu îşi poate măsura forţa cu a mea. îi descleştez mâinile de pe mine şi o îmbrâncesc din nou, îndepărtând-o doar puţin.

Nebuna asta mă face să mă simt violat.

— Eşti tâmpită?! Eşti măritată cu tatăl meu! Ce naiba faci?

Fug din calea ei, adunându-mi din mers boxerii de pe podea. îi trag rapid pe mine, căci faptul că sunt dezbrăcat şi acoperit doar cu un cearşaf, mă face să mă simt în dezavantaj.

— Ţi-ai dat seama şi singur că nu îl iubesc pe tatăl tău, pufăie ironică.

Las cearşaful să cadă şi îmi trag cu mişcări grăbite pantalonii, căutând să mă îmbrac cât mai repede.

— Adică, e la mintea cocoşului. Nu înţeleg de ce eşti atât de surprins. O femeie ca mine are nevoie de cineva care ştie ce să facă într-un pat, iar tatăl tău e de-a dreptul jalnic. Nu ştiu dacă a fost doar teatru sau căţeaua cu care tocmai ţi-ai tras-o chiar a avut parte de un orgasm trăsnet, dar sunt curioasă să aflu pe propria-mi piele ce poţi.

Se agaţă din nou de gâtul meu, reuşind să mă tragă spre ea. Gura ei mă înhaţă înainte să apuc să o opresc şi geamătul pe care îl scoate e capabil să-mi facă amicul să tresară puţin. Corp trădător! Mă simt nevoit să o prind tocmai de

fund, când îşi îndoaie genunchii şi îmi sare în braţe, înco- lăcindu-şi rapid picioarele în jurul taliei mele. Sunt gata să mă răstorn cu ea. îşi forţează limba printre dinţii mei şi mă apucă de păr, trăgându-mi capul pe spate ca să deschid gura pentru sărutul ei furtunos. Picioarele îmi

pleacă singure înapoi, până mă izbesc cu putere de perete. Sărutându-mă vijelios, îşi freacă bazinul de mine, agăţată strategic de gâtul meu în aşa fel, încât nu pot să o desprind de mine nici cu slujbe.

Căţeaua asta în călduri o să-mi facă o grămadă de necazuri, nu mă îndoiesc. în primul rând, sunt complet nevoit să îmi urc o mână pe spatele ei şi să o apuc de păr, ca s-o fac forţat să-mi dea drumul. Nu-mi stă în fire să fiu brutal fizic cu o femeie când nu e vorba despre sex, însă de data asta sunt atât de scârbit de ceea ce se întâmplă, încât sunt gata să o izbesc de podea, numai să o dau jos de pe mine.

S-o ia dracu'!

— Dă-mi naibii drumul! mă răstesc la ea, de îndată ce-mi eliberez gura.

Din fericire, Melody îşi face prezenţa şi, chiar dacă e un moment al naibii de prost, mă bucur că a venit. Tiffany se desprinde singură de mine şi coboară cu picioarele pe pământ, ştergându-şi buzele de rujul întins şi privind-o pe aceasta cu o expresie malefică.

— Te pot ajuta cu ceva? o întreabă. Ne întrerupi.

Mă dau singur cu capul de perete când văd prin ce şoc trece Melody. Se uită la mine cu ochii mari şi plini de dezgust. Nu mă îndoiesc că scena pe care a surprins-o îi întoarce stomacul pe dos. Nevasta tatălui meu era în braţele mele, până la urmă. Nu se întâmplă aşa ceva prea des.

Melody îşi revine rapid din şoc şi se crispează de furie, îşi mută privirea pe Tiffany şi parcă o aud scrâşnind din dinţi. Se apropie cu paşi mărunţi de bruneta cu numărul doi, poziţionându-se în faţa ei într-un mod defensiv.

Tiffany o priveşte înapoi amuzată, rânjindu-i în faţă ofensator, dorindu-şi parcă să o scoată din minţi.

— Nu poţi reveni mai târziu? o întreabă. De preferabil mâine, când terminăm.

— Ţine-ţi gura! îi ordonă Melody furioasă, pe un ton de General.

— Şi dacă nu vreau?

— O să ţi-o închid eu!

— Zău? Cum?

Şi îi arată cum. Nu apuc să reacţionez, când Melody îşi trage braţul în spate şi îi trânteşte un pumn lui Tiffany, de o aruncă pe podea. Cu ochii mari, urmăresc ceea ce se întâmplă. Aproape un minut întreg, în care nimeni nu mai spune nimic, Tiffany nu se mişcă deloc.

— Oh, drace! A leşinat!

Mă reped spre ea, însă n-am curaj să o ating. îmi întorc capul spre Melody, ca să-i cer să cheme pe cineva, şi mă trezesc cu o palmă zdravănă peste faţă.

Drace!

— Serios, Garret? Cu nevasta tatălui tău?! Mi-e scârbă! Eşti idiot până în măduva oaselor, dacă ai ajuns să ţi-o tragi cu mama vitregă!

Ghinionul face ca tatăl meu să intre în dormitor când Melody toarnă totul, prinzând chiar cireaşa de pe tort. Nu aştept să îi urmăresc reacţia, căci sar în picioare şi îl strig pe Roman, apoi pornesc după Melody, care se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre bagajul ei. Nu trebuie să fiu un geniu, ca să-mi dau seama că totul o să se transforme într-un circ în toată regula şi că Melody vrea să plece. O prind de încheietură de îndată ce-şi ridică bagajul de

mână, roşie în obraji de furie şi arătând oarecum descumpănită de situaţie. Pare pe punctul de a începe să plângă.

— Mell, aşteaptă puţin! îi cer iritat.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Roman intră în cameră şi se îndreaptă direct spre Tiffany, care pare să-şi fi revenit în simţiri, dar care sângerează cam abundent. Croşeul lui Melody e clar că a ameţit-o **128**atât de tare încât nu pare să mai ştie pe ce planetă trăieşte, însă puţin îmi pasă de ea. Sunt prea ocupat să o opresc pe Melody să nu iasă pe uşă.

— întreabă-ţi prietenul! urlă la Roman, nervoasă foc. El e cel care nu şi-o poate ţine în pantaloni nici când vine vorba de soţia tatălui său! Dacă nu intram peste ei, ajungeau să şi-o pună ca în filmele porno!

Fir-ar să fie!

Arunc o privire fugară spre tatăl meu, care mă priveşte la rândul lui cu maxilarul la pământ. Aş sări să-i explic, dacă nu aş ieşi pe uşă după Melody, care o zbugheşte pe neaşteptate.

— Mell, aşteaptă puţin, la dracu'! mă răstesc, ţinân- du-mă după ea pe coridor. Credeam că ai înţeles!

— Ce naiba să înţeleg, Gare? Că eşti suficient de obsedat şi de pervers, încât să o întinzi până şi pe cea care se presupune că ţi-e mamă vitregă? Serios, Garret! Chiar îmi vine să vomit!

— Nu voiam să i-o trag, pentru numele Lui Dumnezeu! o contrazic, coborând în fugă scările. Unde naiba te duci? E miezul nopţii! în plus, ai înţeles greşit! A sărit pe mine!

Melody se opreşte brusc în mijlocul livingului, întor- cându-se cu faţa spre mine.

— Chiar ai spus asta?! mă întreabă şocată. Chiar foloseşti scuza asta de-a dreptul patetică? Eşti mai jalnic decât credeam!

Porneşte din nou, ieşind furtunos pe uşă şi trântin- du-mi-o în nas. Aproape că o smulg din

balamale când o deschid şi mă iau după ea. Se îndreaptă cu paşi repezi spre maşina sa, cu scopul de a se căra.

Nu vreau să plece, la naiba!

— Unde naiba pleci? o întreb iar. Şi nu e o scuză patetică! Asta s-a întâmplat!

— Nu am doi ani, ca să muşc o astfel de gogoaşă, Garret!

Deschide nervoasă portiera din spate şi îşi aruncă bagajul pe banchetă, în momentul în care o ajung din urmă şi o prind de braţe, împiedicând-o să urce la volan.

— Dacă vrei să ţi-o pui cu mai multe deodată, caută-ţi naibii altă proastă care să accepte! Am totuşi demnitate, deşi se pare că mi-am ales să mi-o trag fix cu cel mai prost specimen de bărbat!

— Nu, iubito, nu înţelegi! aproape urlu la ea, cuprins de o disperare stranie, care mă face să mă comport prosteşte. N-aş fi cu Tiffany nici dacă ar fi ultima femeie de pe planetă! Ceea ce ai văzut în camera aceea...

Mă opresc, pentru că habar nu am motivul pentru care sunt atât de disperat să-i explic. Noi doar facem sex. Doar sex, nimic mai mult. Nimic.

— Nu e ceea ce pare a fi? mă completează cu sprâncene arcuite, rostind-o mai mult ca pe o întrebare. Garret, e momentul să nu mai foloseşti replici din filme. în viaţa reală nu funcţionează! Şi dă-te naibii din faţa mea până nu te fac Knockout, ca pe târfa ta spălăcită!

îmi ordon în sinea mea să o las să plece naibii, dacă asta îşi doreşte, însă picioarele rup brusc legătura cu creierul şi rămân ţeapăn în faţa portierei, cu riscul de a mă trezi cu un croşeu în plină faţă.

— Te comporţi imatur, mărturisesc. Nu aş face niciodată asta. Nu m-aş culca cu o altă femeie, cât timp am căzut la o înţelegere cu tine.

îmi dau seama cât de prost sună asta abia când Melody se întoarce cu faţa spre mine şi îşi măreşte ochii căprui, arătând îngrozită.

Din lac în puţ.

— înţelegere, Garret? Sunt o înţelegere acum?

— Nu, mă strâmb, masându-mi baza nasului. Nu asta am vrut să spun.

Furioasă, mă îmbrânceşte din faţa maşinii şi nu mai fac nicio mişcare să o opresc. Urcă la volan şi trânteşte portiera după ea, pornind imediat motorul.

La naiba! Numai eu puteam să o croiesc atât de prost.

Mă întorc în casă după ce Melody pleacă, şi dau tocmai de Iad. Alice încearcă să-i oprească sângerarea lui Tiffany, în timp ce restul mă privesc furioşi şi parcă gata să-mi ia gâtul.

îl ignor pe Roman - care mă înjunghie cu privirea - şi mă apropii de tata, simţind nevoia să-i explic exact ceea ce s-a întâmplat de fapt.

— Ceea ce ai auzit, nu e adevărat! Nu am vrut să mă culc cu Tiffany. Ştii că n-o suport! Nu m-aş atinge niciodată de ea, mai ales că e măritată cu tine. Poate că sunt uneori un idiot, dar nu unul atât de mare. A dat buzna în cameră şi a început să...

— Calmează-te, îmi cere pe un ton moale, privirea îm- blânzindu-i-se brusc. Crezi că eu nu ştiu ce am la uşă?

Mă uit la el confuz, neştiind dacă se referă la mine sau la ea. Bănuiesc că se referă la mine. Eu sunt oaia neagră, deşi sunt singurul copil al lui.

— Eu şi Tiffany vom pleca mâine dimineaţă. Tot mâine dimineaţă o să încerc să-ţi deblochez cârdurile.

Poftim?

— Nu am nevoie de banii tăi.

— Nu te comporta prosteşte, zâmbeşte. Am greşit şi trebuie să mă revanşez faţă de tine.

îmi simt maxilarul zvâcnind de nervi. Faptul că vrea să-mi deblocheze cârdurile mă face să mă simt ciudat de aproape de genul acela de oameni pe care îi urăsc. încă din momentul în care mi-a tăiat porţia de bani, mi-am dat seama că nu am nevoie de haine de firmă, de bolizi şi de vacanţe extravagante, ca să fiu fericit.

Faptul că acum mă pot considera unul dintre cei mai bogaţi studenţi de la Columbia, mă face şi mai nefericit decât sunt deja, iar faptul că Melody a plecat cum a plecat, mă face să mă simt şi mizerabil pe deasupra.

— Mă rog, pufai şi trec pe lângă el.

Roman mă ajunge pe coridor şi mă opreşte curios, în- trebându-mă:

— Unde-i Melody?

— A plecat, răspund prompt, ridicând din umeri.

Acesta îşi înclină capul, un gest pe care se pare că l-a
preluat de la iubita lui.

— Ai cumva lacrimi în ochi? chicoteşte, luându-mă peste picior.

însă sunt prea prost dispus să gust din gluma lui aparent nevinovată, care mă înfurie mai tare.

— Du-te dracu', Roman! îi urez serios. Dacă nu-i aduceai aici pe tata şi pe Tiffany, nimic din

toată treaba asta de rahat nu s-ar fi întâmplat! Sper că eşti mulţumit acum.

Zâmbetul îi piere chiar sub ochii mei, dar nu simt ni- cio satisfacţie. Urăsc să-i spun prietenului meu cel mai bun „ţi-am spus eu”!

— N-am ştiut că se va întâmpla asta, se scuză el. Totuşi, nu trebuia să o laşi pe Melody să plece.

— Nu zău?! Ei bine, geniule, am încercat să o opresc, dar tot a plecat! Crăciun fericit mie!

Apoi mă răsucesc pe călcâie şi plec.Capitolul 14

Garret

Skrillet, cu al lor „Falling inside the black”, mă mai animă puţin, cât să-mi controlez expresia facială şi să nu arăt ca şi când aş fi pe cale să omor pe cineva. Nu că m-ar vedea cineva. Wes doarme dus pe canapea, după ce i-a predat camera tatălui meu, şi e trei dimineaţa, aşadar nu mai bântuie nimeni prin living în afară de mine.

Muzica ce urlă în căşti mă împiedică să-l aud pe Roman apropiindu-se de bar. îl văd abia când se aşază şi îmi cere prin semne să îi torn şi lui un pahar.

Sincer să fiu, în clipa asta nu-l vreau aici, dar mă conformez şi îmi scot căştile din urechi, apucând un pahar de pe tavă şi umplându-l pe jumătate cu whiskey. îl împing spre el şi amândoi îi aruncăm lui Wes o privire, când acesta se întoarce pe partea cealaltă, sforăind puternic.

E pentru prima oară când Roman o gafează atât de grav şi prima oară când sunt atât de supărat pe el. Faptul că nu mă apuc să mă plâng cuiva de propriile mele probleme are un motiv. Nu vreau să afle nimeni cine e tatăl meu şi cine e căţeaua cu care e însurat. Dacă voiam să afle, probabil aş fi început să mă plâng cu mult timp în urmă.

Oricum, e prea târziu să îmi mai fac griji pentru asta.

— Eşti nervos pe mine? mă întreabă încet, sorbind din paharul lui.

— Ghici.

— Dacă puteam să ghicesc, nu te mai întrebam. Sincer, nu ştiu dacă acum eşti supărat pe mine sau pe plecarea lui Melody.

Greu de spus. Sunt supărat pe toţi. Pe Roman, pe Melody, pe Tiffany, pe tata şi pe mine însumi. Sunt supărat pe faptul că totul pare să-mi iasă pe dos.

— Ţi-am cerut să nu te bagi, îi spun. Dacă mă ascultai, nu mai eram în situaţia asta.

— Ştiu, oftează. Am sărit calul. Am vrut să te împac cu tatăl tău şi se pare că mi-a ieşit pe dos.

El se plânge că îi ies lucrurile pe dos? Dar de mine ce să mai spun? De când mă ştiu, totul a mers în altă ordine, decât cea normală. Cu familia am dat greş. Cu fetele am dat greş. Probabil o să dau greş şi cu şansa la contractul cu Detroit Lions. Nu m-aş mira, totuşi, dat fiind faptul că numele meu ar trebui să fie „Garret pe dos Nova”.

încruntat, ridic paharul la gură şi îl dau gata, lăsând lichidul să-mi ardă gâtul deja pârjolit de celelalte trei pahare. Să fiu al naibii! Mă comport ca o plângăcioasă.

— Ţi-a ieşit al dracu' de prost! îi răspund într-un final. Dacă mă ascultai puţin...

— De ce nu priveşti partea bună a lucrurilor? mă întrerupe. Tatăl tău va divorţa de Tiffany. Nu asta îţi doreai? Poftim, acum scapi de ea! Faptul că a sărit pe tine probabil e cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla.

— Dar a plecat Melody.

— Parcă nu o suportai, chicoteşte.

— încă n-o suport, râd şi eu.

îmi torn un alt pahar.

— Atunci? mă întreabă.

— Atunci ce?

— De ce eşti supărat că a plecat?

Bună întrebare. O întrebare pe care mi-o tot pun şi eu de câteva ore, dar al cărui răspuns nu l-am găsit deocamdată.

— întrebarea e valabilă doar în cazul în care nu te-ai îndrăgostit, ţine Roman să adauge.

Mă uit la el ironic, cu o sprânceană arcuită. Din toate prostiile din lume, tocmai pe asta s-a găsit să o spună? Că s-ar putea să fiu îndrăgostit de Melody?

— Serios, Roman? pufnesc. Amice, mă cunoşti de trei ani. Credeam că ştii mai multe lucruri despre mine. Eu nu mă îndrăgostesc. Am mai avut partenere de sex până acum.

îţi mai aminteşti de Ashley? Am fost parteneri aproape un an şi nu mi s-au aprins călcâiele după ea, indiferent câte mătănii am făcut.

— Garret, începi să baţi câmpii! mă informează aparent îngrijorat, rânjind pe sub mustăţi. Şi n-o chema Ashley, ci Brianna.

Fir-ar! Eram aproape sigur că o chema Ashely. Mi s-a dus şi ultimul strop de credibilitate.

— Mă rog, pufnesc. Nu are importanţă. Ceea ce contează este că nu sunt îndrăgostit de Melody.

— Dacă tu spui!

— Serios! Nu sunt îndrăgostit de Melody! Nu sunt îndrăgostit. Nu am cum să fiu îndrăgostit. E nevoie de mai mult decât două partide de sex. Două partide fantastice de sex, de altminteri, cu o femeie frumoasă şi nebună totodată, care a mai fost şi virgină pe deasupra. Nici măcar nu mi-a spus, îţi vine să crezi? Dacă eram vreun prost începător? Aş fi nenorocit-o pe viaţă!

— Garret, iar baţi câmpii, mă informează pentru a doua oară. Turui ca o moară stricată şi nu pricep nimic.

Nu e vina mea că alcoolul pe care îl am la bord îmi dezleagă limba şi mă face să torn tot. Tocmai i-am dat prietenului meu detalii de care nu avea nevoie.

Bravo mie!

— Uită ce am spus, îi cer, dându-mi paharul peste cap. Gura mea nu mai face legătură directă cu creierul şi vorbeşte fără ea.

— Asta nu-i ceva nou, chicoteşte. Dar încă te suport. Nu ştiu pentru cât timp, dar încă o fac! Acum să revenim la Melody. Virgină, zici? Eşti sigur?

Ăsta îşi bate joc de mine!

— Am eu faţă de prost? îl întreb, arătând cu degetul spre chipul meu.

— Chiar vrei să-ţi răspund sincer la întrebarea asta?

îl îmbrâncesc, aruncându-l de pe scaun. Acesta cade pe podea cu un sunet înfundat, smulgându-l pe Wes din somn.

— Ce dobitoc eşti, Gare! Cred că mi-am spart capul.

îl privesc de sus, apoi mă prind de cot şi încep să gem puternic, văicărindu-mă, crispându-mă şi mimând durerea absolută.

— Ce naiba ai?

— Mă doare în cot că ţi-ai spart tu capul!

Pe jumătate iritat şi jumătate amuzat, Roman se ridică în picioare şi îşi scutură pantalonii de praful inexistent, înainte să-mi tragă o privire criminală.

— Garret, uneori eşti incredibil de prost, îmi spune. Nu-ţi dai seama de lucrurile care îţi stau chiar sub nas.

Mă încrunt, confuz.

— Despre ce vorbeşti?

— Ce femeie îşi oferă virginitatea unui bărbat pentru care se presupune că nu simte nimic? După câte se pare, Melody nu e chiar atât de aventuroasă încât să şi-o tragă cu primul care îi iese în cale.

Nu-mi place încotro o ia discuţia asta, aşa că înşfac sticla şi iau câteva înghiţituri sănătoase, ignorând paharul. La naiba!

— Garret...

— Nu! îl întrerup. Mi-ar fi spus!

— Cum ţi-a spus şi despre faza cu virginitatea? pufăie.

— Taci! Serios, dacă nu taci, o să te lovesc!

— E îndrăgostită de tine! afirmă el, în ciuda avertismentelor mele.

Mă ridic de pe scaun şi trântesc nervos sticla pe bar, înainte să mă reped spre el. Râzând, se trage într-o parte, lăsându-mă să mă împleticesc în propriile picioare. Halal prieten mai am şi eu! Unul care nu ştie când să se oprească din vorbit. Unul care mă face să mă simt ca o jigodie cu doar câteva cuvinte.

— E îndrăgostită de tine! urlă mai tare, căutând să mă tachineze. E îndrăgostită lulea de tine! E atât de îndrăgostită, încât pun pariu că o să intre pe uşa aia chiar acum!

136Ne cad maxilarele la amândoi când uşa se deschide şi o Melody zgribulită intră în casă, tremurând din toate încheieturile.

— Cum dracu' ai făcut asta, Houdini? îl întreb.

— Am puteri magice.

Melody se opreşte la câţiva paşi distanţă, privindu-ne nedumerită.

— Ce-ai păţit, Cenuşăreaso? o întreb. Ţi s-a stricat dovleacul?

Aceasta se strâmbă la mine, apoi îşi mută privirea pe Roman şi i se adresează doar lui, ceea ce mă scoate din sărite.

— Drumul e înzăpezit, aşa că nu pot pleca. Aş vrea să dorm cu Wes, dacă se poate.

— Ce?! icnesc şocat. Glumeşti, nu? Doar n-o să fugi de mine!

— Cred că înnebunesc, adaugă ea, încruntându-se. Aud voci sâcâitoare.

— Sunt chiar aici, idioato!

Mă poziţionez în faţa ei, însă nici aşa nu mă priveşte în mod direct, ci îşi fixează ochii pe pieptul meu, strângân- du-şi buzele într-o grimasă.

Să fiu al dracului!

— Deci, Roman, pot dormi cu Wes?

— Sigur, mormăie prietenul meu cam nehotărât.

Mă uit urât la el, gata să-l strâng de gât. El cu cine naiba ţine?! Eu sunt cel mai bun prieten al lui!

— Doar că eşti nevoită să împărţi canapeaua cu el până pleacă tatăl lui Garret, adaugă el, dregându-şi încurcat glasul.

— Cine-i Garret? întreabă cu un aer inocent.

— Ai cumva trei ani?! o întreb.

însă nici de data asta nu primesc vreun răspuns. Mă simt de parcă aş vorbi cu un perete. De fapt, dacă aş vorbi cu unul, probabil ar exista mai multe şanse să-mi răspundă, decât există şanse să vorbească ea cu mine.

E mai supărată decât credeam.

— Melody? Mell? Mellie, uită-te la mine!

într-un final, se uită la mine şi mulţumesc sfinţilor că o simplă privire nu e capabilă să ucidă, altfel eram deja mort. Mă uit şi eu la ea, cât de serios pot. Oricum, nu mai simt nicio urmă de amuzament. îmi vine să o iau pe sus şi să o încui într-o cameră, unde să o ţin până când îi explic totul şi aceasta înţelege.

Slabe şanse. La cum se uită la mine acum, probabil m-ar catapulta pe fereastră.

— Nu sunt interesată să te ascult, mi-o retează chiar înainte de a apuca să spun ceva. Nici azi şi nici mâine. De fapt, să nu mai vorbeşti deloc cu mine. Niciodată. S-a terminat!

— îmi dai papucii? o întreb stupefiat, aruncându-mi braţele pe lângă corp. îmi dai blestemaţii de papuci?!

— Da! îmi răspunde prompt, strângându-şi braţele la piept. Ne despărţim.

— Ba nu ne despărţim! Ce a fost acolo, a fost o porcărie. Nici măcar n-ai înţeles-o corect. Nu poţi să-mi faci vânt în felul ăsta! Nu poţi să te desparţi de mine, fără să mă asculţi măcar pu…

Mă opresc din vorbit ca să-mi dau o palmă peste frunte. Ce naiba tot spun aici?

— Nu te poţi despărţi de mine, când noi nici măcar n-am fost împreună, chicotesc.

— Nu contează, îmi răspunde sec. Tot îţi dau papucii.

— Din ce motiv, mă rog?

îl observ cu coada ochiului pe Roman cum îşi ia tălpăşiţa şi urcă rapid la etaj, oferindu-ne intimitate.

— M-ai înşelat, spune bruneta, ridicând din umeri.

— Nu am cum să te înşel, odată ce n-am format un cuplu niciodată.

— Tot înşelat se numeşte faptul că voiai să ţi-o tragi cu alta când deja aveai o parteneră de sex. Scrie în Codul partenerilor de sex.

— Zău? Arată-mi şi mie unde scrie asta!

Cu un pufnet, Melody îmi întoarce spatele şi dă să plece, însă o apuc de încheietură şi o trag înapoi lângă mine, enervat.

— Nu voiam să mi-o trag cu ea! De câte ori să-ţi mai explic?

— Fraţilor, mai urlaţi mult? intervine Wes.

Mă întorc spre el, ca să-l văd privindu-ne somnoros şi ciufulit.

— E trei dimineaţa! Nu puteţi să urlaţi şi voi în şoaptă?

Iritat, o prind pe Melody de mână şi o trag după mine
spre ieşire. Discuţia asta nu s-a terminat şi încă simt o nevoie teribilă să urlu la ea, aşa că o scot afară din casă, ştiind că aici nu o să deranjăm pe nimeni nici dacă vom ajunge să ne strângem de gât reciproc.

Ne oprim în colţul cel mai îndepărtat al verandei şi o întorc cu faţa spre mine, pregătit să terminăm cu circul ăsta şi să-i explic cum stă treaba între noi, chiar dacă riscăm să murim de frig aici.

— Nu-mi poţi da papucii, îi spun.

— De ce nu? mă întreabă ţâfnoasă, strângându-şi braţele la piept.

— Pentru că, dacă ne despărţim, niciunul dintre noi nu o să mai găsească ceea ce am găsit împreună.

Melody se încruntă confuză, arătând cu adevărat buimacă de vârtejul în care am prins-o şi în care sunt prins şi eu. Nu vede? Nu simte? Nu îşi dă seama de ceea ce putem face împreună? Ani la rând am încercat să formez o legătură cu o fată, iar cu Melody am găsit exact ceea ce căutam inconştient.

însă nu ştiu cum aş putea să-i explic şi ei asta. Nu ştiu cum să-i spun că nu vreau să ne oprim. Că ar fi o prostie să ne oprim.

— Nu înţeleg ce spui, Garret! exclamă ofticată, arun- cându-şi braţele pe lângă corp. Nu sunt de acord să mai fii cu alte fete, cât timp eşti cu mine, cum bănuiesc că nici tu nu vrei să mă culc cu alţi bărbaţi în timp ce o fac cu tine.

— Evident că nu! pufnesc. Ar fi o nesăbuinţă.

— Dar nici nu cred că pot face asta în continuare, fără să mă implic şi emoţional.

Şi uite aşa simt cum mi se taie elanul. Nu pricep. Se presupunea că ne-am înţeles în privinţa asta. Credeam că e total de acord cu mine, când spun că o relaţie între noi e doar o pierdere de timp şi o investiţie proastă de sentimente.

— Despre ce vorbeşti, Mell?

— Ştii despre ce vorbesc.

— Nu, nu ştiu. Parcă era vorba doar de sex.

— Asta n-o să funcţioneze.

— De ce nu? întreb din ce în ce mai descumpănit, mu- tându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Vorbeşte pe limba mea, iubito.

Aceasta oftează, lăsându-şi capul pe spate. Sunt atât de concentrat pe conversaţia asta,

încât nici frigul nu mă mai deranjează, deşi sunt doar în tricou.

— O să mă implic prea mult şi, atunci când o să vină momentul în care o să vreau mai mult, probabil o să te desparţi de mine şi o să mă arunci în grămada cu partenere eşuate. Nu vreau să mă arunci acolo! Nu vreau să ajung să mă implic! Nu vreau să...

— Pentru numele Lui Dumnezeu, Melody!

Oh, rahat! Ajungem fix unde nu voiam să ajungem, iar eu nu sunt chiar atât de treaz încât să port conversaţia asta. Paharele de whiskey pe care le am la bord - chiar dacă nu m-au ameţit - sunt un dezavantaj. Nu pot lua nimic din ce spun, în considerare.

E hilar cum ajung să trec prin ceea ce a trecut şi Roman cândva. Din poveştile sale, Alice a lui era la fel de speriată de implicare.

Doar că eu nu sunt Roman, ca să-i spui lui Melody că e în regulă să se implice. Nu sunt Roman, ca să-i spun lui Melody că vreau să se implice. Iar Melody clar nu e Alice.

— Atunci ce? întreb într-un final. Ne oprim şi devenim prieteni la cataramă?

Aceasta ridică vag din umeri, privind în orice altă parte, numai la mine nu. Nu-mi convine! Nu vreau să ne oprim!

— De ce nu? mormăie, privindu-şi acum vârfurile cizmelor.

Asta o să fie ciudat. Mai mult decât ciudat, o să fie de-a dreptul imposibil şi fără succes. O să eşuăm lamentabil în momentul în care ne vom trezi unul peste altul, devorân- du-ne. Şi sunt complet sigur că vom ajunge acolo cândva.

— Bine, cedez oftând. Ne oprim.

— Ok.

Ochii ei mă privesc atenţi, sclipind de amuzament. Grozav! Ei îi arde a râde, când mie îmi vine să-mi smulg părul din cap.

— Dacă vrei, ne putem opri după încă o partidă, sugerează uşor stânjenită.

— De acord, accept, zâmbind sec. Oh, stai! Acum?

— Acum, Garret! izbucneşte în râs. O putem face în maşină. N-am făcut niciodată sex în maşină.

E rândul meu să izbucnesc în râs.

— Ar fi fost ciudat să faci! Ai lipsit doar câteva ore.

— Corect, mormăie. Deci, începem?

— Sigur! rânjesc. După tine!

Fac o reverenţă, arătând cu mâna drumul spre maşină. Amuzată, coboară scările verandei, cu mine pe urmele sale.

— Ultima partidă, chicoteşte.

— îhm.

S-o creadă ea!Capitolul 15

Garret

Mâinile mele sunt pe tot corpul ei. Gura mea este peste gura ei, devorând-o cu nesaţ, în timp ce o ajut să se mişte deasupra mea, susţinând-o de şolduri şi conducând-o. Mă mişc şi eu sub ea, ieşindu-i în întâmpinare cât de mult pot şi cât de mult îmi permite locul. De data asta nu ne mai grăbim. O facem încet, savurând din plin toate senzaţiile pe care ni le oferă actul şi...

Primesc un cot în braţ, cot care mă trezeşte din reverie. Deschid buimac ochii şi mă uit la Roman, care rânjeşte la mine ca un idiot, apoi mă uit la prohabul meu proeminent şi pufăi.

— Du-te dracu', perversule!

— La ce naiba îţi stă capul? mă întreabă. Vorbesc cu tine de o jumătate de oră, dar până şi un perete e mai atent.

Nu cred că trebuie să-i mai spun că n-am auzit ce a bombănit o jumătate de oră, căci era mai mult decât cert că eram plecat în ţara amintirilor. Doar cu atât am rămas, oricum.

— Nu e treaba ta la ce mă gândeam eu, i-o retez sec, poziţionându-mă mai bine în scaunul pasagerului. Mai bine mi-ai spune unde naiba mergem.

— Ţi-am spus deja unde mergem, pufăie. Vreau să schimb sala şi am auzit că au renovat una recent. Mergem să aruncăm o privire. Poate ne înscriem.

— Sala la care mergeai a devenit mult prea scumpă pentru tine? chicotesc.

îmi aruncă o privire scurtă printre gene, înainte să şi-o întoarcă la drum.

— Faci mişto de mine acum? mă întreabă. Eu şi Alice economisim bani. Vrem să ne cumpărăm o casă în New Jersey.

îmi întorc capul brusc spre el, privindu-l nedumerit.

— New Jersey? întreb mirat. Vă mutaţi în New Jersey?

Roman încuviinţează din cap, de parcă n-ar fi mare lucru. Mă reped spre radio şi îi dau volumul mai încet, să fiu sigur că aud bine tot ce o să-mi spună. Nu ştiam că prietenul meu are de gând să se mute în New Jersey. De fapt, acum nu mai ştiu şi nu mai înţeleg nimic.

— Şi contractul? întreb şi mai confuz. Lions e în Detroit, Roman. Ce rost are să te muţi în New Jersey? Şi când naiba aveai de gând să-mi spui despre asta?

— Am aşteptat să treacă vacanţa, mormăie. Am renunţat la contract în ziua în care Hawking ne-a schimbat locurile. Supervizorul desemnat de Detroit Lions ia în calcul running back-ul echipei mai mult decât pe ceilalţi jucători.

— Aşa că te-ai retras fără să ai bunul simţ să-mi spui şi mie? îl atac enervat. Şi de ce ai renunţat la contract, mă rog?

— Alice e însărcinată, boule! replică arţăgos, iritat probabil de faptul că sunt greu de cap în cazul ăsta. Vreau să fiu lângă ea şi lângă copil. Nu am nevoie de contractul ăsta, de aceea am preferat să fiu quarterback până la finalul campionatului. Ar trebui să te bucuri, dobitocule, nu să mârâi la mine. Contractul e ca şi al tău.

Acum nu mai sunt sigur că-l vreau. Faptul că Roman nu mi-a spus de retragerea lui îmi taie tot elanul. Oricum, nu aveam nicio şansă să i-l suflu

de sub nas, dar acum că s-a zis cu competiţia, parcă nu mai simt nicio plăcere.

Nu că aş avea ceva de spus în privinţa asta. Hotărârea pare deja luată şi tot ce pot face este să mă conformez situaţiei.

Aşa cum m-am conformat şi în cazul lui Melody, de altminteri. Acum se presupune că suntem doar prieteni, deşi şi asta e prea mult spus. După ultima escapadă în maşina ei, m-am străduit din toţi rărunchii să o las baltă. Pot spune că am reuşit, oarecum. Opt zile nu m-am atins de niciun fir de păr din capul ei şi ea a păstrat aceeaşi distanţă faţă de mine, comportându-se cât se putea de natural.

Iar în momentul în care ne-am întors în campus şi cursurile au început, nu ne-am mai văzut deloc. Trei zile în care nu am zărit-o deloc printre studenţi, deşi am căutat-o cu privirea de fiecare dată.

Se pare că atât a fost.

O jumătate de vacanţă uimitoare. Un Crăciun perfect cu o femeie pe care nu o suport.

Cine naiba mă mai înţelege?

— Nu văd nicio urmă de bucurie pe moaca ta, mă informează.

— Pentru că nu mă bucur, oligofrenule! Dacă tu nu te mai afli în competiţia pentru contract, pe cine o să mai calc în picioare?

— De preferabil, pe adversari, rânjeşte. Pe ei să-i calci în picioare. Mai ai timp până la sfârşitul lunii să-ţi storci corpul, să-i omori pe adversari şi să pui mâna pe contractul ăla blestemat. Doar astfel mă pot lăuda că prietenul meu e jucător profesionist.

Contractul e floare la ureche acum. Odată ce Roman nu mai e în competiţie, nimeni nu e mai capabil decât mine, să pună mâna pe el.

— Să nu te aştepţi la bilete V. I. P., cap de tinichea. Nu o să capeţi nimic, pentru că nu mi-ai spus de retragere!

— Du-te naibii, zgârcitule!

Oprim într-un final în faţa sălii aparent modestă. Roman parchează maşina pe unul dintre puţinele locuri rămase libere şi coborâm, pregătiţi să întoarcem sala pe dos.

— Nu înţeleg un lucru, mormăie el, potrivindu-şi pasul cu al meu. De ce naiba nu mergem cu noua ta maşină? Ai un ditamai Camaro în faţa Frăţiei!

îmi dau discret ochii peste cap. Cadoul întârziat pe care mi l-a făcut tata e de-a dreptul jalnic. De fapt, el e de-a dreptul jalnic. Probabil crede că, dacă mi-a cumpărat maşina preferată, o să-l iert aşa, pur şi simplu. Poate când o ploua cu broaşte o s-o fac şi pe asta, deşi trebuie să recunosc că 144
sunt mulţumit. Tocmai a înaintat actele de divorţ şi i-a făcut lui Tiffany vânt, iar acum se dă peste cap să-mi reintre în graţii.

Să mai aştepte.

— M-am îndrăgostit de scaunul maşinii tale, îi replic ironic. Nu mă pot despărţi de el.

— Glumeşti, nu?! Ai cea mai tare maşină din campus şi tot călare pe maşina mea eşti! Cine dracu' te înţelege?

Asta mă întreb şi eu. Mereu.

— Şi nici nu te-am văzut să foloseşti cârdurile tatălui tău, pe care ţi le-a deblocat, adaugă ofticat.

— Pentru ce să le folosesc? îl întreb retoric, căci nu am nevoie de un răspuns.

— Să-ţi cumperi nişte tenişi, de preferabil! pufăie. îţi urăsc tenişii.

îmi aplec privirea spre încălţămintea mea şi îmi arcuiesc o sprânceană. Nu văd ce e în neregulă la tenişii mei. Sunt cam vechi, ce-i drept, şi am uitat să-i curăţ înainte să plec, dar încă sunt buni.

— Tenişii mei sunt buni, mulţumesc! M-am ataşat şi de ei. O să-i schimb abia când or să se găurească.

Roman intră primul în clădire, bolborosind câteva injurii la adresa mea. îl urmez amuzat, trântind cam tare uşa din sticlă, care mai că se prăbuşeşte la pământ.

— Nici bine n-ai intrat, că deja strici ceva! comentează prietenul meu, uitându-se urât la mine. Vrei să ne dea afară de aici înainte să apucăm să ne înscriem?

— Doar pentru că m-au dat afară din fosta sală, pentru că am stricat banda de alergare, nu înseamnă că o să fac o tradiţie din asta. Nu o să mai stric nimic! Drăciile astea costă al naibii de mult!

încheiem conversaţia când o roşcată corpolentă ne iese în cale, uşor transpirată şi sexy. Amândoi ne holbăm la ea de-a dreptul, rânjind ca nişte cretini care nu au mai văzut femei în toată viaţa lor.

— Bună, băieţi! zâmbeşte.

— Bună! rostim la unison.

Aceasta se încruntă, dar îşi menţine forţat zâmbetul pe buze.

— Sunteţi noi, nu-i aşa? Vreţi să faceţi abonament sau doar aruncaţi o privire? Să-l chem pe Marco?

Prea multe întrebări. Nu ştiu la care să-i răspund prima oară.

— Momentan, vrem să aruncăm o privire, îi spune Roman mai calm.

— Bun. Atunci, urmaţi-mă!

Se răsuceşte cu spatele şi privirea îmi pleacă singură direct pe fundul generos al roşcatei care ne cere să o urmăm. Cum aş putea să n-o urmez? Pornesc primul după ea, spre intrarea în sala de forţă. Dinăuntru, se aud nişte comenzi spuse pe un ton nervos, aproape urlat, şi chiar mi se face milă de nefericitul la care se zbiară în halul ăsta.

Intrăm în încăperea mare şi ne oprim în prag. Drăcia asta are de toate, începând de la presa de piept verticală, scripetele înalt, aparat pentru pectorali, tracţiuni asistate, presă pentru umeri, aparat pentru biceps, presa pentru picioare, abductori, aparat pentru piept şi triceps, bucla înclinată pentru picioare şi mai multe categorii de saci de box, cum ar fi Manechinul MMA Solo, sacul de box de podea, pentru boxul profesional şi pentru kickbox, care momentan e tăbărât de o femeie.

Se pare că e vorba de o nefericită, nu un nefericit.

Roşcata ne conduce spre centrul atenţiei, adică sacul de kickbox, aflat lângă o bicicletă eliptică. Toţi cei aflaţi în sală sunt concentraţi pe femeia care încarcă sacul cu pumni şi picioare, executând comenzile antrenorului uriaş de lângă ea, care practic urlă.

— Jab, Cross, Back fist, Bolo punch, Front kick, Rising Knee-strike, Uppercut!

146Femeia o gafează când, în loc de Uppercut, execută nervoasă un dublu Uppercut, care îl scoate din sărite pe antrenorul ei.

— Am cerut un Uppercut simplu, nu unul dublu! Eşti surdă?!

Mi-e milă de ea, sincer să fiu. Aceasta se opreşte, gâfâind cu putere şi ignorând mulţimea strânsă lângă ea. Totuşi, judecând după felul în care îşi ţine umerii, adică aplecaţi, probabil e stânjenită că idiotul urlă la ea de faţă cu toată lumea.

— Ţi-am spus să-ţi dai naibii lentilele jos, când vii aici! Pe lângă că te orbesc, nici nu mai auzi din cauza lor!

Enervată, se răsuceşte cu faţa spre el şi îi arde un Uppercut sub bărbie, făcându-l să dea înapoi, surprins. însă nu are nici pe departe atâta forţă încât să-l doboare, aşa că mai încearcă un Cross care nu-i reuşeşte. Antrenorul îl pa- rează imediat şi îi aplică un Front-kick, răsturnând-o atât de tare, încât aceasta se rostogoleşte peste cap şi aterizează pe burtă cu un sunet înfundat.

Nu cred că există bărbat în sala asta, care să nu se fi strâmbat. Idiotul ăla stă mai prost decât mine la capitolul „cum să te comporţi cu o femeie”.

Doi bărbaţi o ridică de pe podea şi o pun pe picioare. în momentul când aceasta îşi întoarce faţa spre mine, nu mai am nici cea mai mică îndoială că bruneta care tocmai şi-a încasat-o, e Melody. însă tot nu sunt mulţumit de faptul că am avut îndoieli în privinţa corpului său, pe care credeam că aş putea să-l recunosc oriunde. îmbrăcată lejer cu o bustieră neagră şi o pereche

de pantaloni scurţi, care seamănă mai mult cu o lenjerie de corp, arată mai ispititor ca niciodată, mai ales că, la tot ansamblul, se adaugă transpiraţia care-i curge şiroaie pe spate, pe abdomen şi între sâni.

îşi dă jos masca de antrenament, care îi acoperea jumătate din faţă, şi îşi trece mâna peste frunte, întorcându-mi brusc spatele şi lăsându-mă cu ochii măriţi de surprindere.

147

Ei, drăcie!

— Aud foarte bine, Marco! se răsteşte la antrenor. Nu trebuie să urli ca un apucat!

în continuare nervoasă, îşi smulge mănuşile din mâini şi i le aruncă în faţă, înainte să se răsucească pe călcâie şi să pornească spre ieşire, trecând chiar printre mine şi Roman după ce aceasta ne îmbrânceşte. Mă uit nedumerit la prietenul meu. Mă simt de parcă iar m-a lovit ceva în moalele capului.

— Era Melody sau am halucinaţii? îl întreb.

Roman încuviinţează, apoi îşi întoarce privirea spre Marco, care se apropie de noi la fel de nervos.

— Vrem să ne înscriem, îi spun direct, înainte ca prietenul meu să apuce să deschidă gura.

Marco izbucneşte direct în râs.

— Cred că tu eşti cel mai entuziasmat client pe care l-am văzut vreodată. Ce anume te-a convins atât de uşor? Vocea mea sau faptul că preferata mea tocmai mi-a tras un şut în fund?

Preferata lui?

Mă uit urât la el, apoi îmi întorc capul în direcţia în care a plecat Melody, punându-mi o

sută de întrebări pe secundă. Faptul că încep să cred că am fost doar o distracţie mă face să fiu mai nervos decât amândoi la un loc.

— Ocupă-te tu, îi cer lui Roman. Mi-am uitat ceva în maşină.

Acesta încuviinţează, în semn că ştie ce vreau să fac, apoi porneşte cu Marco într-o scurtă prezentare. Mă întorc şi pornesc după Melody, spre vestiar. Din fericire pentru mine, îl nimeresc din prima, căci e imposibil să nu văd cât de mare scrie „vestiar” pe uşa din lemn masiv.

Dau buzna înăuntru şi o găsesc pe Melody în dreptul unui dulăpior, ştergându-şi faţa cu un prosop pluşat. îmi aruncă o privire peste umăr şi o aud pufnind ironic, înainte să mă întrebe: 148

— Acum mă urmăreşti?

Mă apropii de ea şi o urmăresc cum îşi şterge şi abdomenul, apoi îmi înmânează prosopul şi se întoarce cu spatele, cerându-mi tacit să o ajut.

— De ce te-aş urmări, Mell? o întreb, ştergându-i leneş transpiraţia ce-i coboară pe şira spinării. Că-ţi vine să crezi sau nu, am o viaţă proprie. Roman m-a adus aici.

Decid să mă opresc înainte de a-i da mai multe explicaţii. Nu am de ce să-i dau, până la urmă. E strict treaba mea unde merg şi unde aleg să mă opresc.

— Aşadar, o lăsăm pe seama coincidenţelor, mormăie
ea.

îi ridic părul prins neglijent într-un coc la ceafa şi îi şterg şi omoplaţii fără să mă grăbesc.

— Evident, îi răspund sec. Cum e înapoi în campus, la vechea viaţă? întreb, dorind să fac o conversaţie, ca să nu răbufnesc. Ai ieşit deja din modul „vacanţă”?

— Cu greu, mărturiseşte. Tu? Am auzit că ai primit o maşină de la tăticul.

Din nou subiectul ăsta. Nu cred că există persoană în campus care să nu ştie despre asta. Toţi se comportă de parcă aş fi primit un elicopter, nu o maşină blestemată. Nu sunt primul care primeşte un astfel de cadou, ţinând cont că majoritatea studenţilor sunt copii de bogătaşi.

— Mda, nu e mare lucru, spun. Nu ştiam că faci kickbox. Eşti bună!

— Dacă-l întrebi pe Marco, o să-ţi spună altceva, mormăie mai mult pentru ea însăşi. După părerea lui, nici la categoria de începători nu mă încadrez.

Ei bine, atunci Marco ar trebui să nu mai fie antrenorul ei, ca ea să nu mai fie preferata lui, iar eu să nu mai fiu nervos!

Urlu nişte înjurături în gând şi las prosopul să alunece pe spatele ei, ştergând şi ultimele picături de transpiraţie, înainte să i-l înmânez, iar ea să se întoarcă cu faţa spre mine. Chipul ei curat, lipsit în totalitate de cosmetice, mă face sărânjesc mulţumit. Nu e prima oară când o văd nemachiată, dar e prima oară când nu e dichisită deloc şi tot ce pot spune este că e mult mai sexy cu părul ciufulit şi lipit de tâmple, transpirată şi îmbujorată. Arată mai sănătoasă.

— Eşti frumoasă, îi spun, înclinându-mi uşor capul ca să-i prind privirea.

— Acum mă iei peste picior?

— Nu, mă încrunt. Vorbesc serios. Totuşi, nu ştiam că porţi lentile de contact. Nu mi-ai spus niciodată că ai probleme cu vederea.

Aceasta îşi ridică privirea spre mine, studiindu-mă oarecum descumpănită. Să se ruşineze cu asta e o altă culme a absurdităţii. Nu e nici prima şi nici ultima femeie care ar avea nevoie de ochelari de vedere şi nici nu mă îndoiesc că ar arăta bine cu ei.

— Nu am, îmi răspunde prompt.

— Atunci, de ce porţi lentile? L-am auzit pe Marco spunându-ţi...

— Ştiu ce ai auzit, mi-o retează. Şi mă aştept să uiţi ce ai auzit. Mă aştept şi să nu mai treci pe aici.

Ha! S-o creadă ea că nu mai trec pe aici. De fapt, am de gând să trec des pe aici.

— Cam târziu pentru asta, iubito, chicotesc. Roman ne înscrie chiar acum. Din păcate sau din fericire, nu o să scapi de mine. îţi recomand să-i spui noului tău iubit cine sunt, ca să nu existe confuzii.

— Lui Marco? mă întreabă brusc amuzată.

— Dacă ai mai mulţi, anunţă-i pe toţi, îi cer, uşor îngrozit.

— De ce? chicoteşte. Trebuie să ştie toţi că ne-am tras-o?

Aşadar, are mai mulţi. Nu mă aşteptam la asta. Nu-mi place asta! De ce are mai mulţi? Ne-am înţeles să ne oprim doar cu câteva zile în urmă şi refuz să cred că eu sunt prostul care i-a deschis calea spre bărbaţii care nu vor să se încurce cu o virgină.

150

Fir-ar să fie!

— Da, trebuie, i-o trântesc. Aşa mi se pare normal. Nu am de gând să mă prefac că nu te cunosc doar ca să-ţi salvezi tu relaţiile.

Melody continuă să râdă, de parcă aş fi spus o glumă bună. Nu-mi dau seama ce anume i se pare amuzant. Nu-mi place încotro se îndreaptă situaţia asta şi mai am doar puţin până să-mi ies din fire.

— O să le spun, mă asigură. Până mâine, o să ştie toată lumea.

— Bun.

— în regulă.

— Ok. Să nu uiţi.

— Nu uit. O să le spun imediat.

— Aşa să faci.

Şi cu toate astea, mă răsucesc pe călcâie şi ies din vestiar.

Capitolul 16

Melody

Urăsc rahatul ăsta!

Să spun că vreau înapoi în vacanţă ar fi un eufemism, căci mi-aş da o mână şi un picior să dau timpul înapoi. Faptul că aceasta s-a terminat şi acum trebuie să îmi fac din nou griji să nu

cumva să pierd controlul greutăţii mele, mă obligă să muncesc de două ori mai mult şi mă trezesc alergând pe marginea terenului, pe pista amenajată, mai să-mi dau sufletul. Nici măcar muzica din urechile mele nu mă înviorează, deşi e săltăreaţă şi numai bună pentru un club.

Numai eu puteam să iau cinci kilograme în nici două săptămâni!

Mă opresc cât să-mi trag sufletul şi mă aplec ca să-mi leg şiretul blestemat de la pantoful stâng. Mişcarea face ca o cască să-mi cadă din ureche şi să aud o voce cunoscută din spate, care îmi replică ironic:

— Lună plină, ziua pe lumină.

Am mai spus că urăsc rahatul ăsta?

Mă întorc spre Cindy enervată, abandonând misiunea de a-mi lega şiretul. Oricum o să-mi sară pantoful sport când o să-i înfig târâturii un şut în fund pentru exact două motive. Unul ar fi faptul că mă enervează cât de subţire e. O slăbănoagă stilată, care nu are nevoie decât de o jumătate de oră de alergat pe zi, ca să arate ca un model. Al doilea motiv e destul de clar, totuşi. E a naibii de insuportabilă.

— Şi asta ce naiba mai vrea să însemne? o întreb printre dinţi.

— Că fundul tău a ajuns să fie cât Casa Albă. Te-ai îngrăşat, îmi spune, analizându-mă dezgustată. Nu ţi-a spus nimeni că nu e indicat să mănânci atât, când organismul e duşmanul tău? Sărbătorile nu sunt o scuză că te-ai îndopat ca o purcică.

Urăsc rahatul ăsta de trei ori mai mult!

— Ştiu că mereu ai avut probleme cu greutatea, Melody, dar ai exagerat! Treci pe salate, prieteno!

Acum că Summer nu mai e în zonă, nu-mi dau seama de ce naiba mă străduiesc atât de mult să o înghit. Poate pentru că e singura mea prietenă din tot campusul, deşi „prietenă” e un cuvânt umflat, care nu prea are de-a face cu relaţia dintre noi două.

— Vorbeşti de parcă am luat douăzeci de kilograme! pufai enervată. Am luat doar cinci.

— Cinci?! icneşte şocată, dramatizând prea mult. Pentru numele Lui Dumnezeu, Melody! Nu o să reuşeşti să scapi de ele.

Halal încurajare, halal prietenă!

— Uite care-i treaba, Cindy! Ştiam de la început că eşti o paraşută arogantă şi o javră, dar nu trebuie să mi-o demonstrezi chiar de fiecare dată! Cinci kilograme nu mă fac să fiu cât Casa Albă!

Aceasta îşi deschide gura să comenteze, însă o închide rapid la loc şi se încruntă în momentul în care mă simt înşfăcată de talie şi lipită de nişte apărători. îmi ridic privirea spre Garret, care îmi rânjeşte strengăreşte, făcându-mi totodată cu ochiul.

— Ce faci, iubito? Cine a îndrăznit să spună că eşti cât Casa Albă?

îmi întorc atenţia spre Cindy, care are maxilarul la pământ şi se uită ba la mine, ba la Garret, din ce în ce mai confuză.

Ticălosul ăsta bădăran intervine numai când nu trebuie. Sunt complet capabilă să mă apăr în faţa unei căţele, care a atins cel mai sensibil punct al meu.

Pe neaşteptate, Garret îmi trage o palmă peste fund, iar eu fac un pas forţat în faţă, simţindu-mi fesa cum ia foc sub pantalonii subţiri de alergat.

Ţi-am mai spus până acum că fundul ăsta mă face să-mi blestem zilele? E perfect!Ce naiba tot face? Scoate un geamăt erotic, înainte să mă pescuiască iar şi să mă izbească de apărătorile lui într-o îmbrăţişare.

— Singurul lucru care e cât Casa Albă, e erecţia mea!

Apoi îşi întoarce privirea spre Cindy cea şocată şi o
scanează rapid, spunându-i pe cel mai ironic ton pe care l-am auzit vreodată:

— Tu ar trebui să-ţi pui nişte cărămizi în buzunare, drăguţă. S-a anunţat vânt puternic.

Aş izbucni în râs, dacă nu aş fi atât de nervoasă. Nu am nevoie de el să-mi ia apărarea. în plus, nu a auzit niciodată că nu e frumos să tragi cu urechea?

Totuşi, profit de ocazie dacă tot s-a ivit. în momentul în care se apleacă spre mine, eu mă ridic spre el şi ne întâlnim la jumătatea drumului, sărutându-ne. Buzele lui mă înhaţă, parcă gata să mă înghită, în timp ce mâinile sale alunecă neruşinate pe spatele meu, cuprinzându-mi zdravăn fundul şi strângând puternic. îl aud gemând iar şi înghit în sec, înainte să deschid gura şi să-i ofer accesul după care bâjbâie cu limba.

însă nici nu apuc să mă topesc pe picioare, căci Hawking ne întrerupe când urlă din capătul celălalt al terenului, ce- rându-i lui Garret să se mişte la antrenament. Cu un oftat, acesta mă eliberează şi se trage un pas în spate, uitându-se cu coada ochiului la Cindy, care acum se fâstâceşte ruşinată.

— Trebuie să plec acum, îmi şopteşte. Dar vom continua după antrenament.

— S-o crezi tu, îi şoptesc înapoi.

— Merita să încerc, chicotesc.

îmi mai trage o palmă peste fund şi pleacă, alergând spre echipa lui, în timp ce eu mă întorc spre Cindy şi zâmbesc cu toţi dinţii. Nu trebuie să fiu un geniu ca să ştiu că mai are puţin şi crapă de ciudă. Nu că m-aş supăra.

— Nu ştiam că eşti cu Nova, îmi spune, înclinându-şi suspicioasă capul.

— Ne-am cuplat în vacanţă, îi dau peste nas.

— Şi nu ţi-e frică?

întrebarea ei mă face să mă încrunt, nedumerită. Nu înţeleg ce vrea să spună. Garret nu e nici pe departe periculos.

— Fii mai explicită, îi cer.

— Ştii la ce mă refer, pufăie, fluturând din mână. La Brianna, evident! După un an întreg, tipul ăsta a aruncat-o ca pe o şosetă. Ce-l opreşte să nu te arunce şi pe tine?

O întrebare bună la care am un răspuns pe care nu pot să i-l spun. Nu poate să mă arunce, odată ce nu mă are. Ăsta e unul dintre motivele pentru care eu şi Garret ne-am oprit. Ceea ce a văzut Cindy a fost un sărut nevinovat, pe care am de gând să-l împing într-un colţ întunecat al minţii, ca să uit complet de el.

Nu mă interesează cum tratează el femeile. Nu mă interesează ce face şi punct.

— Dacă se întâmplă asta, fii sigură că tu n-o să afli, îi replic sec.

— Şi asta ce mai vrea să însemne? se strâmbă.

— Am fost nevoită să te suport din cauza lui Summer, dar acum că ea şi-a luat tălpăşiţa înainte să fie linşată, nu mai am niciun motiv pentru care să te suport în continuare. Noi două

oricum n-am fost prietene niciodată, aşa că îţi poţi ţine sfaturile de rahat pentru tine!

Cindy face o faţă ofticată. Probabil nu se aştepta să fiu atât de francă, dar acum mi-am dat şi eu seama că nu vreau să fiu ca ea. Nu mai vreau să mă rostogolesc peste cap şi să mă torturez de una singură, doar ca să îmi tocesc nervii cu nişte bogătaşi sclifosiţi.

— Şi, ca să ştii şi tu, Summer nu te-a suportat niciodată, adaug. Te înghiţea pentru că fostul tău iubit, care s-a tăvălit cu ea la prima ocazie, e baschetbalist şi cu ajutorul tău avea intrare în cercurile sociale. Bineînţeles, tu ai fost prea oarbă ca să vezi că „prietena” ta voia de mult timp să i-o tragă iubitului tău. Aşadar, îţi sugerez să-ţi deschizi dracu' ochii şi să scoţi capul din rahatul în care eşti, ca să vezi cum e lumea de fapt!

Imediat ce mă asigur că are maxilarul până la pământ, mă răsucesc pe călcâie şi plec în pas alergător, ca să-mi termin circuitul zilnic.

Trebuie să recunosc că mă simt mult mai uşurată. îmi dau seama că am ţinut asta pentru mine atât de mult timp, încât mai aveam puţin şi explodam. însă acum, că am scăpat de ea - căci nu cred că o să mai aibă curajul de a se apropia de mine - constat că am vorbit exact ca Summer. în momentul în care am început să-i trântesc lui Cindy lucrurile astea în faţă, m-am transformat în ea. La fel de ticăloasă, de mârşavă şi de falsă.

Urăsc şi asta!

Iau paharul cu vin şi îl duc la gură, aruncându-i lui Marco o privire printre gene. De o jumătate de oră pălăvrăgeşte la telefon şi parcă nu mai termină naibii odată. încep să mă simt singură, deşi e chiar în bucătăria mică a

apartamentului său, care începe să-mi devină din ce în ce mai străin.

De ce m-a mai invitat la cină, dacă nu cinăm? Am reuşit să dau gata jumătate de sticlă de vin roşu, aşteptându-l să termine.

Până aici! Trântesc paharul pe măsuţa de cafea şi mă ridic, legănându-mă uşor pe călcâie, apoi pornesc spre bucătărie. Acesta se întoarce cu faţa spre mine de îndată ce mă opresc în prag şi ridică un deget, cerându-mi tacit să mai aştept puţin.

— Plec acasă, îi spun iritată.

Ochii lui verzi se măresc uşor şi, într-un final, îl concediază pe cel cu care vorbeşte, terminând apelul.

— Iartă-mă! Nu mai scăpăm de el.

— Dacă aveai de rezolvat „afaceri", de ce m-ai chemat? îl întreb. Din cauza ta m-am îmbătat.

Amuzat, lasă mobilul pe blat şi se apropie de mine, pri- vindu-mă cu capul înclinat. E mult mai înalt decât mine, aşa 156
că e nevoit să se aplece ca să-mi poată prinde privirea şi să mă facă să mă uit la el.

— Acum sunt numai al tău. Jur! Ţi-e foame?

— Mi-a fost. Dar de la atâta foame şi aşteptat, mi-a trecut subit.

încerc să mă comport cât pot de matur, deşi în sinea mea mă întreb dacă mai există bărbaţi pe lumea asta care să trateze o femeie aşa cum trebuie. Bănuiesc că nu. Sau bănuiesc că eu am norocul de a-i nimeri pe cei mai proşti. Uscăturile pădurii, vorba aceea.

— Atunci, ce vrei să facem?

Se apropie şi mai mult, invadându-mi spaţiul personal de care am nevoie disperată, mai ales,

când sunt ameţită de vin. Parfumul lui mă invadează şi el, scurtcircuitându-mi neuronii.

— Melody?

— Nu ştiu, îi răspund într-un final. Cred că...

Buzele lui le cuprind brusc pe ale mele, închizându-mi
forţat gura. Următorul lucru pe care îl simt este peretele rece din spatele meu, de care mă lipeşte şi în care mă îngrămădeşte, presându-mă cu propriu-i corp. înainte să apuc să reacţionez, mă cuprinde din spatele coapselor şi mă ridică, închid ochii ca să mă concentrez, însă tot ce văd, tot ce îmi trece prin faţa ochilor ca nişte flash-uri, e Garret.

La dracu'!

Gura lui Marco devine şi mai străină, iar mâinile lui, care mă apucă şi mai ferm, sunt de-a dreptul insuportabile. Mă simt constrânsă. Nu mă simt bine. Nu vreau.

— Opreşte-te! aproape urlu, îmbrâncindu-l cu palmele în umeri.

Mă eliberează brusc şi, imediat ce prind ocazia, mă strecor pe lângă el, înşfacându-mi în grabă geaca şi aproape fugind spre uşă.

N-a făcut asta! Nemernicul ăsta n-a făcut-o!

— Melody, aşteaptă!

— Chiar dacă sunt ameţită, nu înseamnă că nu mai judec deloc! ţip la el, îmbrăcându-mă rapid cu geaca. Cum îndrăzneşti? Ştii că am băut prea mult şi totuşi...

Cuvintele mi se opresc în gât de furie şi scot o bâlbâială jalnică, din care nu se înţelege absolut nimic. Decid să nu mă mai chinui şi să las pe altădată discuţia asta, aşa că ies pe uşă tunând şi fulgerând.

Nu. Nu toţi bărbaţii sunt jigodii care nu şi-o pot ţine în pantaloni nicicum. Nişte jigodii sunt cei pe care îi întâlnesc eu, în special cel care îmi umblă prin minte după bunul său plac, absorbindu-mi ca un magician şi ultima fărâmă de raţiune. A avut nevoie doar de trei nopţi ca să-mi ia minţile cu totul şi să le sucească aşa cum vrea.

Fumegând, sar în primul taxi, cu gândul să uit totul chiar acum. Ceea ce a făcut Marco nu s-a întâmplat. Ceea ce am făcut cu Garret nu s-a întâmplat. Dacă le-aş permite amândurora să intre în mintea mea, ar face-o vraişte.

Imediat ce taxiul opreşte în campus, mă duc ţintă spre camera mea din Beta Theta Pi, ca să nu cumva să-mi treacă prin minte să mă abat de la planul pe care l-am înfăptuit pe drum. în seara asta nu voi mai face nicio prostie. Am de gând să mă încui în dormitor şi să rămân acolo până când îmi bag minţile în cap.

Ignor gălăgia din living, unde s-au adunat mai bine de jumătate din membre, şi urc direct la etaj, necutezând să mă opresc şi să vorbesc cu cineva.

De îndată ce intru în cameră, mă duc direct spre baie. Am nevoie de un duş rece, care să-mi alunge uşoara ameţeală pe care o simt de la vin. însă ajung să oscilez între cabină şi cada ispititoare, cea din urmă câştigând detaşat. Dau drumul robinetului şi mă apropii de oglindă. Mă dezbrac încet, lăsându-mi hainele direct pe podea, fără să mă străduiesc măcar să le pun în coşul cu rufe. îmi scot lentilele şi apoi mă studiez în oglinda de pe uşă, căutându-mi nod în papură.

Spre deosebire de Cindy, eu nu sunt nici pe departe ca trasă prin inel. De când mă ştiu am fost mai pufoasă decât restul fetelor de vârsta mea şi, indiferent cât de mult lucrez la sală şi cât de mult timp îmi petrec alergând, probabil nu voi fi niciodată o slăbănoagă sexy.

Cel mai sigur aş apela la o liposucţie dacă aş avea creierul cât o nucă, precum majoritatea din campusul ăsta. Dar de data asta e diferit. Mă uit în oglindă, la toată reflexia mea, şi nu mai sunt atât de nemulţumită de mine însămi. Nu mă mai deranjează atât de tare faptul că fundul nu-mi mai încape în mai multe perechi de pantaloni încurajatori, pe care i-am cumpărat intenţionat cu un număr mai mic, pentru a mă convinge să slăbesc atât de mult încât să-i pot purta. Nu mă mai deranjează nici rotunjimea coapselor. în sfârşit mă privesc într-un alt mod şi nu-mi mai vine să blestem cele cinci kilograme în plus, pe care le-am luat pe parcursul vacanţei.

Cu un zâmbet mic pe buze, opresc robinetul şi torn în cadă o cantitate uriaşă de spumant, înainte să mă vâr în apa fierbinte, care îmi face oasele să se înmoaie în fracţiune de secundă.

Oftez şi mă afund până apa îmi ajunge sub bărbie, dar nu apuc să mă bucur prea mult. Uşa se deschide fără vreun avertisment, făcându-mă să tresar şi să împroşc cu apă peste tot.

— Ce naiba, Garret?! tun nervoasă, căutând să mă acopăr cu braţele, deşi spuma nu-l lasă să vadă nimic. Nu ştii să baţi la uşă?

Se apropie de cadă, având un rânjet poznaş pe buze.

— Bună şi ţie, iubito! Şi eu mă bucur să te văd! Nu ţi-e ruşine să te bucuri singură de o baie relaxantă?

Chiar deloc, îi răspund arţăgoasă, simţindu-mi obrajii cum iau foc. Nici dacă ar fi loc pentru amândoi în cada mea, nu te-aş lăsa să intri. Oricum, nu ai nimerit-o bine, iubitule! Sunt supărată pe toată specia voastră şi, dacă nu vrei să fii decapitat, îţi sugerez să părăseşti baia în linişte.Dar nici nu mă bagă în seamă. în loc să facă stânga-îm- prejur şi să iasă din baia mea, îl văd apropiindu-se şi aşezân- du-se pe marginea căzii, apoi aplecându-se uşor spre mine.

— Chiar dacă spuma asta mă împiedică să văd prin apă, tot ştiu ce ascunzi acolo!

— Felicitări! Acum poţi pleca?

— Nu, mi-o retează, devenind brusc serios. Haide, gata cu baia relaxantă! Trebuie să vorbim. Te scot eu din cadă sau ieşi de bunăvoie şi nesilită de nimeni? Am adus mâncare chinezească şi bere, şi nu am de gând să le consum singur.

Mâncare? Stomacul meu protestează, amintindu-mi de faptul că n-am mâncat nimic la cină, nimic în afară de jumătatea de sticlă cu vin, care acum mă face să mă agit în cadă. Hormonii ăştia sunt mai proşti decât prevede legea şi se activează fix când nu trebuie.

— Cu ce ocazie? îl întreb.

— Ţi-am spus, trebuie să vorbim, pufăie. Nu o pot face pe stomacul gol. Haide, ieşi odată!

Se ridică de pe marginea căzii şi bate din palme, căutând să mă grăbească.

— Ieşi tu primul!

— Haide, iubito! Ţi-am învăţat corpul pe de rost. Nu există aluniţă care să-mi fi scăpat. îţi ştiu şi punctul G.

— Bravo ţie! Dar nu ies de aici, până nu părăseşti baia fără scandal, calm şi tăcut. Haide! Să văd joc de glezne!

Garret îşi dă ochii peste cap şi porneşte spre uşă, bolborosind:

— Două minute!

Aştept până părăseşte baia şi ies din cadă rapid, căutând disperată ceva cu care să mă acopăr. înşfac halatul imediat ce pun ochii pe el şi mă îmbrac cu mişcări rapide, asigurân- du-mă înainte de a ieşi pe uşă, că toate părţile importante ale corpului meu sunt complet acoperite.

în cameră, Garret se tăvăleşte pe patul meu, ocupând fără efort jumătate de saltea. Mă apropii de el, disperată **160**
fiind să-mi aranjez cât de cât părul ciufulit şi prins într-un coc jalnic. Nu cred că putea să-şi aleagă un moment mai prost în care să apară pe nepusă masă.

— Deci, ce anume vrei să vorbim?

Acesta se ridică în capul oaselor în clipa în care mă aşez pe un colţ de saltea. Mă priveşte atent şi serios, încruntat puţin, de parcă s-ar strădui să înţeleagă ceva.

— Nu ştiam că ai heterocromie.

Poftim?!

Nici nu ştiu cum sar din pat şi mă reped spre prima oglindă pe care o văd. Şi, de îndată ce mă privesc în cea agăţată de perete, îmi amintesc că lentilele mele sunt pe chiuveta din baie.

Fir-ar să fie! Cum am putut să uit tocmai de asta? Tocmai singurul lucru pe care nu voiam să-l vadă la mine? Probabil acum e mai mult decât înspăimântat să afle că şi-a tras-o cu o femeie

care are ochii de culori diferite. Care are un defect vizibil şi imposibil de reparat definitiv.

îmi reprim dorinţa de a mă lovi cu capul de oglindă şi doar îmi sprijin fruntea de ea. îl aud dându-se jos din pat şi îl simt poziţionându-se în spatele meu, dar nu cutez să-mi mai ridic privirea din podea.

De data asta eu sunt cea care a dat cu bâta în baltă.

Garret mă cuprinde de talie şi mă trage înapoi, cât să mă dezlipesc de oglindă. Aşteaptă o clipă, în care eu nu-mi ridic privirea, însă într-un final cutez să-i privesc reflexia din spatele reflexiei mele şi să-i văd expresia curioasă. îmi priveşte la rândul lui reflexia, ferindu-mi şuviţele de păr căzute în faţă şi ţinându-mi capul drept.

Dar tot eu sunt cea care se crispează. Cu toate că diferenţa dintre ochii mei nu e atât de mare, îmi detest defectul, în timp ce unul e doar căprui, celălalt e de un verde închis, hazel, care la soare devine şi mai evident.

Ei bine, acum mă aştept să fugă, aşa cum mi s-a mai întâmplat.

— Acum ştiu de ce porţi lentile, mormăie concentrat. Ştiu, dar nu înţeleg.

— Ce anume nu înţelegi, Garret? E destul de evident! Trebuie să fii complet orb ca să nu vezi diferenţa dintre ochii mei. Mă face să arăt ca un monstru.

— încetează! mârâie iritat. Sunt frumoşi.

— Sunt ciudaţi! îl contrazic.

— Taci! Numai uită-te puţin la tine! Uită-te!

Tresar când mai că îmi zbiară în urechea stângă. îmi ridic din nou privirea spre reflexia mea şi mă încrunt. Mă uit la mine, dar asta nu înseamnă că o să-mi placă brusc ceea ce văd.

— Sunt superbi.

— Nu! Ochii tăi sunt superbi, pentru că sunt ambii căprui. Ai mei sunt ciudaţi! Sunt diferiţi! Tu nu vezi? Am un ochi căprui şi unul verde!

— Iar mie îmi plac la nebunie, mi-o retează serios.

Toată tirada mea se opreşte când Garret recunoaşte un
lucru care îi place la mine, fix lucrul pe care îl detest.

— Vreau să încercăm, adaugă pe acelaşi ton.

— Ce?

Vreau să încercăm să avem o relaţie. în ciuda tuturor diferenţelor dintre noi, vreau să încercăm. Vreau să mă implic şi vreau să te implici şi tu. Vreau să riscăm. Acum, întrebarea e: tu vrei?Capitolul 17

Garret

Mă trezesc din somn, dar rămân nemişcat şi întins pe burtă, deşi degetele ei care fac desene pe spatele meu, mă gâdilă şi mă excită totodată.

— Garret, eşti treaz? mă întreabă, depunându-mi un sărut pe umăr. Am nevoie la baie, dar mi-e frică să trec de şarpele tău.

— Care dintre ei, iubito? o întreb răguşit, izbucnind în
râs.

Mă răsucesc brusc, prinzând-o între mine şi salteaua patului meu. Ridicându-mă în mâini, îmi fac forţat loc între coapsele ei descoperite de tricoul meu

— Trebuie să-ţi spun ceva, mormăi, privind-o atent.

Ochii ei frumoşi se fixează pe chipul meu, deşi îi văd
ezitarea. Bănuiesc că o să dureze ceva timp până o să se obişnuiască cu faptul că eu nu văd heterocromia ei ca pe un defect. Ba din contră, e prima femeie pe care o cunosc şi are ochii de culori diferite şi tot ce pot spune este că e şi mai sexy.

— Sunt dependent de sex, îi mărturisesc.

Aceasta se încruntă, apoi izbucneşte în râs, fâstâcin- du-se sub mine. Ciudat. E pentru prima oară când mărturisesc treaba asta şi sincer să fiu nu mă aşteptam la o astfel de reacţie.

— Ăă... felicitări?

— Eu vorbesc serios, spun uşor iritat.

Zâmbetul ei piere brusc şi ajunge să se uite la mine în- tr-un mod suspicios, întrebându-se probabil în căpşorul ei brunet, dacă o iau peste picior sau nu.

— Nu ştie nici cel mai bun prieten al meu de asta, adaug. Am fost câteva luni la dependenţii anonimi, dar nu a funcţionat.

Trebuie să recunosc că sunt uşor ruşinat să-i mărturisesc problema mea, pe care până acum am încercat să o tratez cu indiferenţă, ca şi când n-ar exista. Nu vreau să se uite la mine ca la un ciudat. Din contră, vreau să ştie despre problema mea şi să o accepte. Vreau să *mă* accepte.

Acum nu-mi dau seama dacă îi spun toate astea pentru că aş fi puţin îndrăgostit de ea sau pentru că sunt pur şi simplu prudent.

— Tu chiar vorbeşti serios? mă întreabă surprinsă.

— Foarte serios. Am crezut de cuviinţă că trebuie să te informez de asta, odată ce suntem un cuplu acum. Şi sper din tot sufletul să rezişti mai mult de un an.

în ochii ei observ o urmă de neîncredere, ca şi când s-ar aştepta să fac mişto de ea. Şi nu o condamn. Ştiu că îi este greu să ia un astfel de lucru în serios. Nici măcar eu nu l-am luat în serios de prima dată.

în orice caz, sper ca Melody să găsească puterea de a accepta situaţia şi să poată rezista presiunii. Nici nu mă îndoiesc că nu o să-i fie deloc uşor să-mi facă faţă. Nu orice femeie poate să facă faţa unui bărbat care suferă de hiper-sexualitate.

— De aceea ai părăsit-o pe Brianna? mă întreabă curioasă. Nu mai rezista?

Simt cum toată buna dispoziţie mi se duce pe apa sâmbetei. Nu vreau să vorbesc despre Brianna, Brittney sau alte foste amante. Ştiu şi eu că nu e indicat să deschidem subiectul ăsta când relaţia noastră e la început şi când fac eforturi extreme să o fac să meargă. De fapt, nu e indicat să-l deschidem deloc.

— Cum spuneam, sper să rezişti mai mult de un an, mormăi, ignorându-i întrebările.

Din fericire, Melody înţelege că nu vreau să vorbesc despre asta şi nu mai insistă. în schimb, îmi mărturiseşte şi ea ceva, în timp ce eu îmi fac de lucru cu tivul tricoului cu care e îmbrăcată, căutând să-l ridic.

— Sunt operată la nas.

— Ştiam eu! exclam amuzat. Nasul tău e prea perfect ca să nu fie modelat.

— Nu a fost un moft, Garret, îşi dă ochii peste cap.

Mă ridic în genunchi şi îmi urc mâinile pe abdomenul
ei, strecurându-le sub tricou până când reuşesc să-i cuprind sânii în mâini.

— Dar ce a fost, iubito? întreb concentrat.

— în liceu era un grup de fete care nu mă prea înghi- ţeau. Pot spune că mi-am luat cea mai zdravănă bătaie din viaţa mea şi am avut nevoie de o intervenţie la nas. Asta e singura operaţie pe care o am.

Nu mă aşteptam ca rinoplastia pe care a făcut-o să fi avut un motiv atât de întemeiat. De fapt, ca să fiu sincer, mă aşteptam să-l fi

modificat doar pentru că nu-i plăcea cum arată. Adică, pare genul de persoană care nu e mulţumită de propria-i imagine.

M-am înşelat, se pare.

— Tot atunci te-ai apucat de kickbox? continui să o întreb, frământându-i sânii.

Melody începe să gâfâie uşor şi, dacă nu aş fi chiar între picioarele ei, probabil că şi le-ar strânge. Ştiu că îi place asta. Şi mie îmi place asta. Sânii ei sunt plini şi fermi şi tocmai mi-am descoperit o nouă plăcere în a-i masa.

— Da, murmură. M-am apucat şi pentru a slăbi. Că-ţi vine să crezi sau nu, am avut nouăzeci de kilograme în liceu. Eram cea mai pufoasă dintre prietenii mei.

Mă opresc pentru o clipă, aruncându-i o privire nedumerită. Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc de asta. Mă îndoiesc că a avut cu zece kilograme mai puţin decât am eu acum.

— Şi încă mă străduiesc să slăbesc, adaugă cu privirea fixată pe tavan.

— Iubito, dacă te prind înfometându-te, o să fie vai de fundul tău! Eşti perfectă! Nu am nevoie de o slăbănoagă anorexică pe care să o rup în două în pat.

— Ai de gând să faci asta? mă întreabă încruntată.

— Am de gând să încerc, dar asta nu înseamnă că vreau să şi reuşesc. Vreau să fii sănătoasă.

înghiţind în sec, bruneta încuviinţează din cap, stând cuminte cât eu îi ridic tricoul până deasupra sânilor. După seara trecută, în care doar am mâncat şi am discutat, ţinân- du-mă intenţionat pe uscat, acum mă trezesc mai flămând ca niciodată.

Mă aplec deasupra ei şi prind un sfârc între buze, tră- gându-l încet spre cerul gurii. îl simt topindu-mi-se pe limbă, dulce şi înnebunitor, la fel ca geamănul lui pe care nu-l neglijez, ci îl tratez cu aceeaşi atenţie.

— Garret?

Melody mă bate pe umăr, stricându-mi toată concentrarea. îmi ridic ochii spre ea, întrebător. îi eliberez sânul şi mă ridic înapoi în genunchi, prinzând-o de picioare şi apropiindu-i-le forţat.

— Ştiu, avem cursuri! oftez.

— Crezi că poţi aştepta până după antrenamentele tale? chicoteşte, ridicându-se în capul oaselor.

— Am încotro? întreb, ridicându-mă vijelios din pat.

Ca să pot să-mi distrag atenţia de la ispita de pe saltea,
mă răsucesc spre şifonier, căutându-mi ceva bun de îmbrăcat. Scot un tricou la nimereală şi o pereche de pantaloni, trântindu-le pe pat. Melody e deja în picioare, aşteptând în mijlocul camerei.

— Chiar am nevoie la baie, iar şarpele ăsta al tău mă înspăimântă! replică serioasă, arătând spre Michael.

— E în acvariu, Mell! pufnesc. Nu o să iasă.

Aceasta îi mai trage o privire, apoi trece pe lângă el şi
părăseşte camera, îmbrăcată doar cu tricoul meu. Rămân mai mult de un minut cu ochii fixaţi pe uşă şi cu pantalonii în mână, buimac.

Cum naiba am ajuns aici? De fapt, ştiu exact cum am ajuns aici. M-am plâns lui Roman, iar acesta m-a trimis pachet la Melody, vârându-mi cu forţa în cap ideea că o relaţie

cu ea ar putea să ne rezolve problemele. încă nu ştiu exact la ce probleme s-a referit, în afară de faptul că am început să devin cam irascibil.

Totuşi, încă nu-mi dau seama cum o să meargă asta. Dacă o să meargă asta. Unul dintre noi probabil o să dea cu bâta în baltă la un moment dat, stricând toată armonia de acum.

Ar fi cazul să fiu sincer cu mine însumi. Nu mă aştept să reziste. Nu mă aştept să poată ţine pasul cu mine. Femeia asta a fost virgină până acum două săptămâni şi nu mi-au rezistat nici măcar femeile cu experienţă. De ce ar reuşi ea?

Cu un oftat, decid să las gândurile astea pentru altădată şi mă îmbrac la foc rapid. Sunt complet gata când Melody revine în cameră şi îşi pescuieşte hainele de pe scaunul de lângă şifonier, pentru a se îmbrăca.

Acum se presupune că ar trebui să-mi golesc un sertar pentru ea?

Imediat ce e şi ea pregătită, ieşim din dormitor şi ne îndreptăm spre bucătărie, doar că mă opresc în mijlocul coridorului când observ că a revenit la lentile. Nu-mi dau seama dacă acum ar trebui să mă enervez sau să mă mulţumesc cu faptul că a renunţat măcar la cosmetice. Probabil le-ar fi folosit şi pe acelea, dacă le-ar fi avut la ea, ceea ce mă irită de-a dreptul.

Nu spun nimic, însă. Pornesc pe coridor înaintea ei şi cobor în grabă scările, dând buzna în bucătărie şi nimerind direct într-un nor de fum.

— La ce naiba aţi dat foc?! întreb surprins.

Primul lucru pe care îl fac este să mă asigur că fereastra este larg deschisă, apoi mă uit ironic la Roman, care are o spatulă în mână şi o expresie inocentă.

— Am încercat să-i gătesc ceva lui Alice, mărturiseşte. Nu mi-a ieşit.

— Ce naiba, Roman? Vrei să o omori?

— Melody izbucneşte într-o serie de tuse în spatele meu, făcându-l pe Roman să îşi mute privirea pe ea şi să-şi arcu- iască sprâncenele, curios.Bună, dulceaţă! o salută. O omletă arsă pentru o dimineaţă frumoasă?

— Nu, mulţumesc, rosteşte cu greu printre tuse.

— Roman, ţie ţi-ar trebui naibii un atestat pentru a putea găti o omletă, îl iau peste picior, chicotind. Şi un extinctor, de preferabil.

— Bine că te-ai născut tu bucătar, mormăie iritat, trântind spatula pe blat. Alice se simte rău. Iar îşi vomită sufletul şi mă gândeam că, dacă mă prezint în dormitor cu o tavă cu mâncare şi fără nimic pe mine, o să fie mai puţin irascibilă.

Amuzat, mă apropii de cafetieră şi iau două căni din suportul pentru vase, umplându-le ochi. împing una spre Melody, care e uşor îmbujorată şi pare să nu se simtă în largul ei. Ei bine, nici eu nu mă prea simt. Totul e ciudat. E ciudat să fie aici. E ciudat gândul că acum se presupune că avem o relaţie. încă nu m-am obişnuit cu ideea asta şi nici nu cred că o s-o fac curând.

Mereu am ştiut ce vreau. Mereu am ştiut de ce sunt în stare. Ataşamentul nu e pentru cei ca mine. Nici relaţiile nu sunt. Totuşi, iată-mă încercând. Iată-mă străduindu-mă, dându-mi silinţa. Refuz să mă las doborât de sentimentul straniu pe care îl am, căci nu sunt genul de om care să dea înapoi, odată ce s-a vârât într-o situaţie.

Aşadar, o cuprind de umeri, mă sprijin de dulap şi sorb din cafeaua mea, ignorând rânjetul răutăcios al lui Roman.

— Ca să vezi! exclamă. Puteţi sta unul lângă celălalt şi fără să vreţi să vă strângeţi de gât!

— Nu fi dobitoc! îl atenţionez. în loc să comentezi, mai bine te-ai grăbi. încep cursurile.

Fluturând din mâna ca o divă, lasă baltă gătitul şi părăseşte bucătăria, lăsându-ne complet singuri. Acum că Roman e plecat, mă simt şi mai straniu. Tot ce îmi trece prin cap să fac, este să-i fac cu ochiul, apoi să-mi caut de lucru pe lângă aragaz, curăţând dezastrul pe care prietenul meu l-a lăsat în urma sa în încercarea eşuată de a găti ceva.

— Spune-mi sincer, încă îţi vine să mă strângi de gât? mă întreabă amuzată, rânjind pe deasupra cănii cu cafea.

— Dar ţie?

— Eu am întrebat prima, zâmbeşte sec.

Chicotesc şi arunc direct la gunoi omleta lui Roman, cu tot cu tigaie, eliberând aragazul. îmi caut ocupaţie fix degeaba însă, chiar dacă ştiu asta, continui să fac ordine după fundul altuia doar ca să alung senzaţia ciudată care pune stăpânire pe mine şi pe Melody.

— Ok, răspund eu prima, oftează. Da, încă îmi vine să te strâng de gât. Nu ştiu de ce anume, dar îmi vine.

— Bine de ştiut, replic râzând. Şi mie îmi vine să te strâng de gât, aşa că suntem chit.

— Atunci, de ce ne torturăm reciproc? E clar că asta nu o să meargă absolut deloc.

Mie îmi spune?

— Dacă eşti atât de sigură de asta, de ce ai acceptat să încercăm? întreb confuz.

— Ştii de ce, plescăie din buze.

Am o vagă idee, care seamănă cu acelaşi motiv pentru care i-am propus asta.

— Vrei să rostim amândoi deodată motivul pentru care facem asta? o întreb cu sprâncenele arcuite.

Melody încuviinţează din cap, având un zâmbet mic pe buzele pline şi ispititoare. Ridic trei degete şi încep numărătoarea inversă, privindu-ne fix, iar în momentul în care ajung la unu, rostim amândoi la unison:

— Sex.

Şi izbucnim în râs. Creatura asta îmi seamănă mai mult decât vreau eu să recunosc. Cumva, am reuşit să o transform într-o dependentă la fel ca mine. Am transformat-o dintr-o virgină, într-o femeie căreia nu pare să-i fie ruşine să recunoască faptul că vrea să şi-o tragă.

— Aşadar, avem o relaţie, dar nu avem o relaţie? întreb confuz şi amuzat, totodată, căci habar nu am ce se va întâmpla de acum înainte.

Aceasta ridică din umeri, la fel de buimacă.

— Poate că ar trebui să punem nişte reguli, mormăie nehotărâtă.

— Ce fel de reguli?

— Nu ştiu. Să nu ne mai culcăm şi cu alte persoane, de exemplu? se încruntă. Reguli de genul acesta. Dacă tot o să avem o relaţie non-relaţie, măcar să fim siguri pe anumite lucruri.

— De acord, accept prompt. O putem face.

— Da, zâmbeşte. Deci, eşti de acord cu regula asta?

— Care regulă?

Mă încrunt intenţionat, făcând pe prostul doar ca s-o scot puţin din sărite.

— Nu ai voie să te mai culci cu alte femei, cât timp eşti cu mine. Regula e valabilă şi vice-versa.

— Evident! pufnesc. Nu sunt chiar atât de nesăbuit, Melody! Dacă sunt cu tine, nu mă interesează altă femeie.

Mell încuviinţează mulţumită, sorbind din nou din cana cu cafea. Trebuie să recunosc că

înţelegerea asta a mai tăiat din starea ciudată în care am intrat încă de când am deschis ochii.

— Nici tu nu ai voie să ţi-o tragi cu antrenorul tău, îi comunic, mijindu-mi ochii spre ea.

Aceasta devine brusc agitată, ceea ce nu-mi place.

— Am întârziat cu regula? o întreb printre dinţi, simţind cum mai am puţin şi iau foc.

— Nu! aproape urlă, mărindu-şi ochii speriată. Nu m-am culcat cu el! Ce fel de femeie mă crezi?

Răsuflu uşurat. Fir-ar să fie, eram aproape sigur că s-a culcat cu el! Am avut un bolovan pe spate şi n-am ştiut de el până în momentul ăsta, când tocmai a dispărut.

— Doar voiam să mă asigur, chicotesc, mult mai relaxat. Nu-mi place tipul ăla deloc. Urla la tine ca un cretin şi, dacă nu ai fi înscrisă la sala aia, i-aş da foc.

— Să nu îndrăzneşti! mă ameninţă, fluturând un deget spre mine. Chiar dacă nu-ţi place, Marco mi-a făcut un dis- count frumos, pe care nu o să-l mai capăt la altă sală. Un abonament întreg costă al dracului de mult!

Am fost atât de entuziast de faptul că am găsit-o pe Melody la sala respectivă, încât m-a durut fix în cot de cât 170
costă un abonament la ei. Nu că m-ar interesa acum. Odată ce tatăl meu mi-a deblocat cârdurile, am de gând să profit de asta şi să-l storc de bani pe bătrân, dacă altfel nu am cum să mă răzbun.

— Normal că ţi-a făcut un discount frumos, odată ce vrea să-ţi intre în chiloţi! mai că mă răstesc.

— Garret, ai stat la sala aia cinci minute! De unde naiba ştii tu ce vrea Marco?

— Nu e greu de ghicit, rânjesc. Orice bărbat întreg la minte vrea să-ţi intre în chiloţi.

Dau să-i explic mai multe, însă ştiu că aş face-o degeaba. Melody nu e deloc conştientă de felul cum arată. Nu trebuie să fiu un geniu, ca să văd că nu e deloc mulţumită de ea însăşi şi că ar schimba totul, dacă i-ar sta în putere.

în schimb, eu nu aş vrea nimic schimbat la ea. Corpul împlinit e cel care mă face să fiu excitat în majoritatea timpului, începând din clipa în care a devenit a mea. Fundul bombat, şoldurile proeminente, sânii generoşi şi chipul ei, toate mă înnebunesc. Formele ei pline îmi încântă mâinile de fiecare dată când o ating.

Abandonez curăţenia şi mă apropii de ea, luându-i cana din mână şi punând-o în chiuvetă. O apuc de braţe şi mi le petrec după gât, apoi o prind de fund şi o ridic pe blat, stre- curându-mă imediat între genunchii ei.

— Am încă o regulă, mormăie ea, în momentul în care îmi trec buzele pe gâtul ei, ferindu-i bogăţia de păr brunet.

— Orice, murmur.

— Trebuie neapărat să scapi de animalele alea înspăimântătoare din camera ta, mai ales că se presupune că voi petrece mult timp acolo.

— Cel mai mult timp, o completez.

îmi urc o mână în părul ei şi îi trag capul pe spate, tachi- nându-i cu limba gâtul parfumat. Miroase a mine, iar asta mă înnebuneşte. Probabil aşa o să miroase în majoritatea timpului, căci nu am de gând să-i dau drumul prea curând.

— Ce spui? mă întreabă, gâfâind.Eşti sigură pe treaba asta, Mell? Sigur nu te poţi obişnui cu ele?

— Nu prea cred, murmură printre două gemete mici. Şarpele şi tarantula ta mă bagă în sperieţi. De fapt, nu trebuie neapărat să scapi de ele, ci doar să le muţi.

Oftez peste pielea ei înfiorată, gândindu-mă o clipă la regula asta, apoi spun:

— O să le mut.

— Mulţumesc. Dacă ai şi tu vreo regulă...

Credeam că nu mai vine momentul ăsta! Mă îndepărtez
de gâtul ei şi o privesc serios, ferindu-i părul din faţa ochilor.

— Vreau să nu mai porţi lentile. Deloc. Vreau să te văd aşa cum eşti. Asta e prima mea regulă şi vreau să o iei în serios, iar eu îţi promit că nu va râde nimeni de tine. Iubito, ceea ce ai tu nu e un defect. E o calitate care te face şi mai sexy decât eşti deja, iar eu vreau s-o văd. Aşadar?

Melody mă priveşte atentă pentru câteva clipe lungi, în care nimeni nu mai spune nimic. Ştiu că i-am cerut să renunţe la ceva la care nu cred că voia să renunţe vreodată şi că acum se simte constrânsă de faptul că eu i-am acceptat regulile impuse şi am fost de acord cu ele.

Cu un oftat prelung, îşi ridică mâinile şi îşi scoate lentilele pe rând, urmând să mi le pună în palmă. Nu pot să-mi reprim zâmbetul victorios când îi văd ochii frumoşi şi limpezi, încadraţi într-o pereche de gene lungi şi dese.

Arunc lentilele în tocătorul de resturi alimentare şi îi cuprind capul între palme, sărutând-o răvăşitor, în timp ce-mi las degetele să se înfigă în părul ei.

— Mergem şi noi azi?

Vocea lui Roman ne întrerupe chiar când îmi trecea prin gând să o iau pe sus şi să ne întoarcem în dormitor. O eliberez din braţele mele şi rânjesc ştrengăreşte spre prietenul meu amuzat, care acum se preface că n-a văzut nimic.

O ajut pe Melody să coboare de pe blat, apoi înaintăm amândoi spre uşă, comportându-ne cât se poate de natural.

— Ce a durat atât să tragi un tricou pe tine? îl iau la rost, imediat ce ieşim din casă.

— Chiar vrei să-ţi spun de ce a durat atât? mă întreabă înapoi, arcuindu-şi sprâncenele. Ştii că Alice are probleme cu hormonii acum.

— Că tu n-ai avea! izbucnesc în râs. Recunoaşte! îţi convine situaţia!

— Logic! zâmbeşte.

Apoi se uită la Melody şi expresia lui devine întrebătoare. Probabil abia acum şi-a dat seama şi el că e ceva schimbat la ea. La ochii ei, mai exact.

— Heterocromie? întreabă.

— Mda, mormăie bruneta, stânjenită.

— Frumos! exclamă acesta, uitându-se mai atent la ea. Şi bunica mea are. Unul verde, unul albastru.

Nu mă mai pot abţine şi îi trag un cot în braţ, drept avertisment. Nu ştiu dacă îşi dă seama, dar se dă la femeia mea.

— Bunicul s-a îndrăgostit pe loc de ea, adaugă iritat, frecându-şi locul în care l-am lovit. A stat cu ochii pe ea ca pe butelii aproape cincizeci de ani, aşa că îţi sugerez să ai grijă. Habar nu ai când tolomacul ăsta se aprinde brusc şi devine o durere în fund mai mare decât e deja.

— Du-te naibii, Roman! mormăi posac, dându-mi ochii peste cap.

— Adică, o să fie şi mai rău decât atât? întreabă Melody pe un ton dramatic, ducându-şi o mână spre piept.

Cine naiba m-a pus între ăştia doi?

Iritat, îi trag o palmă peste fund, apoi aproape urlu:

— Ai grijă ce scoţi pe gura aia, moţato! Doar nu vrei să mergi în mâini o lună, nu? Sau ai uitat cumva ce secret ţi-am împărtăşit azi-dimineaţă?

Melody se înroşeşte brusc în obraji şi îşi întoarce privirea în cealaltă direcţie, prefacându-se că plouă.

Ei bine, aparent, tocmai am descoperit singurul lucru care reuşeşte să-i închidă gura.

Capitolul 18

Garret

Aerul rece îmi face faţa să îngheţe, în timp ce alergăm pe marginea terenului, supravegheaţi de Hawking cel înţepat, care se pare că s-a trezit cu fundul în sus astăzi.

— Dacă Melody a dormit în camera ta azi-noapte, înseamnă că acum formaţi un cuplu? mă întreabă Roman, alergând pe lângă mine.

Asta e fix întrebarea la care nu voiam să fiu nevoit să răspund, căci nu am un răspuns concret.

— Da, mormăi vag.

Nu cred că înţelegerea dintre mine şi Melody se poate numi relaţie, dar sunt mai mult decât mulţumit că am undă verde la ea.

— Mă bucur, rânjeşte. Aşa poate te mai potoleşti şi tu naibii. Oricum, de când v-aţi cuplat, nu te mai ţii de prostii aşa mari.

— Lasă că te ţii tu de ele, îi replic amuzat. Dacă te mai apuci vreodată de gătit, cheamă prima oară pompierii. Nu vreau să mor în flăcări. O să-mi ajungă flăcările Iadului după ce mor.

— Atunci, ia-o ca pe o pregătire! chicoteşte. Te perpeleşti preventiv.

îmi dau ochii peste cap, continuând să alerg pe lângă el. Hawking nu şi-a ales după-amiaza potrivită în care să ne pună să alergăm de să ne iasă ochii ca la melci. E atât de frig încât pot jura că aud pietrele crăpându-se, la fel ca pielea de pe faţa mea. Vântul îmi taie obrajii deja amorţiţi şi nu-mi mai simt aproape deloc degetele de la mâini. Cred că e cea mai geroasă zi a lui ianuarie şi tot ce îmi doresc este să stau în patul meu din Kappa Sigma, lângă o anumită brunetă, al cărui cap îl zăresc la câţiva metri distanţă.

E pe pista de alergat, dar nu aleargă. Lângă ea e nimeni alta decât Brianna şi par să poarte o conversaţie aprinsă.

174

— Asta nu-i bine! mormăi uşor îngrozit.

— Nu-i bine deloc! mă aprobă Roman, care vede aceeaşi scenă ca şi mine.

într-un moment neaşteptat, Brianna o îmbrânceşte pe Melody cu atâta forţă, încât aceasta cade direct în fund. Grăbesc pasul ca să opresc catastrofa căci, la cum se prezintă situaţia, sunt mai mult ca sigur că bruneta mea o s-o calce în picioare pe idioata blondă.

Mă abat de la traseu, ies de pe pista de alergat şi o iau drept, pe teren, ca să scurtez drumul spre cele două. Melody îşi revine rapid din şoc şi mătură picioarele Briannei, dând cu ea de pământ, fără ca măcar să fie nevoită să se ridice în picioare. Apucă să o încalece, dar doar

atât. De îndată ce ajung lângă ele, o smulg pe Melody de pe adversara ei, înainte să trântească nişte pumni sănătoşi în faţa simpatică a Briannei.

în timp ce eu o cuprind pe Melody ca să nu-mi scape, Roman o adună pe Brianna de pe jos şi îi dă un brânci uşor, care o îndepărtează şi mai mult de bomba cu ceas din braţele mele.

— Dă-mi drumul! se răsteşte la mine, nervoasă foc. Ferfeliţă ţi-o fac pe târâtură! Dă-mi drumul, n-auzi?!

— Altădată, scumpo! replic iritat. Ascultă-mă de data asta şi fă ce-ţi cer. Las-o baltă!

De parcă i-aş fi dat o palmă peste faţă, Melody îşi întoarce ochii spre mine şi îi măreşte, arătând cu adevărat şocată.

— Serios, Garret?! îi iei apărarea?

— Ce? întreb buimac. Nu iau apărarea nimănui! Vreau doar să te opresc, înainte să faci o prostie mai mare decât fundul tău!

— Garret!

Urletul Briannei mă face să scrâşnesc din dinţi, să mă întorc spre ea şi să-i spun nervos:

Tu taci!Aceasta face o faţă ofensată, cu gura căscată de surprindere şi ochii albaştri cât cepele. Cumva, în sinea mea, ştiam că Brianna o să facă vreo tâmpenie. Un an am avut la dispoziţie să aflu ce-i poate capul şi tot ce pot spune este că, gândirea ei mă cam înspăimântă. Probabil de aceea mă întâlneam cu ea doar când era vorba de sex, apoi fugeam mâncând pământul. Tot ea e vinovată că am umblat prin campus în fundul gol, după ce şi-a ieşit din minţi pentru că am sărutat-o pe prietena ei.

însă acum chiar nu mai are niciun drept. Aşa zisa înţelegere a noastră a căzut cu ceva timp în urmă şi nu am de gând să o reiau nici dacă Melody se trezeşte că vrea să-mi facă vânt.

Oftând, mă întorc spre Melody, o răsucesc de umeri şi îi dau un brânci spre cealaltă direcţie, hotărât să pun capăt disputei. Habar nu am care e motivul pentru care vor să se ia la trânte, dar bănuiesc că o să-l aflu imediat ce o scot din rahatul în care s-a băgat.

Nici unul dintre noi nu mai spune nimic cât timp ne îndreptăm spre vestiare. De îndată ce intrăm în sala de sport, o prind de mână şi încep să o trag după mine de-a lungul terenului de baschet. O aud pufăind nervoasă, dar nu o bag în seamă. Ieşim de pe teren şi străbatem în linişte coridorul, conducând-o direct spre vestiarul echipei de fotbal.

Ei bine, aşa îmi trebuie! Mă puteam aştepta la o astfel de scenă, ţinând cont că cele două fac parte din acelaşi grup şi că se presupune că trebuie să înveţe să convieţuiască împreună. Sunt curios cum o să le iasă asta.

Deschid uşa vestiarului şi aştept ca Melody să intre. Trece pragul, continuând să pufăie ca un tren pe aburi, dovadă că încă nu s-a calmat şi că, cel mai probabil, mă aşteaptă prima ceartă în calitate de cuplu non-cuplu.

— Aşa o să fie? mă întreabă direct, strângându-şi braţele la piept. Când toate târfele tale or să mă atace, o să le iei apărarea?

176

— Nu fi idioată! mârâi. N-o să iau apărarea nimănui. în cazul ăsta, nu o să te apăr nici pe tine, nici pe Brianna. Dacă voi consideraţi că e în regulă să vă luaţi la păruială, n-aveţi decât! mă răstesc. Dar te atenţionez. Dacă te pui cu nebuna aia, o să ai probleme mari!

— Asta ce mai vrea să însemne?! întreabă uluită. Mă ameninţi?!

— Tocmai ţi-am cerut să nu fii idioată! Tatăl Briannei e judecător. Dacă vrei să ai probleme, ai cale liberă să o faci K. O. cu vreo mişcare de ninja de-a ta! Nu o să-ţi suflu în ceafă când vine vorba despre un astfel de comportament.

Melody îşi dă ochii peste cap chiar în faţa mea, luân- du-mă peste picior şi cu o fluturare din mână. Acum nu-mi dau seama dacă vrea intenţionat să mă scoată din sărite şi s-o iau la şuturi sau doar aşa ştie ea să trateze situaţia.

— Ce s-a întâmplat acolo? o întreb, arătând cu degetul spre uşă, ca să înţeleagă la ce anume mă refer.

— Iubitei tale nu i-a convenit că ai trecut mai departe, îmi răspunde prompt, pe un ton plin de aroganţă. Cindy i-a spus că avem o relaţie, iar asta a facut-o să iasă din vizuină. Se pare că ea n-a trecut mai departe.

Analizez puţin situaţia, doar privind-o. Tot ce a fost între mine şi Brianna s-a terminat, dar cum ea nu pare să priceapă asta, o să-mi aducă sigur necazuri cu Melody. Fix asta îmi mai lipseşte. Pe lângă că non-relaţia noastră nu e nici pe departe atât de stabilă încât să mă pot baza pe ea, o să am parte şi de o fostă ţicnită, care tocmai acum şi-a găsit să devină posesivă.

— întrebarea de un milion de dolari este: tu ai trecut mai departe? Pentru că nu vreau să mă trezesc că ai în minte o altă femeie cât timp eşti cu mine.

Simt cum mă umflă râsul. E absurdă. Dacă ar şti ce e în capul meu, cu siguranţă n-ar mai avea curaj să îmi pună o astfel de întrebare.

— Dacă aveam o altă femeie în minte, crezi că mi-aş mai fi bătut capul cu o încăpăţânată ca tine? o întreb. Ar fi fost mult mai uşor să mă întorc la ce am avut, decât să o iau de la început, asta în cazul în care nu treceam peste Brianna.

Fac un pas spre ea şi îi feresc părul din faţă, ridicân- du-i-o spre mine ca să mă privească. Trebuie să recunosc că sunt încântat de faptul că a ţinut cont de regula mea şi nu mai poartă lentile.

— în mintea mea nu mai e loc de nimic altceva, darămite de o altă femeie, îi spun. Mă gândesc la tine întruna. La corpul tău, la gura ta, adaug, trecându-mi un deget peste buzele ei.

De fapt, în momentul ăsta mă gândesc cum să o dezbrac cât mai repede, dar nu cred că ar aprecia gestul, ţinând cont că încă e nervoasă.

Iar faptul că e nervoasă mă excită şi mai tare.

— întoarce-te, îi cer calm, iar ochii ei se măresc uşor.

— Nu aici, Garret! Poate intra oricine.

— Dacă terminăm repede, nu o să ne prindă nimeni. Haide! Curaj, iubito! Nu o să fie deloc palpitant dacă nu rişti puţin.

I-aş spune şi că actul în sine o să fie mai intens, când o facem cu gândul că putem fi prinşi oricând, dar probabil va afla singură.

O observ înghiţind în sec, dar se întoarce cu spatele la mine, iar eu o cuprind în braţe, îndesându-mi nasul în părul ei prins într-o coadă de cal. Miroase proaspăt, a cireşe şi a iarnă. Adulmecând-o, îmi las mâinile să coboare spre tivul pantalonilor săi de alergat, care îi vin ca o a doua piele. îi cobor până la jumătatea coapselor, o prind cu o mână de şold şi cu cealaltă o apăs brusc pe spate, făcând-o forţat să se aplece. Surprinsă, aproape cade din picioare, dar se prinde la timp de colţul dulăpioarelor din fier, regăsindu-şi uşor echilibrul.

îmi folosesc o mână să-i spulber lenjeria şi pe cealaltă ca să-mi cobor pantalonii. înainte să apuce să comenteze ceva despre graba mea sau despre poziţia în care am pus-o, deşi pare să vrea, mă înfig în ea până la capăt dintr-o singură mişcare, smulgându-i un geamăt puternic.

— Şhh! Iubito, dacă nu faci linişte, o să ne trezim cu toată echipa la uşă!

Se prinde mai bine de colţul dulăpioarelor şi îşi cambrează spatele, ridicându-şi mai mult fundul. îmi aplec privirea spre locul în care ne unim în cel mai intim mod şi mâ- râi printre dinţi. Nu-mi amintesc să fi văzut o imagine mai sexy şi mai înnebunitoare, decât pe mine în ea. Uit complet de tot ce am experimentat până acum, mintea golindu-mi-se brusc de tot ce o încărca. Nu mă pot gândi la nimic altceva, decât la clipa asta.

Mă aplec şi îi înfăşor părul pe mâna mea, trăgându-i blând capul pe spate. Am fost atât de preocupat şi de concentrat pe partea din faţă a corpului ei, încât nu am văzut până acum că are adâncituri la baza spatelui, nişte gropiţe superbe deasupra feselor proeminente, care mă duc pe calea nebuniei. Nu mă pot abţine să nu-mi trec degetele peste ele, murmurând apreciativ.

Mă retrag şi, în momentul în care dau să înaintez în ea, o trag spre mine, făcând-o să-mi iasă în întâmpinare. Şi, în ciuda avertizării mele, o aud gemând tare, exprimând clar ceea ce simte. Speram în sinea mea să mă ignore, căci îmi place la nebunie să o ascult. Accept riscul la care ne supunem şi încep să mă mişc cu adevărat, smulgându-i toate zgomotele pe care mi le poate oferi.

Urmăresc orice mişcare pe care o fac, refuzând să mă las pradă senzaţiei şi să închid ochii. Nu vreau să ratez nimic. Imaginea din faţa mea e de-a dreptul divină.

Cuprinsă în vârtej, îşi întoarce faţa îmbujorată spre mine, privindu-mă cu ochii înceţoşaţi. îi simt mâna aşezân- du-i-se peste cea pe care o ţin pe şoldul ei. îmi împreunez degetele cu ale ei, continuând să mă mişc din ce în ce mai repede, mai tare, tot mai adânc, pompând în ea cu forţă şi zdruncinând-o din toate încheieturile.

Dumnezeule, e perfectă!Nu cred că trec cinci minute şi îi simt deja muşchii interiori contractându-se în jurul meu. Orgasmul meu vine vijelios, nelăsându-mi timp să-l opresc sau să mă opun lui. Mai împing de două ori, apoi dau să ies, însă Melody mă apucă strâns de mână şi mă trage spre ea.

— Mell!

Oh, fir-ar!

O las să mă tragă, explodând în acelaşi moment în care explodează şi ea. Geamătul ei de final e glorios şi se împleteşte perfect cu al meu. Ei bine, acum pot spune că am făcut şi nesăbuinţa de a termina în parteneră. Totuşi, trebuie să recunosc că ăsta e cel mai scurt şi cel mai intens act pe care l-am avut vreodată, iar acum trebuie să mă gândesc serios dacă vreau să devin tată atât de devreme sau dacă trebuie să fug la prima farmacie.

Gâfâind, o îndemn să-şi îndrepte spatele şi o lipesc de pieptul meu, strângând-o cu putere în braţe.

— Ce-ai făcut, iubito? o întreb îngrijorat. Eşti nebună?

— Da, mărturiseşte chicotind. Dar nu atât de nebună, adaugă mai serioasă, cu răsuflarea întretăiată. Când am venit din vacanţă, i-am făcut o vizită ginecologului meu. Suntem în regulă.

Mă trezesc răsuflând uşurat. Nu sunt nici pe departe pregătit să fiu tată, dar probabil m-aş fi conformat cu situaţia dacă era prea târziu de a mai împiedica minunea.

îi mai depun un sărut pe tâmplă şi o eliberez, trăgân- du-mi boxerii şi pantalonii sport, înainte de a culege ce a mai rămas din lenjeria ei de pe podea şi de a vârî fâşiile de material în buzunar.

De îndată ce ne aranjăm, Melody se întoarce cu faţa spre mine, iar eu o sărut prelung pe gura-i gălăgioasă, care o să ne bage numai în probleme.

Unul dintre acele cazuri se întâmplă chiar acum. Toată echipa se află în faţa uşii, în frunte cu Hawking, şi par să aştepte să încheiem. Mă

opresc în prag nedumerit, privin- du-i pe toţi, în timp ce Melody se ascunde în spatele meu, ruşinată.

Grozav!

— Nova, ne-au îngheţat fundurile la toţi, din cauza ta! comentează Quinn Vago, unul dintre cei patru negri care joacă în Little Lions.

— Şi eu ce să vă fac? replic indiferent. Luaţi-vă o sobă!

îl văd pe Roman cum clatină din cap în colţul lui, ab-
ţinându-se să nu râdă. Chiar dacă nu ştie de adevărata mea problemă, ştie că nu pot să mi-o ţin în pantaloni când mi se iveşte ocazia.

— Iar voi luaţi-vă o cameră, intervine Randy. Data viitoare nu mai am de gând să aştept.

Iritat, trece pe lângă mine, practic izbindu-se în umărul meu. Ce naiba l-a mai apucat şi pe ăsta?! îi trag o privire urâtă, dar nu mă bagă în seamă. îşi fixează ochii pe Melody, încruntându-se răutăcios la ea.

— Controlează-te, amice! îi cer pe un ton acru, scru- tându-l.

— Nu eu ar trebui să mă controlez, mi-o retează sec. Eşti în vestiarul tuturor. Nu ai niciun drept să-ţi aduci paraşutele aici!

— Walker, dacă nu ai grijă la limbaj, îţi mut gura la spate! îl ameninţă Hawking serios.

Dar cu toate că Randy tace, mă trezesc comentând:

— Paraşută e ştearsa aia cu care umbli tu! Chiar dacă n-am nimic împotriva relaţiilor interrasiale, voi doi arătaţi de-a dreptul jalnic!

— Mai bine o ştearsă, decât un cameleon! rânjeşte Randy. Nu ştiu dacă ai ţinut-o până

acum cu spatele, dar târâtura ta are o problemă cu ochii.

Ei, drăcie!

Fac un pas înainte, gata să mor cu el de gât, însă Hawking se interpune între noi şi mă împinge înapoi, izbin- du-mă de uşă.

— Stai cuminte! mă ameninţă, fluturând un deget spre mine. Walker, dacă nu-ţi ţii gura aia spurcată închisă, o să stai pe tuşă tot restul campionatului. Nu aşa se vorbeşte în prezenţa unei domnişoare, turmă de dobitoci ce sunteţi!

Când Willie îşi dă seama că nici limbajul lui nu e mai decent, strâmbă scurt din nas şi se face nevăzut. îi mai trag lui Randy o privire drept avertisment şi o agăţ pe Melody de umeri, scoţând-o din vestiar. Faţa ei e roşie şi ştiu că nu ar mai fi ieşit din cauza ruşinii.

— Unde naiba îl mai pun şi pe ăsta?

Roman se opreşte la capătul treptelor, ţinând în mâini colivia papagalului meu, pe care l-am achiziţionat doar cu puţin timp în urmă. Cum Melody s-a ţinut de cuvânt în privinţa regulii mele, am de gând să mă ţin şi eu. îmi mut toate animalele la subsolul casei, pentru a-mi elibera dormitorul în care mă voi asigura că Melody îşi va petrece cel mai mult timp.

Buimac, arunc o privire în jurul meu, căutându-i şi papagalului un loc. Deşi Kappa Sigma e mare, subsolul casei e de-a dreptul minuscul.

— Pune-l lângă Michael.

— Şi dacă îl mănâncă?

Bună întrebare. Mai mult ca sigur o să-l mănânce, dacă acvariul va rămâne din nou descoperit.

— Ciclul vieţii, Roman, ridic din umeri. Pune-l acolo. Dacă îl mănâncă, o să-mi cumpăr altul.

— Alt şarpe sau alt papagal? mă întreabă, punând colivia pe cel mai jos raft.

— Ambele, rânjesc.

Dându-şi ochii peste cap, Roman se întoarce la etaj, lăsându-mă singur. Mă apropii de acvariul Tajei şi împing doar puţin capacul, vârându-mi mâna înăuntru şi aşteptând ca aceasta să se caţere pe degetele mele.

Un zâmbet mic îmi curbează buzele când aud paşii lui Melody pe treptele vechi din lemn.

— M-ai chemat? mă întreabă cu o voce încărcată de curiozitate. Trebuie să ajung la sală.

182

Mă întorc cu faţa spre ea, ţinându-mi mâna dreaptă, cu degetele întinse, ca Taja să nu cadă. Melody sare un pas înapoi, mărindu-şi ochii spre tarantulă.

— Ce faci cu aia?

— Ţi-o prezint, iubito. Ea e Taja şi o am de patru ani. Vrei să o ţii?

întind încet braţul spre ea, însă aceasta se trage înapoi, lipindu-se de perete temătoare.

— Ia păianjenul ăsta hidos din faţa mea! aproape urlă, necutezând să-şi dezlipească privirea de pe tarantulă.

— E inofensivă, iubito! De când am cumpărat-o mi-am dat seama că e o fetiţă de treabă. Haide! întinde palma!

înghiţind în sec de mai multe ori, face un pas mic spre mine şi îşi ridică braţul încă nehotărâtă, cu palma în sus. Privind-o prudent, anulez orice distanţă între noi şi îmi pun mână lângă a ei,

lăsând-o pe Taja să facă leneş transferul. Picioarele tarantulei trec pe palma ei şi o observ pe Melody strâmbând scurt din nas, începând deja să transpire de emoţii.

De îndată ce Taja e cu totul în palma ei, îmi las braţul să cadă pe lângă corp şi doar le privesc împreună. Bruneta o studiază curioasă, stând complet dreaptă şi nemişcată. Cuta de pe frunte îi dispare încet şi un zâmbet frumos îi înfloreşte pe buze, urmărind curioasă tarantula care începe să i se caţere pe podul palmei, apoi pe antebraţ.

— Vezi? o întreb. E inofensivă.

— Da. Unde te duci, frumoaso? o întreabă.

însă eu deja nu-mi mai pot muta privirea de pe chipul
ei.
Cred că mă îndrăgostesc

.Capitolul 19

Garret

— Garret?

Deschid ochii şi caut chipul lui Melody prin întuneric, încercând totodată să alung ceaţa somnului care mă face să fiu puţin cam buimac.

— Sunt treaz! Sunt treaz! mormăi. Spune-mi, iubito, ce doreşti la o oră atât de indecentă?

Arunc o privire scurtă spre ceasul electronic de pe noptieră, care nu indică mai mult de patru dimineaţa.

— Nu pot să dorm, mărturiseşte cu voce joasă.

— Şi vrei să te obosesc eu, ca să poţi dormi?

— Nu! De fapt, da, dar nu acum. Trebuie să îţi spun ceva.

Nu e bine. Acelaşi lucru l-am rostit şi eu, înainte de a-mi spune probabil cel mai negru secret, iar faptul că sunt încă prins în mrejele somnului, îmi face mintea să debiteze la lucruri dubioase. Poate e dependentă de cocaină sau poate că are mai multe operaţii decât a recunoscut. O banală rinoplastie e ultima mea problemă, dacă ar avea implanturi în fese sau sâni.

— E de rău? întreb suspicios, ca să mă pot pregăti din timp.

— Nu ştiu. Dacă o să te superi, atunci e de rău.

S-a culcat cu antrenorul! Sunt aproape sigur de asta. Sigur s-a culcat cu el, iar acum vrea să-mi mărturisească asta. Cel mai probabil, o să-mi ies puţin din minţi, dar mă voi obişnui cu ideea că nu sunt singurul bărbat care a atins-o, ci doar primul. Da, sigur pot să mă obişnuiesc cu asta şi da, sigur o să-mi ies din minţi.

— Spune-mi, îi cer. O să încerc să nu mă supăr.

îmi trec o mână peste spatele ei gol, când ea se ridică într-un cot şi se apleacă uşor spre mine.
184

— Am luat în serios ceea ce mi-ai spus despre dependenţa ta şi m-am documentat, ca să ştiu despre ce e vorba.

Atât? Asta e ceea ce voia să-mi spună? Nu tu cocaină, nu tu Marco?

— Adică, te-ai documentat pe internet, o rostesc mai
mult ca pe o afirmaţie. Şi crezi că mă voi supăra pentru că...
?

— Nu ştiu, mormăie şi o simt ridicând dintr-un umăr. Credeam că o să te deranjeze. Eşti dement?

— Poftim?!

Izbucnesc în râs, deşi pune întrebarea pe cel mai serios ton pe care l-am auzit la ea. E de-a dreptul hilar. Mă aşteptam, totuşi, să mă întrebe dacă sunt vreun obsedat maniac sau dacă fac abuz de droguri ori de băutură, în niciun caz dacă sunt dement.

— Nu, Mell, nu sunt dement. Mulţumesc pentru întrebare. îmi place să cred că sunt complet normal şi cu toate ţiglele pe casă, deşi, dacă tot vrei să afli cauza, îţi pot spune că sufăr de tulburare obsesiv-compulsivă.

— Cum nu te-am văzut să-ţi fie teamă de contaminare, să fii obsedat de igienă şi cum nu am văzut să ai vreo problemă cu lucrurile care nu sunt la locul lor, bănuiesc că totul se rezumă doar la gânduri, spune ea cu acelaşi ton curios, care mă face să vreau să râd.

Mă mulţumeşte faptul că a fost atât de curioasă de problema mea încât s-a documentat. Există două motive. Unul dintre ele ar fi teama de a se băga într-o problemă care o depăşeşte. Nu mă îndoiesc că vrea să fie prudentă în preajma mea, cum nu mă îndoiesc nici că se teme de mine. Al doilea motiv ar fi pura curiozitate, dorinţa de cunoaştere şi faptul că îi pasă, pur şi simplu. Există şansa de a se fi documentat pentru a putea şti pe viitor cum să gestioneze situaţia.

Oricare dintre variante mă mulţumeşte în egală măsură şi pot spune că e prima femeie care mi-a mărturisit că s-a documentat.

— Da, iubito. Doar la gânduri.

— Acum îţi vine să faci sex?

Izbucnesc din nou în râs. Femeia asta mă omoară încet, dar sigur.

— Tocmai asta e problema, Melody. îmi vine mereu să fac sex. Dacă nu mi-ar veni, nu aş mai fi hipersexual.

— Dar te poţi abţine?

— După cum vezi, da. Dacă nu aş fi putut, eram deja peste tine şi nu te mai lăsam să vorbeşti prostii.

— Şi dacă nu te-aş opri? mă întreabă. Dacă te-aş lăsa mereu să mă atingi? Dacă aş face sex cu tine de fiecare dată când simţi nevoia?

Simt cum tot amuzamentul meu dispare şi ajung să mă uit la ea uşor mirat, deşi nu-i pot vedea chipul prin întuneric, ci doar conturul corpului său.

Mă simt... copleşit.

— Asta ar însemna să nu mai ieşi niciodată de aici, îi răspund. Iar asta nu mă ajută deloc să mă

controlez. De aceea am nevoie să fii mai cerebrală decât mine şi să mă opreşti când întrec măsura sau să mă refuzi, când nu vrei. Dacă îmi dai undă verde şi mă laşi să-ţi fac tot ce-mi trece prin cap, ar însemna să te nenorocesc.

— Aşa reuşeşti să te controlezi? mă întreabă şi mai curioasă. îţi alegi partenere de sex care să reziste o perioadă lungă, ca să nu ajungi la relaţii pasagere, şi le laşi să te refuze?

— Da, răspund prompt. Doar o astfel de parteneră mă poate face să mă abţin. Odată ce creez o legătură cu ele, reuşesc să mă ţin departe de aventuri. Când ţi-am spus că nu mă voi culca cu o altă femeie, cât timp sunt cu tine, am vorbit foarte serios, Mell. Dacă nu aş pune preţ pe asta, aş scăpa de sub control. De aceea am nevoie de tine să îmi oferi ce vreau cât să nu o iau razna, dar să mă şi înfrânezi cât să nu deviez.

— Şi dacă n-aş putea să te refuz?în unele momente, nu prea ai încotro, chicotesc. Dar, ca să fiu mai explicit, îţi cer să mă refuzi şi când nu eşti în perioada dificilă a lunii. Dacă e nevoie, mă poţi pocni! Nu m-aş supăra să mă faci K. O. dacă mă transform brusc într-un măgar.

Chicoteşte şi ea, aplecându-se şi sărutându-mă cast pe buze.

— Alte întrebări?

— Da. Te masturbezi? vrea ea să ştie.

Izbucnesc din nou în râs, neputând să mă abţin. O să mă omoare, dacă o să continue cu astfel de întrebări la patru dimineaţa.

— Cât timp am o parteneră, nu.

— Dar la filme pentru adulţi te uiţi?

— Nu, răspund prompt.

— Cum nu? Am citit că e ceva specific hipersexualită- ţii, să te uiţi la pornografie. Nu m-aş supăra, dacă ai face-o. Orice bărbat se uită. Până şi unele femei.

— Nu mă ajuţi, iubito! oftez. Dacă m-aş uita la filme pentru adulţi, aş fi o erecţie ambulantă cât e ziua de lungă.

— Hmm.

Se aşterne liniştea între noi, iar ea se întinde pe jumătate pe pieptul meu, punându-şi braţele sub bărbie. Aprind veioza, luminând încăperea care pare mai goală ca niciodată, acum că animalele mele sunt la subsol. îmi cobor privirea spre Melody, care mă priveşte curioasă cu ochii mari şi superbi, însă nici chipul ei nu mă poate face să ignor felul în care sânii ei goi sunt lipiţi de abdomenul meu.

— Te poţi ataşa emoţional de cineva? mă întreabă la un moment dat. Din ce am citit,

reiese că persoanele hi- persexuale nu pot forma o legătură emoţională cu cineva. Bănuiesc că legăturile pe care le-ai format cu fostele partenere de sex nu au fost emoţionale, nu?

— A fost o fată, îi răspund sincer. Brittney. Am fost împreună în liceu. Ca în cazul tău, m-am simţit obligat să îi

spun despre problema mea şi a acceptat-o. într-un final, am reuşit să mă ataşez de ea, ba chiar să o iubesc. De celelalte partenere nu m-am ataşat emoţional.

— Şi ce s-a întâmplat cu Brittney? De ce v-aţi despăr-

ţit?

— M-a înşelat, chicotesc, amuzat de curiozitatea ei.

Ochii săi se măresc de surprindere. îi înţeleg pe deplin

reacţia.

— Cum?! icneşte. Odată ce tu îi ofereai mai mult decât putea duce, cum a putut?

— Mai târziu am aflat că are aceeaşi problemă, doar că era mai avansată. Pentru ea era imposibil şi inadmisibil să aibă un singur partener. Am aflat abia după o jumătate de an de relaţie că, pe lângă mine, mai avea cel puţin o duzină de parteneri. Se culca cu diferiţi bărbaţi chiar şi în aceeaşi noapte. Nu avea nici cel mai vag control asupra ei.

— Acum o mai iubeşti?

— Nu, replic categoric.

— Dar ţi-ai botezat fosta maşină după ea!

Chicotesc. Dacă ar şti ea de ce am făcut asta, probabil

m-ar pocni. Fosta mea maşină era la fel de stricată şi incon- trolabilă ca fosta mea iubită. De îndată ce am pus ochii pe ea, mi-am amintit de prima mea iubire.

Dar probabil că m-ar pocni şi mai tare dacă ar afla ce am făcut acum.

— Şi ce? Ai văzut maşina de afară? Cea pe care mi-a cumpărat-o tata.

încuviinţează din cap, încruntată.

— Am botezat-o „Melody", râd, făcându-i jucăuş cu ochiul. E la fel de „tunată" ca tine, iar sub capotă are chestii nebănuite.

— Dacă non-relaţia noastră nu va funcţiona, ce-o să faci? îi schimbi numele?

— Nu. Chiar dacă noi nu o să mai fim împreună, tot la fel de „tunată" o să fi!

188

Plescăind din buze deranjată, mă pocneşte peste piept, apoi se rostogoleşte pe spate, întinzându-se ca o pisică la soare, acoperită doar pe jumătate cu pilota.

— Aşadar, tu poţi face doar sex, ca să-ţi pui în aplicare fanteziile care îţi împânzesc mintea, constată ea. Să nu mă aştept să poţi face şi dragoste?

— Vrei să facem dragoste? întreb mirat, arcuindu-mi sprâncenele.

— Orice femeie vrea.

Dacă le-ar cunoaşte pe femeile pe care le-am cunoscut eu, sigur nu ar mai fi de aceeaşi părere. însă îmi place la nebunie că îmi spune ce anume vrea. Devine din ce în ce mai curajoasă şi creativă.

— Putem face ce vrei tu, iubito, chiar şi asta. Ba chiar sunt foarte bun la făcut dragoste, rânjesc.

— Ai mai făcut?

— Nu, dar eu sunt bun la orice! chicotesc. Haide, dez- bracă-te! îi cer. O să-ţi arăt că pot face şi asta. De fapt, stai. Eşti deja dezbrăcată!

Şi izbucnesc pentru a nu ştiu câta oară în râs, rostogo- lindu-mă peste ea.

îmi şterg faţa transpirată cu colţul prosopului aflat în jurul gâtului meu, neluându-mi ochii de pe Melody şi Marco. Tipul iar urlă ca naiba la ea, cerându-i să execute ce naiba vrea. Să-l ia naiba!

— îmi aminteşti de mine, chicoteşte Roman, alergând pe banda de lângă. La fel stăteam şi eu cu ochii pe Alice ca pe butelii, când era prin preajma lui Collin. Eşti îndrăgostit, amice!

Sunt din ce în ce mai sigur de afirmaţia asta, căci nu mi-o pot scoate din minte nici pentru o blestemată de secundă, iar în clipa asta nu-mi pot desprinde privirea de pe ea.

Idiotul o atinge mai mult decât e necesar, prinzând-o de braţe, de talie, poziţionându-se în spatele ei ca să-i arate nu ştiu ce mişcări de ninja răsuflat.

Mă termină.

Nu mai pot fi concentrat la ce fac, când mintea mea îşi face tot felul de filme proaste. Vreau să nu o mai atingă. Deloc! Vreau să-şi ia labele jegoase de pe ea, înainte să cobor de pe banda de alergat şi să-l strâng naibii de gât.

E mai mult decât vizibil faptul că acest Marco e îndrăgostit şi sunt mai mult decât sigur că şi-a încercat norocul, dar probabil nu i-a ieşit.

— Mă întreb ce vei face mâine dimineaţă, când vom porni spre Duke, mormăie Roman, atrăgându-mi atenţia. Vom lipsi două zile, iar Hawking nu ne permite să ne aducem iubitele, din motiv că vom fi distraşi. L-am întrebat eu.

— Aşa, şi? pufnesc. Nu e prima oară când plecăm în deplasare.

— Da, dar la cum se prezintă situaţia, ai început să devii cam dependent de prezenţa lui Melody. Nici nu mai ştiu de când nu am mai stat doar noi doi. Aşadar, vei rezista două zile?

Dependent e puţin spus. S-au terminat serile în care evadam din camera de motel, ca să mi-o trag cu vreo majo- retă sau suporteriţă a echipei adverse. Acum, gândul meu o să fie doar acasă.

—Ai auzit de sex la telefon? îl întreb amuzat. încearcă şi tu! O să funcţioneze de minune, dacă zgârcitul de Hawking nu ne lasă să le aducem cu noi.

Totuşi, o să mă ţin de capul antrenorului până îl conving. Cum campionatul reîncepe, voi pierde mult timp în deplasări, timp în care probabil aş lua-o razna dacă Melody va rămâne în New York.

— Nu e acelaşi lucru. Dar, ca să fiu sincer, nu mă aştept să rezişti. Sigur o să-ţi faci de cap cu vreo „fană”. Sigur o să înghesui pe careva într-o baie sau în vestiar.

— 190Nu mă ajuţi, amice! mormăi iritat. O să mi-o ţin în pantaloni, o să vezi!

— Facem pariu? Cinci sute de dolari că nu ţi-o ţii!

Drept răspuns, îi arăt direct degetul meu preferat, adică
cel mijlociu. O să fiu nevoit să mi-o ţin. Nu mi-am încălcat niciodată înţelegerea şi nu voi începe chiar cu Melody. Vreau ca de data asta să funcţioneze.

Opresc banda în momentul în care Melody ia şi ea pauză şi cobor, pornind spre locul în care s-a aşezat. îl observ pe Marco dând să se apropie de ea însă, când îşi ridică privirea spre mine, se opreşte nedumerit, urmărindu-mă printre gene.

— Mai poţi, iubito? o întreb amuzat, lăsându-mă pe vine în faţa ei. Arăţi extenuată.

Iau prosopul din jurul gâtului şi i-l întind, zâmbindu-i doar cu un colţ al gurii, în timp ce ea face ochii mari. Se îmbujorează dintr-odată, ceea ce mă face să înţeleg că se gândeşte fix la ce mă gândesc şi eu.

Noaptea trecută.

De fapt, dimineaţa devreme.

Când am făcut dragoste. Când am fost mai aproape ca niciodată. Când am făcut lucruri noi.

Ruşinată, apucă prosopul şi îşi şterge faţa transpirată, privindu-mă pe furiş printre gene. Ochii mi se opresc pe buzele ei şi îmi înăbuş un geamăt, înghiţind în sec.

— Sunt bine, spune într-un final.

— Eşti sigură?

— Melody, haide! strigă Marco, păstrând distanţa. Nu o să ajungi niciodată unde vrei, dacă stai la taclale!

Iritat, mă răsucesc spre el şi îi trag cea mai urâtă privire pe care o posed.

— Mai slăbeşte-o! E obosită!

— N-are nimic! plescăie din buze, dându-şi ochii peste cap. în plus, nu vorbeam cu tine!

— Nu, vorbeai cu iubita mea! mă reped să-i spun, sărind în picioare. Iar eu îţi spun să o laşi mai moale. O extenuezi.

Melody se ridică şi ea în picioare şi se poziţionează în faţa mea, împingându-mă înapoi cu palmele-i mici, ce- rându-mi să o las baltă. însă nu-mi pot dezlipi ochii de pe Marco, de data asta. Se uită la mine insistent, de parcă m-ar provoca tacit să-l zdruncin puţin.

— Dacă vrea să slăbească trebuie să muncească.

îmi cade, efectiv, maxilarul la pământ de şoc. Deci, el e vinovatul din cauza căruia Melody e obsedată să slăbească. Şi ceea ce mă şochează de-a dreptul, este faptul că e bărbat şi vede cum arată bruneta de lângă mine, aşa că nu pricep. Ori e orb, ori îi plac femeile cu anorexie.

— Eşti concediat, îi spun.

— Garret, potoleşte-te, îmi cere Melody surprinsă. Nu poţi să-l concediezi.

— Ba pot şi, dacă mai vorbeşte aiurea, îi mai trag şi una în gură!

Roman apare lângă noi şi mă bate pe umăr, în semn să mă calmez înainte să fac circ în sală.

E incredibil cum cretinul ăsta tocmai a reuşit să îmi strice cea mai frumoasă zi.

— Singura care mă poate concedia e Melody, răspunde Marco într-un final, complet calm. Şi, dacă voia să mă concedieze, o făcea înainte să ne

sărutăm. Aşa că, amice, doar cu vorba eşti iubitul ei.

Poftim?!

îmi aplec privirea spre Melody, care nici nu are curajul să mă privească înapoi. Simt cum sângele începe să-mi fiarbă de furie şi mă feresc de atingerea ei, înainte de a mă întoarce şi de a părăsi sala.

îl aud pe Roman mergând tăcut în spatele meu, îndrep- tându-ne amândoi spre vestiar. Deşi nu sunt de mult timp aici, mi-a pierit tot cheful să mă prefac că sunt aici pentru a folosi blestemata de bandă de alergat, nu pentru a sta cu ochii pe Marco şi Melody.

Ei bine, acum ştiu de ce atingerile lui erau atât de intime. Am avut dreptate. Melody şi-a tras-o cu el, dar nu are curajul de a o recunoaşte.

— Calmează-te! mârâie Roman când aproape că smulg uşa dulăpiorului. Mai bine ai vorbi cu ea.

— Ce naiba să mai vorbesc? Marco a fost destul de clar şi, dacă nu era adevărat, Melody ar fi încercat, cel puţin, să nege. Nici măcar nu s-a străduit! De fapt, nici măcar nu a avut tupeul să se uite la mine!

— Totuşi...

— Nu mai am ce să vorbesc cu ea! i-o retez. Mai bine te-ai schimba naibii odată, în loc să mă pistonezi. Vreau să plecăm.

Fluturând dintr-o mână, Roman porneşte spre dulăpio- rul lui, lăsându-mă singur să-mi frământ gândurile.

Uşa se deschide şi, o secundă mai târziu, îi simt braţele cum mă cuprind din spate, însă i le feresc rapid, fiind încă prea nervos ca să pot purta o conversaţie normală cu ea. Face acelaşi

lucru pe care l-a făcut şi în Maryland, se apropie de mine chiar când ar trebui să stea departe.

Şi, chiar dacă mă scap de mâinile ei, mă trezesc cuprins din nou, cu mai multă forţă.

— A fost doar un sărut şi s-a întâmplat înainte ca noi să fim împreună, dacă pot să-i spun aşa, îmi explică. L-am respins.

— Şi eu te-aş crede pentru că... ?

— Nu am crezut că e atât de relevant, pufăie, strângân- du-mă mai tare. L-am concediat.

Chicotitul ei mă face să arunc o privire peste umăr, la ea. îşi dezlipeşte obrazul de spatele meu şi mă priveşte la rândul ei, zâmbind poznaş de parcă a făcut o boacănă.

O prind brusc de braţ şi o trag în faţa mea, izbind-o de dulăpioare.

— Dacă se mai atinge de tine, o să-i sparg faţa!

— Stai la rând, iubitule! Eu o să-i sparg faţa, dacă se mai atinge de mine.

— Aşa să faci!

O sărut scurt în colţul drept al gurii, apoi în cel stâng şi pe urmă direct pe buze, prelungind sărutul cast până când aceasta izbucneşte în râs. Mârâi jucăuş şi o apuc din spatele coapselor, ridicând-o.

— Ştii că mi-ai spus că te pot refuza? mă întreabă amuzată.

— Mă refuzi? întreb, încruntându-mă.

— Da, dar nu pentru că nu vreau, ci pentru că Roman e în spate şi ne aude.

Imediat ce o rosteşte, îl aud pe prietenul meu spunând amuzat:

— Vă aud perfect şi vă sugerez să aşteptaţi până plec eu. Mai am nevoie de timpane, iar Melody are o voce...

— Ei bine, dacă nu vrei să o auzi, îţi sugerez şi eu să o întinzi mai repede, cât mai apuci! strig la el. Deja i-am dat pantalonii jos şi sunt pe cale să intru!

Melody mă pocneşte peste umăr, uitându-se urât din braţele mele.

îl aud pe Roman foindu-se, apoi trântind uşa dulăpioru- lui său, înainte de a spune:

Nu cred că aveam nevoie să ştiu asta!

Capitolul 20

Garret

— Haide, Mellie! Hawking o să mă omoare dacă nu ajung la autobuz în două secunde!

Aceasta sare într-un picior spre mine, încercând totodată să-şi vâre cizma în celălalt.

— Două secunde, Garret?! întreabă îngrozită. Nu pot alerga cu pantofii ăştia!

— Haide, iubito! Am întârziat deja o jumătate de oră! O să mă omoare, apoi o să te omoare şi pe tine. Vrei să te iau în spate?

Melody îmi trage o privire urâtă şi, de îndată ce reuşeşte să se încalţe pe fugă, ieşim amândoi din Kappa Sigma, prin- zându-ne de mână. Pentru jumătatea asta de oră, Hawking o să mă calce în picioare. Dacă bruneta de lângă mine, care merge cât de repede poate pe alee, nu m-ar fi ispitit, nu aş fi întârziat.

O trag după mine, încercând să o fac să meargă mai repede, deşi e imposibil. Cizmele din picioarele ei sunt prea înalte ca să fie făcute pentru jogging.

— Mai am o regulă, iubito, o informez. Trebuie neapărat să-ţi fie dor de mine!

Dă să se oprească, însă o trag mai departe, căci timpul continuă să mă preseze şi există posibilitatea ca Hawking să vină după mine.

— Aşa fac partenerii de sex? mă întreabă nedumerită. Le e dor unul de celălalt?

— Nu, dar în cazul ăsta putem face o excepţie. Şi mie o să-mi fie dor de tine. Să-ţi ţii telefonul aproape, o să te sun. Des. Oh, Doamne, două zile o să mor!

Mă opresc din turuit înainte să dau prea multe informaţii.

Ajungem la autobuz şi mă opresc în dreptul lui, arun- cându-mi neglijent geanta în

compartimentul pentru bagaje şi ignorând urletul lui Hawking.

— Să fii cuminte! îi ordon brunetei, cuprinzându-i faţa în palme. Dacă nu eşti cuminte, o să-ţi tăbăcesc fundul ăla sexy! Nu o să mai poţi sta pe el!

îi sărut buzele bosumflate, apoi o îmbrăţişez, încercând cu greu să-mi ţin gândurile obscene în frâu. Dacă nu ar fi nimeni în autobuz, aş culca-o peste un rând de scaune şi aş face-o lată o zi întreagă, profitând din plin de maleabilitatea ei.

— Eu ar trebui să-ţi spun asta, mormăie ofticată, printre săruturi. Tu eşti cel care...

— O să fiu cuminte, promit! o întrerup.

Nu mă îndoiesc că o s-o iau razna două zile. De când am pus la punct înţelegerea noastră, rareori au fost momente în care să nu fim împreună. Şi-a petrecut toate nopţile în camera mea, iar acum că o să ne despartă opt sute de kilometri, o să facă situaţia să se transforme într-un calvar.

— Urcă odată, Nova! urlă Hawking scos din sărite.

Cu un oftat, mai depun un sărut cast pe buzele încă bosumflate ale brunetei şi o eliberez, pornind spre trepte. îi trag antrenorului doar o privire scurtă, căci nu-mi place expresia lui de morocănos, şi mă trântesc în scaunul de lângă Roman, ignorându-i şi lui rânjetul de prostănac.

— Nu ţi-a sunat ceasul? mă întreabă amuzat.

— Oh, ba da! A sunat până când Mell l-a răsturnat cu piciorul.

— Ce căuta piciorul lui Melody pe noptieră?

îmi întorc faţa spre el cu un rânjet cât China de mare, practic arătându-i toată dantura mea.

— Chiar vrei să ştii?

Acesta se încruntă şi mai tare.

— Nu, mersi! Perversu' dracu'!

— Hei! exclam deranjat. Am fost nevoit să-mi rezolv partenera de sex, ca să nu…

Drace! Mă plesnesc singur peste frunte când îmi dau seama că am dat prea mult din casă. Agitaţia pe care o simt încă de când autobuzul a pornit, mă face să vorbesc prostii. Să spun ceea ce nu trebuie să spun.

— Parteneră de sex? se miră el. Ce parteneră de sex, Garret?

Notă mentală: Coase-ţi gura dacă nu vrei să-ţi mai şochezi prietenii, Garret Dobitocule-Nova!

— Uită ce am spus, îi cer.

— Ba nu uit nimic! Tu şi Melody aveţi o relaţie sau doar vă culcaţi împreună? Şi dacă mă minţi, te sparg!

Dacă judec după tonul cu care îmi vorbeşte, am dat de bucluc. La fel ca mine, Roman urăşte să fie minţit de cel mai bun prieten, iar eu l-am tot îmbrobodit în ultimul timp. Asta păţesc cei care ţin neapărat să ascundă chestii, deşi sunt conştienţi că sunt proşti de gură.

— Doar facem sex, mărturisesc cu o voce joasă, privind într-o cu totul altă parte.

— Deci, m-ai minţit! constată stupefiat. Mi-ai spus că sunteţi un cuplu.

— Aşa ne-am înţeles, dar lucrurile au început să devină cam ciudate. Nici eu, dar nici ea nu reuşeam să ne împăcăm cu ideea, ceea ce înseamnă că nu suntem făcuţi să fim un cuplu. Totuşi, ne-am înţeles să profităm de ocazie dacă tot s-a ivit şi acum doar facem sex.

Mă uit la el cât de serios pot, ca să citească pe faţa mea cât de serios sunt în privinţa asta. Oricum, mă îndoiesc că ar înţelege cu adevărat cum stă treaba, odată ce nu ştie despre problema mea.

Legătura pe care caut să o formez cu partenerele de lungă durată e mult mai complicată decât pare. încerc să mă obişnuiesc cu ele, dacă tot nu mă pot ataşa.

însă cu Melody trec prin aceeaşi situaţie prin care am trecut cu Brittney, deşi cele două sunt diferite ca de la cer la pământ. M-am obişnuit cu ea în timp record, iar acum simt cum încep să mă ataşez. Aşadar, există şanse mari să mă îndrăgostesc de ea şi să ajung să o iubesc poate mai mult decât am iubit-o pe Brittney.

— Nu ştiu ce să spun, Garret, mormăie Roman într-un final. Chestia asta nu e prea sănătoasă. La fel ai făcut şi cu Brianna. Practic, te-ai învârtit în jurul cozii un an întreg, apoi i-ai făcut vânt fix când a început să prezinte un oarecare interes faţă de o relaţie normală. La fel o să faci şi cu Mell?

O întrebare care nu-şi are deloc rostul. Nu, nu o să fac la fel şi cu Mell. Mai degrabă ea o să-mi facă vânt şi chiar mi-e teamă de momentul acela.

— Cu Mell e altă treabă, bombăn iritat, lăsându-mă pe spătarul scaunului.

— Ştiu, zâmbeşte sec. Doar voiam să te cicălesc. Se vede de la o poştă că e altă treabă, iar relaţia dintre voi doi seamănă mai mult cu una de cuplu, decât cu una între parteneri de sex. Cu Brianna nu-ţi petreceai atât de mult timp şi nici nu erai gelos, pe când cu Melody eşti gelozia întruchipată şi îţi petreci mai mult timp cu ea decât cu mine! Aşadar, nu ştiu ce să spun despre relaţia dintre voi doi, dar mie mi se pare că te cam îndrăgosteşti de ea.

— Da, îl aprob prompt, nevăzând vreun motiv pentru care să mă mai dau pe după deget.

Nu mi-e ruşine cu faptul că mă îndrăgostesc de ea. De fapt, sunt mândru de mine însumi. Sunt entuziasmat. Vreau. Iar în momentul în care voi fi sigur de propriile mele sentimente, nu voi ezita nici măcar o clipă să-i spun.

— Da? se miră Roman, nevenindu-i să creadă. Recunoşti atât de simplu?

— De ce aş nega? E frumoasă, inteligentă, are un corp fantastic, o gură şi mai fantastică şi cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

— Mă opresc când îmi dau seama că iar spăl rufele din familie în mod public şi când constat că tocmai i-am spus prietenului meu cel mai bun că Melody e excepţională la sex oral - excluzând faptul că e începătoare şi că şi-a folosit dinţii mai mult decât era necesar în dimineaţa asta, fiind prima oară când a făcut-o. De fapt, dacă e să-mi recunosc mie însumi, a fost cea mai proastă partidă de sex oral din toată istoria vieţii mele sexuale.Dacă ţi-ai petrece atât de mult timp lângă ea, cât îmi petrec eu, probabil şi tu te-ai îndrăgosti de ea, adaug după ce strâmb din nas.

— Oricât de minunată este, nimeni nu o înlocuieşte pe blonda mea!

— Mda, ciudat. Ţie nu prea îţi plăceau blondele, din câte ţin minte.

— Ce tot vorbeşti, nebunule? pufneşte. Ador blondele! Ţie nu-ţi plac!

Corect. Mie nu-mi plac, deşi Brianna e blondă. Nu că m-a interesat culoarea părului său, odată ce-mi satisfăcea nevoia bolnavă de a face sex ca un satiriazis ce sunt.

— Iar am probleme cu orientarea în spaţiu, rânjesc. Oricum, trebuia să-mi dau seama după faptul că nu o înghit pe soţia ta deloc.

— Ce?! icneşte uluit, lipindu-şi o palmă de piept, în dreptul inimii. E dulce!

— Cu tine, chicotesc. Cu restul e o viperă cu corn.

— Nu-i adevărat, mi-o retează sigur pe el. Alice e cea mai dulce femeie pe care am întâlnit-o.

— Melody e cea mai dulce femeie, îl contrazic.

— Voi doi sunteţi cele mai dulci femei!

Trevor îşi vâră capul printre scaune, rânjindu-ne poznaş în timp ce se bagă ca o muscă în balegă. Nemernicul ăsta mă scoate din sărite de

fiecare dată când deschide gura şi, din nefericire pentru mine, o deschide des.

— Iar te bagi în treaba noastră, târfa bârfitoare?!

— Nu pot să nu mă bag când vă aud vorbind despre dragile voastre iubite. Sunteţi patetici. Unul stă cu o blondă guralivă, iar celălalt stă cu o târfa spălăcită, care se vrea a fi la fel de faimoasă ca Madonna.

— Ai grijă, mârâi la el. Târfa aia spălăcită despre care vorbeşti ţi-ar putea scoate toţi dinţii cu un singur croşeu de dreapta, deşi ea e stângace.

— Are dreptate, mă aprobă Roman. L-a imobilizat pe Garret, îţi aminteşti? El e mai masiv ca tine şi a reuşit să-l ţină mai mult de un minut.

Trevor flutură din mână, în semn că nu-i pasă.

— Da, ştiu că iubita lui Garret e un fel de Jackie Chan în variantă feminină şi pufoasă, dar chiar dacă l-a ţinut, asta nu înseamnă că, brusc, nu mai e o târfă!

Idiotul ăsta o caută dinadins cu lumânarea, altfel nu-mi dau seama de ce alege să-mi batjocorească *iubita* chiar în faţa mea.

— Târfă spălăcită e mă-ta, că a făcut un retard ca tine! mă răstesc la el, simţind cum îmi sare ţandăra.

Vocea mea ridicată atrage atenţia tuturor, oprind în fracţiune de secundă vociferaţiile din autobuz. Până şi pe Hawking îl văd aruncându-mi o privire în oglinda retrovizoare, nedumerit.

Ştiu şi eu că stau prost cu nervii de la un timp, dar explodez pur şi simplu când cineva spune ceva despre Melody, ceva complet neadevărat.

— Pentru cultura ta generală, a fost virgină, dobitocule! adaug, ridicându-mă în picioare şi întorcându-mă spre el. Aşa că, dacă îţi mai aud gura şi dacă mai spui ceva despre ea, eu o să fiu cel care o să-ţi scoată dinţii!

— Toate fetele au fost virgine... până la un moment dat, replică ironic, dându-şi ochii peste cap.

Mă priveşte relaxat din scaunul său. Habar nu are că sunt la un pas distanţă să mor cu el de gât şi să-l bat de să-i sune apa în cap. Şi aşa o caută cu lumânarea de ceva timp, ca şi când ar vrea intenţionat să mă scoată din minţi şi să-l atac.

— A fost virgină până în vacanţa de iarnă, idiotule! Nu e ca fetele cu care te cuplezi tu şi care se mai cuplează şi cu tot restul echipei! Aşa că ţine-ţi dracului gura aia închisă, dacă habar nu ai pe ce planetă trăieşti!

— Nova, dacă nu stai jos chiar în momentul ăsta, te întorci acasă! mă avertizează Hawking de la volan.

Decid să-l ascult şi, după ce-i mai trag o privire lui Trevor cel cu gura larg căscată, mă aşez înapoi pe scaun cu gândul să mă potolesc.

Mă aşteaptă un drum de opt ore şi n-am de gând să mai las un cretin să-mi strice tot meciul. Oricum, mă aşteaptă un ditamai scandalul acasă, când tot campusul va şti despre Melody.

Aproape scap telefonul nou - pe care l-am cumpărat cu o zi în urmă - când primesc o poză pe care Melody mi-o trimite pe neaşteptate. O poză cu ea, în lenjerie intimă, făcută dintr-un unghi perfect de unde îi pot studia sânii generoşi.

Oh, drace!

Mă foiesc pe scaun, înghiţind în sec şi uitându-mă cu coada ochiului la Roman, ca să văd dacă e atent la mine. Poza vine la pachet cu un „mă gândesc la tine”, care aproape că îmi provoacă o erecţie instantanee.

Prost moment şi-a mai găsit!

Potrivit moment şi-a mai găsit!

— Transpiri sau mi se pare mie? mă întreabă Roman brusc.

Tresar şi lipesc telefon de piept, ca să nu vadă ce blasfemie am primit. Acesta îşi arcuieşte o sprânceană, apoi chicoteşte, abordând o expresie de cunoscător.

— Prima poză sexy?

— Sexy e un eufemism, mărturisesc, încă înghiţind în sec. Drăcia în care s-a pozat ar trebui să fie interzisă prin lege.

Amuzat, îşi întoarce privirea spre geam, iar eu mai privesc o clipă poza, înainte de a tasta grăbit un „doar atât poţi?”, care mai mult ca sigur e o provocare.

— De unde ştii tu ce am primit eu? îl întreb la un moment dat, nedumerit.

— Aceeaşi reacţie am avut-o şi eu când Alice mi-a trimis prima poză. Acum nu ştiu dacă o fac ca să ne omoare cu zile sau să ne ia peste picior.

Nici bine nu termină de vorbit, că telefonul lui sună scurt şi Roman ajunge să rânjească larg. întoarce telefonul

201spre mine, însă îmi acopăr rapid ochii cu mâna, refuzând cu vehemenţă să mă uit. Nu înţeleg de ce naiba vrea să-mi arate poze cu Alice în ipostaze sexy, dar chiar nu vreau să fiu mai înfierbântat decât sunt deja.

— Ce naiba, omule? Nu vreau să o văd pe nevastă-ta goală!

— Nu fi dobitoc! pufăie. E burtica ei! Uită-te!

îmi depărtez degetele şi mă uit printre ele. E o poză simplă, cu abdomenul puţin umflat al blondinei.

— Oh, mormăi, lăsându-mi mâna să cadă. Asta e... drăguţ, cred.

— Drăguţ, Garret?! Omule, îmi vine să plâng de fiecare dată când îl văd! Abia aştept să aflu dacă e fată sau băiat, deşi Alice vrea să aflăm abia la naştere.

Continuă să bombăne în timp ce tastează un mesaj grăbit, însă nu-l mai bag în seamă. Când telefonul îmi vibrează în mână, devin brusc paralel cu ce face restul lumii.

Poza pe care tocmai mi-a trimis-o mă face să mârâi printre dinţi, căci e de-a dreptul indecentă. De data asta îmi oferă o privelişte excelentă spre sânii pe care am început să-i iubesc nebuneşte.

Femeia asta e mai nebună decât credeam.

întind telefonul în faţă şi mă pozez cu o sprânceană arcuită, care e menită să o provoace şi mai mult. Ea singură a ţinut să intre în jocul ăsta, iar acum vreau să văd dacă e capabilă să-l ducă până la capăt.

„Doar dacă ştergi pozele imediat!”, îmi tastează, facân- du-mă să înţeleg că îi e teamă şi că nu are încredere în mine deloc.

Cu durere, îi dau aprobarea şi şterg pozele, deşi mă tentează să le păstrez. îmi place că e prudentă, totuşi.

Arunc o privire spre Roman, care e prins până la urechi în conversaţia telefonică cu Alice. Trebuie să recunosc că, uneori, sunt invidios pe el şi pe relaţia lui absolut normală cu femeia pe care o iubeşte. Cel puţin, el nu trebuie să-şi **202** facă griji că, dacă scapă o clipă de sub control, s-ar alege praful de toată viaţa lui şi cel mai probabil şi de viaţa ei.

Spre deosebire de mine, e perfect normal, pe când eu sunt doar un obsedat sexual care vrea să şi-o pună mereu. Un obsedat sexual cu cele mai perverse gânduri, de care nu scapă nici când doarme.

Cu un oftat, îmi aplec privirea spre telefonul din mâna mea şi şterg rapid mesajul pe care tocmai îl primesc, fără ca măcar să-l deschid. Cea mai sexy poză cu ea se duce pe apa sâmbetei şi îi cer să-şi pozeze chipul. De îndată ce o primesc, o salvez şi duc telefonul la ureche, apelând direct.

— Tu vrei cumva să mă omori? o întreb direct. Nu-mi mai trimite astfel de blasfemii!

— *De ce?* întreabă nesigură. *Nu-ţiplac?*

— îmi plac la nebunie, iubito, dar încă sunt în autobuz şi nu vreau să-mi ies din fire tocmai acum! Când ajung la motel, vreau o scanare completă!

Şi... mult m-am mai abţinut!

— Ar cam fi cazul să mă opreşti, îi spun.

— *Nu vreau să te opreşti. Măcar te-ai uitat la ultima poză?*

— Nu, dar am o imaginaţie dată naibii! Dacă o mai stimulezi şi tu, o să-mi explodeze capul! Vrei să-mi explodeze capul?

O aud chicotind, deşi mie nu-mi arde a râde nici dacă mă străduiesc. Femeia asta, în loc să mă ajute să controlez situaţia, mai mult mă împinge spre păcat.

— *Nu vreau să-ţi explodeze capul, iubitule*, mormăie pe un ton inocent. *Vreau doar să îţi arăt că îţi iau regula în serios şi mi-e dor de tine.*

Argh, fir-ar! Sunt complet sigur că o face intenţionat. Vrea să mă omoare cu zile şi pare să-i reuşească, căci încep să înjur colorat, punându-mi o mână în cap.

— Şi mie mi-e al naibii de dor de tine, îi mărturisesc. Te sun când ajungem la motel.

închei apelul şi îl observ pe Roman râzând pe seama mea. Habar nu are prin ce Iad trec acum! Prin toate cele nouă cercuri, în repetate rânduri.

Mă tentează al naibii de mult să-i spun lui Hawking să oprească într-o benzinărie, pentru a mă încuia într-o baie.

Şi, când aproape că mă relaxez, concentrându-mă pe respirat şi pe respins gândurile obscene, primesc un nou mesaj pe care îl deschid înainte să analizez de două ori. Un mesaj cu poza în care Melody e complet goală, neavând nici măcar un fir de aţă pe corpul după care sunt nebun. Pe toţi sfinţii!Capitolul 21

Garret

Roman aruncă mingea cu toată forţa lui, înainte de a fi luat în plin de quarterback-ul echipei adverse. Balonul oval se izbeşte de pământ la un metru de mine, iar eu îl prind din aer, pornind în fugă spre endzone. Fac slalom printre jucători, ocolindu-i la mustaţă pe cei care vor să mă înhaţe şi să mă trântească.

încă puţin. încă puţin. Doar câteva secunde până când meciul se termină şi mă pot întoarce acasă. Doar câteva secunde până la victorie.

Picioarele încep parcă să-mi încetinească, în timp ce terenul pare să se lungească, endzone-ul arătând acum la kilometri distanţă.

Fir-ar să fie, nu se mai termină?! Ăsta e cel mai lung meci din istorie şi am impresia că îşi bate cineva joc de mine.

Ordon muşchilor să nu se mai văicărească şi accelerez, făcând o piruetă pe lângă running back-ul echipei Duke Blue Devils, care practic se aruncă spre mine.

Ultimul touchdown. Haide, Garret! Ultimul şi mergi acasă!

Drumul spre endzone se scurtează brusc şi trec linia de final, dând drumul mingii şi expirând zgomotos pe sub cască. Toţi se opresc din îmbrâncit, călărit şi tăvălit imediat ce se anunţă finalul meciului, însă victoria nu e atât de mare pe cât speram. Am câştigat cu un scor

restrâns, Little Lions conducând cu doar doisprezece puncte.

E cert că tocmai am intrat în etapa cea mai grea a campionatului. Contractul cu Detroit Lions e la doar trei meciuri distanţă, atât de aproape încât încep să-l simt în mână.

— Despre asta vorbeam! urlă Hawking când ajungem toţi în vestiar.

— Despre ce tot vorbiţi, antrenorule? pufnesc. I-am bătut cu doişpe' puncte, e pistol cu apă!

Acesta îşi întoarce privirea spre mine, tot entuziasmul său pleoştindu-se brusc.

— La ce te aşteptai, Nova? mă întreabă iritat. Finala vă bate la uşă! Nu vă mai jucaţi în nisip, ca la început. Meciul cu Duke e pistolul cu apă pe lângă ce vă aşteaptă în meciul cu Army Black Knights! Pentru asta ar trebui să-ţi faci griji! Dacă nu-l câştigaţi, îmi dau demisia şi vă omor pe toţi!

Pleacă bolborosind, în timp ce restul doar privesc în urma lui, uşor miraţi. Army Black Knights e cea mai a dracu' echipă universitară de fotbal şi, sincer să fiu, mi-e teamă de meciul cu ei. Majoritatea jucătorilor săi sunt cât muntele şi au o putere nemărginită - putere de soldat, cum îi place lui Roman să spună. Dacă nu suntem mai inteligenţi decât ei, mai rapizi şi nu avem o strategie mai bună, nu mă îndoiesc că o să ne îngroape de vii.

Oftând, mă întorc spre dulăpior şi îmi dau jos apărăto- rile de umeri, îndreptându-mi spatele îndurerat. După trânta pe care am luat-o în al doilea sfert, după ce quarterback-ul echipei adverse m-a luat în plin, mă mir cum de nu sunt deja într-un scaun cu rotile, cu coloana ruptă şi toate membrele în ghips. Duke Blue Devils au jucat mai dur decât dăţile trecute.

— Acum îmi spui şi mie de ce n-ai venit în club cu noi seara trecută? mă întreabă Roman, nemairezistând să nu mă ia la rost. Toată echipa a fost. Până şi Hawking!

Izbucnesc în râs, amuzat de curiozitatea lui. Mi-ar fi plăcut să-l văd pe Hawking printre atâta tineret, dând shot- uri de tequila peste cap şi dansând pe muzică hip-hop, însă activitatea pe care am avut-o a fost cu mult mai interesantă.

Trebuie să fiu sincer cu mine şi să recunosc că Melody se pricepe de minune să facă sex la telefon. După ce şi-a activat senzualitatea din ton, practic a început să-mi vorbească din ce în ce mai obscen, aducându-mă pe culmile disperării. Niciodată nu am auzit-o vorbind atât de sexy, de vulgar şi de senzual, în timp ce îmi explica fără grabă cum şi unde se atinge, ce simte, cât de bine e. Totodată, a ajuns să-mi dea indicaţii, să-mi antreneze imaginaţia şi aşa prea bogată şi să mă facă să înnebunesc.

Până şi acum îi aud gâfâiturile din telefon, gemetele uşoare pe care le scotea când se atingea.

Da, cu siguranţă a fost mai palpitant decât să-l văd pe Hawking urcat pe o masă sau încercând să-i fure solistului microfonul, pentru a-l opri din cântat. Dacă aş fi mers cu ei, eram şi acum ca un taur înfierbântat, care ar fi tăvălit până şi pe cea mai urâtă femeie din istorie.

Mi-e ciudă că nu am acceptat pariul cu Roman.

— Dacă îţi spun, va trebui să te omor, îi răspund într-un final.

— Nu-mi arde de glume expirate, Gare! mă apostrofează. Ai ratat ditamai petrecerea ca să ce? Să vorbeşti la telefon?

— Şi ce? pufai. Am avut o conversaţie foarte plăcută, în plus, m-am săturat de petreceri şi de

ispite. Dacă aş fi venit în club, sigur nu mi-aş fi putut-o ţine în pantaloni. Aşadar, nu e mai bine că n-am venit?

Roman mă priveşte nedumerit, aproape confuz, cu sprâncenele încruntate şi cu o expresie tâmpă pe faţă. Uneori nu-l mai înţeleg, deşi se presupune că sunt prietenul lui cel mai bun şi că ştiu totul despre el. Vrea să mă vadă prins într-o relaţie, iar acum se plânge că nu am venit în club, ca să cad pradă ispitelor. E bulversant.

— Ce? Tu ai înşelat-o pe Alice? îl întreb uşor speriat.

Dacă idiotul ăsta a luat-o pe urmele mele, îl strâng de
gât cu propriile sale mâini! Poate că nu o prea suport pe blondină, însă cretinul din faţa mea o iubeşte ca pe ochii din cap şi, dacă aceasta i-ar face vânt, prietenul meu o să devină o umbră a ceea ce a fost.

— Ce întrebare mai e şi asta, Garret?! aproape urlă la mine, enervat. Nu aş înşela-o niciodată! însă, spre deosebire de mine, la tine e altă treabă. Tu cu gura ta ai spus că nu formezi un cuplu cu Melody.

— Chiar dacă nu formăm un cuplu, nu înseamnă că trebuie să fiu infidel înţelegerii noastre! replic, dându-mi ochii peste cap. Uite, în cazul ăsta am preferat să vorbesc cu ea, decât să vin în club. Ai o problemă cu asta?

Acesta se încruntă şi mai tare, o cută adâncă apărându-i pe frunte. Ştiu că îi e greu să înţeleagă care e treaba dintre mine şi Melody, mai ales că ocolesc intenţionat să-i dau prea multe detalii despre legătura dintre noi. Roman nu are nevoie să ştie care e problema mea şi, mai nou, problema lui Melody. Nici brunetei nu i-

aş fi spus, dacă asta nu avea să o afecteze pe termen lung. Aş fi preferat să ţin totul pentru mine şi să mă comport ca o persoană care iubeşte sexul în general.

— Nu am nicio problemă cu asta, răspunde la un moment dat, holbându-se la mine cu ochii mari. Doar am întrebat. Nici în seara asta nu vii?

— Unde să vin?

— în club.

Mă opresc din îmbrăcat şi îl privesc nedumerit.

— Cum adică în club? Nu ne întoarcem în New York?

— Dacă nu erai cu capul în nori, ai fi auzit ce ne-a spus Hawking înainte de meci. Plecăm abia mâine dimineaţă din Durham.

Mâine dimineaţă?! îmi trag cu greu tricoul prin cap, ca să nu mai stau pe jumătate dezbrăcat, apoi mă opresc, lăsân- du-mi braţele să cadă pe lângă corp. Astea sunt trei zile, nu două, iar eu deja nu mai rezist. Dacă nu mă întorc în seara asta în New York, o să omor pe cineva.

— Pe naiba! Dacă nu plecăm imediat, plec singur!

— Ce dracu' te tot apucă?! se răsteşte la mine. Sunt doar câteva ore în plus. Vom pleca dimineaţă!

— Nu, voi plecaţi dimineaţă. Eu plec acum!

îmi scot telefonul din geanta de mână şi formez rapid numărul lui Melody, pentru a o anunţa că voi apărea în seara asta chiar dacă voi fi nevoit să merg pe jos, însă mă lovesc direct de căsuţa vocală, care îmi cere pe vocea ei să las un mesaj.

Ce naiba? Tocmai acum şi-a găsit să mă ignore? Nu e ca şi când aş avea nevoie de încă un impuls ca să plec de capul meu.

— Crezi că Hawking o să fie de acord? mă întreabă în timp ce eu încă încerc să dau de Melody.

— Nu-mi pasă. îmi rezervi tu un bilet de avion?

Roman se înroşeşte brusc la faţă, însă nu-l bag în seamă.

Puţin îmi pasă că tocmai îl scot din sărite cu graba mea. Tot ce vreau este să merg acasă în seara asta şi să-mi răspundă Melody la blestematul de telefon! Ei bine, probabil doar una o să se întâmple.

— Nu mai poţi aştepta câteva ore? mă ia la rost, arătând gata să îmi tragă una. Ce dracu', Garret?! Te comporţi ca un ciudat!

Fir-ar să fie!

— îmi rezervi un bilet sau nu? îl întreb la fel de nervos.

— Dacă nu-mi spui ce naiba se întâmplă cu tine, de ai început să te comporţi astfel, nu! mi-o trânteşte. îţi sugerez să-mi spui, altfel nu mai pleci de aici decât mâine dimineaţă! Care naiba e urgenţa?

Scormonesc în mintea mea o modalitate prin care să ocolesc întrebarea lui, dar nu-mi vine nimic bun. Dacă îi trântesc o minciună gogonată, nu fac decât să-l enervez mai tare decât am reuşit deja.

— Deci? insistă cu mâinile în şolduri.

Arunc o privire pe umărul lui, ca să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă care să mă audă, apoi îi spun sec:

— Sunt hipersexual.

Vestea pe care i-o dau pe cel mai jalnic ton îl face să-şi mărească surprins ochii. Dacă tot a ţinut să afle, acum ştie şi sper din tot sufletul să nu facă prostia de a-mi izbucni în râs chiar în faţă.

îmi păstrez mina serioasă şi mă uit la el insistent, aşteptând să îşi revină.

— Cum adică eşti hipersexual? De ce nu mi-ai spus până acum?

— E o problemă de natură intimă, pe care nici măcar tu nu ar trebui să o ştii. Singurele persoane pe care le informez despre asta sunt partenerele de sex.

— Deci, Melody ştie, constată cu voce tare.

încuviinţez din cap.

— Şi n-are nimic împotrivă?

— Dacă avea, nu mai accepta înţelegerea, pufai. Uite care e treaba, Roman. Niciodată nu mi-am încălcat înţelegerile şi nu o să încep tocmai cu Melody. Dacă rămân, dacă vin cu voi în club, o să ajung să o dau în bară. Mă cunosc. Chiar dacă nu vreau să mi-o trag cu altă femeie, nu mă pot controla. De aceea vreau să mă întorc în New York şi să-mi păstrez înţelegerea intactă. O respect pe Melody prea mult ca să îi fac asta.

Mutându-şi greutatea pe celălalt picior, Roman încuviinţează vag din cap şi îşi scoate mobilul din buzunarul din spate al pantalonilor, spunându-mi:

— O să-ţi rezerv un bilet şi o să-ţi aduc bagajul mâine. Tot eu o să-i spun lui Hawking că ai avut o urgenţă. Cât despre faptul că nu mi-ai spus despre asta până acum, o să discutăm mai târziu, fii sigur!

Nici când ajung în campus, Melody nu catadicseşte să-mi răspundă la apeluri. După ce că era să pierd avionul, zborul de două ore a

reuşit să mă transforme într-un mănunchi de nervi şi agitaţie. Nu ştiu exact ce naiba se întâmplă, dar presimt că seara asta o să fie trecută pe lista cu cele mai proaste seri din viaţa mea. Faptul că Melody pare să mă ignore - fără motiv, de altminteri - îmi dă un presentiment prost.

Plătesc taxiul şi cobor în gerul înţepător de ianuarie, pornind direct spre Beta Theta Pi. Mă comport de-a dreptul prosteşte, n-am nicio îndoială. Niciodată n-am fost mai grăbit să văd o femeie decât sunt acum, iar asta mă face să mă simt ca un obsedat idiot sau ca un cretin îndrăgostit. Tot ce mai lipseşte din tot ansamblu este să o rup la fugă, deşi nu mai am mult până acolo.

Străbat aleea luminată de câţiva stâlpi stradali, întâlnin- du-mă adesea cu câte un student ambulant, care n-are stare.

Când ajung în faţa casei, urc treptele două câte două, dând buzna vijelios. îmi fixez privirea pe scări, însă vocea lui Cindy - care vine din living - mă face să înţepenesc în dreptul lor când îmi spune sec:

— Nu-i acasă.

Mă întorc încetişor pe călcâie, privindu-i scăfârlia brunetă care se iţeşte de pe canapea.

— Ce? întreb nesigur.

— Acum te prefaci că nu auzi? Am spus că Melody nu e acasă.

îmi aruncă o ocheadă pe deasupra spetezei, zâmbin- du-mi aproape răutăcios, de parcă s-ar bucura în secret că îmi poate da o astfel de veste.

— Ştii unde e, nu? o întreb, mijindu-mi ochii.

— Evident, rânjeşte. Dar n-am niciun motiv pentru care să-ţi spun şi ţie.

Oh, la naiba! Oare de ce mă aşteptam să fie mai uşor?

— Ce vrei? o întreb posac.

— De ce crezi că vreau ceva de la tine?

Pufnind, mă apropii de canapea şi o privesc din picioare, cum stă în poziţie turcească. Are un bol de popcorn în poală şi o telecomandă în mână.

— Ştiu că vrei ceva în schimbul acestei informaţii, aşa că dă-i drumul! N-am timp de pierdut cu negocieri copilăroase!

Ochii ei mari se ridică spre mine şi rânjeşte şi mai larg. Probabil că, dacă n-ar avea urechi, ar rânji de jur-împrejurul capului.

— Uite, îţi spun! cedează. Cu o singură condiţie, evident.

— Te ascult.

Aceasta bate cu palma spre locul de lângă ea, însă clatin din cap, ca semn că n-am chef să pierd şi mai mult timp. Nu o să mă întind cu ea la o şuetă, pentru numele Lui Dumnezeu!

— Vreau să-mi faci rost de numărul lui Ronnie, îmi spune direct.

— Numărul de la papuc?

— Numărul de telefon! pufneşte. Şi l-a schimbat şi îl vreau.

îmi trec o mână prin păr, încurcat. De unde naiba să-i dau eu numărul lui Ronnie? Nu e ca şi când aş avea vreo legătură cu el, ca să-l am. însă îmi amintesc brusc că Wes joacă în aceeaşi echipă cu el şi îl poate face rost, dacă nu-l are deja. E mult mai simplu să-l cer de la el, decât să mă duc la Ronnie şi să-i pun o întrebare de-a dreptul stupidă, cum ar fi „îmi dai şi mie numărul tău?”. Pe lângă că m-aş alege cu un ochi învineţit, tot campusul o să creadă că sunt gay.

— Se rezolvă, o asigur. Acum, spune-mi unde e Melody!

— A plecat acum o jumătate de oră cu un tip, îmi răspunde, îndesându-şi în gură mai multe floricele. Era un tip mare, probabil merge frecvent la sală, adaugă cu gura plină, studiindu-mă scurt. E mai mare ca tine.

Un singur tip mai mare decât mine îmi trece prin minte şi pot băga mâna în foc că e vorba despre el. Marco. Melody a plecat cu Marco. Seara.

Să-mi bag!

— Era îmbrăcată prea frumos ca să fie o plimbare cu maşina, continuă Cindy serioasă, lingându-şi încet degetele. De fapt, era îmbrăcată ca de club.

— îmi dai detalii de care nu am nevoie, i-o retez. Ştii unde e sau nu?

îmi strâng pumnii pe lângă corp, încercând din greu să-mi abţin criza de nervi pe care o simt apropiindu-se vijelios. Melody e cu Marco. Nu e de mirare de ce şi-a închis telefonul. Probabil nu vor să fie deranjaţi, mai ales de mine.

— Nu e ca şi când aş fi tras cu urechea, ridică ea din umeri. Am auzit din întâmplare! Tipul a venit după ea până la uşă, iar eu eram chiar aici. Ar fi trebuit să fiu surdă, ca să nu-i aud spunând că se vor duce la *Webster HUI.*

Evident că se duc la *Webster HUI*. Cindy tocmai mi-a spus că Melody era îmbrăcată pentru club. Sigur nu s-ar fi dus la McDonald's ca să înfulece împreună un burger.

— Te ţii de promisiune, da? mă întreabă pe un ton ameninţător, fluturând un deget spre mine. Să nu cumva să mă tragi în piept! Vreau numărul lui Ronnie.

— Mâine dimineaţă o să-l ai.

După ce aceasta încuviinţează mulţumită, pornesc spre uşă, aproape smulgând-o din balamale de nervi.

Am avut dreptate. Seara asta o să fie cea mai proastă seară a mea, căci mă îndoiesc că o să-i găsesc pe Melody şi pe Marco într-o postură necompromiţătoare.

Mă opresc în faţa casei şi scot telefonul pentru a-mi comanda un taxi, însă îmi amintesc brusc că e un mobil nou şi că nu am numărul niciunei companii.

Seara asta începe să meargă din ce în ce mai rău.

Scrâşnind din dinţi, mă îndrept spre Kappa Sigma pentru a-mi lua maşina. Asta se presupune a fi prima oară când urc la volanul Chevrolet-ului pe care tata mi l-a dăruit în semn de scuză şi, dacă situaţia nu ar fi deja prea disperată, probabil nu aş fi făcut-o nici acum.

Nu am de ales. Urc până în camera mea, îmi iau cheile din noptieră şi cobor înapoi la maşină, pregătit să-i testez abilităţile sale de maşină sport.

Pornesc motorul, fiind încântat în adâncul meu cum acesta începe să mârâie frumos. Ambalez puţin frumuseţea în care mă aflu şi scap un rânjet mulţumit. O fi tatăl meu un idiot câteodată, dar un lucru e clar. Se pricepe de minune la maşini.

Abia după ce mă asigur că totul e în ordine, apăs doar puţin acceleraţia şi mă simt lipit de scaun când maşinuţa mea cea nouă o zbugheşte pe neaşteptate, făcând acul kilometrajului să sară entuziast.

Oh, drăcia dracului! Dacă ştiam că e astfel, nu aş mai fi ţinut-o în faţa casei.

Străbat oraşul cu o viteză uluitoare, care îmi face inima să tresalte de spaimă şi, totodată, de încântare. Acum pot spune că înţeleg de ce îi plac lui Roman maşinile sport. îţi oferă senzaţia pe care nu ţi-o mai oferă nimic în lume, nicimăcar o femeie. Faptul că accelerez ca un maniac pe străzile New York-ului îmi ţine mintea ocupată, departe de Melody şi Marco. Deşi mă îndrept chiar spre ei, nu mă gândesc la ce aş putea să întâmpin. Nu-mi fac planuri.

Doar mă trezesc în faţa clubului, pe *125 E llth St.* Ajuns în timp record, opresc motorul în parcare şi privesc în gol aproape un minut întreg, întrebându-mă ce o să fac mai departe.

Se merită să intru? Vreau să ştiu ce fac împreună? Vreau explicaţii şi scuze fără rost?

însă, cea mai importantă întrebare pe care mi-o pun în gând este: dacă nu sunt deja îndrăgostit de ea, de ce sunt atât de speriat de ceea ce voi găsi înăuntru şi de ce simt că mi se strânge inima într-un mod absurd de dureros?

Oftând, cobor din maşină şi decid pe loc să dau piept cu orice mă aşteaptă. Pornesc spre intrare, dar mă opresc în mijlocul parcării de îndată ce îi zăresc în dreptul Mercedesului lui Melody, într-o ipostază care mă scoate din minţi.

în timp ce el îi fereşte o şuviţă de păr după ureche, ea îi zâmbeşte cu toţi dinţii, vizibil emoţionată. Poartă o rochie prea scurtă şi din piele neagră, care se mulează la perfecţie pe formele ei, stând totodată cocoţată pe nişte cizme de-a dreptul vulgare, care îi vin până la genunchi. Dar nici măcar felul sexy în care arată nu reuşeşte să împiedice răceala care mă cuprinde brusc.

Ce mama dracului caut aici?

Mă răsucesc pe călcâie, cu gândul de a mă urca în maşină şi de a uitat absolut tot ce am văzut în seara asta, inclusiv pe ea, însă vocea lui Melody mă face să înţepenesc în mijlocul parcării când mă strigă. Rămân nemişcat, ascultând pocnitul ritmic al tocurilor sale pe asfaltul îngheţat. Curând apare în faţa mea, mirosind a cireşe şi fiind roşie în obraji. Acum nu-mi dau seama dacă e îmbujorată de la frig, de la alcoolul pe care se pare că l-a consumat sau de la atingerile lui Marco, dar cert e că e mai îmbujorată ca niciodată.

214

— Când ai venit din Durham? mă întreabă curioasă, strângându-şi braţele la piept.

— Acum, îi răspund sec. Sper că te distrezi, moţato! îi rânjesc când văd că nu are de gând să mai spună ceva. Arăţi bine, chiar dacă nu te-ai dichisit aşa pentru mine, şi miroşi a Cosmopolitan. A mult Cosmopolitan. Şi a Marco, evident. Nu aveai cum să nu miroşi a Marco, atâta timp cât mai avea puţin şi te încăleca tocmai în văzul lumii. Noroc că am venit eu, nu? Dacă nu vă întrerupeam cu prezenţa mea neaşteptată, te-ai fi făcut de ruşine.

— Mai mult decât m-ai făcut tu? mă întreabă brusc, pe un ton cât se poate de impasibil.

Mă încrunt.

— Despre ce vorbeşti? Nu eu te-am îmbrăcat ca pe o prostituată şi nu eu te-am pus să te arunci pe un bărbat într-o parcare.

— Nu, tu doar ai spus întregii lumi cât de virgină am fost eu până în vacanţa de iarnă! mi-o retează. Nu te-ai putut abţine, nu? Trebuia să le

spui celor din echipa ta cât de bine mi-ai tras-o, deşi eram începătoare!

îmi reprim dorinţa de a-mi pune mâinile în cap. La ce mă aşteptam? Trebuia să ştiu că va da cineva cu ciocul şi că, într-o fracţiune de secundă, va afla tot campusul despre asta.

— Aşadar, te-ai gândit să te răzbuni pe mine, trăgân- du-ţi-o cu un alt bărbat, constat. Super!

— Nu mi-am tras-o cu niciun alt bărbat... încă.

— Atunci, îmi pare rău că te reţin, Mell. Du-te! Distrează-te! Trageţi-o! Aici nu te mai reţine nimic.

— Adică? se încruntă.

— Dă-ţi seama singură, că nu eşti atât de proastă pe cât pari!

Şi cu asta, trec pe lângă ea şi urc în maşină, trântind portiera în urma mea şi lăsând totul în urmă.

Capitolul 22

Garret

Trântesc uşa de la intrare, făcând-o pe Alice să tresară pe canapeaua din living. îşi întoarce nedumerită capul spre mine, încruntându-se uşor. Nu sunt mereu un pachet de nervi atât de mare şi îi înţeleg uluirea, deşi nu cred că ăsta e motivul pentru care se uită la mine de parcă aş fi căzut de pe Lună.

— Mi-a spus Roman că ai luat-o razna şi ai pornit de unul singur spre New York, dar am crezut că face mişto de mine, mărturiseşte ea, fără să-mi pună vreo întrebare.

— Aş fi preferat să facă mişto de tine, iar eu să fiu încă în Durham, mormăi printre dinţi.

îmi strâng pumnii pe lângă corp, încercând din greu să-mi menţin furia sub control. Ultimul

lucru pe care mi-l doresc este să explodez în faţa blondinei şi să cadă drept victimă colaterală, căci mă îndoiesc că ar scăpa nespovedită din toată treaba asta.

— De ce? Ce-ai păţit? Şi unde e Melody?

— Sub Marco, probabil, spun sec.

Aceasta îşi măreşte ochii albaştri, surprinsă fiind de felul în care i-am răspuns. Ei bine, chiar m-am străduit să-mi iasă pe gură cu mai mult patos, dar nu mi-a ieşit. Nu sunt nici pe departe entuziasmat că trebuie să-i dau o astfel de veste. Ba din contră, după ce o rostesc simt cum mă aprind mai tare, transformându-mă într-o bombă cu ceas.

Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Credeam că Melody e diferită de Brittney, dar m-am înşelat. Dornică să se răzbune pe mine dintr-un motiv nefondat, a dat cu bâta în baltă atât de tare încât ne-a stropit pe amândoi. A dat-o în bară. A ieşit cu un alt bărbat fără să mă anunţe în prealabil că relaţia noastră s-a încheiat.

— Cum adică sub Marco? se încruntă Alice, ridicân- du-se în picioare.

— 216Nu ştii poziţia „misionarul”? o iau peste picior. O să-i spun lui Roman să ţi-o arate cândva.

Vârtejul brunet dă năvală în casă, fumegând de nervi. Pot spune că pare să fie la fel de nervoasă cum sunt şi eu şi, dacă Alice nu ar fi chiar aici, probabil ne-am lua la bătaie.

— Ieşi! îi ordon, arătând cu degetul spre uşă.

— Nu plec nicăieri! Nu poţi să apari pe nepusă masă şi să-mi dai papucii într-o amărâtă de parcare!

— Ba uite că pot! i-o trântesc. Acum ieşi naibii din casa asta, dacă nu cumva vrei să te scot personal! Nici karatele pe care le ştii nu o să mă împiedice să-ţi înfig un şut în fundul ăla sexy, care tocmai m-a înşelat!

O văd cu coada ochiului pe Alice cum o şterge rapid din living, urcând scările în grabă. La fel ca Roman, ne oferă intimitatea de care nu avem nevoie, căci sunt sigur că urletele noastre se vor auzi până în dormitorul ei.

Practic, a plecat fix degeaba.

— Nu mă face să-ţi înfig eu un şut în fundul ăla de lăudăros! mă ameninţă, fluturând dintr-un deget. Mureai dacă nu spuneai tuturor ceea ce facem noi în dormitor?

— Despre ce naiba tot vorbeşti, nebuno?! pufnesc, aruncându-mi braţele în aer. Nu m-am lăudat!

— Dar ce ai făcut, Garret? mă întreabă furioasă, strân- gându-şi braţele la piept şi începând să bată ritmic din picior. Ai împărtăşit?

Femeia asta e fără speranţă. E complet şi indubitabil dusă cu pluta şi nu-mi pot da seama cum naiba am reuşit să mă încurc tocmai cu ea.

Limbrici, bănuiesc. Numai ei ar putea fi vinovaţi pentru mâncărimile pe care le-am avut, de m-am încurcat cu o divă enervantă, superficială şi idioată.

— Ieşi afară, Melody! îi cer a treia oară, dar pe un ton mai calm. Serios, ieşi! Du-te la Marco.

— Mă duc pe naiba! Nu plec de aici până nu-mi explici de ce ai simţit nevoia să împărtăşeşti tuturor despre noi, deşi ţi-am cerut să nu spui nimănui! Era secretul meu, Gare!

217

Mă răsucesc cu spatele şi dau să pornesc spre canapea, însă mă înşfacă de mână şi mă trage înapoi cu toată forţa ei, aproape dărâmându-mă de pe picioare.

— Spune-mi! insistă, privindu-mă cu ochii mari. De
ce?

— Nu am spus-o ca să mă laud! mă răstesc la ea, din ce în ce mai enervat. Ce naiba, Mell? Crezi că am nevoie să mă laud de fiecare dată când mi-o trag cu o femeie? Voiam doar să-i închid gura lui Trevor! Cretinul ăla, care m-a băgat în încurcătura asta, te jignea în faţa mea. Voiai să-l aplaud?

Ochii ei se măresc şi mai mult, vizibil surprinsă de motivul adevărat pentru care am ţinut să le spun tuturor despre secretul ei - pe care încă nu-mi dau seama de ce vrea să-l ţină atât de ascuns. Nu e ca şi când ar fi o ruşine că a fost virgină până acum două săptămâni.

Aceasta îmi eliberează braţul, lăsându-şi-le pe ale sale să-i cadă pe lângă corp, inerte. Am plăcerea de a o vedea cu gura larg căscată şi

dezarmată, deşi toată treaba cu Marco încă rămâne fără explicaţii.

— Garret...

încearcă să se agaţe de mijlocul meu, însă mă feresc, în momentul ăsta nu-i pot suporta atingerea. Nu pot să o las să mă cuprindă în braţe, cum nu pot nici să o ascult cum începe să se bâlbâie în căutarea unei scuze de care nu am neapărată nevoie. Ceea ce am văzut în seara asta mi-a fost de ajuns. Putea ieşi cu oricine altcineva, dar faptul că l-a ales tocmai pe Marco mă face să fiu de neclintit în decizia de a încheia înţelegerea noastră.

— Acum că ţi-ai primit răspunsul, te rog să ieşi afară din casă şi să nu te mai întorci.

Melody îşi ridică privirea din pieptul meu şi mă studiază nedumerită, ca şi când n-ar înţelege de ce vreau să plece.

— Nu poţi să-mi dai papucii, pur şi simplu! pufneşte. Nici măcar nu m-ai ascultat!

— Nici nu am nevoie să aud ce vrei să spui, i-o retez. Am văzut cu ochii mei. Tu şi Marco sunteţi îndrăgostiţi, nu? Aproape că te topeai sub atingerea lui. Erai la o secundă distanţă să te arunci pe el.

— Nu! izbucneşte în râs.

Mă încrunt, urmărind-o cum hohoteşte puternic, de parcă aş fi spus o glumă. Acum o înţeleg şi mai puţin. în schimb, mi se întăreşte convingerea că e nebună, dar nu e ca şi când ar fi singurul lucru care se întăreşte sau singura care e nebună. Amicul din pantalonii mei e şi mai nebun, căci reacţionează pe măsură ce privirea mea aleargă tot mai repede pe corpul ei.

— De ce naiba râzi? mârâi enervat. Ţi-ai încălcat propria regulă!

— Ba nu, n-am încălcat-o! hohoteşte şi mai tare. Nu m-am culcat cu un alt bărbat.

— încă, mormăi, citând-o.

în continuare amuzată, trece pe lângă mine şi se aşază pe canapea, punându-şi coatele pe genunchi şi faţa în palme. Rămân pe loc, uitându-mă la ea din ce în ce mai confuz.

Mă apropii încet de ea într-un final, oprindu-mă în dreptul canapelei.

— Mell?

Mă las pe vine în faţa ei, aplecându-mă pentru a-i căuta faţa pe care încă o ţine ascunsă în palme. Femeia asta e de groază. într-un moment atât de serios şi tensionat, ea se prăpădeşte de râs.

— De ce naiba râzi? o întreb.

— Eşti amuzant, răspunde printre hohote. De-aia râd!

— Şi de ce sunt amuzant, mă rog? mârâi. Am faţă de măscărici? E amuzantă faţa mea de „tocmai am fost înşelat”?

îşi ridică într-un final faţa, cu ochii înlăcrimaţi şi obrajii aprinşi. Nu cred că am văzut-o vreodată să râdă mai copios decât atât. Mai că mă umflă râsul şi pe mine, deşi habar nu am care e motivul.

Nu că asta m-ar împiedica. Mă trezesc râzând şi eu, cu toate că încă sunt foc şi pară.

— Ştii că uneori eşti un idiot cât China de mare? mă întreabă serioasă, fixându-mă cu ochii ei frumoşi.

— Ştiu, dar asta nu-mi răspunde la întrebare, mormăi. Ăsta e unul dintre momentele

când sunt un idiot cât China de mare. Trebuie să-mi explici în detaliu de ce naiba râdem.

— Sala la care merg şi la care mergi şi tu, a împlinit doi ani de la deschidere astăzi, iar Marco voia să sărbătorim la *Webster HilL* Am fost şi eu invitată.

Nici asta nu-mi răspunde la întrebare şi devin din ce în ce mai frustrat, deşi nu mă pot opri din râs. Faptul că ea râde mă face şi pe mine să râd, iar acum nu mai ştiu dacă ne certăm în continuare sau nu.

Totuşi, puţin îmi pasă de sală; vreau doar să-mi spună de ce am văzut ceea ce am văzut.

— Sunt supărată pe Marco, Gare! Am mers doar pentru că au fost invitaţi majoritatea clienţilor fideli ai sălii şi pentru că eram nervoasă pe tine. Aveam nevoie de o relaxare ca să nu omor pe cineva. Bineînţeles, faptul că eram nervoasă pe tine m-a făcut să beau puţin cam mult şi mi s-a făcut rău. Marco doar m-a însoţit afară.

Izbucneşte şi mai tare în râs, în timp ce eu doar o privesc cu un rânjet prostesc pe faţă. Să mă ia naiba dacă mai înţeleg ceva, nici măcar de ce râde.

— Cretinul ăla te-a văzut venind, adaugă printre hohote. A invocat scuza cu „ai ceva pe faţă”, ca să mă atingă. Nu mă topeam din cauza lui, ci din cauza băuturii. Nu mai beau Cosmo în viaţa mea!

— Deci, nu ţi-ai tras-o cu Marco? întreb nesigur.

— Nu! exclamă, ştergându-şi lacrimile de râs. Şi probabil nici el nu o să i-o tragă cuiva curând, din cauza şutului pe care i l-am tras.

Probabil încă e în parcare, adunându-şi de pe jos bijuteriile.

Imediat ce simt cum mi se ridică bolovanul de pe piept, mă las să cad pe spate pe podea, acoperindu-mi ochii cu **220**
braţul şi râzând tare. Fir-ar să fie! Melody are dreptate, uneori sunt un idiot mai mare decât China şi, dacă n-ar exista persoane care să-mi lumineze mintea, probabil aş muri prost.

Nici măcar n-am stat să o ascult! Oare când mă voi învăţa minte că aparenţele sunt de obicei nişte jigodii?

— Pentru numele Lui Dumnezeu, ce am muşcat-o!

— Deci, încă îmi dai papucii? mă întreabă amuzată.

îmi ridic capul de pe podea, privind-o printre gene cum
se ridică de pe canapea, mă încalecă şi se apleacă asupra mea, sprijinindu-se în mâini.

— Bună! zâmbeşte.

— Bună!

— Trebuie să-ţi spun ceva, mă informează. Ceva foarte important, care merită toată atenţia de care eşti în stare. Eşti atent?

Cuvintele ei mă fac să mă încrunt şi să întreb înainte de a gândi de două ori:

— Eşti însărcinată?

Acum e rândul ei să se încrunte.

— Nu. De unde ţi-a venit asta?

îmi vine să ridic din umeri. Habar nu am de unde a venit asta, dar mă simţeam nevoit să întreb. Melody nu mi-a dat mai multe detalii despre vizita ei la medicul ginecolog şi n-am nici cea mai vagă idee de cât de protejată e.

— Ce trebuie să-mi spui?

Mă foiesc sub ea, negăsindu-mi starea. încep să mă simt agitat când zâmbetul ei frumos dispare şi îşi aranjează pe faţă o expresie cât se poate de serioasă. Orice are să-mi spună necesită toată atenţia mea, aşa că încerc să nu mă mai gândesc la poziţia ei, numai bună de o partidă la foc rapid sau la cum să-i ridic rochia. îmi păstrez mâinile pe şoldurile ei, dar le ţin complet nemişcare, refuzând cu vehemenţă să le las să plece în călătorie.

— Am încălcat înţelegerea, îmi spune.

Ce naiba? Ăsta e ultimul lucru la care mă aşteptam.

— Cum? o întreb încruntat. Tocmai mi-ai spus că nu te-ai culcat cu un alt bărbat.

— Nu m-am culcat, pufneşte.

— Atunci? Fii mai explicită.

— M-am îndrăgostit, mărturiseşte cu un ton spăşit.

Această veste mă lasă complet fără cuvinte. Deschid şi
închid gura de mai multe ori, încercând să găsesc ceva bun de spus. Un amalgam de sentimente în contradictoriu mă loveşte în plin, buimăcindu-mă.

Vreau să fie îndrăgostită de mine, dar nu vreau. Practic, e cel mai al dracu' paradox cu care a trebuit să mă confrunt şi care mă face să fiu din ce în ce mai confuz şi nehotărât.

Dacă e îndrăgostită de mine, cum va mai face faţă presiunii?

Cum voi face eu faţă presiunii? Va vrea mult mai mult decât o să-i pot oferi şi nu cred că voi fi în stare să-mi dau silinţa.

— Ăă...

— Acum ştii şi, decât să mă arunci în groapa cu foste iubite care au vrut mai mult de la tine, te rog să-mi laşi ocazia de a încheia eu înţelegerea asta. M-ar face să mă simt puţin mai bine.

Să o las să se despartă de mine? Pe naiba!

— Mell, tocmai am fugit de sub nasul lui Hawking, iar acum probabil îmi vrea capul înfipt într-un băţ din cauza faptului că am plecat fără să-l anunţ sau fără să-i aştept pe ceilalţi. Am luat primul zbor spre New York, am făcut o înţelegere cu Diavolul în persoană ca să-mi spună unde naiba umbli, mi-am condus maşina ca un maniac, apoi te-am găsit în braţele unui alt bărbat şi mi-am ieşit din minţi. Ne-am certat şi am râs fără vreun motiv anume! Am trecut prin atâtea, ca să ajung aici şi să-mi spui că vrei mai mult, dar dacă eu nu vreau, să-ţi las ocazia să-mi dai tu papucii prima? Asta e lipsă de respect.

222Melody începe să înghită în sec de mai multe ori, des- călecându-mă încet şi aşezându-se în fund pe podea. Profit de ocazie şi mă ridic, răsturnând-o pe spate ca s-o încalec la rândul meu, cuprinzându-i şoldurile între genunchi. Mă sprijin în mâini, pe care le aşez de o parte şi de alta a capului său, apoi mă aplec deasupra ei până când buzele noastre sunt la distanţă de doar câţiva milimetri.

— Iubito, mai că mi-a venit să plec de pe teren în mijlocul meciului şi să vin mai repede acasă. Am ratat o petrecere pe cinste ca să facem sex la telefon şi am ratat încă una, pentru că eram prea grăbit să ajung la avion. Aşadar, întrebarea mea este: ce te face să crezi că eu nu vreau mai mult? Şi a doua întrebare este: ce te face să crezi că eu nu m-am îndrăgostit de tine?

Un zâmbet mic îi curbează buzele, însă pare să încerce să şi-l reprime, în timp ce mă priveşte fix în ochi, fără urme de ezitare.

— Nişte întrebări foarte bune, Nova!

— Mă străduiesc, Blaze. Ba chiar am reuşit să îmi înfrânez gândurile obscene despre rochia ta, în timp ce le rosteam.

— Asta da victorie! chicoteşte. Acum se presupune că trebuie să mă scoţi la o cafea?

— Doar dacă mă laşi să ţi-o trag în baie, după ce o bei, rânjesc.

— S-a făcut!

Izbucnesc în râs, neputând să mă mai abţin.

— Eşti nebună, femeie! afirm amuzat. Glumeam! Nu vreau să ţi-o trag într-o baie.

— Dar eu vreau. Nu e corect să îţi retragi oferta odată ce ai apucat să o faci! în plus, vreau să mi-o tragi şi aici, în livingul Frăţiei.

Dumnezeule Mare, am creat un monstru! Mă uit la femeia de sub mine şi încă nu-mi vine să cred că a reuşit să ţină pasul până acum. Am avut suficiente partenere de

sex ca să ştiu că primele luni sunt un adevărat calvar, însă iat-o aici, dornică să o facem lată tocmai aici, unde ne poate prinde oricine.

— Mell, în momentul ăsta sunt pe puţin zece membri în casă. Nu o să scăpăm neprinşi.

— Nu-mi pasă! Tu ai spus că nu mai e palpitant, dacă nu rişti. Dacă terminăm repede, poate scăpăm. Poate...

— Sunt confuz şi puţin speriat acum, iubito! o informez. Cine e hipersexualul din relaţia asta?

Aceasta ridică două degete, rânjind pe sub mustăţi ca o pisică malefică, ce vrea să înghită canarul - canarul din poveste fiind eu. Acum nu ştiu dacă să fiu mândru de ea sau să o opresc înainte să se transforme într-o nimfomană veritabilă. La cum se prezintă situaţia, nu mai e mult până să treacă hopul acela.

— Trebuie neapărat să vorbim, îi spun, coborându-mi privirea pe corpul ei. Trebuie să ştiu ce îţi place şi ce nu, pentru că nu vreau să fac ceva care să te rănească sau să te facă să te simţi folosită. Trebuie să comunicăm.

— Garret, tu stai prost la capitolul ăsta.

— Ştiu, dar o să mă străduiesc.

Şi chiar am de gând să-mi dau toată silinţa ca asta să funcţioneze. Trebuie neapărat să funcţioneze, căci cu Melody mă simt sub control mai mult decât m-am simţit vreodată. Ştiu că, alături de cineva care a ţinut morţiş să se documenteze despre problema mea pentru a

putea ţine pasul, o să ies în sfârşit la suprafaţă.
Nu o să mai înot orbeşte într-o apă tulbure,
căutând malul.

Cu Melody nu trebuie să mă mai ţin în lanţuri.Capitolul 23

Garret

Mai arunc o privire scurtă spre bruneta goală şi adormită de pe pat, înainte de a ieşi din dormitor pentru a-mi bea cafeaua de dimineaţă. în bucătărie, Alice se luptă din greu cu tigaia, arătând ca o gospodină veritabilă în şorţ şi cu spatula în mână.

— Vrei pâine prăjită sau omletă cu bacon? mă întreabă direct, fără ca măcar să se uite la mine. îţi pot face şi friptură, dacă vrei. O să fie un fel de cină preventivă.

îmi arcuiesc curios sprâncenele, uitându-mă la ea mirat în timp ce mă îndrept cu paşi mici spre cafetieră. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu soţia prietenului meu, că parcă e băgată în priză. Nu cred că am văzut-o vreodată atât de concentrată şi binedispusă. De obicei, dimineaţa e mai arţăgoasă decât de obicei şi scuipă cu foc peste tot.

— Ştii că nu eşti obligată să-mi găteşti mereu, nu? o întreb suspicios, mijindu-mi ochii spre ea. Eşti măritată cu Roman, nu cu mine.

— Ştiu! rânjeşte. Dar cum eşti prietenul soţului meu şi eşti la fel de bâtă la gătit, nu te pot lăsa să mori de foame. Poate că sunt eu o viperă cu corn, cum i-ai spus lui Roman, dar îmi place să am grijă de voi.

Oh, fir-ar! Prietenul meu e oficial un trădător. Trebuia să mă aştept să mă dea în vileag pentru că vorbeşte orice cu Alice, chiar şi despre mine.

însă acum ar trebui să-mi fac griji că ăsta nu e singurul lucru pe care i l-a spus. Probabil Alice tocmai a aflat despre problema mea de natură intimă, pe care i-am spus-o lui Roman doar ca să

mă lase în pace, nu ca să-i cer ajutorul. Nu m-a ajutat pe mine grupul specializat, cum ar putea să mă ajute o blondă acră?

— Cum spui tu, mormăi mai mult pentru mine.

îmi torn cafea într-o cană, apoi mă aşez la masă, căzând pe gânduri. E ciudat faptul că nu mai am acel sentiment straniu pe care l-am avut la început, înainte ca eu şi Melody să facem înţelegerea. Nu mă mai simt constrâns, ci neobişnuit de calm şi împăcat cu mine însumi şi cu ideea că acum formăm un cuplu adevărat. Ba chiar îmi place ideea asta.

Ştiu că, odată ce ne-am recunoscut sentimentele faţă de noi înşine şi faţă de celălalt, o să ne străduim mai mult ca niciodată ca asta să funcţioneze, deşi acum mă întreb cum vom face asta. Nu pot spune că am avut o relaţie adevărată - excluzând faptul că relaţia cu Brittney am considerat-o ca fiind serioasă până la un moment dat - ca să ştiu ce anume trebuie să fac şi cum să fac. Singurele relaţii la care mă pricep sunt cele din dormitor; în afara lui, sunt ca un neştiutor.

— Te-ai împăcat cu Melody? mă întreabă Alice din- tr-odată cu un ton care îi dă de gol curiozitatea. V-am auzit urlând, apoi aţi tăcut brusc. Nu ştiam dacă să vin să verific dacă v-aţi omorât sau să rămân în dormitor.

Izbucnesc în râs când îmi amintesc de seara trecută. După ce am urlat unul la celălalt, apoi ne-am împărtăşit sentimentele, am făcut sex silenţios pe podeaua livingului, terminând cu o clipă înainte ca Wes să coboare pentru un pahar cu lapte. Parcă şi acum îi văd chipul brunetei, cum se prefăcea că nu s-a petrecut nimic, deşi era ciufulită, roşie în obraji şi transpirată. Nu că

eu aş fi fost mai breaz. Am stat în faţa fratelui lui Roman cu şliţul desfăcut, fără ca măcar să am habar. Abia după ce s-a retras şi Melody mi-a atras atenţia asupra pantalonilor mei desfăcuţi, mi-am dat seama de ce Wes se prăpădea de râs.

— Suntem bine, chicotesc, sorbind apoi din cafeaua mea. Trăim amândoi.

— Mă bucur să aud asta.

Se apropie de masă cu trei farfurii, punând una în faţa mea şi alta în faţa scaunul de lângă mine. Se pare că Alice i-a pregătit şi lui Melody micul dejun, deşi nu ţin minte să o fi informat că aceasta a rămas peste noapte. Nu că ar avea nevoie, nu e prea greu de ghicit.

Imediat ce aşază şi farfuria ei, se întoarce după tava cu vafe şi clătite, întorcându-se cu ea în mâini şi cu siropul de arţar la subraţ. Privesc sceptic la mormanele de clătite şi vafe, întrebându-mă dacă are să ne viziteze armata, căci la cât de multe a făcut, ar putea hrăni cu ele jumătate din Africa.

— Nu te uita aşa! mă apostrofează. Când sunt agitată, gătesc mult.

— Şi de ce eşti agitată, mă rog?

— Roman m-a rugat să o fac pe psihologul cu tine, aşadar se presupune că tu eşti primul meu pacient.

Se trânteşte în scaun şi împinge tava spre mine, în timp ce eu o privesc din ce în ce mai iritat.

Cum adică să o facă pe psihologul cu mine? Dacă aş fi avut nevoie de un psiholog, sunt sigur că nu aş fi apelat la cineva care mi-e prieten sau care mă cunoaşte personal de ceva timp.

— De ce aş avea nevoie de psiholog? întreb. Nu sunt nebun.

— Psihologii nu sunt pentru nebuni, Garret. Nici psihiatrii nu poţi spune că sunt. Vreau doar să vorbim.

— Despre ce?

— Despre hipersexualitatea ta, de preferabil.

Ştiam eu! Ştiam că Roman i-a spus şi despre asta şi când o să se întoarcă, o să-l strâng de gât. Nemernicul ăla se pricepe la fel de prost ca mine la păstrat secrete.

— Nu am de gând să vorbesc cu tine despre asta, Alice! exclam enervat. E o problemă prea intimă ca s-o vorbesc cu soţia prietenului meu cel mai bun.

— Dacă asta te ajută, acum pot fi doar psiholog. Aşadar, eşti hipersexual. Cine ţi-a pus diagnosticul ăsta?

— Un psiholog adevărat, i-o trântesc ironic.

Aceasta îşi ridică ochii albaştri spre mine, nepărând că
ar fi câtuşi de puţin deranjată de atacul meu subtil. Probabil ştie şi ea că nu o pot considera un psiholog adevărat, atâta timp cât nu are experienţă în domeniu.

— Ai fost la mai mulţi psihologi să-ţi confirme problema? mă întreabă cu mină serioasă.

încuviinţez oftând, agăţând vafa din vârf şi trântind-o în farfuria mea. Drăciile astea miros prea bine ca să pot fi supărat pe Alice îndeajuns de mult, încât să nu pot mânca ceva gătit de ea.

— Ok, mormăie mai mult pentru ea însăşi. Controlezi cumva situaţia?

— Dacă nu aş controla-o, probabil te-aş întinde şi pe tine pe masă, păsându-mi prea puţin de faptul că eşti iubita prietenului meu! Ce întrebări de rahat sunt astea?

— Nu te impacienta, Garret! mă apostrofează. îţi pun întrebările astea, ca să îmi pot da seama cât de avansată e problema ta.

— Nu mă poţi întreba direct? mârâi iritat. Dacă tot vrei să o faci pe psihologul, îţi pot uşura treaba. Am aflat că sunt hipersexual din momentul în care mi-am început viaţa sexuală, adică la paisprezece ani. Voiam să i-o trag până şi vecinei, deşi avea treizeci de ani! Tot ce îmi trecea prin gând era să o atrag spre hambar şi să i-o pun! Vrei şi detalii?

Alice clatină din cap, înroşindu-se puţin în obraji. Ea a vrut-o!

— Practic, mă culcam cu cine apucam! Aici mă refer doar la femei, ca să se înţeleagă! mă reped să spun. Am început să fiu obsedat de pornografie, de masturbare, de scenarii din ce în ce mai perverse! Mai vrei?

De data asta Alice nu mai cutează să facă vreo mişcare. Totuşi, o văd cum împinge farfuria din faţa ei şi îmi dau seama că tocmai i-am tăiat pofta de mâncare.

Aşa îi trebuie! Dacă nu s-ar fi băgat în problemele mele, ar fi devorat toată tava pe care a umplut-o ochi cu delicatesele ei.

— Am ţinut-o aşa un an, continui. La cincisprezece am vizitat mai mulţi psihologi şi toţi mi-au pus acelaşi diagnostic. Imediat m-am înscris într-un grup specializat, dar a funcţionat doar câteva luni, până m-am hotărât să iau problema în propriile mâini şi să încerc să mă controlez. Prima mea parteneră de sex a fost şi prima mea iubită, dar nu a mers mai mult de o jumătate de an. Brittney e şi ea hipersexuală, doar că, spre deosebire de mine, nu se poate controla deloc. De atunci mi-am propus să-mi fac

numai partenere de sex de lungă durată, să renunţ la pornografie şi masturbare. Deci, da, mă controlez.

— Să înţeleg că Melody e tot o parteneră de sex sau nu ştie despre hipersexualitatea ta?

— A ştiut de la început şi a fost de acord să-mi fie parteneră de sex până aseară.

— Ce s-a întâmplat aseară? întreabă curioasă.

îşi trage din nou farfuria sub nas, zgâindu-se lung la clătitele de pe ea, ca şi când încearcă să înţeleagă dacă mai are poftă sau nu.

— Ne-am îndrăgostit, îi răspund prompt.

Aceasta îşi ridică privirea înapoi la mine, părând de data asta nedumerită.

— Cum vine asta? Orice doctor ar spune că hipersexua- lii sunt incapabil să se lege emoţional de o persoană.

Ridic din umeri. Am o vagă teorie despre cum am reuşit eu să mă ataşez de Brittney şi Melody şi de ce nu am reuşit să mă ataşez şi de celelalte.

— Bănuiesc că un hipersexual nu se poate ataşa din cauza stilului de viaţă, mormăi. Dacă schimbă des partenerii, e imposibil să se ataşeze, însă eu nu le schimb atât de des pe cât se presupune că ar trebui să o fac. Mereu am căutat partenere care să reziste cel puţin câteva luni. Odată ce găseam, e aproape imposibil să nu creezi o legătură cu persoana respectivă, atâta timp cât îţi petreci timpul cu ea.

— Totuşi, nu te-ai ataşat de toate, constată ea, mestecând minuţios bucata de clătită pe care şi-o vâră în gură. Care e cea mai lungă înţelegere pe care ai avut-o?

— Cu Brianna, mărturisesc, deşi simt cum mi se blochează bucata de vafă în gât. A durat un an.

De ea te-ai ataşat?O altă întrebare proastă. Dacă m-aş fi ataşat de Brianna, probabil nu i-aş mai fi făcut vânt atât de repede. în momentul în care mi-a spus că vrea mai mult, am fugit. Am rupt-o la fugă, pur şi simplu, pentru că eu nu voiam şi, odată ce nu am reuşit să mă leg de ea un an, eram sigur că nu voi reuşi nici mai departe.

Totuşi, mă bucur că nu am putut să mă leg emoţional de ea, altfel nu aş mai fi avut ocazia să-i dau târcoale lui Melody. Pot spune că bruneta asta e exact pe sufletul meu.

— Nu, răspund sec.

— Ok, fa-mă să înţeleg un lucru! îmi cere. Spui că înţelegerea asta dintre tine şi parteneră trebuie să dureze cel puţin câteva luni, ca să puteţi forma o legătură. Ce s-a întâmplat cu Melody, atunci? Cum ai reuşit să te legi emoţional de ea, odată ce nu aveţi nici măcar o lună împreună?

Asta probabil e cea mai bună întrebare pe care o putea pune şi sper să aibă o teorie pentru ea, căci eu habar nu am cum am reuşit. Tot ce ştiu este că sunt îndrăgostit de ea. Atât. Nu-mi dau seama cum am reuşit o astfel de performanţă, când nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Nu ştiu, bombăn spăşit. S-a întâmplat, pur şi simplu. Unele lucruri nu au nevoie o explicaţie logică, dacă ajungi să te bucuri de ele. Nu contează. Aşa te pot întreba şi eu de ce l-ai ales pe Roman în defavoarea lui Collin, deşi cel din urmă parcă era mai potrivit pentru tine. Unele lucruri chiar nu au nevoie de o explicaţie.

— Corect, zâmbeşte.

Mă uit la ea fascinat, cum începe să roşească şi mai tare. Măcar de data asta îmi dă dreptate. L-a ales pe Roman fără nicio explicaţie, în aceleaşi condiţii în care am ales-o eu pe Melody în defavoarea Briannei sau a altei fete. Nu am absolut nicio explicaţie de ce m-am simţit atras de genul de femeie pe care îl detest şi de ce am ajuns să mă îndrăgostesc de ea într-un timp atât de scurt. Şi nici nu cred că am nevoie de una. Tot ce mă interesează în momentul ăsta este să o 230 ţin cât mai aproape, să încerc să fac ca totul să funcţioneze în parametrii normali pentru că, măcar de data asta, vreau ceva serios.

— Hipersexualitatea mea nu mă mai sperie, Alice, îi spun la un moment dat, privind fix în farfuria mea.

— Atunci, ce te sperie, Garret?

— Posibilitatea de-a o da în bară. Nu ştiu cum să mă comport cu Mell. Acum când se presupune că treaba stă altfel, nu vreau să o ţin încuiată în dormitor fără ca măcar să-mi dau seama că fac asta.

— Asta e simplu, îmi răspunde. Nu o face deloc.

O privesc nedumerit, neînţelegând ce vrea să spună cu asta.

— Uite, dacă nu vrei să o ţii inconştient prea mult în dormitor, atunci ar fi bine să luaţi o pauză de la sex pentru a vă putea concentra pe partea sentimentală, nu pe cea fizică. Scoate-o în oraş. Des. Faceţi lucruri împreună, lucruri care nu ţin de hipersexualitatea ta sau de dorinţa ei.

O întrerup când îmi dreg zgomotos glasul.

— Ai uitat de un lucru, Alice. Sunt hipersexual. Chiar dacă reuşesc să mă controlez,

am o limită. Nu pot să scot sexul din ecuaţie, oricât m-aş strădui. Probabil aş crăpa.

— Există alte metode prin care poţi găsi eliberarea de care ai nevoie, îmi aminteşte ea, zâmbindu-mi prieteneşte.

îmi ia o clipă să-mi dau seama la ce se referă, însă când o fac, nu-mi pot abţine rânjetul de motan malefic. Cu toate că discuţia asta dintre mine şi Alice a fost şi încă e ciudată, trebuie să recunosc că îmi este de ajutor mai mult decât mă aşteptam.

Pot face asta. Pot găsi eliberarea fără să ajungem la sex. Mă rog, fără să ajungem la sexul propriu-zis. Sunt mai multe tipuri de sex.

— Aşadar, inspir adânc, îndreptându-mi totodată spatele, fiind mult mai încrezător. Tot ce trebuie să fac este să o scot în oraş şi să petrecem timp împreună.

— De fapt, doar să o scoţi în oraş, pentru că petreceţi deja mult timp împreună. Trebuie doar să-l folosiţi în alte feluri.

Mă întreb dacă Melody o să fie de acord cu asta. Mi-am dat seama că tocmai am transformat-o într-o variantă de-a mea, la fel de plină de dorinţă şi mereu dornică de o tăvăleală. Singurele diferenţe dintre noi sunt faptul că ea nu e diagnosticată şi că ea vrea să se tăvălească doar cu mine, pe când eu m-aş tăvăli cu toată specia feminină.

Sau nu.

Acum că o am pe Melody, nu mai simt nevoia să o mai fac şi cu altcineva. Bruneta reuşeşte să-mi ofere doza de care am nevoie, iar mintea mea bolnavă a început de ceva timp să creeze scenarii doar cu ea.

Discuţia noastră se încheie când Melody intră în bucătărie cu un zâmbet uriaş, purtând-o pe Taja pe umărul drept. Arată proaspăt şi de-a dreptul superb în tricoul meu, sub care ascunde o pereche de pantaloni sport care nu se zăresc de lungimea hainei mele. Totuşi, ştiu că sunt acolo. I-a uitat acum câteva zile în dormitorul meu şi a început să îi poarte pe post de pijama.

— Mell! aproape urlă blondina, sărind din scaun şi dân- du-se în spate câţiva paşi. Ai un păianjen pe tine!

— Ştiu! exclamă bruneta cu ochii mari, arătând ca un copil mic în dimineaţa Crăciunului. Nu e adorabilă?

Izbucnesc în râs când nebuna îi sărută cast unul dintre picioare, băgând-o pe Alice şi mai tare în sperieţi.

— Eşti ţicnită?! zbiară. Dacă te muşcă?

— Nu mă muşcă, pufăie Melody. S-a obişnuit deja cu mine şi e o drăguţă. E mai cuminte decât pare.

Apoi aceasta îşi mută privirea pe mine şi îmi trage un zâmbet de un megawatt, care mai că mă dă pe spate cu tot cu scaun. Habar nu am cum o să-i fac faţă şi cum o să stau departe de ea în presupusa pauză de la sex, căci deja îmi vine să o iau pe sus şi să o încui în dormitor, ca să rupem al doilea pat împreună.

Dar mă abţin. îmi întorc atenţia la farfuria mea şi mă concentrez pe vafă, ca să mă controlez. Doar că eşuez lamentabil şi vafa devine neinteresantă când Mell o pune pe Taja pe masă şi îmi înconjoară gâtul cu braţele, sărutân- du-mă prelung pe obraz.

— Taja vrea să-mi mănânce clătitele! zbiară Alice iar, la o distanţă considerabilă de masă. N-o lăsa să-mi mănânce clătitele!

— Calmează-te, blondo! pufnesc. Nu-ţi mănâncă nicio clătită. îi plac doar gândacii.

Amuzată, Melody se aşază pe scaunul de lângă mine şi înşfacă o clătită, trântind-o în farfuria ei înainte de a o îneca în sirop de arţar.

— Mor de foame! bombăne cu gura plină. Te superi?

Se uită la mine cu o expresie inocentă, în timp ce-mi şuteşte vafa din farfurie, făcând transferul în farfuria sa, deşi tava e plină ochi. O urmăresc distrat cum înfulecă fără să răsufle.

în schimb, Alice se apropie prudentă de masă şi înşfacă o clătită din morman înainte de a se retrage lângă aragaz, ca s-o mănânce. Nu-şi mai poate dezlipi privirea de pe Taja, care se caţără leneşă pe marginea farfuriei mele. Dacă află Roman despre asta, nu mă îndoiesc că o să cheme imediat Controlul Animalelor.

— Am cursuri peste o jumătate de oră, îmi spune Melody pentru a porni o conversaţie în momentul ăsta straniu. Trebuie să trag o fugă până la Beta Theta Pi, ca să mă îmbrac.

îmi amintesc brusc că trebuie să fac rost de numărul lui Ronnie. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Cindy să apară pe nepusă masă aici.

— Vin cu tine, o informez pe bruneta care se opreşte brusc din mestecat.

Felul în care mă priveşte îmi spune că e surprinsă de faptul că vreau să o însoţesc. Ei bine, asta ar fi prima oară când fac asta.

— Eşti sigur? se încruntă.

— De ce n-aş fi? mă încrunt şi eu. Te duc la Beta Theta Pi, apoi te conduc la cursuri.

— Bună idee! mă aprobă Alice. E bine să o conduci.

Melody se încruntă din ce în ce mai tare, neînţelegând
probabil motivul pentru care Alice a ţinut morţiş să aprobe o astfel de idee, însă eu ştiu care e treaba de fapt. Blondina pe care se presupune că n-o suport tocmai mă încurajează.

Interesant.

— Avem vreun criminal în campus, ca să am nevoie de bodyguard? întreabă bruneta confuză.

— Cine ştie? ridică Alice din umeri. Nu poţi fi sigur niciodată. Dacă există, Garret e complet capabil să te protejeze.

— Exagerezi, o atenţionez pe blondă. Nu există niciun criminal. Vreau doar să te conduc, adaug spre Mell. E ceva greşit în asta? Aşa face un iubit, nu?

— Da, mormăie încet. Iubit. Aşa face un iubit. Corect! Poţi să mă conduci. De fapt, eşti dator vândut să mă conduci. Aşa face un iubit.

Chicotesc când ultima afirmaţie sună ca o atenţionare, spusă pe un ton care vrea să denote că ştie mai multe despre relaţii decât ştiu eu.

—Atunci, trebuie neapărat să te conduc, îi spun râzând.

— Da.

Se îmbujorează uşor şi îşi apleacă privirea în farfurie, zâmbind discret şi probabil crezând că nu o urmăresc cu maximă atenţie.

Probabil că, dacă Alice nu ar fi insistat să discute cu mine, nu mi-ar fi trecut prin cap să o conduc pe Melody la cursuri, iar faptul că blondina m-a aprobat denotă că sunt exact pe drumul cel bun.Capitolul 24

Melody

Să dau ochii cu Marco după ce l-am lovit, nu e o treabă uşoară. Deloc. în momentul în care îşi fixează ochii pe mine, mă aştept să-mi sară la gât sau să-mi spună că nu vrea să mă mai antreneze, că îmi retrage discountul şi că mă zboară din sala lui. Şi, dacă ar fi după mine, probabil că aş pleca de bunăvoie, doar că nu îmi permit o altă sală.

Aşadar, iată-mă în faţa lui, pregătită sufleteşte şi fizic să mă facă praf. Se uită curios la mine cum îmi vâr mâinile în mănuşile de kickbox fără degete.

— Astăzi nu loveşti sacul, mi-o retează din start.

Oh, fir-ar!

— Uite, dacă eşti supărat pe mine, ţin să te informez că meritai pe deplin şutul ăla! Dacă nu te băgai unde nu-ţi fierbea oala…

— Nu sunt supărat pe tine, mă întrerupe, dându-şi ironic ochii peste cap. Doar ţi-am spus că nu loveşti sacul astăzi. Te vreau pe banda de alergat. Am impresia că ai mai luat două kilograme.

Cu un icnet, îmi aplec privirea şi mă privesc pe mine însămi. Coapsele mi se par la fel, nu cred că am pus ceva în plus, iar talia… ei bine, talia e puţin mare, dar cred că aşa a fost mereu.

— Ce idioată eşti! izbucneşte în râs. Mişcă pe bandă, Melody!

— Deci, nu mă dai afară? întreb suspicioasă, privindu-l cum arată cu degetul spre banda de alergat.

— De ce să te dau afară? se încruntă.

— Că ţi-am tras un şut acolo unde nu te bate soarele niciodată? o rostesc ca pe o întrebare.

E imposibil ca Marco să fi trecut atât de repede peste asta. Practic, l-am lăsat urlând în parcarea clubului. Trebuie neapărat să-mi vrea capul, altfel n-are sens.

— Chiar dacă lovitura ta a fost nepermisă, mi-am meri- tat-o. Nu a fost corect din partea mea să mă bag în relaţia ta cu tipul ăla, chiar dacă mi se pare complet nepotrivit pentru tine.

— Şi de ce ţi se pare nepotrivit, mă rog? întreb ţâfnoasă, punându-mi mâinile în şolduri.

— Mell, tipul ăla se uită la tine de parcă vrea să te mănânce, oftează Marco, înclinându-şi capul într-o parte. Nu-mi place deloc.

Marco are dreptate, aşa că nu văd cum aş putea să-l contrazic. Garret are un anumit gen de privire, care probabil pare suspectă privită de dinafară.

— Nu trebuie să-ţi placă ţie, mormăi. Tipul ăla e iubitul meu şi trebuie să-l respecţi, altfel îţi mai trag un şut!

— Da da, flutură el din mână. Haide, lasă vorbăria! Treci pe banda aia, de preferabil înainte să-mi crească barba până la pământ! Mai repede, n-auzi?!

Mă îmbrânceşte în faţă, făcându-mă să mă simt ca un câine hăituit şi probabil i-aş arăta degetul mijlociu, dacă aş şti că asta ar avea un efect asupra lui. I l-am arătat atât de des de când ne cunoaştem încât s-a uzat şi mă aştept oricând să-mi cadă pe neaşteptate.

Urc pe bandă şi o setez la o viteză mică, pentru a-mi face încălzirea. Deşi m-am pregătit pentru altceva astăzi, îi fac pe plac lui Marco şi, după ce alerg vreo cinci minute la viteză mică, setez banda pentru o viteză mai mare, vârân- du-mi totodată căştile în urechi pentru a mă distrage de la vociferaţiile din sală.

Acum mă întreb când voi accepta că nu voi slăbi niciodată mai mult decât am făcut-o deja, căci e mai mult decât cert că, indiferent cât sport fac, nu voi fi la fel de subţire ca Cindy sau ca majoritatea fetelor de la Columbia. în plus, nu sunt sigură că mai vreau să slăbesc. Faptul că Garret pare să mă placă aşa cum sunt, îmi dă încredere în mine şi mă face să mă privesc altfel în oglindă. Nu-mi mai este ruşine de mine însămi când sunt în faţa lui.

Totuşi, de fiecare dată când o văd pe scorpia roşcată care pare să trăiască în sala asta, îmi vine să-mi blestem zilele. E imposibil să nu o observi când aceasta arată ca o clepsidră, cu un fund rotund, talie subţire şi un bust generos. Nici eu nu-mi pot dezlipi privirea de pe ea, darămite bărbaţii aflaţi în perimetrul ei, cărora mai că li se scurg ochii. E aproape perfectă şi face ca totul să pară atât de simplu, de parcă toate femeile pot fi capabile să arate ca ea.

Pe naiba! încă de când m-am înscris la sala asta şi am pus ochii pe ea, am luat-o drept exemplu. îmi spuneam în fiecare zi „Mell, cu multă muncă, o să arăţi ca asta!”, doar că nu s-a întâmplat. De doi ani încerc să-mi conving talia să nu o ia razna şi să se subţieze, însă nu e ca şi când ar face ce-i spun eu.

— Melody! tună Marco, vocea lui acoperind muzica din urechile mele. Până şi un melc aleargă mai repede ca tine!

— Melcul nu aleargă, rânjesc. I-ar fâlfâi tentaculele!

Marco îşi arcuieşte sceptic o sprânceană, strângându-şi
braţele la piept.

— Ha ha, foarte amuzant! Mai bine ai lăsa glumele şi ai seta banda aia pe o viteză mai mare, altfel presimt că ne va prinde celălalt Crăciun aici.

îmi dau discret ochii peste cap, continuând să alerg la viteza pe care am setat-o, doar în ciuda lui.

— în loc să urli la mine, nu mai bine lăsăm sala astăzi şi mergem să înfulecăm câte un burger mare şi slinos? îl întreb cu speranţă în voce, după ce îmi dau căştile jos. N-am mai mâncat unul de o veşnicie!

— Şi ce? Vrei să mai iei cinci kilograme şi nu ştii cum să faci?

— Nu fi dobitoc, Marco! mârâi enervată. M-am săturat să mă abţin de la orice. Dacă mai mănânc multă salată, o să mă transform într-un extraterestru verde!

Opresc banda şi cobor, ştergându-mi fruntea cu marginea prosopului de după gât.

— Dacă nu-mi dai un burger, o să devin o criminală! îl atenţionez. Vorbesc foarte serios! M-am săturat de porcăria asta! Nu o să arăt niciodată ca o clepsidră, ca Miss America în variantă roşcată, dar nici grasă nu sunt! Aşa că nu mai alerg nici măcar o secundă, ci mă duc să-mi cumpăr cel mai mare burger pe care îl găsesc, la naiba!

Garret se înfiinţează în spatele lui Marco, alături de Roman, şi amândoi par să râdă de mine. Nu mă îndoiesc că m-a auzit toată sala cât de mult îmi doresc să mănânc un burger. Căderea mea nervoasă îi face pe toţi să mă privească urât.

— Ok, ok! chicoteşte Marco, ridicându-şi palmele în semn de predare. îţi cumpăr un burger. Nu vreau să mă trezesc că îmi crăpi capul sau ceva de genul!

Să-i crăp capul? Hm. O idee tentantă.

— Adică, mi-am dat seama că de la un timp eşti cam agresivă. Probabil eşti ne…

— Dacă rosteşti porcăria asta, jur că îţi smulg limba şi ţi-o îndes într-un loc foarte întunecat! îl avertizez, mi- jindu-mi periculos ochii. Pentru cultura ta generală, sunt foarte fu…

Garret îşi drege glasul, oprindu-mă la timp, înainte să apuc să urlu în gura mare cât de des am parte de sex. Nu că mi-ar fi ruşine, ci doar nu vreau să mă trezesc că sunt invidiată de nişte cucoane care acum mă privesc cu ochii cât cepele, de parcă am spus că mă hrănesc total diferit faţă de ele.

— Iubito, nu cred că e necesar să împărtăşeşti tuturor cât de activă eşti, mormăie Garret, venind în dreptul meu şi apucându-mă de umeri. Ăsta e secretul nostru!

îmi face cu ochiul strengăreşte, apoi îşi întoarce capul spre Marco, scanându-l rapid.

— Gata? pufneşte cel din urmă. Mi-ai pus diagnosticul?

— Nu cred că vrei să-l afli, răspunde Garret înţepat, începe cu „prostie” şi se termină cu „cronică” şi e foarte netratabilă. Din păcate, o să mori pe întuneric.

— Nu-mi fac griji, rânjeşte Marco sec. Tu o să fi acolo, să mă ţii de mână!

După ce antrenorul meu cu mâncărimi îi întoarce „complimentul”, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, lăsându-mă să mă simt goală puşcă sub ochii lupului cel rău, care acum mă strânge de gât telepatic.

— Ce crezi că faci, iubito? Parcă te-am lăsat la cursuri!

— Ăă... da. Legat de asta, trebuie să te anunţ că nu am stat decât la primul curs, apoi am fugit la sală.

Nu că nu ar şti asta deja. Prezenţa mea aici e foarte sugestivă, mai ales că trebuia să fiu la cursuri, nu să urlu ca bezmetica în sala de forţă, că vreau un burger.

încă îl mai vreau, oricum.

— Dacă nu-mi spuneai acum, începeam să cred că iubita mea are o clonă la fel de sexy şi la fel de obraznică! Să nu mai spun că e şi fugară!

— Ei, haide! rânjesc, gudurându-mă pe lângă el. N-am fugit. Doar am mers pe drumul pe care ştiu că nu mergi niciodată.

— Deci, m-ai ocolit.

— Mai lasă fata în pace, durere în fund ce eşti! intervine Roman, dându-şi ochii peste cap. De când formaţi oficial un cuplu, eşti mai rău ca o soacră cicălitoare.

însă Garret nu-l bagă în seamă. Ba din contră, se comportă de parcă Roman nici n-a deschis gura. în schimb, mă fixează cu o privire răutăcioasă, care parcă mă atenţionează că mă aflu în bucluc.

Garret Nova e al dracului de posesiv. De trei zile aflu asta pe propria-mi piele.

— Ştiam că o să faci urât, mărturisesc cu un aer spăşit. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, dar nu-mi poţi interzice să merg la sală.

— Nu-ţi interzic, pufăie iritat. Vreau doar să ştiu pe unde umbli, atâta tot. Adică, vreau să ştiu mereu unde eşti. Mereu. Asta ca să nu apuc să te caut ca un nebun prin tot oraşul.De ce să mă cauţi? mârâi, punându-mi mâinile în şolduri. N-am cinci ani! Oriunde aş merge, ştiu să mă întorc înapoi!

— Nu contează, mi-o retează serios. Tot vreau să ştiu.

— Şi dacă eu nu vreau să-ţi spun?

— Atunci, avem o mare problemă, Melody!

Oh, fir-ar! Acum chiar mă întreb de ce unii bărbaţi nu vin la purtător cu un manual de instrucţiuni şi unul în care să li se mărturisească defectele. Mi-ar fi prins bine unul din fiecare, înainte să încep o relaţie cu domnul încăpăţânat şi posesiv, aici de faţă. Doar aşa aş fi ştiut din timp ce mă aşteaptă.

Garret continuă să mă fixeze cu o intensitate care îmi face sângele să fiarbă. Mă străduiesc să mă uit şi eu urât la el, însă nu-mi mai pot lua gândul de la burgerul la care visez cu ochii deschişi. Nu ţin minte să fi fost vreodată atât de disperată să mănânc unul.

— Auzi? cedez eu, lăsându-mi umerii să cadă de înfrângere. Nu putem avea o problemă după ce îmi cumperi un burger? Nu mă pot certa cu tine când văd numai hambur- geri dansatori în faţa ochilor.

Acesta se încruntă nedumerit, apoi izbucneşte în râs, în timp ce eu şi Roman ne uităm la el serioşi, aşteptând să termine.

— Mell, eşti sigură că nu eşti însărcinată? mă întreabă dintr-odată. Nici pe Alice nu am auzit-o să plângă atât de tare după ceva.

— Vorbeşti în necunoştinţă de cauză, îl informează Roman sec. în vacanţa de iarnă s-a trezit noaptea plângând, că vrea îngheţată cu

fistic şi rucola. Am umblat prin tot Maryland-ul după rucola şi m-am întors acasă cu o salată veştejită şi cu brumă pe mustaţă. Şi ghici ce?! Alice dormea de se cutremura salteaua, durând-o undeva dacă am găsit rucola sau nu! Abia a doua zi dimineaţa mi-a spus că ei nu-i place fisticul.

Garret izbucneşte şi mai tare în râs şi, probabil, aş râde cot la cot cu el dacă nu aş fi atât de serioasă în privinţa 240
poftei mele. Nu sunt însărcinată, aşa cum crede el, dar am cam aceleaşi pofte ca şi o gravidă.

— Dar mie îmi place burgerul, afirm serioasă. Vreau unul cât capul meu de mare!

— Ok, dacă te opreşti din vorbit, îţi cumpăr unul cât fundul tău, nu cât capul! O săptămână întreagă o să tot mănânci din el, numai haide să mergem odată!

Flutură din mână, în semn să îmi mişc dosul spre ieşire. Nu ştiu de ce am impresia că acum e în culmea fericirii, din cauza faptului că aleg mâncare în loc de sală, dar e cert că nu-şi mai poate reprima rânjetul răutăcios. Din cauza lui presimt că o să mă fac cât Casa Albă.

Pornesc spre ieşire, mergând ţanţoşă fără să mă mai opresc în dreptul vestiarului, ca să mă schimb. Ies în gerul de ianuarie uşor transpirată şi urmată de un Garret care mai că face spume.

— Eşti nebună?! mârâie. Unde-ţi sunt hainele?

— Dar astea de pe mine ce sunt? îl întreb ironic, profitând de faptul că stau cu spatele la el ca să-mi dau ochii peste cap.

Mă prinde de cot şi mă conduce spre Camaro-ul lui, pe care a început să-l folosească tot mai des. Din fericire pentru mine, Roman a ales să rămână înăuntru şi nu poate să vadă cum sunt

dusă ca o puşlama, pe drumul ruşinii, de către iubitul meu super-grijuliu.

— Astea nu-s haine, sunt cârpe! îmi răspunde într-un final, vorbind printre dinţi. Nu cred că am văzut o bustieră mai subţire şi mai scurtă şi o pereche de pantaloni atât de...

Restul e doar o bâlbâială fără sens, căci nu pare să găsească un adjectiv şi pentru pantalonii mei sport care, sinceră să fiu, mai mult îmi ţin de frig decât de cald.

Totuşi, asta nu înseamnă că nu mă deranjează faptul că se ia de cârpele mele.

— Auzi, amice? pufai, oprindu-mă din mers şi strân- gându-mi braţele la piept, în timp ce-l privesc urât. Ia nu mai comenta tu atât de mult şi du-mă odată unde vrei să mă duci, până nu-ţi trag două peste ochi! Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat cu tine, dar de când ne-am hotărât să fim un cuplu te-ai transformat subit într-un măgar şi nu mai pot nici să respir fără să vrei să-ţi dau raportul!

Garret mă priveşte cu ochii cât cepele, un nerv jucân- du-i pe maxilar, care trădează faptul că tocmai l-am enervat. Ei bine, sunt curioasă ce are de gând să facă în privinţa asta.

— îmi sufli în ceafă non-stop!

— Şi? pufăie nervos. Vreau să ştiu tot ce faci, când faci şi cum faci. Nu-mi poţi reproşa asta. Aşa e normal! E ceva greşit că vreau să ştiu ce face iubita mea?

— Dacă asta îmi afectează viaţa personală şi nu mai am deloc parte de intimitate, atunci da! Uite, Gare, eşti cam posesiv! Las-o mai moale, altfel mă simt nevoită să mă mut înapoi la Beta Theta Pi, ca să-mi recuperez măcar un strop din intimitate.

îşi mijeşte brusc ochii, parcă atenţionându-mă că sunt pe cale să sar calul. Nu-mi pasă! în

ultimele trei zile, a fost ca o umbră şi nu pot nici să respir fără ca el să ştie. E frus- trant; probabil cel mai frustrant lucru din lume.

— N-ai îndrăzni! Ne-am înţeles să dormi la mine! împreună, aşa cum se cuvine.

— Ei bine, acum m-am răzgândit! i-o trântesc. în noaptea asta o să dorm în camera mea şi nu, nu eşti invitat! Puţină distanţă n-ar strica.

Expresia lui se schimbă într-una şocată.

— Distanţă?! aproape urlă. Fii serioasă, Mell! Nu avem nevoie de distanţă. Suntem împreună de doar trei zile!

Dacă e să judec după felul în care am ajuns să mă simt, parcă suntem împreună de ani întregi. Mulţi, mulţi ani. Nici măcar nu mai ştiu care a fost ultima dată când mi-am văzut camera din Beta Theta Pi, dat fiind faptul că am început să mă mut încetul cu încetul în Kappa Sigma. Ba chiar am început să mă împrietenesc cu toţi de acolo, inclusiv cu Alice - ceea ce mă cam sperie puţin.

— Cum am încetat brusc să mai facem sex, prin nu ştiu ce minune, putem să o facem şi pe asta. E vorba doar de câteva zile. Putem face un program, chiar.

— Program?! aproape urlă iar, privindu-mă cu gura larg căscată.

— Da. De exemplu, în timpul săptămânii voi dormi la mine, iar în weekend dormim împreună.

Ridic din umeri ca şi când n-ar fi mare lucru, însă pentru Garret pare să fie.

— Doar în weekend?

îşi mută privirea de pe mine, în pământ, căzând brusc pe gânduri. Din nou se comportă de parcă îmi ascunde ceva. Şi aşa în ultimul timp am vaga impresie că îmi scapă ceva important, căci Garret se comportă mai mult decât ciudat.

Pentru un hipersexual, a început să devină puţin cam abstinent. Nu mă lasă să-l sărut prea mult, darămite să-l ating mai intim decât o îmbrăţişare pe fugă şi aproape prietenoasă. Acum nu ştiu dacă face asta pentru a-şi controla problema sau dacă, pur şi simplu, nu mă mai doreşte la fel de mult ca la început.

— Ok, răspunde într-un final. Facem aşa.

Serios? Mă uit la el uşor dezamăgită. De fapt, mă uit la el complet dezamăgită. Speram la altceva, speram să mă apuce de păr şi să-mi urle în faţă că nu e de acord cu planul meu stupid, în niciun caz să accepte, ba chiar să pară puţin cam prea încântat de asta.

Fir-ar! Ceva sigur se întâmplă cu el. Parcă trece printr-o transformare totală şi nu sunt sigură dacă îmi place.

— Bine, spun cu o voioşie falsă. Acum, du-mă să mănânc un burger până nu încep să fac vreo criză. Vom discuta mai multe despre asta la faţa locului.

Garret încuviinţează şi porneşte înaintea mea, pentru a-mi deschide portiera ca un cavaler ce nu ştiam că este. Mă uit chiorâş la el pentru o clipă, dar decid să nu spun nimic şi să urc în maşina lui cu gândul de a-l trage de limbă în privinţa comportamentului său straniu.

— Putem face asta, îmi spune după ce urcă la volan, zâmbindu-mi cu toţi dinţii.

Rahat! Garret Nova se transformă.Capitolul 25

Garret

Mă uit la burgerul din faţa lui Melody şi sunt total convins că nu o să reuşească să-l mănânce pe tot. E aproape cât capul ei de mare, dat fiind faptul că e un burger mai special, aşa cum s-a cerut. Unul cu toate porcăriile nesănătoase din lume pe care, dacă mă iau după expresia ei facială, probabil o să-l înghită nemestecat.

Acum nu ştiu dacă vrea să moară de obezitate sau dacă pofta ei e chiar atât de insuportabilă, dar sincer să fiu, sunt îngrijorat. Cu toate că respinge cu vehemenţă posibilitatea de a fi însărcinată, eu tot cred că, nu doar că e însărcinată, ci foarte însărcinată şi nu ştiu dacă să fiu fericit sau speriat ca dracu'. Nu sunt făcut să fiu tată.

— Ştii, cred că ar trebui să renunţi la sală, mormăi mai mult pentru mine, căci nu sunt sigur că mă ascultă.

îşi inspectează cu atenţie burgerul, ridicând chifla pentru a arunca o privire la conţinut. Mă uit la ea lung şi aştept câteva clipe în care încep să fiu din ce în ce mai convins că nici nu m-a auzit.

— De ce? mă întreabă într-un final, fără să mă privească. Ţi se pare că n-am nevoie? Dacă m-aş lăsa de sală, tu o să fi nevoit să cumperi un pat triplu pentru weekend-urile pe care o să le petrecem împreună.

— Şi asta ce mai vrea să însemne?

îşi ridică privirea spre mine, sfredelindu-mă cu ochii ei frumoşi şi cu o atitudine serioasă.

— Garret, îmi cunosc metabolismul ca în palmă. Dacă m-aş lăsa de sală, în mai puţin de o săptămână o să fiu mai mare decât statuia din

centrul campusului. Nu o să mai ai loc să treci pe lângă mine şi nici n-ar avea vreun rost, atâta timp cât ai depune mai puţin efort dacă ai sări peste corpul meu. Ca să fiu mai exactă, o să arăt de parcă aş fi înghiţit o herghelie de cai.

Cât de absurdă poate să fie! Nu mă pot abţine să nu-mi dau ochii peste cap chiar în faţa ei, ca să vadă cât de ridicolă o consider în momentul ăsta. Dar aşa e Melody; oricât de des i-ai spune că nu e grasă, o ţine pe a ei şi presimt că o să-mi sară muştarul într-o zi.

— Nu-ţi da ochii peste cap la mine, Garret! mă apostrofează pe jumătate amuzată. Eu vorbesc foarte serios.

— Chiar dacă vorbeşti serios, nu înseamnă că o să tratez situaţia ca atare. în plus, nu la asta am vrut să ajung.

— Dar?

îşi arcuieşte sprâncenele curioasă, apucând burgerul cu ambele mâini. Nu vorbesc până nu ia o muşcătură zdravănă, umflându-şi obrajii.

— Să aştept să înghiţi, ca să nu te îneci? întreb cam debusolat.

însă aceasta îmi face din mână în genul „dă-i drumul”, în timp ce se străduieşte din greu să mestece.

— Uite, eu n-am încredere deloc în injecţia aia pe care ai făcut-o, mărturisesc. în ultimele trei zile ai avut nişte pofte stranii, care îmi lasă impresia că eşti însărcinată. Aşadar, vreau să renunţi la sală, cel puţin până faci un test.

Ridic scurt din umeri şi mă las pe spătarul scaunului, aşteptând de data asta să-mi spună ceva, dar nu o face. Mă aţinteşte cu ochii ei şi mestecă leneş, comportându-se de parcă i-aş fi povestit ce am făcut ieri. Aproape indiferentă.

— Deci?!

— Am gura plină, bolboroseşte cu greu. Nu pot vorbi.

— Dar acum ce faci? chicotesc.

E rândul ei să-şi dea ochii peste cap, ca şi când am face concurs. Dintre noi doi, probabil ar câştiga Alice.

— Nu sunt însărcinată, spune sigură pe ea.

— De unde ştii tu, Copperfield? pufnesc iritat. Ghiceşti în burţi?

— în primul rând, Copperfield e iluzionist, nu vrăjitoare la carnaval şi, în al doilea, ştiu foarte bine cum mi-e corpul. Fii sigur că aş fi ştiut dacă ar fi crescut un embrion în abdomenul meu!

Embrion? Ei, drăcie! Faptul că ocoleşte ca o profesionistă cuvântul „copil", înlocuindu-l cu blasfemia asta, mă scoate şi mai tare din sărite, de parcă încăpăţânarea ei n-ar fi avut succes şi singură. Dacă n-ar fi atât de multă lume în local - de parcă s-ar da burgeri gratis - probabil aş bate-o la fund.

— Ţi-e chiar atât de greu să faci un blestemat de test?! spun în doi peri, călcat pe nervi. Ce naiba, Mell? Trebuie doar să faci pipi pe un beţişor, la naiba!

Melody îmi trage o privire urâtă, dar nu se opreşte din mâncat. Ba din contră, ţine burgerul în mâini de parcă i-ar fi teamă să nu-l piardă şi nu mă îndoiesc că s-ar pune pe plâns dacă i l-aş smulge.

— Dacă o ţii atât de tare cu testul ăla, de ce naiba nu-l faci tu?! îmi răspunde cu o altă întrebare.

Deschid gura să-i replic ceva răutăcios, când înţeleg. îi e teamă. Dacă nu i-ar fi fost, Melody a mea ar fi făcut testul doar ca să-mi închidă gura

şi să nu mă mai audă turuind ca o moară stricată şi enervantă.

— Ţi-e frică de un test, Mell?

îmi reprim râsetul, strângându-mi buzele într-o linie dreaptă. Bruneta din faţa mea îşi măreşte ochii, surprinsă fiind de întrebare, şi clatină din cap neconvingător. Femeii ăsteia - care trage nişte pumni zdraveni - îi e teamă de un test de sarcină. Ha!

— Dacă nu ţi-e frică, atunci de ce îţi aud chiloţii cum tremură? o iau peste picior, rânjind pe sub mustăţi.

— în primul rând, e imposibil să auzi o pereche de chiloţi cum tremură, în al doilea, nu tremură deloc, iar în al treilea rând, dacă am fi făcut sex, ai fi ştiut că astăzi nu port chiloţi. Deşi nu ăsta e răspunsul la care mă aşteptam, trebuie să recunosc că m-a făcut K. O. fără ca măcar să mă pocnească. Ei bine, mărturisirea ei mă face să trec prin al nouălea cerc al Iadului, căci primele opt nu au fost suficiente. Bănuiesc

că o face dinadins. Am rezistat trei zile blestemate, în care mi-am dorit până şi moartea, şi nu cred că voi mai rezista mult fără sex dacă va continua să-mi spună chestii de genul.

Noroc cu masa din faţa noastră, care ne desparte. Dacă nu ar fi fost aici, probabil le-aş fi oferit un spectacol de zile mari clienţilor, căci aş fi tăbărât pe ea ca un lup flămând şi gata să-şi devoreze prada.

Fir-ar!

— Deloc-deloc? întreb pe un ton inocent, înghiţind zgomotos în sec.

Cu un zâmbet malefic pe buzele pline, Melody clatină din cap din nou.

— Vrei să te convingi? mă ispiteşte.

Privirea îmi fuge singură spre uşa din colţul încăperii, unde e baia. Aş putea cu uşurinţă să accept, să ne retragem acolo şi să pun capăt torturii, însă vocea lui Alice - care îmi răsună în cap - mă ţine lipit de scaun.

Vreau ca asta să funcţioneze. Vreau ca relaţia asta să meargă. Vreau să o iubesc şi ştiu că, dacă mă ridic de aici, o să dau cu bâta în baltă, iar relaţia mea cu Melody va conţine sex în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută. Un singur procent nu e suficient pentru sentimente, dacă vreau ca relaţia asta să fie sănătoasă.

— Altădată, mormăi.

Parcă îi văd tot entuziasmul cum i se pleoşteşte, la fel ca al meu de altminteri. O urmăresc cum îşi apleacă privirea spre burgerul său, însă nu mai zăresc scânteia aceea de poftă din ochii ei. Nu mă îndoiesc că refuzul meu deloc subtil i-a tăiat pofta de mâncare, aşa că scormonesc în mintea mea după ceva care ar compensa o astfel de dezamăgire.

— Mă gândeam să ieşim în seara asta. Nu ştiu, putem
să...

Am de învăţat, mi-o retează sec, lăsându-mă cu vorbele în gură.Mă uit la ea uimit, neştiind ce aş mai putea să spun. Adică, tocmai m-a refuzat; ce aş mai putea spune? Iubita mea a refuzat să mergem la o întâlnire. Nu ţin minte ca relaţiile să decurgă astfel.

— Eşti sigură? întreb încă buimac.

încuviinţează, împingând discret farfuria din faţa ei.

Oare refuzul meu i-a tăiat elanul? Căci, după spusele lui Alice, o femeie nu vrea să-şi petreacă toată viaţa în pat şi tot ce încerc să fac prin abstinenţa mea, este să o mulţumesc pe Melody şi pe altă parte.

Nu-mi prea iese, din câte se pare, ci din contră. Parcă o văd pe Mell cum se retrage în carapace, cum se învăluie în mâhnire şi se albeşte la faţă, de parcă aş fi jignit-o în mod direct.

Nu înţeleg, dar nici nu insist.

Scap mingea din mâini, iar aceasta se rostogoleşte pe treptele verandei şi se înfige în mormanul de zăpadă de lângă alee, rămânând nemişcată ca şi mine. Deşi e frig ca naiba şi a început de câteva minute să ningă, nu am de gând să mă clintesc de aici până când nu-mi îngheaţă până şi ultimul organ sau până când nu îmi vine în minte vreo explicaţie minune pentru ceea ce s-a întâmplat la local.

După ce am dus-o pe Melody până la camera ei, ei bine, nici măcar nu m-a mai sunat, darămite să mă viziteze şi, deşi mă îndoiesc că are de învăţat, nu îndrăznesc să fiu eu cel care face pasul ăsta. Bănuiesc că o să vină singură ca

să-mi explice - sau să-mi urle în faţă - motivul pentru care e supărată.

Şirul de gânduri mi se întrerupe când Alice iese din casă, având o pătură în jurul umerilor şi două căni aburinde în mâini. Cu un zâmbet micuţ, îmi întinde una, apoi se aşază pe prima treaptă, lovindu-mă jucăuş cu umărul.

— Probleme, Daisy?

— Oh, Doamne! Se vede că eşti soţia tembelului ăluia! Pe zi ce trece, te molipseşti din ce în ce mai mult.

— Haide, nu te supăra! chicoteşte. E o poreclă drăguţă... pentru o fată.

Oftez, înghiţindu-mi cuvintele dulci pe care i le-aş spune acum cu atâta pasiune, încât probabil n-ar mai vorbi niciodată cu mine. E suficient că sfaturile ei sunt pe cale să mă lase fără iubită.

— Doamnă psiholog, în loc să faci mişto de mine şi de porecla mea, mai bine ţi-ai schimba repertoriul de sfaturi, căci astea pe care mi le-ai dat nu doar că nu funcţionează, ci s-ar putea ca din cauza lor să mor singur.

Rânjetul îi piere de pe buze şi ajunge să se încrunte la mine. Ochii ei albaştri strălucesc în lumina felinarului agăţat deasupra noastră şi îi face să pară ca de gheaţă.

— De ce? Ce-a mers prost? întreabă nedumerită.

— Nu ştiu de unde să încep, replic sec. Am impresia că Melody o să-mi facă vânt curând şi chiar nu vreau să mi se întâmple asta.

Sorb din ceaiul fierbinte cu ciudă, apoi îmi privesc urât vârfurile bocancilor, de parcă încălţările mele ar fi vinovate pentru tot ce mi se

întâmplă. Pentru prima oară vreau ceva serios şi sănătos, şi merge al naibii de prost.

Halal noroc.

— Ai făcut ce ţi-am spus?

— Da, Alice! Am făcut. Am renunţat la sex. Ba chiar am avut o tentativă de a o invita în oraş, la o întâlnire.

-Şi?

— M-a refuzat, i-o retez. A invocat scuza cu „am de învăţat" şi s-a baricadat în camera ei din Beta Theta Pi, unde are de gând să-şi petreacă toată săptămână, în afară de wee- kend-uri. Aşadar, dragă Alice, felicitări! Sfaturile tale de rahat tocmai m-au lăsat fără iubită! Bate palma!

Ridic mâna, însă nici nu mă bagă în seamă, ci doar mă priveşte fix, cu gura întredeschisă şi cu o expresie tâmpă. îi înţeleg nedumerirea. Până şi eu eram încrezător.

— Sunteţi ciudaţi, mormăie într-un final. Sfaturile astea funcţionează mereu. De ce nu funcţionează la voi?

— Nu ştiu, blondo! N-am creierul lui Einstein. Poate că noi nu putem avea o relaţie monotonă, ca a ta şi a lui Roman.

Iritată de înţepătură, îmi trage un cot în braţ, sâsâind printre dinţi o înjurătură odioasă pe care, cel mai probabil, a înregistrat-o de la Roman.

— Relaţia mea nu e deloc monotonă, Garret! mă contrazice vehementă. Ba din contră, relaţia noastră e foarte... distractivă.

— Mă bucur, mormăi impasibil. Măcar tu să ai o relaţie.

— Nu fi copil, Garret! Până când Melody nu o să-ţi spună clar că vrea să vă despărţiţi, încă sunteţi împreună.

— Foarte încurajator, Alice! pufăi. Eşti o maestră în ridicarea moralului.

Blondina se îmbujorează uşor şi abordează o expresie inocentă, în timp ce ridică din umeri cu un aer spăşit.

— Ok, oftează la un moment dat, redevenind brusc serioasă. Facem altfel. Uită tot ce ţi-am spus până acum, căci e clar că nu funcţionaţi în parametrii normali. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama până acum că voi nu sunteţi un cuplu oarecare. Aşadar, şterge cu buretele tot ce te-am învăţat şi o vom lua de la capăt. Mai pe scurt, du-te la ea şi rezolv-o!

Mă uit chiorâş la ea. Sincer să fiu, nu ştiu ce vrea să spună cu „rezolv-o”. De fapt, am o vagă idee, dar nu-mi vine să cred că Alice e cea care mă trimite să o „rezolv” pe Melody, după ce mi-a sugerat să nu o mai „rezolv” o perioadă. Sunt bulversat.

— Eşti mai nehotărâtă decât mine, ceea ce e frustrant, îi spun. Lumea asta e prea mică pentru doi nehotărâţi.

— Garret, n-aş părea atât de nehotărâtă, dacă nu aş fi confuză. Tu şi Melody nu funcţionaţi ca un cuplu normal, care are toate ţiglele pe casă şi am vaga impresie că ai îm-
bolnăvit-o şi pe ea de hipersexualitate.
250

Izbucnesc în râs când, după o clipă în care mă uit fix la ea, îmi dau seama că e serioasă.

— Asta e imposibil, Alice! Nu e o boală contagioasă!

— Nu vorbeam la propriu, Garret! Ştiu şi eu că nu e o boală contagioasă. Eu mă refer la faptul că hipersexualita- tea ta a făcut-o pe

Melody să iubească sexul. E o chestie complet normală.

Normală? încep să cred din ce în ce mai puţin că Alice va avea vreodată succes ca psiholog. Adică, e normal ca cineva să iubească sexul - nu e nimic la el care să nu fie plăcut -, dar aici vorbim despre o femeie care a avut un singur bărbat. Nu-mi închipui de unde ar şti Melody sigur că e dependentă de sex, atâta timp cât nu are experienţă.

Totuşi, trebuie să recunosc că mă încântă ideea asta. Ştiu că Melody e exact pe sufletul meu, însă dacă s-ar dovedi faptul că iubeşte sexul la fel de mult cât îl iubesc eu, probabil aş spune că e sufletul meu pereche. Nu cred că aş găsi o femeie mai potrivită pentru mine.

— Alice, pentru o blondă...

— Garret, îţi spun pentru prima şi ultima oară! Culoarea părului nu are nicio legătură cu creierul şi punct!

— Bine, bine! ridic mâinile în semn de predare. Nu trebuie să urli la mine. Doamne, blondele astea...

Iritată, îmi trage un alt cot în braţ, un cot care mă face să scâncesc jalnic, însă tot nu mă pot abţine şi replic:

— Pentru o blondă, loveşti ca un luptător rus.

— Mai bine ţi-ai ţine glumele despre blonde pentru tine şi te-ai duce la Melody, să o împaci. Dar ştii tu, să o împaci zdravăn. Toată noaptea. Dacă mâine dimineaţă nu vii cu urme de pantofi pe tricou şi şifonat ca naiba, o să le spun tuturor că eşti gay şi că stai cu Mell doar ca să-ţi ascunzi secretul.

Izbucnesc din nou în râs.

— Da, sigur. De parcă te-ar crede cineva!

Nu mă provoca, amice! Sunt mai populară ca tine. Ai uitat că tatăl meu e decanul?Aş putea vreodată să uit? E la fel de insuportabilă ca bătrânul şi ramolitul WhiteHall. Nu degeaba e fiica lui.

— Trebuie să te străduieşti mai mult dacă vrei să mă sperii, cucoană! îi spun, sărind în picioare. Ai uitat cumva că am o tarantulă şi un şarpe pe post de animale de companie?

— Deocamdată ai, rânjeşte. Sunt total convinsă că, mai devreme sau mai târziu, o să te lepezi de ele cum se leapădă un păcătos de Satana, adică forţat. Nu am de gând să nasc având-o pe Taja pe post de moaşă.

îhm. Sunt tare nerăbdător să aflu cum o să mă facă să renunţ la animalele mele căci, la cât de bună e la dat sfaturi, mă îndoiesc că o să mă oprească.

— Dacă nu o vrei pe Taja ca moaşă, atunci îţi sugerez să te muţi, Alice, pentru că nu renunţ la animalele mele nici dacă ar începe să plouă cu bebeluşi Hunter! Şi, la cum se prezintă situaţia, nu cred că o să vă puteţi opri la unul!

Chicotesc, amuzat de valul de înjurături căruia îi dă drumul să curgă ca un fluviu spre mine, apoi cobor treptele, pornind leneş pe aleea care mă va duce la Beta Theta Pi.

— Râzi, dar o să te văd eu când o să te trezeşti cu un bebeluş sub nas! Căci, la cum se prezintă situaţia, dragă Garret, o să ne întreceţi detaşat cu vreo două rezerve!

Capitolul 26

Garret

Ajung în faţa uşii lui Melody în timp record şi intru fără să bat, găsind-o pe aceasta întinsă pe pat şi dormind cu lumina aprinsă. Cercetez

împrejurimile înainte să cutez să mă apropii, căutând cărţi sau caiete abandonate care să denote că a învăţat, deşi ştiu în sinea mea că m-a minţit. A invocat scuza asta doar ca să mă refuze din nu ştiu ce motiv, dar pe care am de gând să-l aflu oricum.

Ei bine, se pare că nu sunt singurul care are nevoie să înveţe câte ceva despre comunicare, căci şi Mell pare să stea prost la capitolul ăsta.

Oftând, păşesc spre pat şi mă aşez pe marginea saltelei, privind-o pe brunetă cum se întinde ca o pisică la soare, răsucită pe spate. înainte de a-şi deschide ochii şi de a mă pironi cu ei, îşi freacă leneşă pleoapele cu podurile palmelor şi cască prelung. Abia apoi îşi arcuieşte curioasă o sprânceană când îmi vede rânjetul răutăcios de pe buze. Probabil până acum nu şi-a dat seama că maieul cu care e îmbrăcată e mai transparent decât pare.

— Garret, când am spus că îmi voi petrece săptămâna în camera mea, în afară de weekend-uri, mă referem la faptul că îmi voi petrece săptămâna în camera mea de una singură. Tu nu eşti binevenit.

— Atunci, n-ai decât să încerci să mă dai afară, dar îţi spun de pe acum că o să încerci degeaba.

îmi abandonez bocancii pe podea, apoi mă dezbrac de geacă şi o arunc neglijent pe podea, înainte de a mă întinde pe saltea, lângă ea.

— Nu mă provoca, îmi cere, privindu-mă dojenitor şi plescăind zgomotos din buze. Am mai multă forţă decât las să se vadă. De unde ştii tu că nu aş putea să te iau pe sus şi să te arunc direct pe geam?

Poate că ai putea, dar n-ai face-o, spun categoric.Mă răsucesc pe o parte şi îi trag un zâmbet de un megawatt, care nu prea o convinge să fie mai bună cu mine şi să-mi agreeze prezenţa. Ba din contră. Acum arată ca şi când chiar e gata să se ridice, să mă ia pe sus şi să mă arunce pe fereastră.

— Şi de ce spui că n-aş face-o, mă rog? mă întreabă cu un aer arogant.

— Din două motive. Nu ai face-o pentru că mă iubeşti şi, dacă mă arunci, nu o să mai aibă cine să te satisfacă.

Ridic dintr-un umăr după ce îmi închei argumentele, de parcă n-ar fi mare lucru. însă pe Melody pare să o enerveze ceva din ce am spus, căci se înroşeşte brusc şi mai că scoate flăcări pe nări.

— De unde naiba ştii tu că te iubesc, idiotule? Şi nu e ca şi când m-ai fi satisfăcut prea mult în ultimul timp! Totuşi, laşi să se înţeleagă că nu sunt capabilă să-mi găsesc un alt bărbat cu care să mi-o trag!

Chiar mă întrebam când o să vină momentul în care Melody o să înţeleagă doar ce vrea din ceea ce spun. Din vasta mea experienţă, femeile sunt paranoice şi le place să-şi dea cu presupusul. Des.

— Nu fi nebună! mârâi, proaspăt enervat. N-am spus asta! Eşti capabilă, dar eşti şi laşă. Nu te văd atât de aventurieră, încât să sari în braţele unui alt bărbat doar pentru că am spus eu ceva greşit la cafenea. Şi apropo, ce naiba te-a apucat acolo? Voiam să te invit la o întâlnire şi te-ai comportat exact ca un submarin în retragere. Are legătură cu faptul că nu am vrut să ţi-o trag într-o baie?

— Nu fi cretin, dacă nu e deja prea târziu! aproape se răsteşte la mine, fluturând ameninţător dintr-un deget. Acum ai impresia că vreau să fac sex tot timpul?

Femeia asta e de groază, nu alta! Din nou înţelege numai ce vrea.

O urmăresc iritat cum se ridică de pe pat şi se grăbeşte spre baie, trântind uşa atât de tare încât tabloul de pe perete se cutremură puternic, scoţând un zăngănit slab. Acum, 254
sincer să fiu, habar nu am de ce e nervoasă şi de ce ne certăm, când intenţia mea a fost să vin aici ca s-o împac.

Şi, deşi aş putea să mă ridic la rândul meu şi să mă duc după ea, nu o fac. Mă ridic doar în capul oaselor ca să mă sprijin de tăblie şi îmi strâng braţele la piept, rămânând nemişcat.

Ei bine, dacă are de gând să stea toată noaptea în baie, n-are decât! Nu am de gând să mă clintesc de aici şi să-i suflu în supă doar pentru că e în perioada dificilă a lunii, când toate femeile par să o ia razna.

Abia după zece minute lungi îşi face tupeul să iasă, fiind la fel de nervoasă cum a intrat. Se opreşte în faţa patului şi îşi pune mâinile în şolduri, aţintindu-mă cu o privire feroce care îmi spune că, dacă nu fac ce-mi spune în următoarele clipe, o să-mi găsesc sfârşitul în mâinile sale.

— Ştii ceva?! mă întreabă. Nu sunt proastă! Tu ar trebui să fii cel care stă în baie, pe marginea căzii, nu eu! Asta se presupune că e camera mea, iar tu eşti doar un musafir!

— Stai, stai! o opresc, ridicând mâna ca s-o fac să tacă. Musafir? Deci, asta e camera ta, în

care eu sunt doar un musafir, dar dormitorul meu se socoteşte ca fiind şi al tău?

Bruneta aşteaptă o clipă, în care pare să se gândească, apoi încuviinţează din cap hotărâtă.

Ei, drăcie!

— Nu, iubito! Aşa nu merge. Camera asta e şi a mea!

— Ba nu e. E doar camera mea şi, dacă vreau să te scot afară din ea, te scot pur şi simplu!

Imediat ce îşi strânge braţele la piept şi mă priveşte cu superioritate, îmi dau seama că tocmai îmi lansează o provocare pe care nu am de gând să o ratez. Mă ridic de pe pat şi mă poziţionez în faţa ei, privind-o la fel de îngâmfat cum mă priveşte ea.

Jocul ăsta clar se poate juca în doi.

— Haide! o îndemn. Vreau să te văd cum încerci să mă scoţi afară! Ba chiar ar fi interesant dacă am face şi o înţelegere cu ocazia asta.

— Ce înţelegere? se încruntă.

— Dacă reuşeşti să mă scoţi afară din cameră, o să accept planul tău de a dormi separaţi în timpul săptămânii şi o să mă comport ca un musafir de fiecare dată când o să trec pragul încăperii ăsteia, însă dacă eşuezi, pe lângă faptul că o să-mi spui motivul pentru care te comporţi ca o smiorcăită enervantă, o să te muţi în Kappa Sigma. Adică, să te muţi cu tot cu haine şi alte chestii femeieşti, pe care presimt că o să le urăsc din prima clipă. Aşadar, ce spui?

Abia după ce termin de vorbit, îi observ expresia uluită şi îngrozită, totodată. Se uită la mine cu ochii cât cepele şi mă aştept din clipă în clipă ca maxilarul ei să se izbească de podea, ca în desene animate.

Nu că al meu ar fi prea departe. Nici mie nu-mi vine a crede ce am scos pe gură, dar mă străduiesc din greu să-mi menţin expresia serioasă pe faţă, ca să nu mă dau de gol cu faptul că nu m-am gândit la mutatul împreună nici măcar o clipă, înainte de clipa asta.

Să fiu al naibii!

— Să... să... să mă... mut? în Kappa Sigma?

Se încruntă brusc, chinuindu-se să abordeze situaţia cu un aer serios, deşi încă arată de parcă a văzut o fantomă.

— De ce nu? pufăi, încruntându-mă la rândul meu. Ştii deja că vreau ca relaţia asta să meargă şi mi se pare o idee bună să ne mutăm împreună... oarecum. Adică, dacă ignori ceilalţi douăzeci de membrii, e ca şi când ne-am muta singuri.

— Garret, oftează, trecându-şi palma peste frunte. Să ne mutăm împreună e un pas mare şi noi abia dacă ne cunoaştem. Nu putem să facem asta.

Ăsta nu e răspunsul pe care îl aşteptam şi, dacă este să fiu sincer cu mine însumi, sunt complet dezamăgit de refuz. Toată încrederea îmi piere în fracţiune de secundă şi ajung să mă uit la Melody tăcut şi uşor umilit. Ba chiar încep să mă simt stânjenit de situaţie şi îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, neştiind ce să mai spun sau ce să fac. Poate că ar trebui să plec sau poate că ar trebui să insist.

— Care e problema, Mell? Ţi-e teamă să te implici?

Ultima întrebare îmi iese pe un ton dispreţuitor, deşi nu intenţionam. Atitudinea ei îmi aminteşte de Alice, dar asta nu înseamnă că eu şi Melody vom sfârşi ca prietenii mei, adică împreună. Din contră, am impresia că ne învârtim în jurul cozii

şi că ne vom mai învârti un timp, până când, probabil, ne vom da seama că nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Nu, doar vreau să nu ne grăbim, vreau să nu facem ceva greşit şi să ne dăm seama prea târziu că ne-am grăbit şi că asta a stricat lucrurile între noi, spune cu o voce atât de joasă, încât abia o aud. E mai mult decât clar că noi nu suntem Alice şi Roman, ca să avem aceeaşi soartă.

— Crezi că ţi-am cerut să te muţi la Kappa Sigma doar pentru că Alice a facut-o pentru Roman? întreb pe un ton mirat şi nedumerit, totodată.

Asta-i culmea! Poate că sunt puţin invidios pe prietenul meu, că e atât de fericit şi că lucrurile s-au aranjat de la sine în cazul său, însă asta nu înseamnă că vreau să fac aceeaşi paşi, în speranţa că voi avea aceeaşi soartă. E complet ridicol. Eu nu sunt Roman, iar Mell cu siguranţă nu e Alice. Cu toate că, cele două par să se înţeleagă de minune, sunt total diferite.

— E absurd chiar şi pentru tine, să crezi asta, Melody! îi replic şi mai enervat.

— Nu la asta mă referem, Gare! se grăbeşte să mi-o reteze, pe un ton alarmat. Vreau să spun că, dacă luăm lucrurile uşor, poate avem vreo şansă să o scoatem la capăt. De aceea avem nevoie să petrecem timp şi separat.

Nu-mi place asta, cum nu-mi place nici faptul că vrea să rămână la Beta Theta Pi în timpul săptămânii, oferin- du-mi doar weekend-urile. E ca şi când ea ar sta în Florida, iar eu în cealaltă parte a ţării, nu în acelaşi campus la doar câţiva paşi distanţă.

Dar poate că are dreptate. Am început să ne petrecem tot timpul liber împreună, iar asta ne distrage de la îndatoririle noastre. Eu unul nu

mai sunt la fel de atent la cursuri şi antrenamente, cum eram înainte de vacanţa de iarnă. E ca şi când lumea mea a început să se învârtă doar în jurul ei şi nu ştiu dacă lucrul ăsta îmi place sau displace.

— Bine, cedez. Fie! Dacă vrei să ne petrecem timpul separat, atunci asta vom face.

Pornesc spre uşă, însă mă opresc după doar doi paşi, înjurând colorat printre dinţi.

— Nu-mi place asta! îi mărturisesc. Ba chiar urăsc asta. Poate că nu ştiu eu prea multe despre relaţiile normale, dar ştiu măcar că nu astfel ar trebui să decurgă lucrurile. Ar trebui să ne apropiem, nu să ne distanţăm şi, dacă nu-mi spui motivul pentru care mă respingi astfel, o să ţi-o iei!

Mă poziţionez în faţa ei, cu braţele strânse la piept şi cu o atitudine bătăioasă. Sunt la o secundă distanţă să o iau la şuturi şi probabil că o voi face, dacă nu-mi spune de ce simte nevoia să stea cât mai departe de mine, când eu vreau să fiu cât mai aproape de ea.

însă, în loc să toarne tot, îmi imită poziţia şi mă priveşte la fel de bătăioasă şi nervoasă, cu toate că e mai scundă. Asta nu pare să-i taie din elan.

— Tu tocmai mă ameninţi cu bătaia?

—Aşa se pare, răspund în doi peri. De aceea îţi sugerez să îmi spui de ce m-ai refuzat când am vrut să te invit la o întâlnire, invocând o scuză de-a dreptul jalnică. Asta ar trebui să faci, dacă îţi vrei binele.

Simt cum mă încearcă un rânjet, însă mi-l reprim şi îmi păstrez atitudinea serioasă, deşi nu o sperie deloc. Melody se menţine pe poziţii; ba chiar pare să înceapă să mă provoace cu privirea

ei arogantă. Aproape am uitat că e antrenată să se uite la oameni de parcă sunt nimic.

— Chiar vrei să ştii? mă întreabă.

— Dacă nu voiam să ştiu, nu te mai ameninţam.

Aceasta îşi mijeşte ochii, privindu-mă critic printre genele arcuite.

Uite, Garret. Nu ştiu care e definiţia ta despre o relaţie normală, dar în mod clar ai reuşit să o întorci pe dospe a mea. Odată ce am căzut de acord să formăm un cuplu, credeam că e de la sine înţeles că nu ai voie să te mai vezi cu alte femei.

Alte femei? Mă trezesc râzând cu poftă, râset care îmi piere după doar două secunde, când îi văd expresia serioasă. Aşadar, nu glumeşte.

— Despre ce naiba vorbeşti? o întreb încruntat.

— Ştiu că mă înşeli.

Siguranţa pe care o ghicesc în glasul ei e capabilă să mă scoată brusc din sărite. Nu pot să-mi dau seama de unde i-a venit o astfel de idee, dar ştiu că e ridicolă. O altă femeie n-ar avea loc în discuţie, dat fiind faptul că am început să mă învârt în jurul ei ca un titirez în ultimele trei zile, sco- ţând-o din pepeni cu insistenţele mele.

— Poftim?!

— Să dăm cărţile pe faţă, Garret, îmi cere.

Toată atitudinea ei se pleoşteşte, ajungând să mă privească descumpănită.

— Am citit şi eu câte ceva despre hipersexualitate. Ţinând cont că nu te-ai atins de mine timp de trei zile şi se presupune că e greu pentru tine să rezişti fără sex, bănuiesc că există o altă femeie cu care o faci. Şi pe o parte înţeleg, dar pe altă parte nu. Aş fi preferat să-mi spui în faţă că nu te mai atrag, decât să...

— Oh, Doamne! exclam tare, întrerupând-o. Tu te auzi ce vorbeşti, femeie?

îmi trec mâinile prin păr, uluit şi amuzat totodată. Nu-mi vine să cred ce prostii scoate pe

gură, nişte prostii mai mari decât cele pe care le scot eu în mod normal. Dar bănuiesc că eu sunt vinovat pentru ele, pentru faptul că nu am ţinut morţiş să-i explic de ce m-am abţinut de la sex atâta timp, iar acum bănuiesc că are tot dreptul din lume să interpreteze cum vrea.

— Deci, crezi că te înşel pentru că nu te mai găsesc atrăgătoare, constat, mângâindu-mi bărbia gânditor. Hmm.

— Acum mă iei peste picior?! aproape urlă. Eşti un nesimţit, Garret! Cel mai mare nesimţit pe care l-am întâlnit vreodată!

— Poate că sunt nesimţit, iubito, dar nu sunt un trădător! Şi o să te convingi de asta imediat!

înainte să apuce să reacţioneze, o înşfac de încheieturi şi o trag spre mine, apoi o arunc pe umăr ca pe un sac de cartofi, pentru a o duce direct la persoana care a complicat treaba atât de mult.

Alice.

Doar ea e vinovată pentru încurcătura asta. Doar ea e vinovată că iubita mea are impresia că o înşel.

Ies din cameră cu o Melody furioasă pe umăr şi străbat coridorul, ignorând faptul că, din cauza urletelor sale, începem să avem spectatori. Uşile se deschid una câte una, fetele ieşind în prag pentru a vedea cine şi de ce face un asemenea scandal. Şi ce mai scandal! Melody ţine morţiş să înşire toate înjurăturile pe care le cunoaşte şi să mi le adreseze, în timp ce eu încerc să nu o scap direct în cap, dat fiind faptul că se zbate ca un peşte pe uscat.

Tipic nouă.

Bruneta nu se calmează nici când ieşim din casă. Ba din contră, scandalul se înteţeşte din cauză că am uitat cu desăvârşire că e în pijamale şi desculţă, iar afară ninge abundent. Neatenţia mea creşte posibilitatea de a fi castrat imediat ce o voi pune jos căci, la cât de înfocat mă ameninţă, mă îndoiesc că voi scăpa nepedepsit.

Totuşi, ţin să o duc pe sus până la Kappa Sigma, sperând în sinea mea să nu mă facă K. O. de îndată ce prinde ocazia. La cât e de nervoasă, mă aştept la orice.

Din fericire pentru mine, o găsesc pe Alice în living şi mă scutesc de o scenă în care eu o ridic pe sus din pat şi o aduc forţat în faţa brunetei furibunde, care mai are puţin şi explodează. O pun pe Melody pe picioarele ei, în faţa canapelei, şi mă trezesc instantaneu cu o palmă peste obraz.

— 260Cum îndrăzneşti, idiotule?! urlă. Acum, tot campusul mi-a văzut fundul!

— Şi ce? rânjesc. Măcar au văzut şi ei pentru prima oară în viaţa lor ceva frumos, nu anorexie! Ăsta numesc eu fund!

Neputând să mă mai abţin, o lovesc uşor cu palma peste fese, făcând-o să sară un pas înainte. Peste umărul ei o văd pe Alice cum ne priveşte cu ochii mari şi o expresie confuză. Probabil acum se întreabă de ce suntem aici şi de ce suntem nervoşi, în loc să fim în dormitor, aşa cum se presupunea că ar trebui.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! zbiară Melody iar, cu gura larg căscată de şoc. M-ai pocnit!

— A fost în joacă, iubito, ca să-mi susţin punctul de vedere! Şi, înainte să te transformi brusc într-un ninja, mai bine ai întreba-o pe Alice prima oară, de ce nu am mai făcut sex în ultimele trei zile. Sigur ştie răspunsul.

Blondina de pe canapea abandonează bolul cu popcorn şi încearcă să o şteargă, însă îi tai calea rapid, blocându-i drumul spre scări şi spre libertate.

— De ce ar şti Alice răspunsul la întrebarea asta?! se încruntă Melody, arătând din ce în ce mai confuză.

— Pentru că ea e cea care mi-a spus că o femeie nu vrea să fie legată de pat toată ziua şi mi-a sugerat să mă abţin, ca să las loc şi pentru sentimente, replic arogant, neluându-mi privirea de pe Alice. Nu-i aşa, scumpo? Din cauza ta, iubita mea crede acum că o înşel!

— Nu recunosc nimic! mi-o retează blonda, clătinând vehement din cap. N-am nicio legătură cu asta!

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi se uită la Mell uluită, punându-şi mâinile în şolduri şi întrebând:

— Ţie de unde naiba ţi-a venit ideea că te înşeală? Este Garret un idiot de fel, dar te iubeşte.

— Hei! exclam deranjat. în primul rând, nu sunt idiot! în al doilea rând, tocmai mi-ai luat ocazia de a-i spune de unul singur că o iubesc!

Capitolul 27

Garret

întredeschid ochii şi mă zgâiesc la Melody, care stă uşor aplecată peste mine şi are pe buze un zâmbet larg. De când mi-am pus pe tavă sentimentele, pare să nu se mai poată abţine. Străluceşte de-a binelea.

— Nu ţi-a spus nimeni că nu e frumos să te holbezi la oameni, iubito? o întreb serios, arcuindu-mi sprâncenele.

îmi menţin cu greu ochii deschişi, încercând să ignor greutatea pleoapelor. Sunt al naibii de obosit şi mă îngrozeşte gândul că am antrenament peste doar zece minute. Returul cu Duke e mâine şi nu-mi fac atât de multe griji în privinţa lui, cât îmi fac în privinţa meciurilor cu Army Black Knights. Şansele noastre de a-i învinge nu sunt atât de strălucite, cum n-au fost niciodată.

— Ţi-am spus vreodată că te iubesc? mă întreabă amuzată.

— Ăă... nu, răspund încruntat.

Şi chiar aşa e. Sunt singurul care a reuşit să îşi spună sentimentele cu voce tare, dar probabil nu o făceam dacă lucrurile nu ar fi decurs cum au decurs. Dacă Alice nu mă forţa în felul în care

a făcut-o, cred că nici acum nu aş fi avut curajul să mă gândesc la asta, darămite să o spun.

— Te iubesc, rosteşte încet, îmbujorându-se brusc.

— Eşti sigură?

— La fel de sigură cum sunt şi că n-am mers la cursuri din cauza ta.

Amuzat, îmi las privirea să coboare pe valea dintre sâni, fiind singurul lucru pe care îl pot vedea la ea, ţinând cont că stă pe burtă. Nu că aş avea nevoie de mai mult. Am ajuns să-i ştiu corpul pe de rost, toate curbele formelor sale şi fiecare semn în parte.

Da, n-a mers la cursuri din cauza mea, iar eu n-am mers din cauza ei. Am fost atât de ocupaţi unul cu celălalt, încât am uitat complet de îndatoriri, ca de obicei. Mai mare mirarea o să-mi fie dacă o să absolv anul ăsta, căci la cum se prezintă situaţia, clar nu o să fiu şocat dacă o să rămân repetent.

— Spuneai ceva despre faptul că mă iubeşti, îi spun, încercând să schimb subiectul. Când ţi-ai dat seama de asta?

— Acum, răspunde rapid şi neconvingător. Acum ceva timp, cred. încă sunt confuză.

— Mai confuză decât mine nu cred că poţi să fii! rânjesc. Crede-mă, până să o scot pe gură, nici nu mi-am dat seama că simt asta. M-am şocat de unul singur.

Melody chicoteşte, înainte de a se ridica într-un cot, lăsându-şi la vedere sânii goi şi, oricât de tare am spus că m-am obişnuit cu ea, tot nu mă pot opri din holbat.

— Ca să vezi! Fetiţele mele s-au trezit!

— Nicio şansă, Garret! mi-o retează bruneta, devenind brusc serioasă. Nu-mi mai simt partea de jos a corpului.

— Normal că nu ţi-o mai simţi.

— Mă dor picioarele.

— Normal că te dor.

După răspuns, Melody îmi aruncă o privire dojenitoare, iar eu zâmbesc inocent. Faptul că simte ceva chiar şi acum, după tot ce s-a întâmplat seara trecută, mă face să fiu incredibil de mândru de mine însumi şi, totodată, de ea. Adică, cele două partide de aseară au fost suficient de pasionale cât să stoarcă energia din amândoi şi presimt că nu o să fiu bun de nimic toată ziua.

— Nu e amuzant, Garret, pufăie Melody, răsucindu-se pe spate. Chiar dacă am rezolvat unele chestii între noi, tot sunt de părere că ar fi bine să urmăm un program, altfel nu o să absolvim niciunul dintre noi.

Deşi ştiu că are dreptate, nu pot să mă împac cu ideea unui program. M-am obişnuit cu Melody aici, aşa cum

263m-am obişnuit să adorm lângă ea şi să mă trezesc lângă ea. Poate că un program nu o să mă mai ţină ocupat fizic, dar sigur o să îmi ţină mintea ocupată.

— Rămâne de discutat, mormăi şi mă ridic din pat, defilând spre şifonier în pielea goală. Deja am întârziat la antrenament, iar Hawking sigur o să mă castreze. Mâine avem returul cu Duke.

— Să mă îmbrac în majoretă şi să flutur nişte pom- poane? chicoteşte bruneta, tăvălindu-se acum pe toată salteaua.

— Doar dacă ai în plan să mă distragi de la meci şi să-i ajuţi pe Duke să câştige. Dar poţi păstra costumul de majoretă pentru finalul campionatului. Dacă îi batem pe Army Black Knights, chiar o să avem motiv să sărbătorim.

Scot din şifonier primele haine pe care le apuc, apoi mă întorc lângă pat şi trag cearşaful peste posteriorul lui Melody, ca să acopăr ispita.

— Şi dacă nu îi bateţi?

— Tot sărbătoresc, rânjesc. Nu aş putea rata ocazia de a te vedea în costum de majoretă, totuşi. Nu se întâmplă în fiecare zi.

Mă îmbrac la foc rapid şi mă aplec asupra ei, sărutân- du-i cast umărul gol.

— Trebuie să plec. Vorbim mai târziu, bine?

Nu mai aştept răspuns, căci o şi zbughesc pe uşă, gră- bindu-mă să ajung la antrenament sau la ce a mai rămas din el. Sunt sigur că Hawking nu o să mă ierte pentru o astfel de întârziere, mai ales că nu am un motiv plauzibil pentru care nu am reuşit să ajung la timp, cum ar fi un gât rupt sau amputarea ambelor picioare. Cam astea

ar fi singurele motive valabile pe care le-ar accepta antrenorul nostru înfumurat.

Mă strecor cu succes în vestiar şi mă echipez în timp record, prezentându-mă pe teren înainte ca lui Willie să-i treacă prin cap să trimită Interpolul după mine, ca să mă 264
aducă de urechi. Acesta îmi trage o simplă privire urâtă, dar nu spune nimic, spre marea mea surprindere. Nu că mi-ar păsa. încerc să-mi dau seama rapid ce se întâmplă pe teren, aşa că nu mai am timp să îi ascult bolboroselile nemăgulitoare.

Echipa noastră e împărţită în două, pentru un meci amical. Roman îmi face semn să mă apropii de el, pentru a intra în echipa sa, contra lui Trevor, Slade, Brandy, Kevin şi Victor - care sunt doar cinci. îi fac semn lui Quinn să o şteargă de pe teren, ca echipele să fie egale, încercând să-i înghit strâmbătura nemulţumită fără să mă enervez. E de ajuns faptul că Hawking mă spionează de pe marginea terenului, uitându-se la mine de parcă îmi plănuieşte în detaliu moartea. Acum că sunt running back-ul echipei, toată greutatea stă pe umerii mei şi, oarecum, pe ai lui Roman - quarterback-ul -, iar antrenorul mă are în vizor non-stop, urmărindu-mă până şi cum respir.

— Ce îţi închipui că faci? mă întreabă Roman iritat, poziţionându-se în faţa mea. Nu te-ai încălzit.

— Sunt gata fierbinte, iubito! replic amuzat. Mi-am făcut încălzirea toată noaptea.

— Nu am chef de glume proaste, măscăriciule! mă apostrofează. Fă-ţi încălzirea!

Nu joci fotbal de ieri, ca să nu ştii că e periculos să joci aşa!

Drept răspuns, flutur ca o divă din mână, dându-mi totodată ochii peste cap, ca să înţeleagă că o să fac numai şi numai ce vreau, nu ce-mi spune altul. în plus, e deja prea târziu pentru încălzire, datorită faptului că am întârziat mai mult decât limita permisă.

— Garret!

— Doamne, eşti ca o femeie cicălitoare! pufai iritat. Ba chiar ai început să o întreci pe Alice!

— Jucăm şi noi ceva?! urlă Brandy enervat, de la câţiva metri distanţă. Mi-a îngheţat fundul de la atâta stat degeaba!

Nici nu mă îndoiesc. Nu e singurul cu organe îngheţate. Dacă este să mă iau după expresiile tuturor, mai ales a lui Hawking, sunt cu toţii la un pas de a intra în hipotermie şi nici eu nu mai am mult până acolo.

Cu un gest din mână, le cer să îşi ocupe poziţiile, ignorând totodată comentariile lui Roman despre faptul că nu mi-am făcut încălzirea şi că s-ar putea să o păţesc. Dar nu e ca şi când n-am mai făcut asta până acum.

Oftând, îmi pun casca pe cap şi mă poziţionez la rândul meu, aşteptând să se dea cu banul pentru startul meciului. Slade, aflat de cealaltă parte a baricadei, îmi arată indiscret degetul mijlociu şi nu mă pot abţine să nu-l întreb:

— Ţi-e cald cu dinţii în gură, găgăuţă? Vrei aer condiţionat? Căci te pot rezolva!

— Şi ce-o să faci? mă întreabă înapoi, căutând dinadins să mă calce pe nervi. Mârâi la mine până îmi cad dinţii de frică? De la un timp, te-ai transformat într-o plângăcioasă mai mare decât

Hunter! Nu mai eşti un pitbull agresiv, ci un chihuahua jucăuş pe care l-aş călca cu maşina!

îmi arcuiesc o sprânceană, uitând de faptul că nu-mi poate vedea ironia de pe faţă, de cască. Atât el, cât şi Trevor, o caută de ceva timp cu lumânarea şi s-ar putea să sfârşească bătut măr până la sfârşitul campionatului. Nu-mi dau seama care e problema amândurora, dar parcă ar vrea să mă distragă de la coordonarea echipei, ca să dau greş. Poate că visează şi ei la contract, aşa cum visez şi eu, şi singura cale de a fi mai aproape de el este să mă scoată pe mine din circuit. Le-ar reuşi, dacă ar scrie pe fruntea mea „fraier”. Oricât de tare au de gând să mă enerveze, nu o să dau startul unei bătăi care m-ar scoate, cu siguranţă, pe tuşă.

— Slade, trebuie să te străduieşti mai mult decât atât, dacă vrei să mă scoţi din joc, îi replic arogant. Nu o să-mi mut de unul singur fundul din calea ta!

— Terminaţi, dobitocilor! ne apostrofează Roman, enervat. Nu uitaţi, jucaţi unul pentru celălalt, nu unul împotriva celuilalt!

Cui naiba îi mai pasă? Cu un contract în joc, chiar dacă se presupune că suntem o echipă, fiecare e pentru el. Numai un naiv ar avea impresia că ne sunt prieteni proprii coechipieri. Probabil tocmai asta o să ne împiedice să câştigăm meciul cu Army Black Knights.

— în loc să te bagi în treaba altuia, mai bine ai începe să citeşti nişte cărţi pentru copii, Hunter! replică Slade răutăcios. în curând, o să fi prea ocupat să schimbi scutece, ca să-ţi mai urmezi şi visul! Poţi să te împaci de acum cu ideea că viaţa ta s-a dus naibii!

îl aud pe Roman cum scrâşneşte din dinţi de nervi, dar, cu toate că mă aştept să-i întoarcă o replică usturătoare, prietenul meu decide să îl ignore tocmai când devenea interesant. Se întoarce spre Trevor şi dă cu banul, alegând în ultimul moment pajura.

— Suntem defensivă, mă informează.

Mă apropii de centru şi mă poziţionez pentru placaj, dat fiind faptul că suntem prea puţini jucători în echipă. Când fluierul lui Hawking dă startul meciului, mă izbesc în Quinn, aflat chiar în faţa mea, trântindu-l imediat la pământ, apoi sar peste el şi pornesc în fugă după Trevor, care câştigă din ce în ce mai mulţi yarzi cu mingea mea.

Fir-ar!

Cum am impresia că alerg jalnic de încet, îmi canalizez toată puterea în picioare, încercând să accelerez prosteşte şi forţându-mi conştient muşchii mai mult decât pot duce.

Iar în momentul în care ghetele cu crampoane îmi alunecă pe un strat subţire şi necurăţat, de gheaţă, îmi dau seama cât de multă dreptate a avut Roman. Senzaţia de ruptură la piciorul drept mă aruncă direct la pământ, iar urletul înfiorător care îmi iese pe gură exprimă cu exactitate tot ceea ce simt. O durere îngrozitoare îmi săgetează coapsa, făcându-mă să mă rostogolesc pe teren, senzaţia de arsură luându-i locul rapid şi, chiar şi cu mintea înceţoşată, îmi dau seama că m-am ales cu o întindere musculară cauzată

de nepăsarea mea. Faptul că nu am dat doi bani pe încălzirea de dinainte şi că nu am luat în calcul frigul de afară, denotă că sunt singurul vinovat de toată treaba asta.

— Nova!

în mai puţin de un minut, toată echipa se strânge în jurul meu, inclusiv Hawking. Antrenorul se apleacă asupra mea, iar eu îmi acopăr casca cu braţul, rămas întins pe spate şi cu dinţii încleştaţi de durere. Nici nu vreau să mă uit la el şi să-i văd expresia de „aşa îţi trebuie" sau de „ţi-am spus eu". Nu puţine au fost dăţile în care mai că m-a urecheat din cauza nepăsării mele.

— I-am spus tâmpitului că trebuie să se încălzească! urlă Roman enervat, în timp ce Hawking se holbează nedumerit la mine.

— Te poţi ridica? mă întreabă antrenorul pe un ton calm, ba chiar uşor îngrijorat. E ceva rupt?

Sincer să fiu, mă aşteptam să urle la mine.

— întindere, sâsâi printre dinţi.

încercarea mea de a mă ridica în coate îmi aduce o durere şi mai ascuţită, însă câtuşi de puţin suportabilă. îmi ţin maxilarul încleştat şi piciorul drept nemişcat, până când reuşesc să mă ridic în capul oaselor. îmi scot stângaci casca şi o arunc, apoi îmi şterg fruntea de sudoare, ignorând steluţele dansatoare din faţa ochilor, care prevestesc un leşin de zile mari chiar în faţa tuturor.

— E grav? mă întreabă Hawking iar, scoţându-mă din sărite.

— De unde dracu' să ştiu eu?! urlu. Nu sunt un nenorocit de doctor!

îl privesc fix, aşteptând să mă pocnească sau să-mi replice ceva răutăcios, cel puţin, însă nu face nimic din toate astea. Din contră, se ridică în picioare şi le cere lui Roman şi Victor să mă ducă la cabinetul medical, punând capăt antrenamentului.

268

Nu că ar mai avea vreun rost, oricum. Running back-ul echipei tocmai se tăvăleşte pe teren, străduindu-se să nu ţipe ca o femeie.

Roman şi Victor se apleacă asupra mea, iar eu încerc să nu mă uit prea mult la prietenul meu - care parcă vrea să mă strângă de gât. Mă apucă ambii de câte un braţ şi mă ridică, sprijinindu-mă doar în piciorul bun până când reuşesc să-i cuprind de umeri. O ameţeală cruntă pune stăpânire pe mine şi simt cum mă cuprinde căldura cu totul, ajungând să gâfâi şi să transpir abundent în timp ce sunt aproape cărat spre ieşirea de pe teren.

Nu-mi dau seama cum ajungem la cabinetul medical şi nici cum sunt întins pe singurul pat din încăpere, dar simt din plin mâinile doctoriţei pe piciorul meu, cum pipăie îndrăzneţe după locul în care arsura parcă creşte în intensitate. îi văd buzele mişcându-i-se şi îmi dau seama că mă întreabă ceva, însă urechile îmi vâjâie atât de tare încât nu aud ce spune.

Mă trezesc brusc cu o palmă peste frunte şi îmi ridic privirea spre Roman, ameţit.

— Revino-ţi în fire, amice! Domnişoara te-a întrebat ceva!

Puţin îmi pasă de ceea ce m-a întrebat, atâta timp cât patul începe să se învârtă cu mine, iar eu abia mă menţin pe linia de plutire ca să nu leşin.

— După prima aparenţă, are întindere de gradul doi la muşchii hamstring, bombăne roşcata mai mult pentru sine.

Smulge punga cu gheaţă din mâinile asistentei sale şi mi-o vâră sub coapsă, ridicându-mi piciorul cu o mişcare repezită care, cel mai probabil, i-ar fi adus o palmă din partea mea dacă nu eram atât de buimac.

— Aşa, domnule Nova! zâmbeşte doctoriţa, luându-şi mâinile de pe mine, într-un sfârşit. Trebuie să stai cuminte aici pentru cel puţin două zile.

— Poftim?! aproape urlu. Nu se poate! Mâine am meci!

Mă încordez inconştient în încercarea de a mă da jos
din pat, însă când durerea se face şi mai simţită, îmi dau seama ce idee proastă a fost.

— Atunci, am o veste proastă să-ţi dau, replică aceasta, uitându-se la mine urât. în niciun caz nu poţi juca mâine! Trebuie să eviţi să-ţi foloseşti muşchii hamstring timp de două zile şi îţi sugerez să stai în pat, sub supraveghere. Nu de alta, dar se pare că avem un copil năzdrăvan aici!

Copil năzdrăvan?! Eu?! Nebuna asta habar nu are despre ce vorbeşte! Nu am de gând să stau în pat două zile, când returul cu Duke e mâine, iar eu sunt singurul running back al echipei. Dacă ea are impresia că voi sta în pat atâta timp,

ei bine, nu ştie nici cât negru sub unghie cât de mult înseamnă campionatul ăsta.

— Doamnă, eu vă sugerez să nu mă trataţi ca pe un mucos şi să-mi daţi naibii ceva calmante şi antiinflamatoare, ca să mă ridic dracului de aici!

Doctoriţa face o faţă ofensată, de parcă i-aş fi spus verde în faţă că e urâtă sau că e un doctor de rahat, dar nu o bag în seamă. Tot ce vreau este să tacă naibii din gură şi să mă vindece miraculos.

— Faptul că ţipi în cabinet nu o să te plaseze pe teren, mâine! mi-o retează serioasă. Iar singurele lucruri pe care ţi le voi prescrie, sunt vitamine şi nişte pastile pentru nervi!

Cu un pufnet, se răsuceşte pe călcâie şi părăseşte încăperea, lăsându-mă cu gura larg căscată.

— Cum ai spus că se cheamă ăştia, Garret? mă întreabă Roman ironic, strângându-şi braţele la piept. Limbrici?

— Tacă-ţi fleanca! mă răstesc la el, îmbufnat. N-o să stau în pat două zile!

— Nu prea ai încotro, prietene! rânjeşte. Aşa îţi trebuie, dacă ai avut mâncărimi. Să nu spui că nu te-am atenţionat!

— Unde era bunul samaritean! Dacă îmi trăgeai şi un şut în fund, poate te luam în seamă. Halal prieten.

270

Uşa se deschide şi sunt gata să o iau pe doctoriţă la o altă serie de înjurături, însă le înghit când Melody dă buzna cu o expresie îngrijorată, fixându-şi ochii pe mine.

Grozav.

— Ce-ai făcut, Gare? mă întreabă nedumerită.

— Mai bine l-ai întreba ce n-a făcut, se bagă Roman în discuţie, rânjind pe sub mustăţi. Răspunsul ar fi: nu şi-a făcut încălzirea.

— Du-te dracu'! îi urez iritat. în loc să comentezi, mai bine te-ai duce să mă cauţi pe-afară!

Dându-şi ochii peste cap la mine, părăseşte şi el încăperea, lăsându-mă singur cu Melody, care încă se holbează la mine confuză.

— Mi-a spus Trevor că eşti aici, îmi explică înainte să apuc să o întreb ceva. Dacă nu mă abţineam, ar fi primit un pat lângă tine.

— De ce?

— Mi-a spus despre incident pe cel mai fericit ton, de parcă a câştigat la loterie.

S-ar putea să aibă dreptate. Acum se presupune că sunt ieşit din joc, datorită faptului că nu mă pot mişca, iar calea spre contract e liberă.

— Iubito, dacă nu reuşesc să mă pun pe picioare până la meciul cu Army Black Knights, chiar a câştigat la loterie! Pot să-mi iau adio de la contract.

Melody se încruntă uşor, părând să se gândească intens la ceva, apoi zâmbeşte din ce în ce mai larg, ca un canar care tocmai i-a tras un şut în fund motanului.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, iubitule! Dacă el are impresia că a câştigat la loterie, tu tocmai ai câştigat o asistentă personală şi un antrenor.

îmi face jucăuş cu ochiul, iar eu înghit în sec, puţin îngrozit de ideea asta. Nu mă deranjează absolut deloc să fie asistenta mea personală, dar e cert că nu vreau să fie şi antrenorul meu.

O să mă omoare!Capitolul 28

Garret

— Alice, mă faci să mă simt ca un handicapat! o informez pe un ton arţăgos.

Stau în patul ăsta de câteva ore şi deja m-am săturat, iar Alice nu face decât să îmi agraveze starea de spirit când intră în dormitor cu o tavă în mâini. Soţia nebună a prietenului meu întrece măsura şi i-aş spune vreo două cuvinte dulci, dacă aş fi atât de nerecunoscător. Adică, blondina tocmai îmi aduce micul dejun la pat, în încercarea de a-mi ridica moralul căzut din pricina meciului cu Duke, pe care o să-l ratez. Hawking a făcut deja modificările, aşa că nu mai am niciun cuvânt de spus. Roman îmi va ţine locul, iar Trevor va fi quarterback-ul echipei în retur.

— Scuză-mă că ţi-o spun astfel, Garret, dar chiar eşti handicapat! replică blondina, rânjind malefic pe sub mustăţi.

Se apropie de pat şi îmi pune tava pe picioare, după ce îmi face semn să mă ridic şi să mă sprijin de tăblie.

— Uneori am impresia că te-ai căsătorit şi cu mine, doar pentru că sunt prietenul soţului tău. Nu că nu mi-ar conveni că-mi faci mâncare şi că îmi speli rufele, deşi ţin să menţionez că nu ţi-am cerut să faci asta, dar s-ar putea ca Melody să devină geloasă.

— Melody ştie că, indiferent cât de perfect te crezi, îmi iubesc soţul şi nu aş putea să-l înşel cu cel mai bun prieten al lui, spune zâmbitoare. Acum, taci şi mănâncă! Iubita ta mi-a cerut să stau cu ochii pe tine ca pe butelii, cât e la cursuri.

— Halal asistentă personală, mormăi mai mult pentru mine.

Arunc o privire în tavă, căutându-mi printre pâinea prăjită, untul şi paharul cu lapte, pofta de mâncare. Faptul că, 272
practic, sunt invalid pentru două-trei zile îmi cam taie tot cheful de făcut ceva. Sunt prost dispus, nervos şi îndurerat că tocmai pierd un meci important.

— Asistenta ta personală vrea să absolve, Garret! Mai are şi alte lucruri de făcut, în afară să-ţi umfle toată ziua orgoliul cu pompa!

— Cum spui tu! o concediez cu un gest din mână. Mersi pentru micul dejun, dar nu mi-e foame. Vreau doar să merg la meci.

— Mda, în legătură cu asta, se strâmbă ea. Roman mi-a spus şi el să te ţin numai în pat, altfel o să dorm pe canapea o săptămână. N-o să las să se întâmple asta! Tu rămâi în pat, iar eu dorm liniştită în dormitorul meu!

— Nu pot nici să stau în tribune? întreb cu speranţă în voce. Promit să fiu un sfânt! Dacă mă laşi să merg la meci, îţi spăl eu rufele, iar cu Roman rezolv personal! Nu o să ajungi să dormi pe canapea.

Alice îşi mijeşte ochii la mine, suspicioasă, de parcă nu ştie dacă să aibă încredere în promisiunile mele sau nu. Oricum nu cred că e atât de uşor de înduplecat. Deşi recunosc că eu şi Alice am început să ne înţelegem mai bine, încă e o scorpie enervantă şi nu mare mi-ar fi mirarea să mi-o reteze.

— Chiar dacă te-aş lăsa să te ridici şi să mergi la meci, nu are cine să te care. Nu pot duce în spate o sută de kilograme de irascibilitate.

La naiba, are dreptate! Nu mă pot sprijini de ea. Pe lângă faptul că e însărcinată, e femeie şi cu siguranţă nu are forţa necesară să mă târască până la tribune, aşa că aş face bine să vin cu un plan B, dacă vreau să mă ridic naibii de aici.

— Dar îmi poţi face rost de nişte cârje?

— Pot, dar n-o să se întâmple, mi-o retează amuzată. Astăzi nu ieşi din casă, Garret Nova! Deloc. Dar, dacă tot vrei să faci ceva, mă poţi ajuta la clătite. Mi-e poftă.

Deschid din timp gura să comentez, însă o închid la loc când îmi spune despre pofta ei. Nu ştiu eu prea multe despre sarcini, dar ştiu că nu e bine niciodată să refuzi ceva unei femei însărcinate.

— Uite, dacă nu mă laşi să ies din casă, o să asist la pregătirea clătitelor, dar nu o să mă implic! Nu vreau să in- cendiez toată Frăţia pentru o amărâtă de clătită. Şi, dacă nu e cu unt de arahide şi jeleu, nici nu mă ridic de aici, apropo!

— Unde ai mai văzut clătite cu unt de arahide şi jeleu? mă întreabă ţâfnoasă, punându-şi mâinile în şolduri.

Habar nu am, dar simt nevoia să o cicălesc, dacă altceva nu pot face în dimineaţa asta. Doar cu atât am mai rămas, după ce am ţinut morţiş să o fac pe interesantul şi să nu-mi fac încălzirea.

M-aş putea numi norocos dacă Hawking o să-mi permită să joc în meciul cu Army Black Knights, asta dacă o să-mi revin până atunci. Am doar o săptămână la dispoziţie.

— Fie! oftez, ridicându-mă în capul oaselor. O să fac clătite cu tine. Nu e ca şi când aş avea altceva mai interesant de făcut.

— Super!

Ignor cu desăvârşire voioşia cu care o spune şi mă trag la marginea patului, scoţându-mi picioarele de sub pilotă. Alice se repede spre mine şi mă ajută să mă ridic, apucân- du-mă de braţ şi trecându-l după umerii ei înguşti, apoi cu- prinzându-mi talia pentru a mă putea susţine mai bine.

— Roman o să fie mândru de mine că am reuşit să te conving să rămâi, spune mai mult pentru ea.

— Te bucuri degeaba. Rămân doar pentru că nu vreau să mă târăsc ca o râmă prin campus, până la teren. Dacă aş fi avut o pereche de cârje, eram plecat de mult timp.

Am parte de o întreagă aventură pe scări, ţinând cont că încerc să nu calc pe piciorul drept deloc. Mă trezesc nevoit să ţopăi până în living, apoi să mă las aproape cu toată greutatea pe Alice, care deja începe să gâfâie şi să se îmbujo- reze, înainte să ajungem măcar la uşa bucătăriei.

— Dacă mă scapi, o să mă asigur că o să dormi pe canapea o lună, nu o săptămână! o avertizez puţin speriat.

— închide-ţi gura aia odată, Garret, şi lasă-mă să mă concentrez! mă apostrofează iritată. Eşti mai greu decât credeam!

— Iar tu eşti mai puternică decât laşi impresia.

Intrăm în bucătărie cu succes şi ţopăi până la cel mai
apropiat scaun. Când mă aşez, Alice răsuflă uşurată, de parcă ar fi dat jos din spate o stâncă întreagă.

— Dumnezeule, Garret! Eşti cât un munte!

— Mulţumesc! rânjesc.

— Cred că mi-ai luxat coloana.

Se îndreaptă spre frigider, uşor aplecată, cu umerii încovoiaţi. Probabil mi-ar părea rău pentru ea, dacă nu ar fi venit singură cu ideea de a mă căra până aici. Totuşi, trebuie să recunosc că îmi este mai bine aici, decât în dormitorul meu. în câteva ore am ajuns să-mi cunosc toate crăpăturile de pe pereţi, crăpături pe care nu le-am băgat în seamă timp de trei ani.

— Tu nu mergi la meci? o întreb, dorindu-mi mai mult să fac conversaţie, nu să aflu neapărat răspunsul.

— O să merg după ce mă asigur că are cine să te păzească, îmi răspunde sec, lăsând ingredientele pentru clătite pe blat. Roman mi-a spus ce pacoste eşti şi, cum se aşteaptă să nu stai locului decât dacă ai suliţa în coaste, la propriu, m-a numit pe mine dădaca şefă până când Melody se întoarce de la cursuri.

Roman exagerează, ca de fiecare dată. Nu am nevoie de o dădacă, să-mi sufle în ceafă şi totuşi uite că am. Două! Acum nu ştiu care dintre Alice şi Melody e mai a naibii.

— Parcă-i taică-miu! pufăi ironic, dându-mi discret ochii peste cap. De fapt, nici el nu e atât de îngrijorat şi de cicălitor.

— Ai mai vorbit cu el? mă întreabă curioasă.

Tonul ei rezervat mă face să înţeleg că îi e teamă să nu mă deranjeze întrebarea.

— Nu prea, răspund prompt. E ocupat cu divorţul de Tiffany. Şi-a angajat o armată de avocaţi, ca să fie sigur că ea nu o să pună mâna pe nimic din averea lui. Oricum, nu înţeleg de ce îşi face griji. A semnat un contract prenupţial.

— Şi mama ta? Cu ea ai ţinut legătura după ce părinţii tăi au divorţat?

Mă uit chiorâş la ea, încercând să-mi dau seama de ce vrea să afle răspunsurile la întrebările astea. E ceva personal, despre care nu discut nici cu Roman. De ce le-aş discuta tocmai cu ea?

— Nu, mormăi. Nu am mai vorbit cu ea. De ce?

Alice ridică vag din umeri, amestecând concentrată în
conţinutul pentru clătite.

— Melody mi-a spus că a fugit cu un bărbat de culoare.

îmi arcuiesc uimit o sprânceană, neînţelegând de unde
vine treaba asta. îmi ia mai mult de zece secunde să-mi aduc aminte când i-am spus lui Melody o astfel de blasfemie, dar şi când îmi aduc, nu îmi mai pot reprima râsetul.

— Eram ironic când i-am spus asta, Alice. Oricum, de când vă împărtăşiţi voi chestii?

— De ceva timp, răspunde pe un ton inocent. Ne înţelegem destul de bine. Ba chiar ne împrumutăm una alteia lucruri.

— Cum ar fi?

— Chestii de fete. Cosmetice şi alte porcării.

Nu ştiu de ce, dar îmi cam displace asta. Ştiu suficiente lucruri despre fete, cât să ştiu că astea nu sunt singurele chestii pe care şi le împrumută. Au tendinţa de a da din casă când sunt împreună, împărtăşindu-şi una alteia experienţele din dormitor şi din viaţa de zi cu zi.

Nimic ciudat ca Alice să ştie ce fac eu în dormitor sau ca Melody să ştie ce face Roman.

— Aşadar, sunteţi cele mai bune prietene, ha? chicotesc. Mă îngrozeşte.

Nu am ajuns chiar atât de departe, dar ne înţelegem.Flutur din mână, în semn că nu vreau să aflu mai multe despre relaţia dintre ea şi Melody. Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine.

Wes intră în bucătărie cu o expresie plouată şi primul lucru pe care îl face, este să se trântească pe scaunul de lângă mine, să-şi pună braţele pe masă şi să-şi ascundă faţa în ele cu un oftat prelung.

— Tu ce-ai mai păţit, Dorothy? îl întreb amuzat. Nu-ţi iese planul cu tocilara?

— Du-te naibii, Gare! îmi urează, aruncându-mi o privire urâtă printre gene. Tipa aia e de neatins.

— Ei, haide! N-o fi Miss America!

— Nu e, dar iubitul ei sigur e Mister America, cu un ditamai Rolls Royce-ul. Probabil ai auzit de Grayson Dolan.

— Nu. Cine e?

Wes se uită la mine de parcă aş fi spus că nu am auzit niciodată de Titanic sau de alt lucru despre care a auzit toată lumea. îmi dau seama că seamănă din ce în ce mai mult cu Roman, iar asta mă cam îngrozeşte. E loc de un singur Roman pe planetă, altfel ar fi prea aglomerat.

— Tatăl lui deţine Fresh Energy, aşa numita băutură răcoritoare a sportivilor. Ce naiba, Garret? Stai în New York de mai mult timp decât stau eu. E imposibil să nu fi auzit de el.

— De băutură am auzit, dar nu de Dolan Graymort.

— Grayson Dolan, idiotule! pufăie iritat. Mă rog, ceea ce vreau să spun este că femeia după care umblu eu şi-o trage cu unul dintre starurile New York-ului, care mai e şi putred de bogat. Bravo mie!

Mă uit la Alice, iar ea se uită la mine, apoi ne uităm amândoi la plouatul Wes, care începe să devină din ce în ce mai deprimat.

— Deci, tocilara nu e atât de tocilară? întreb nedumerit.

— Oh, ba este! Stacie îşi petrece jumătate din viaţă în biblioteca universităţii, dar sigur e genul de tocilară perversă! Sigur stă cu el pentru bani.

Alice pufneşte lângă aragaz, făcând o grimasă când Wes îi trage cea mai urâtă privire a lui.

— Da, sigur stă cu el pentru bani, nu pentru că e unul dintre cei mai doriţi tineri din New York, comentează blondina. Fii realist, Wes! Grayson Dolan e un bărbat frumos, orice femeie ar avea ce să vadă la el, nu numai la contul lui.

— Nu mă ajuţi, cumnăţico! Cu cine naiba ţii, până la urmă? Parcă familia trebuie să fie de partea ta!

— Sunt de partea ta! se repede ea să spună. Vreau să te fac să înţelegi că nu eşti mai prejos. Adică, eşti aproximativ la fel de bogat ca el şi orice femeie e atrasă de sportivi, un atu pe care el nu-l are. Poţi concura cu Grayson.

Discuţia asta începe să mă plictisească, dar pe Wes pare să-l reînvie. Brusc, nu mai plouă deasupra capului său.

— Poate că am un atu în plus, dar sigur nu sunt la fel de bogat ca el, replică Wes, dispoziţia sa pleoştindu-se din nou. Tata mi-a tăiat porţia de bani imediat ce a aflat că am fugit de la Yale şi sunt sigur că nu conduc un Rolls Royce! Aşadar, prin concluzie, oricât ai încerca să-mi ridici moralul, nu pot concura cu ciudatul ăla!

— Eu spun să priveşti partea plină a paharului, intervin amuzat. Acum, că eşti

conştient că n-ai nicio şansă să-i intri în chiloţi lui Stacie, poţi trece mai departe. Sunt destule tocilare în campusul ăsta.

Alice îmi trage o privire urâtă, care pare să mă avertizeze că sar calul, doar că ea nu ştie că n-am niciun motiv să-i vând lui Wes speranţe false, când treaba nu stă chiar atât de bine. Adică, tipa are iubit.

— Ţinând cont că ai luat-o tu pe regina tocilarelor, îmi mai rămân puţine.

— Melody nu e tocilară, i-o retez sec.

— Nu mă refeream la Melody, ci la Margaret. Adică, toată lumea ştie că a fost a ta şi nu vreau să intervin în relaţia voastră specială.

278

Chiar nu aveam nevoie să-mi amintească cineva de Margaret, căci nu am uitat-o nici măcar o clipă. Probabil greşeala asta o să mă urmărească până la sfârşitul vieţii.

— Wes! îl dojeneşte Alice din dreptul aragazului. Nu i-ai spus?

— Ce să-mi spună? mă încrunt.

Hunter cel mic îşi dă ochii peste cap, pufnind zgomotos printre dinţi, înainte de a-mi spune:

— Nu ţi-ai tras-o cu Margaret. A fost o glumă nevinovată. Erai beat şi dormeai pe canapea, aşa că eu şi câţiva băieţi din echipa de baschet te-am luat pe sus şi te-am cărat până la Beta Theta Pi. Am plătit-o pe Margaret cu o sută de dolari, ca să te lase să dormi în patul ei şi dimineaţa să-ţi dea de înţeles că aţi avut o noapte de vis! Şi, înainte să mă loveşti, ţin să menţionez că nu credeam că o să meargă. De fapt, nimeni nu spera să meargă.

— Ce să meargă, Wes?! îl întreb printre dinţii încleştaţi, abţinându-mă din greu să nu-l lovesc.

Idiotul ăsta e singurul vinovat de faptul că toată universitatea ştie despre mine şi Margaret. Ba chiar am avut parte de o serie de glume proaste în privinţa asta.

— Nu credeam că erai chiar atât de beat, încât să nu mai ştii ce ai făcut! Credeam că te vei trezi, îţi vei aduce aminte şi vei veni după mine.

Trebuie să recunosc că mă simt uşurat, însă asta nu-l scapă pe Wes de la o bătaie soră cu moartea, care să-l înveţe minte să nu-mi mai facă astfel de farse.

Aşa că mă reped spre el, însă se dovedeşte a fi mai rapid ca mine. Sare de pe scaun şi mă lasă să mă răstorn cu al meu, prăbuşindu-mă pe podeaua din gresie dură, direct în coate.

— Să nu îndrăzneşti să te mişti de acolo! urlă Alice la mine, fluturând ameninţător dintr-un deget. Nu ai voie să îţi mişti piciorul deloc! Dacă o faci, o să-i spun lui Hawking că nu o să joci în meciul cu Army Black Knights.

Incredibil! Deşi aş vrea să-i spun lui Alice vreo două pentru faptul că mă ameninţă, nu-mi pot desprinde privirea de pe Wes, care stă la o distanţă considerabilă de mine.

Şi, cireaşa de pe tort, Melody intră în bucătărie, sur- prinzându-mă cum mă tăvălesc pe podea ca un copil într-o cutie cu nisip.

— Ce naiba faci pe jos şi ce naiba faci jos din pat?! tună furioasă.

Oh, Doamne!

— Parcă ţi-am spus că nu ai voie să te dai jos din pat! Deloc!

— Nu mai urla, iubito! oftez. O să răguşeşti.

— Garret Nova, nu mă lua peste picior!

Nervoasă, se apropie de mine şi mă ajută să mă ridic, forţându-mă apoi să mă aşez la loc pe scaun.

Nu ştiu de ce, dar prezenţa ei mă face să mă simt şi mai jalnic decât mă simţeam deja, pe lângă faptul că mă face să mă simt şi handicapat.

— E doar o întindere, pentru numele Lui Dumnezeu! mă răstesc iritat. Nu mă mai trataţi ca pe un copil!

— Atunci, nu te mai comporta ca un copil! mârâie bruneta. Două zile, Garret! Doar atât se presupune că ar trebui să stai naibii locului!

Nu mă mai pot abţine şi îmi dau ochii peste cap, cu riscul de a fi pocnit în plină figură. La cât de nervoasă pare să fie, mă aştept la orice din partea ei, inclusiv să mă pedepsească. Parcă o şi văd spunându-mi: nu mai ai voie o lună la televizor!

E ridicol.

— Mell, ai petrecut suficient timp cu mine, cât să spun că ai ajuns să mă cunoşti. Ştii că mi-e imposibil să stau nemişcat. Sunt sportiv, iubito!

— Nu-mi pasă! mi-o retează, înainte să apuc să-mi continui tirada. Deocamdată eşti pacient, nu sportiv, aşa că

280

trebuie să stai în pat! Garret Nova, dacă nu stai în pat, jur pe ce am mai scump că mă voi duce la Hawking şi o să-i spun că nu o să joci în meciul cu Army Black Knights!

Pufnesc la unison cu Alice, când îmi dau seama că foloseşte aceeaşi ameninţare pe care a folosit-o şi cea din urmă. Bănuiesc că ambele

sunt conştiente de faptul că asta e singura ameninţare care mă sperie şi pe care trebuie să o iau în serios.

— în momentul ăsta mergem în dormitor şi vei rămâne în pat până când îţi spun eu! îmi ordonă pe un ton de General.

— Nu putem merge în dormitor după ce mă duci la meci? întreb cu speranţă, încercându-mi norocul şi cu ea.

Mă uit la ea cu ochii mari, umezi şi nevinovaţi de căţeluş, sperând în sinea mea că voi reuşi să o conving, dacă pe scorpia numărul unu nu am reuşit. Dar nu am eu atâta noroc.

— Nicio şansă, iubitule! Mergem sus şi acolo o să rămâi. Şi stai liniştit, mă învoiesc de la cursuri să te păzesc personal!

Oh, la dracu'! Femeia asta e mai rea ca Alice.Capitolul 29

Garret

— Nova!

Urletul lui Hawking îmi taie tot elanul pe care îl aveam încă de când am părăsit camera. Nu am mai putut sta în pat nici măcar o clipă, deşi se presupune că trebuia să rămân acolo încă o zi, cel puţin. Totuşi, iată-mă în tribune, pe primul scaun, aşteptând ca toţi să se adune pentru antrenament. Să nu mai spun de faptul că sunt gata echipat, cu toate că piciorul meu nu e atât de rezistent pe cât vreau să cred.

— Ce mama naibii faci aici?! mă întreabă Hawking nervos, oprindu-se în faţa mea.

— Aştept, răspund sec. Am pierdut deja returul cu Duke, nu o să pierd şi deplasarea la West Point.

— Asta nu tu decizi, mi-o retează arţăgos. Nova, ţi-ai făcut-o cu mâna ta! Eu doar o să duc echipa mai departe, dar fără tine. Nu o să te poţi reface până la meciul cu Army Black Knights, iar eu nu pot să risc să te includ. O să tragi echipa în jos!

Nu ştiu de ce mă aşteptam să-mi spună asta. Oarecum, ştiam că accidentul meu o să mă excludă din echipă şi că, din cauza asta, o să pierd contractul, altfel Hawking nu m-ar fi înlocuit atât de repede.

însă nu pot renunţa atât de uşor. Mi-e imposibil să cred că sacrificiul lui Roman e în zadar. Chiar dacă nu vrea să recunoască în totalitate, ştiu că a renunţat ca eu să am o şansă, iar şansa asta tocmai îmi trece pe lângă ureche.

— Echipa o să se ducă singură în jos, dacă nu sunt inclus! îl contrazic. Am fost quarterback

trei ani! Nu mă puteţi scoate din ecuaţie atât de simplu!

— Revino-ţi în fire, Garret! Nici dacă te includ, nu o să poţi face faţă! Eşti jucător de viteză, ceea ce înseamnă că trebuie să poţi alerga şi, cum muşchii tăi or să fie slăbiţi o vreme, nu o să câştigi nici măcar douăzeci de yarzi.

282

Cu toate că ştiu că are dreptate, nu mă pot împăca cu asta. Mi-e imposibil să accept că ultimii trei ani au fost degeaba, că m-am concentrat mai mult pe echipa asta decât pe absolvirea mea.

Practic, am dat totul pentru Little Lions, iar acum s-ar putea să pierd totul.

— Nici măcar nu mă laşi să încerc! aproape urlu la el, enervat. De unde ştii tu, antrenorule, că nu pot face faţă, dacă nici nu mă laşi să încerc? Poate că nu o să pot juca în deplasare, dar pot să joc în retur!

Hawking mă priveşte fix, părând să se gândească intens la ceva. De fapt, priveşte în gol, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

între timp, mă ridic în picioare şi îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, ignorând durerea surdă de la piciorul drept.

— La dracu', Garret! urlă enervat. Nu pot să condamn toată echipa ca să te mulţumesc pe tine! Nu eşti singurul care speră la contract!

— Dar sunt singurul care chiar are o şansă reală să-l primească! Nu poţi să-mi refuzi asta, antrenorule! E motivul pentru care am venit la universitatea asta şi pentru care m-am înscris la MBA, deşi chiar nu am nicio legătură cu afacerile!

Ceilalţi coechipieri apar în cel mai prost moment, în- fiinţându-se lângă noi pentru a asculta conversaţia dintre mine şi Hawking - care acum mă priveşte urât.

— S-a terminat, Nova! Trebuia să te gândeşti la toate astea înainte să joci fără să-ţi faci încălzirea. Eşti în echipă de trei ani şi nu poţi spune că nu ştii care sunt regulile nescrise. Ai avut o şansă reală şi ai dat cu bâta în baltă. Acum nu mă face să te scot şi de pe teren, ca să te fac să înţelegi că eşti afară din echipă!

îmi pun ambele mâini în cap, strângând din dinţi ca să nu răbufnesc. Sunt revoltat de decizia antrenorului, dar nu am nici cea mai vagă idee cum aş putea să-l fac să se răzgândească. Tocmai îmi distruge visul, scopul pe care mi l-am găsit în viaţă şi, ceea ce mă enervează cel mai tare, este că o face mult prea simplu, de parcă n-are nicio importanţă pentru el.

— Antrenorule, nu credeţi că e cam devreme să luaţi o decizie ca asta? intervine Roman în discuţie. Are doar o întindere. Cu puţin antrenament, se poate reface până la ultimul meci.

— Decizia e deja luată, i-o retează Hawking. Orice aţi spune, nu o să revin asupra ei. Nova nu mai face parte din echipa asta.

Şi cu asta, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, punând capăt discuţiei. Mă întorc cu faţa spre Roman şi îmi trec degetele prin păr, sperând în sinea mea că decizia aceasta e doar temporară şi că, dacă îl las un timp pe Hawking, o să revină asupra ei. Sper.

— Nu-l băga în seamă, îmi cere Roman pe un ton amuzat. E doar descurajat că te-ai accidentat tocmai acum, dar o să-i treacă.

— De unde ştii? pufnesc. Tocmai ai fost prezent când m-a dat afară. Nu-mi vinde şi tu gogoşi!

— Nu-ţi vând nimic, Garret! Calmează-te!

Pufai din nou, căci îl găsesc ridicol. Nu mă pot calma când se presupune că şansa mea s-a dus pe apa sâmbetei doar din cauza unui accident stupid. O nenorocită de întindere îmi suflă viitorul de sub nas.

— Ca să vezi! intervine Slade, rânjind. Ai ieşit de unul singur din joc! Dar nu-ţi face griji, Garret! O să îţi trimit nişte bilete V. I. P. când o să am meci cu Detroit Lions.

Neputând să mă mai abţin, fac un pas în faţă, gata să-l pocnesc, dar Roman mă plachează şi mă împinge înapoi, ţinându-mă departe de probleme. Dacă l-aş pocni pe Slade sau pe oricare dintre cei care râd pe la spatele meu în momentul ăsta, nu o să-l ajut pe Hawking să se răzgândească.

— Prima oară trebuie să treci de mine, dacă vrei să pui mâna pe contract, îi spune Roman arogant, făcându-l să se încrunte.

— Din câte ţin minte, tu ai renunţat la contract ca să îngrijeşti copii.

Simt cum mă umflă râsul când aud nota de teamă din vocea lui Slade. Se teme de Roman, căci prietenul meu e complet capabil să-i distrugă orice şansă la contract. La naiba, şi mie mi-ar putea-o distruge! Slade ar fi pistol cu apă.

— Dacă, prin absurd, Hawking nu-l primeşte pe Garret înapoi, revin în competiţie numai de-al naibii! rânjeşte. Nu te las să pui mâna pe ditamai contractul nici dacă te tăvăleşti la picioarele mele, într-o baltă cu noroi demnă de idioţii ca tine.

Ceilalţi izbucnesc în râs, inclusiv eu. Singurul căruia nu-i arde a râde e chiar Slade, care îl

sfidează pe Roman din priviri, holbându-se la el ca şi când ar încerca să înţeleagă dacă prietenul meu glumeşte sau nu.

Şi ştiu că nu glumeşte! Roman e capabil să reintre în competiţie doar ca să nu-l lase pe Slade şi pe Trevor să câştige, cu toate că nu-şi doreşte contractul ăsta.

— Nu e de mirare că voi doi nu aveţi prieteni! bombăne al doilea dobitoc, însuşi Trevor.

— Măcar avem cele mai frumoase femei din campus, ceva ce voi nu o să aveţi niciodată! replic. Voi aveţi doar mâna voastră dreaptă, iar când oboseşte o schimbaţi cu stânga!

îl aud pe Slade scrâşnind din dinţi de furie, deranjat fiind de frontul comun pe care îl fac cu unicul meu prieten.

— Comentezi degeaba, Garret! mă informează Trevor pe un ton dezgustat. Dacă Roman reintră în competiţie, nici dacă te întorci nu o să se mai retragă. Ştii şi tu care e gustul victoriei!

îmi dau seama că vrea să mă întoarcă împotriva prietenului meu şi că vrea să mă îndoiesc de el, însă nu a luat în calcul faptul că nu m-ar deranja absolut deloc dacă Roman ar reintra în competiţie şi ar concura până şi împotriva mea. Cum el a renunţat la contract pentru mine, la fel pot face şi eu pentru el.

— Nu-i nicio problemă, spun calm. Măcar rămân cu plăcerea de a te vedea învins! O să fie o victorie la fel de dulce!

— Gura, coţofenelor! zbiară Hawking, apărând de nicăieri. Lăsaţi bârfa şi mişcaţi-vă fundurile de viermi la antrenament, până nu vă dau cap în cap pe toţi!

Trece fumegând pe lângă noi, fără să ne privească. Ridic dintr-un umăr când Roman se

uită la mine întrebător, apoi îi strâng mâna şi mă răsucesc cu faţa spre ieşirea de pe teren, pornind către vestiar, apoi spre Kappa Sigma.

Pe măsură ce mă îndepărtez de coechipierii mei, simt cum nervii mi se reaprind şi norul negru mi se fixează deasupra capului, inducându-mi o stare plouată şi nervoasă în acelaşi timp. Există o şansă ca antrenorul să se răzgândească, însă nu e atât de mare pe cât speram. Ştiu şi eu cum stau lucrurile, mai ales că piciorul drept nu mă lasă să uit de problemă nici măcar o clipă.

Când ajung în faţa camerei mele, sunt deja obosit, iar Melody - pe care o găsesc pe pat - nu mă ajută să trec peste pasa proastă.

— Unde naiba umbli?! se răsteşte iritată. Nu ţin minte să fi spus că e bine să te ridici!

— Nu-mi vorbi ca unui copil prost, Mell! o avertizez, vorbind printre dinţi.

— Păi eşti un copil prost! Trebuia să rămâi în pat! Cum crezi că o să te vindeci, dacă umbli aiurea?!

Dumnezeule Mare! Femeia asta nu-şi alege niciodată momentul potrivit în care să urle şi în care să-mi scoată ochii. Pe lângă faptul că m-a dădăcit mai rău ca pe un bebeluş cât timp am stat în pat, acum mai face şi scandal, comportându-se de parcă ar fi mama mea, nu iubita.

Iar în momentul ăsta chiar nu am starea necesară să o ascult.

— Nu arde nicăieri, Melody! Mai lasă-mă să respir!

Ochii ei se măresc uşor, cu toate că pare să încerce să-şi
controleze expresia.

— Mi-ai suflat în ceafa ore în şir. Mai ia o pauză, femeie!

— Nu-mi vorbi aşa! îmi ordonă pe tonul ei de General, fluturând şi un deget ameninţător.

Nu pot decât să pufnesc ironic. Poate că ne-am jucat până acum amândoi, ca nişte copii idioţi într-o cutie cu nisip, însă de data asta întrece măsura. încep să am impresia că vrea dinadins să mă sufoce.

— Dacă încetezi să mă mai tratezi ca pe un mucos care nu ştie ce e mai bine pentru el, nu o să-ţi mai vorbesc aşa, îi răspund pe un ton mai sec decât intenţionam.

Ochii ei se măresc şi mai mult, dovadă că încep să o surprind şi să sar calul.

— Am o întindere, nu e ca şi când am ajuns într-un scaun cu rotile, ca să mă dădăceşti. Nu eşti maică-mea!

— Nu sunt mama ta, sunt iubita ta!

— Dacă nu-mi aminteai, muream prost!

Mă aşez pe marginea saltelei şi îmi trec mâinile peste faţă, oftând. Dacă nu mă calmez, presimt că voi rămâne şi fără iubită, nu doar fără contract.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine? mă întreabă şocată.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ba da, s-a întâmplat. Te-ai transformat brusc într-un nesimţit!

îmi ridic privirea spre ea, simţind cum iau foc şi mai
tare.

— Sunt nesimţit doar pentru că îţi spun un adevăr?! aproape zbier la ea. Melody, nu ţin minte să îţi fi cerut să îmi sufli în ceafă non-stop şi nici s-o faci pe îngrijitorul! Ai ajuns să mă

sufoci, pentru numele Lui Dumnezeu! Eşti mai enervantă şi mai omniprezentă decât o bonă!

Gura i se întredeschide şi buzele-i formează un „o” plin de surprindere.

Dacă nu tac dracului o s-o pierd, dar parcă acum m-am găsit să spun fără să vreau, tot felul de lucruri pe care nici măcar nu le cred.

— Dacă sunt atât de enervantă şi te sufoc, de ce mai sunt aici? mă întreabă. De ce nu mi-ai spus din timp? Astfel nu mi-aş mai fi consumat energia pe cel mai mare dobitoc din istorie!

— Controlează-ţi limbajul, Melody!

— Dacă nu, ce?! mă provoacă. Dacă vrei să mă scoţi afară, nu e necesar. Plec singură!

Oh, fir-ar să fie! De ce naiba nu tace?!

— Dă-i drumul! îi răspund provocării, sărind în picioare. Pleacă!

— Plec chiar acum!

— Pleacă odată!

Mârâind, se întoarce spre uşă şi porneşte cu paşi repezi, însă se opreşte în prag. Nici nu credeam că e capabilă să plece. Nu vrea în aceeaşi măsură în care nu vreau nici eu să o văd plecând, dar asta nu stinge nici măcar puţin focul care tocmai a izbucnit între noi.

— Garret, nici măcar nu ştiu de ce naiba îmi bat capul cu tine! Eşti un nesimţit, un obsedat şi habar nu ai cum să te comporţi cu o femeie, ca să se simtă iubită! Nu e suficient doar să-i spui că o iubeşti.

— Acum mai ai şi pretenţii, divo?! Nu tu spuneai că sunt un nesimţit şi un obsedat? Nesimţiţii şi obsedaţii nu caută să le umfle orgoliul femeilor ca tine, pentru că îl au deja prea umflat!

— Du-te dracu', Nova!

— Şi tu să te duci dracu', Blaze!

Ridică braţul să-mi arate degetul mijlociu, însă o pocnesc rapid peste mână. Mă pocneşte înapoi cu palma peste piept, iar eu mă dau înapoi.

— Să ţi-o trag, idiotul naibii!

Continuă să mă pocnească până când nu mai am unde să mă retrag şi cad pe saltea. Aceasta mă încalecă şi apucă să mă pocnească direct peste faţă, cu o secundă înainte să reuşesc să-i prind încheieturile şi s-o imobilizez.

— Ai făcut-o deja, cucoană! De mai multe ori chiar şi tot ce pot spune este că nu eşti deloc în stare să i-o tragi cuiva!

Melody scoate un icnet de surprindere şi dă să mă plesnească iar, dar reuşesc să o opresc la timp. Cred că obrazul meu ar crăpa, la propriu, dacă m-ar pălmui încă o dată.

— Ce e, Nova? Nu sunt suficient de bună pentru tine acum?!

— Nu, nu eşti! Nici nu ştiu de ce naiba te iubesc! Eşti doar o divă încuiată la minte şi sufocantă, care nu are altceva de făcut decât să-mi sufle mie în ceafă şi să-şi ascută toată ziua limba şi unghiile alea!

Furioasă, îşi smulge mâna din strânsoarea mea şi mă pocneşte iar, înainte să fim împroşcaţi de nicăieri cu ceea ce pare a fi spumă. Melody zbiară şi se rostogoleşte de pe mine, pe saltea, lăsându-mă chiar în poligonului de tragere, încerc în van să-mi acopăr faţa, căci e mult prea târziu.

Abia când se opreşte şi îmi şterg ochii cu marginea hanoracului de pe mine, o văd pe Alice lângă noi, având în mâini un extinctor şi pe faţă o expresie concentrată.

— Gata? V-am răcorit destul sau vreţi o a doua rundă?!

Cu gura larg căscată, îmi întorc capul spre Melody -
care e acoperită doar pe o parte cu spumă aeromecanică albă - şi izbucnesc în râs cu o poftă nebună, deşi nu sunt mai prejos. Spre deosebire de ea, sunt acoperit aproape în întregime şi sunt ţinta amuzamentului blondinei, care mai că se tăvăleşte pe podea.

Doar Melody nu pare să guste din asta.

— Ce naiba, Alice?! Nu puteai să-l ţinteşti doar pe el?

— Am încercat, dar nu sunt o ţintaşă prea bună, se scuză ea. Oricum, aveai şi tu nevoie de o răcorire rapidă! Erai la fel de aprinsă şi pe cale să-l sfâşii pe sărmanul nostru Garret. Indiferent ce a făcut, nu cred că merită o moarte atât de violentă.

— Şi tu te poţi duce dracu', Alice! îi spun.

Aceasta îndreaptă din nou furtunul spre mine şi mă împroaşcă scurt, drept pedeapsă pentru îndrăzneala mea.

— Mai ai ceva de comentat, Daisy? mă întreabă pe un ton inocent, în timp ce îmi şterg din nou pleoapele şi gura.

E complet nebună. De fapt, amândouă sunt la fel de nebune şi amândurora le-ar prinde bine o excursie în Alpi, dar nu la o cabană de cinci stele, ci direct sub cerul liber.

— Aduceţi-mi aminte să vă rezerv două locuri la un spital de nebuni, le cer. Cu puţin noroc, poate prindeţi acelaşi salon!

— Mai taci naibii din gură, Garret! mă apostrofează Melody, încă nervoasă. Nu vreau să te mai aud.

— Ce coincidenţă! Nici eu pe tine!

— Se pare că mai vreţi o rundă! mormăie Alice, pregătind extinctorul.

— Să nu de-a dracu' să mă împroşti iar, că ţi —1 bag pe gât! o avertizez, smulgându-i stingătorul din mână înainte să facă încă o prostie.

Îl pun lângă pat şi mă ridic în picioare, desfăcând fermoarul hanoracului şi aruncându-l pe podea, urmat îndeaproape de tricou. Abia după ce termin, le observ pe cele două holbându-se la mine în moduri diferite. Spre deosebire de Alice, care are o sprânceană arcuită ironic şi o expresie oarecum indiferentă, Melody se foieşte deranjată pe saltea, cu privirea fixată pe abdomenul meu.

— Să fac şi o piruetă, divo?! o întreb în doi peri. Sau să mă dezbrac de tot?

— Nu, mulţumesc, răspunde pe un ton spăşit. Aş muri de râs şi mai am câteva cursuri!

Alice se retrage subtil, închizând încet uşa în urma ei. Probabil nu vrea să participe la o astfel de discuţie sau să fie prezentă la vreo nebunie de-a mea, în care îmi dau din nou pantalonii jos.

— Cum spui tu! pufnesc. Mă găseşti în duş, dacă vrei să vii. Asta dacă mai suntem împreună. Dacă nu... ei bine, putem fi şi amanţi!

— Du-te dracu', Garret!

Se ridică vijelios şi părăseşte camera, trântind uşa în urma ei şi lăsându-mă confuz.

Acum mai suntem împreună sau nu?

Capitolul 30

Garret

— Ţi-a dat papucii?!

Ridic din umeri la întrebarea pe care mi-o pune Alice pe un ton surprins. Habar nu am dacă eu şi Melody mai suntem împreună, pentru că e prea supărată şi prea încăpăţânată ca să-mi explice ca la proşti. De trei zile mă evită. Nici măcar întâmplător nu mă întâlnesc cu ea prin curtea campusului, deşi, de fiecare dată când merg la cursuri, o caut cu privirea. Să nu mai spun de faptul că nu-mi deschide uşa atunci când vreau să o vizitez la Beta Theta Pi şi nu-mi răspunde nici măcar la mesaje, darămite la apeluri.

Dar încă nu sunt pregătit să accept că ne-am despărţit.

— Din cauza a ceea ce i-ai spus când v-aţi certat?

— De unde ştii tu ce i-am spus şi ce nu? o întreb încruntat.

înfig iritat linguriţa în cutia cu îngheţată. Sunt patetic. Am ajuns să mă comport ca o femeie după o despărţire. Stau lângă Alice pe canapea, ne uităm la film, purtăm pijamale şi mâncăm îngheţată. Din tot ansamblul, lipseşte să plâng.

— Toată casa a auzit, răspunde serioasă. Serios, tu chiar nu ai habar cât de tare aţi urlat unul la celălalt?

— Nu e prima oară când urlăm unul la celălalt.

— Poate, dar cred că e prima voastră ceartă serioasă de cuplu, care s-a lăsat cu bătaie! chicoteşte. Dacă nu interveneam, ieşeau scântei din fundul tău!

Mie îmi spune? Ştiu şi eu cât de tare am reuşit să o enervez pe Melody, atât de tare încât, dacă Alice nu ne-ar fi răcorit la timp, probabil m-ar fi făcut K.O. dintr-o singură lovitură.

— Alice, mă faci să mă simt şi mai prost, o informez. Seara asta nu trebuia să-mi ridice moralul? Adică, nu vreau să cred că sunt aici şi fac toate astea fix degeaba.

— Nu te mai ambala ca un motor vechi, Garret! Doar vorbim şi noi, ca între fete.

îi trag o privire urâtă, care o face să izbucnească în râs. I-aş spune şi câteva cuvinte dulci, dar îl aud pe Roman tropăind pe scări în timp ce le coboară.

— Vine tancul! fluier, vârându-mi apoi linguriţa în gură.

Nici bine nu termin de vorbit, că Roman îşi face apariţia cu un zâmbet larg pe buze şi cu ochii aţintiţi pe soţia lui. Se uită la ea ca de obicei, plin de dragoste şi aproape pervers, cu o uşoară notă de obrăznicie nevinovată.

Dar nici Alice nu e mai prejos. îi întoarce privirea în aceeaşi măsură, tremurând uşor lângă mine.

— Ce face cea mai frumoasă femeie din lume? o întreabă, sărutând-o scurt pe buze, apoi îşi ridică privirea spre mine şi rânjetul lui se lăţeşte răutăcios. Dar cea mai păroasă femeie din lume ce face?

— Du-te naibii!

Smulg cu ciudă cutia cu îngheţată din mâinile lui Alice şi înfig lingura în ea, bolborosind nişte injurii la adresa prietenului meu, care nu se poate abţine să nu mă ia peste picior. Nu e ca şi când n-aş şti de unul singur că sunt jalnic.

— La ce vă uitaţi? ne întreabă, îmbrâncindu-mă ca să se poată aşeza între mine şi Alice. E Titanic cumva?

— Nu fi idiot! pufnesc. Nu m-aş uita la porcăria aia!

— Atunci?!

— Jurnalele vampirilor, primul sezon, răspunde Alice.

Roman îşi întoarce capul spre mine şi mă priveşte îngrozit, iar eu doar ridic din umeri. Nu e vina mea că e singurul serial pe care am reuşit să-l facem rost, cerşindu-l de la fetele din Beta Theta Pi şi că acesta a reuşit să mă „prindă" chiar de la primul episod.

— Uneori am impresia că am rămas singurul bărbat adevărat de pe planetă, replică oftând.

— Taci din gură, că e interesant! i-o retez. E cu vampiri siropoşi!

— Poate să fie şi cu Dracula în persoană. Serios, Gare, te credeam mai rezistent!

— Adică?

Mă uit la Alice când şi el se uită, încercând să înţeleg ce vrea să-mi spună sau să-mi arate. Şi înţeleg. Nu am fost rezistent la farmecul blondinei. Dacă aş fi fost, nu m-aş mai uita la porcăria asta, n-aş mai sta aici în pijamale şi n-aş mai mânca îngheţată, la naiba! Vipera cu ochi mari şi albaştri a reuşit să mă prostească şi pe mine, nu doar pe prietenul meu.

— Sunt bărbat, argumentez. Când o femeie vine la tine şi flutură din gene, implorându-te cu o feţişoară nevinovată, nu ai încotro. Sari şi îi faci pe plac, că doar nu ai vrea să plângă!

— Ba n-am implorat pe nimeni! mă contrazice Alice, supărată pe îndrăzneala mea de a arunca pisica în grădina ei. Doar te-am întrebat, iar tu ai acceptat.

— Mă rog! pufnesc. Ce vreau să spun este că nu am putut să o refuz. Tu ştii cum se uita la mine? îi tremura buza de jos, omule!

Iritată de faptul că înfloresc povestea, Alice sare peste Roman şi îmi altoieşte un pumn în piept, pumn pe care nu-l simt deloc.

— Garret, chiar mă întreb când o să încetezi să ţi-o mai cauţi cu lumânarea, îmi spune Roman, amuzat de mişcarea soţiei sale însărcinate.

— Poate când mă voi lega la cap, ca tine. Asta cine ştie dacă o să se întâmple vreodată, dat fiind faptul că nu sunt capabil să păstrez o iubită mai mult de câteva luni.

— Ai putea-o păstra, dacă nu ai urla la ea, replică Alice ironică, dându-şi ochii peste cap.

— Aş fi vrut să nu urlu la Melody, însă acum e mult prea târziu. I-am spus chestii, chestii pe care, în mod normal, nu le-aş fi spus unei femei. Din cauza lui Hawking şi a deciziei sale, relaţia mea cu ea atârnă de un fir subţire de aţă.M-a provocat! încerc să mă scuz. Nu şi-a ales bine momentul în care să mă ia la rost.

Amândoi mă privesc tăcuţi şi în moduri diferite, dar niciunul nu se repede să mă contrazică. Roman mă cunoaşte suficient de bine cât să ştie cum sunt. în momentele în care sunt nervos, cel mai recomandat este să fiu lăsat în pace, însă Melody a făcut exact opusul, cu toate că i-am explicat cum stă treaba.

Ei bine, aici nu ştiu dacă eu sunt vinovat sau ea, cum nu ştiu nici dacă mai suntem împreună sau nu. Nu e ca şi când s-ar grăbi să-mi explice cum stau lucrurile între noi, ţinând cont că mă ocoleşte. Fuge de mine.

— Hawking a fost de acord să vii şi tu în deplasare, îmi spune Roman, schimbând brusc subiectul.

— Asta înseamnă că sunt din nou în echipă? întreb cu speranţă.

— Nu, înseamnă că vii ca suporter, mi-o retează.

Ultima fărâmă de bună dispoziţie mi se risipeşte în
fracţiune de secundă. Nu înţeleg ce naiba se întâmplă cu viaţa mea. Nenorocita tocmai acum şi-a găsit să o ia la vale!

— Grozav! exclam ironic. De ce dracu' nu-mi dă şi nişte pompoane, ca să ţin galerie?

— Pentru că nimeni nu vrea să te vadă în fustă de majorei ă, Garret! pufneşte prietenul meu. Uite, chiar dacă nu te-a acceptat înapoi în

echipă, deocamdată, măcar nu te exclude de tot. Priveşte partea plină a paharului. Faptul că nu ţi-a luat din start echipamentul, înseamnă că încă se gândeşte ce să facă cu tine.

Roman are dreptate. Ar trebui să privesc partea plină a paharului, dar nu e atât de simplu. Am avut la dispoziţie trei ani să-l cunosc pe Hawking şi să ştiu că el nu revine asupra deciziilor. Cine e „afară”, rămâne „afară”.

Iar eu fix acolo sunt!

—Ar fi cazul să se gândească mai repede, că trece campionatul! comentez, fluturând dintr-o mână. O să mă primească înapoi după ce pierdem?

— Hei! Atâta timp cât joc eu, nu pierdem! rânjeşte Roman. Acum taci naibii din gură, că mă prost dispui şi pe mine.

îşi îndreaptă privirea spre televizor, punând capăt discuţiei. Abandonez cutia cu îngheţată pe masă şi mă fac mai comod pe canapea dar, oricât de mult m-aş strădui să fiu atent la serial, mintea îmi pleacă în altă parte.

Sunt pe punctul de a adormi când primesc un cot din partea lui Roman. îmi face semn din cap spre uşă şi o văd pe Melody îndreptându-se direct spre scări, fără să ne bage în seamă. Sar de pe canapea şi o rup la fugă după ea - sau mai bine spus, mă târăsc -, urmărind-o până în dormitorul meu unde aprinde grăbită o veioză.

Curios, mă sprijin de cadrul uşii, interesat să aflu ce are de gând să facă. E mai mult decât cert că nu a venit aici pentru mine, ţinând cont că mă ignoră cu desăvârşire şi cu o încăpăţânare copilărească.

Se duce săgeată spre şifonier şi trage de al doilea sertar, sertarul pe care l-a revendicat când

a început să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp aici.

— Ce faci? o întreb nedumerit, când văd că îşi scoate lucrurile şi le aşază pe pat.

— în niciun caz nu dansez tango, îmi replică acid.

— Nu, mie mi se pare că doar îţi iei lucrurile. Ne despărţim?

Melody se opreşte brusc şi mă priveşte oarecum surprinsă.

— Nu, nu ne despărţim, îmi răspunde, iar eu răsuflu uşurat. Doar am nevoie de timp. De fapt, noi avem nevoie să petrecem ceva timp separaţi. Nu e indicat să stăm unul pe lângă celălalt în perioada asta tensionată.

Deşi, în sinea mea, ştiu că are dreptate, nu-mi place situaţia. Sunt conştient cum o să se termine asta. Orice cuplu care are, la un moment dat, nevoie de o pauză o să sfârşească separaţi.

— Lasă-mă să ghicesc. Eu nu am dreptul la cuvânt, nu? o întreb pe un ton ironic.

— Vrei să adaugi ceva?

Aş fi vrut, însă când îi aud nota de ironie din voce, mi se duce tot cheful şi nu mai văd un motiv pentru care să-mi răcesc gura de pomană, odată ce şi decizia asta a fost luată.

Culmea e că nici de data asta nu mi se cere opinia.

— Cum vrei, Mell! cedez. Dacă vrei timp, o să-ţi dau timp.

— Acum mă iei peste picior? pufneşte.

— Nu. Vorbesc foarte serios. O să-ţi dau timpul de care ai nevoie şi promit să nu te mai stresez. Oricum, dacă te răzgândeşti, ştii unde să mă găseşti.

Melody îşi mijeşte ochii suspicioasă, rămânând blocată în mijlocul încăperii.

— Cum rămâne cu tine şi cu piciorul tău?

îmi aplec privirea spre piciorul meu şi ridic din umeri. Deşi nu mai e la fel de dureros, încă nu sunt în stare să calc pe el cum trebuie. E mai mult decât clar că nu sunt pregătit să fac faţă unui meci, din nefericire pentru mine.

— Supravieţuiesc, mormăi.

— Ai nevoie de antrenament dacă vrei să fii gata pentru meci.

— Care meci?

Aceasta îşi mijeşte şi mai mult ochii.

— Deci, e adevărat ce se zvoneşte? Ai fost dat afară?

— Îhî. Nu mai joc.

— Din cauza unei întinderi?! aproape urlă. Asta e o porcărie!

Mie-mi spune? Aş fi vrut ca şi Hawking să o considere la fel, însă la el toate lucrurile sunt luate în serios în mod exagerat. Nu degeaba universitatea cheltuieşte o grămăjoară consistentă de bani ca să-l ţină aici. Până la urmă, chiar dacă e bătrân, e un fost jucător de performanţă şi mănâncă fotbalul pe pâine.Ridic din nou din umeri, căci nu ştiu ce aş putea să mai adaug.

— Aşadar, renunţi pur şi simplu? mă întreabă. Garret, e vorba de un contract important, contract pe care îl vrei! Nu poţi să renunţi doar pentru că antrenorul te-a scos din echipă într-un moment plin de draci.

— Şi ce propui să fac, Mell? Să mă rog de el?

— Să continui să te antrenezi până în ultimul moment, când vei fi complet sigur că nu se răzgândeşte.

Nu cred că vreau să fac asta. Nu văd niciun rost pentru care să sper la ceva care are puţine şanse să se întâmple. îl cunosc pe Hawking. Ştiu că nu o să se răzgândească, pur şi simplu.

— Deci?

— Deci, ce? întreb înapoi, puţin iritat de atâtea întrebări. Nu o să joc, aşa că nu văd un motiv pentru care să-mi consum energia degeaba, antrenându-mă pentru nimic. Acum vreau să aflu ce se întâmplă cu tine. Pleci sau rămâi?

— îmi dai un ultimatum?

Asta fac? Adică, aş vrea să o fac, pentru că m-am săturat să trăiesc în incertitudine. Sunt confuz în legătură cu relaţia noastră şi nu vreau să trăiesc cu gândul fixat la ea. Vreau să ştiu un lucru cert. Vreau să fiu sigur.

Totuşi, dacă stau bine să mă gândesc, nu-mi place nici ideea de ultimatum. Dacă ar alege să plece, ar însemna să nu se mai întoarcă. Să nu mai existe nici cea mai mică şansă pentru noi.

— Nu, nu e un ultimatum, zâmbesc.

— Bun, pentru că nu vreau să iau o decizie pe moment.

Oftând, mă apropii de ea şi încerc să-i feresc şuviţa de
păr din faţa ochilor, însă dă înapoi înainte să apuc să o ating.

— Haide, Mell! Nu e ca şi când nu ne-am mai certat până acum. E ceva tipic nouă să urlăm unul la celălalt.

încerc din nou aceeaşi mişcare şi de data asta mă lasă să o ating, să-i dau şuviţa după ureche şi să-mi trec degetele
297
peste obrazul ei. Dar parcă nu e acelaşi lucru. Obişnuia să-şi lase obrazul în palma mea în puţinele dăţi în care acţionam astfel, însă acum nu o mai face. Ba chiar pare rezervată, arătând ca şi când ar fi pe cale să dea înapoi din nou.

— Ei bine, de data asta a fost prea mult, mărturiseşte. Nu putem urla unul la celălalt de fiecare dată când avem o zi proastă. Nu putem să ne spunem lucruri pe care nu le mai putem retrage.

— Nici dacă spun că îmi pare rău?

Melody îşi arcuieşte o sprânceană, privindu-mă sceptic printre genele lungi şi dese.

Da, poate că am întrecut măsura de data asta. Dacă e să fiu sincer cu mine, nu mi-a plăcut ce s-a spus în aceeaşi măsură în care nici ei nu i-a plăcut.

— Nu, Garret! pufneşte. Scuzele nu sunt de ajuns. Mi-ai spus că te sufoc! Nu vreau să te sufoc, tocmai de aceea nu am acceptat să mă mut aici. S-ar fi presupus să ne petrecem absolut tot timpul liber împreună. Ne-am fi sufocat unul pe celălalt mai mult decât am făcut-o până acum. Avem nevoie de o pauză!

Numai cuvântul în sine e capabil să mă enerveze atât de tare, încât simt cum mi se zbate un ochi. Nu avem nevoie de o pauză, ci de antrenament. Avem nevoie să învăţăm să iertăm greşelile celuilalt.

— Doar ştii că n-am vorbit serios! Dacă mă sufocai, într-adevăr, nu mai voiam să te muţi aici!

— Mai vrei? mă întreabă curioasă.

— Evident. Tu eşti cea care nu vrea!

— Pentru că urli la mine şi mă jigneşti, imbecilule!

Mă pocneşte peste mână ca să n-o mai ating şi, pufnind
zgomotos printre buze, se îndreaptă spre pat şi trage de sub el un rucsac. Rucsacul meu.

— Melody, nu e ca şi când nu te-aş fi atenţionat să mă laşi în pace când sunt nervos! mârâi. Recunosc că am prostul obicei să îmi descarc nervii pe cine nu trebuie, dar nu ţi se pare că exagerezi? Nu te-am jignit.

— E de ajuns să-mi spui că sunt o divă, ca să mă simt atacată.

Dumnezeule Mare! Abia acum sunt complet sigur că m-am încurcat cu cel mai dificil specimen de femeie de pe întreaga planetă.

— Iubito, chiar eşti o divă! chicotesc. Dar eşti o divă pe placul meu!

Enervată, înşfacă peria de păr şi o aruncă în mine, lo- vindu-mă direct în frunte. Fac un pas

înapoi şi masez locul vătămat cu degetele, uitându-mă urât la ea.

— îţi face plăcere să mă loveşti, nu? o întreb iritat.

— îmi face plăcere să lovesc toţi dobitocii pe care îi întâlnesc! încep să dezvolt o fobie pentru ei! Apropo, să ştii că o s-o iau şi pe Taja!

— Poftim?! aproape urlu. Cum s-o iei pe Taja? E a mea!

— Acum e a mea!

— Ba nu, nu e!

Trage fermoarul rucsacului în care şi-a îndesat toate lucrurile şi îl aruncă pe un umăr, apropiindu-se apoi de mine.

— Atunci, facem cu rândul. împărţim custodia ei! O săptămână o ţin eu, o săptămână tu.

— Eşti nebună, femeie! o informez.

— Poate, zâmbeşte. Dar cel puţin ştiu că nici tu nu eşti prea departe!

Apoi trece pe lângă mine şi părăseşte camera, lăsân- du-mă cu gura larg căscată.Capitolul 31

Melody

Picioarele Tajei îmi gâdilă degetele, înainte de a se da jos de pe mâna mea ca să se caţere pe pernă. O urmăresc plictisită, cu o falcă în cer şi cu una în pământ, încercând totodată să mă conving pe mine însămi să nu mă mai smior- căi şi să mă ridic din pat pentru ora de alergat.

Până acum nu-mi prea iese. Afară pare pe punctul de a începe ploaia, deşi suntem la jumătatea lui ianuarie. O ploaie care, cel mai probabil, o să se transforme în ninsoare, dat fiind faptul că e frig de crapă pietrele. Cel puţin, cerul are aceeaşi nuanţă cu starea mea.

De când eu şi Garret am luat pauză, viaţa mea e mai neinteresantă ca niciodată. Nu mă vizitează şi nici nu mă sună, aşa cum mă aşteptam. Telefonul meu e complet tăcut şi uşa nebătută de un Garret nervos şi cu chef să mă streseze. Nici pe Taja nu pare să o bage în seamă mai mult decât mă bagă pe mine.

— Cum ai reuşit să îl suporţi atâta timp? o întreb prosteşte. Care e secretul?

însă nu e ca şi când Taja s-ar întoarce cu faţa spre mine şi mi-ar răspunde sau mi-ar da un sfat. E doar un păianjen uriaş, care se caţără pe perna mea. Atât.

Un geamăt puternic mă face să tresar şi să mă ridic în capul oaselor, privind lung spre peretele despărţitor care mă separă de Cindy. La început nu-mi dau seama ce anume se petrece - deşi sper să-şi fi prins degetele la uşă -, însă când gemetele continuă, crescând în intensitate, pricep. Nemernica şi-o pune zdravăn cu vreun specimen special de mascul, cu o faţă drăguţă şi

la fel de superficial ca ea. Adică, am avut suficient timp la dispoziţie cât să ştiu care e genul ei de bărbat. Un fel de Ken fără creier.

încerc să fac abstracţie de zgomote, deşi aud până şi patul lor cum scârţâie periculos, gata-gata să se prăbuşească.

300

Obişnuiam să am parte de astfel de spectacole când avea o relaţie cu Ronnie, tot un fel de Ken prostănac. Cei doi aveau o viaţă sexuală intensă şi mă deranjau seară de seară cu partidele lor de sex sălbatic, care o făceau pe Cindy să urle atât de tare încât trezea întreaga casă, nu doar coridorul.

Dar nu e ca şi când aş surzi subit, doar ca să nu-i mai aud. Probabil nici dacă mi-aş băga pernele cu totul în urechi, nu aş putea să fac abstracţie de ceea ce se întâmplă în camera de alături. Şi, deşi sună complet paranoic, parcă o fac numai în ciuda mea, ca să-mi amintească neapărat cât de nefericită sunt.

Oftând, mă ridic din pat şi pornesc spre uşă, pregătită să dau cu colega de pereţi. Ba chiar îmi suflec mânecile hanoracului în momentul în care ajung la uşa ei şi bat cât de tare pot, înainte să dau buzna.

Ei bine, chiar dacă mă aşteptam la ce-i mai rău, imaginea din faţa mea tot reuşeşte să-mi facă greaţă. Simt cum îmi urcă voma pe gât şi mă crispez puternic, ducându-mi mâna la ochi.

Cindy e toată grămadă fix pe cine mă aşteptam mai puţin. Wes.

— Bună, Mell! mă salută amuzat.

— Ce naiba cauţi în camera mea?! mă ia Cindy la rost.

Arunc o privire printre degetele răsfirate şi răsuflu uşurată când văd că bruneta l-a

descălecat deja şi că amândoi sunt acoperiţi. îmi las braţul să cadă pe lângă corp şi îmi arcuiesc curioasă o sprânceană, când fratele mai mic al lui Roman îmi face jucăuş cu ochiul.

— Ieşi afară! urlă Cindy nervoasă, aruncând spre mine cu o pernă.

— Nu vreau! replic arogantă, cu mâinile strânse la piept. Nu plec de aici până nu-ţi spun tot ce am pe suflet. Wes, îţi sugerez să nu o iei personal, indiferent ce sunt pe cale să turui.

— Nicio problemă, rânjeşte. Dă-i drumul, amico! Spune tot ce te doare!

Iritată şi mai tare, Cindy îl altoieşte cu un pumn în braţ, mârâind printre dinţi ceea ce pare a fi un „gura, dr. Phil". însă Wes arată ca şi când n-ar da doi bani pe ce îndrugă nervoasă.

— Cindy, îţi mărturisesc cu toată sinceritatea mea că eşti o căţea şi că te urăsc din tot sufleţelul meu mic! încă de când am intrat în Beta Theta Pi, am fost nevoită să-ţi ascult urletele îngrozitoare, dat fiind faptul că ai ajuns la performanţa de a aduce jumătate din campus în patul tău! Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă ştiai că faci atât de urât, de ce naiba nu ţi-ai izolat fonic dormitorul?! Nimeni nu e obligat să te asculte! Adică, înţeleg că vrei să afle toată lumea cât de bine te simţi tu, când ţi-o tragi cu vreun necunoscut sau, în cazul de faţă, cu un bărbat mai mic decât tine, dar ai ajuns să exagerezi şi îţi spun de acum că, dacă se mai întâmplă vreodată să nu pot să mă mai aud gândind, o să fac o plângere la direcţiune! Dacă îţi ard chiar atât de tare hormonii, fa-ţi naibii un abonament la un hotel, unde să-ţi duci toţi prostănacii Ken, care nu sunt altceva decât nişte

căţeluşi drăguţi şi bătuţi în cap! Scuze, Wes, nu fac referire la tine!

Amuzat, Hunter Junior ridică mâinile în semn că nu s-a supărat. Ba chiar pare să-l distreze toată turuiala şi gesticularea mea frenetică, care probabil mă face să arăt ca băgată în priză.

însă, după ce torn totul dintr-o singură suflare, pot spune cu mâna pe inimă că mă simt mult mai bine. Indiferent cât de răutăcioasă am fost, doar gândul că am bătut un apropo, deloc subtil asupra faptului că îşi foloseşte mai des partea de jos a corpului, decât capul, mă face să mă simt descărcată, ca şi când tocmai am dat jos din spate un bolovan.

— Acum rămâne la alegerea ta dacă îmi iei în serios atenţionarea sau dacă aştepţi să vină domnul WhiteHall peste tine. Mi-e indiferent.

— Mell, am ştiut dintotdeauna că eşti o căţea, dar abia acum am aflat că eşti, de fapt, o căţea ipocrită! Vrei să-ţi reamintesc toate nopţile în care n-am putut închide un ochi din cauza ta şi a lui Nova?

Nu mă pot abţine să nu flutur din mână, dându-mi totodată ochii peste cap.

— Nu e nevoie, le ţin minte foarte bine! Au fost memorabile!

— Şi eu le ţin minte, din păcate! intervine Wes în discuţie.

Mă uit la el curioasă, iar acesta ridică din umeri simplu, ca şi când nu ar fi mare lucru că-mi ştie toate nopţile în care eu şi Garret ne omoram timpul cu vreo poziţie întortocheată.

— Ce? întreabă mirat. Pereţii sunt subţiri şi se aude foarte bine! Şi aici, şi în Kappa Sigma. Probabil nu s-ar auzi aşa, dacă Garret ar avea şi el dormitorul izolat fonic.

Cindy îşi dă discret ochii peste cap, ţinând cearşaful cu braţul, ca să-şi acopere sânii.

— Auzi, dar tu nu erai îndrăgostit de Stacie? îl întreb pe Wes, realizând brusc în patul cui se află micuţul Hunter.

— Care Stacie? se încruntă Cindy, uitându-se nedumerită la el. Stai, vorbiţi cumva despre italianca din Alpha Phi Delta?

încuviinţez din cap, având pe buze un rânjet malefic. Tolomacul de Wes habar nu are cu cine se pune şi mi-e puţin milă de el. A pus ochii fix pe cea mai a dracu' femeie de pe Pământ.

— Eşti amorezat de Castellano?! întreabă bruneta şocată.

Sinceră să fiu, mă aştept să-l dea jos din pat imediat, însă în loc să-l fugărească, Cindy izbucneşte puternic în râs, trântindu-se pe spate pe saltea.

Şi râde. Şi râde. Şi nu se mai opreşte. Ba chiar şi mie îmi vine puţin să râd de râsul ei, spre deosebire de Wes, care se albeşte brusc la faţă.

— Ce naiba e aşa amuzant? E drăguţă!Atunci, ce naiba cauţi în patul ăsta? îl întreb curioasă.

— Consolare, evident! pufneşte. Nu e uşor să fii îndrăgostit şi persoana respectivă să nu te bage în seamă. Ba chiar să te facă să ai impresia că nici nu ştie de existenţa ta!

— Probabil chiar nu ştie! replică Cindy, tăvălindu-se prin pat de râs. Serios, Wes, le alegi tare prost!

E rândul meu să izbucnesc în râs, căci nu pare să-şi dea seama că s-a băgat în aceeaşi oală fără să vrea, din momentul în care l-a adus aici.

— Ce naiba râzi ca proasta? mă întreabă iritată.

— Oh, nimic! hohotesc. Doar vreau să spun că sunt complet de acord cu tine în privinţa asta!

Wes înţelege care e motivul pentru care mă amuz copios şi chicoteşte scurt, aruncându-i lui Cindy o privire fugară.

— Eu tot nu înţeleg de ce vă comportaţi astfel, mormăie Hunter Junior, din ce în ce mai confuz.

— îţi spun doar un lucru, Wes, vorbeşte Cindy, atingân- du-l pe braţ. Stacie Castellano nu e de nasul tău! Nu e de nasul nimănui, de fapt! în plus, e cu Grayson Dolan şi mă îndoiesc că o să-l părăsească pe playboy-ul acela pentru un baschetbalist!

— Se aprobă! comentez, ridicând o mână. Scuze, Wes, dar sunt de acord cu Cindy în privinţa asta. Ai pus-o, prietene!

— Despre ce naiba tot vorbiţi?! ne întreabă ofticat.

îşi aruncă braţele în aer, ca să-şi exprime exasperarea, iar eu şi Cindy nu ne mai putem opri din râs. Săracul Wes e pe cale să se învârtă în jurul cozii mult şi bine, până îşi va da seama

că nu o poate ajunge pe Stacie nici dacă face un pact cu Diavolul însuşi.

— E drăguţă! Ba chiar pot spune că e frumoasă şi pare inteligentă.

— Este! replicăm eu şi Cindy la unison.

— E o tocilară, adaugă ea.

— Atunci, nu înţeleg de ce vă comportaţi de parcă ar fi vreo vedetă!

Mă uit la Cindy şi ea la mine, apoi ridicăm din umeri în acelaşi timp. Nu văd rostul pentru care să-l atenţionez în privinţa lui Stacie. Probabil o să afle de unul singur din gura cuiva, asta dacă îşi face cineva curaj să vorbească despre ea.

Abia după o jumătate de oră îmi fac curaj să ies la alergat de jur-împrejurul terenului de fotbal, pe pista special amenajată. înfofolită bine într-o bluză pe gât, o vestă groasă şi pantaloni de yoga, accelerez când îl văd pe Garret la o distanţă considerabilă, alergând de unul singur sub lumina nocturnelor.

îl ajung rapid din urmă, dat fiind faptul că nu pare să-şi dea prea mult interesul. în momentul în care îmi potrivesc pasul cu el, acesta îşi întoarce capul spre mine şi zâmbeşte poznaş cu toată gura.

— Chiar mă întrebam când o să apari, replică amuzat. Ştiam eu că nu poţi sări peste alergarea de seară!

— Ai ieşit special pentru asta? îl întreb pe un ton impasibil.

Dacă ar şti cât de tare mă străduiesc să-mi dezlipesc privirea de pe buzele lui şi să o îndrept spre pistă, probabil ar râde de mine şi de slăbiciunea mea. N-are nici cea mai vagă idee cât de greu este să stau prin preajma lui fără să mă gândesc la lucruri indecente. Mintea mea parcă ar fi setată să se gândească la porcării.

— Nu ai spus nimic despre faptul că nu ne putem întâlni nici măcar întâmplător, chicoteşte.

— Asta nu e coincidenţă, ci premeditare! comentez ţâfnoasă. Ştiai că o să vin aici şi ai venit şi tu!

— Nu mă poţi opri! E teren neutru.

îmi dau discret ochii peste cap, continuând să alerg încet pe lângă el.

Trebuie să recunosc, totuşi, că e băiat deştept şi că aleargă uşor, fără să-şi forţeze piciorul cu probleme. Nu-mi dau seama dacă o face ca urmare a ceea ce i-am spus despre renunţare, însă mă bucur să-l văd aici, încercând.

— Ştii că te iubesc, nu? mă întreabă la un moment dat, după un minut lung de tăcere. Pauza asta de care ai nevoie nu o să mă oprească din a te bate la cap. Şi, ca să fiu sincer, am ieşit în seara asta ca să-ţi spun că vreau să vii cu mine mâine.

— Unde?

— La West Point. Cum Hawking nu ne permite să luăm pe cineva cu noi, putem merge cu maşina mea. Asta dacă nu vrei să mergem cu a ta.

Mă opresc din alergat, făcându-l şi pe el să se oprească şi să se întoarcă cu faţa spre mine. Abia acum înţeleg că şi-a făcut o impresie greşită despre tot ce ţine de mine, de familia mea şi de banii pe care îi am sau nu îi am.

— Garret, ştii că nu sunt la fel de bogată ca tine, nu? Adică, ţi-ai dat seama că hainele mele nu sunt de firmă, ci doar imitaţii.

— Nu înţeleg ce legătură are asta, se încruntă.

Oftez şi îmi las capul să cadă pe spate. Nici nu ştiu cum urmează să-i spun despre mine, despre tot ce ţine de persoana mea.

— Mercedesul cu care am mers în Maryland nu e al meu, ci al lui Marco. Mi-a împrumutat maşina pentru un timp. Eu nu-mi permit o maşină, darămite un Mercedes. Părinţii mei sunt divorţaţi, iar mama e asistentă medicală. Abia reuşeşte să mă ţină aici.

Garret îşi arcuieşte curios sprâncenele, însă nu reacţionează urât, aşa cum mă aşteptam. Ba din contră, văd cum colţurile gurii sale tresar într-un zâmbet.

— Mi-am dat seama de ceva timp că nu eşti bogată, ci doar aşa vrei să pari, îmi spune.

— Şi totuşi, de când ne-am întors din vacanţă, nu ai spus nimic despre asta.

— Pentru că nu mă interesează, Mellie! Adică, mă interesează să ştiu despre tine şi familia ta, dar nu mă interesează cât de bogată sau săracă eşti! Asta nu schimbă cu

nimic ceea ce e între noi. Cât despre rolul pe care îl joci în public, bănuiesc că ai un motiv pentru care vrei ca lumea să ştie că provii dintr-o familie înstărită.

încuviinţez, deşi nu ştiu dacă motivul meu e valabil şi pentru el. Unora poate să li se pară ridicol.

— Gare, mama a ţinut morţiş să învăţ la cele mai bune şcoli. Liceul la care am fost era burduşit de copii de bogătaşi, iar faptul că eu nu eram la fel de plină de bani ca ei, m-a transformat în ţinta glumelor prosteşti. Ei bine, Columbia nu e prea departe de acel liceu.

Majoritatea studenţilor şi a profesorilor universitari sunt bogaţi şi nu voiam să am parte de acelaşi tratament.

Zâmbitor, Garret îşi înclină capul şi mă priveşte cu o căldură cu care nu sunt neapărat obişnuită. M-am învăţat cu el ca fiind direct, glumeţ şi uneori brutal, iar acum privirea lui mă face să mă simt ciudat.

Ochii lui căprui alunecă apoi pe corpul meu, studiin- du-mă minuţios din cap până în picioare, înainte de a spune:

— Iubito, e mai mult decât clar că nu mai eşti aceeaşi Melody pe care am cunoscut-o la început şi, totuşi, nu ţin minte să te fi plâns vreodată că ai fost marginalizată de bogătaşii de la Columbia. Chestia asta se întâmplă doar în capul tău. Oricât de superficiali am părea noi, cei bogaţi, nimănui nu-i pasă dacă vesta de pe tine e de firmă sau dacă e cumpărată de la Walmart. Ba din contră, de când pari să fi lăsat impresia asta deoparte şi ai renunţat la lucrurile care credeai că te definesc, eşti mai fericită. Nu-mi pasă că nu eşti bogată, că tenişii din picioarele tale sunt cei mai ieftini tenişi pe care i-am văzut vreodată sau că maşina pe care ai botezat-o la întâmplare, ca să faci ca totul să pară credibil, e a lui Marco. Te iubesc pe tine, nu contul tău din bancă!

— Sinceră să fiu, am botezat-o „Brittney” ca să te impresionez! izbucnesc în râs. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Te găseam foarte, foarte insuportabil! De fapt, şi acum te găsesc la fel! Mulţumesc! spune, răsuflând uşurat. Credeam că am început să fiu drăguţ.

— Nu! strâmb din nas. Tot un nesimţit eşti!

— Dacă te aprob, o să renunţi la pauză?

Face un pas spre mine, iar eu izbucnesc şi mai tare în râs în timp ce dau înapoi. Privirea lui caldă s-a transformat brusc într-una obraznică, perversă. Nu mă îndoiesc că îi trece prin cap să mă tăvălească puţin chiar aici, pe teren, mintea lui făcând scenarii fără ca el să-i dea acordul.

— Pauza rămâne, Garret! Nici să nu-ţi treacă prin cap vreo tâmpenie!

Mai face un pas spre mine, în timp ce eu fac unul înapoi, ca să-l ţin la distanţă.

— Mi-au trecut mai multe, iubito! Chiar dacă e frig ca dracu', aş vrea să ţi-o trag chiar aici!

Nimic nou sub soare. Exact la ce mă aşteptam.

— Poate dacă te destresez puţin, îţi trec figurile şi îţi dai seama, într-un final, că pauza asta e cea mai mare porcărie de care am avut parte în toată viaţa noastră!

— Pauza înseamnă pauză, Gare! Ceea ce înseamnă, la rândul ei, că nu putem face sex!

De data asta face doi paşi mari, iar eu sar înapoi, ieşind de pe pistă şi trecând direct pe teren.

— Cine spune că vreau să facem sex? chicoteşte. Vreau să facem dragoste! Pot scoate figurile din tine şi dacă mă mişc lent şi adânc.

îşi mişcă şoldurile sugestiv, făcându-mă să râd şi mai tare. Ultimele evenimente m-au făcut să uit că omul ăsta e un bufon veritabil şi un ţicnit cu acte în regulă.

— Nu mai bine vrei să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o? Cea în care mă întrebi, teoretic, dacă vreau să vin cu tine la West Point.

— Teoretic? se miră el.

— Practic, n-a fost o întrebare, ci o exprimare cu voce tare a dorinţelor.

Se opreşte brusc şi îşi strânge braţele la piept, arătând şi mai mare decât e.

— Da. Deci, care e răspunsul la non-întrebarea mea?

— Vin cu o singură condiţie! spun, umezindu-mi la repezeală buzele. Nu ai voie să mă înghesuieşti în niciun colţ, vestiar sau sub vreun scaun! Promite-mi că, dacă vin cu tine, nu o să facem sex!

— Mell, tu chiar ştii cum să strici planurile unui om şi cum să-i distrugi toate speranţele de a şi-o pune în vestiarele de la West Point! Dar, chiar dacă nu-mi convine, îţi accept condiţia.

— Nu aşa, Garret! pufnesc. Dacă vrei să te cred, trebuie să formulezi în aşa fel încât să te cred pe cuvânt.

Iritat, face o grimasă, apoi oftează, lăsându-şi umerii să cadă în semn de învingere.

— Melody Marcy Blaze, promit solemn să nu-ţi murdăresc inocenţa cu apucăturile mele de obsedat sexual şi fără...

îmi dreg glasul deranjată, aruncându-i o privire dojenitoare care îl face să plescăie din buze nemulţumit.

— Melody Marcy Blaze, promit solemn să nu mă ating de tine cât timp vom fi în incinta academiei West Point! E mai bine acum?

— Să zicem! Acum, mişcă-ţi naibii fundul ăla, că am îngheţat! Nătărăule!

Capitolul 32

Garret

Academia militară West Point ne întâmpină ca de obicei, cu aroganţă şi sfidare. Jucătorii din Army Black Knights ştiu prea bine cât de buni sunt, la fel de bine cum ştiu şi suporterii acestora, care mai că îmi sparg timpanele cu urletele lor.

Iritat, îi fac semn lui Melody spre cele două locuri libere din primul rând şi înaintăm împreună, încercând să fac abstracţie de persoanele din jur. Ghinionul face ca decanul Academiei militare să ne fi rezervat locurile astea fix în tribuna adversă într-un mod deloc intenţionat, dacă este să gândim ironic. Dodge e un netrebnic la fel de mare ca cei din echipa pe care o sponsorizează şi o venerează ca pe un fel de zeitate. Şi el ştie cât de buni sunt şi nu se sfiesc să îşi arate aroganţa ori de câte ori au ocazia.

Ca în cazul de faţă, de altminteri. Nici bine nu ne aşezăm, că Army Black Knights îşi face intrarea pe teren cu un adevărat spectacol. Două majorete ţin întins un banner cu sigla lor, prin care quarterback-ul, urmat îndeaproape de running back, trec în viteză, sfâşiindu-l.

Câtă îngâmfare din partea lor!

— Ce spui? O să înceapă să danseze şi Gangnam Style? mă întreabă Melody cu o curiozitate falsă, dându-şi discret ochii peste cap.

Un suporter înfocat al echipei adverse îi trage o privire urâtă, aflat chiar în dreapta brunetei guralive şi posesoare al unui tupeu sinucigaş. Dacă o să continue să bată din gură astfel de prostii, probabil o să ne luăm bătaie până la sfârşitul meciului.

Dar nu e ca şi când ar fi singura cu limbariţă.

— Nu ştiu ce să spun, mormăi gânditor, conştient fiind că decanul e chiar lângă mine. La valoarea lor?

310Cu coada ochiului îl urmăresc pe Dodge, care mai că se înnegreşte la faţă. E mai mult decât cert că nu-i prea place discuţia dintre mine şi iubita mea, care se presupune a fi privată şi nu prea.

Apoi mă uit la Melody şi, ceea ce înţeleg din zâmbetul ei poznaş, este că vrea neapărat să facem front comun la scos peri albi.

— Ai dreptate, mă aprobă concentrată. Ar arăta de-a dreptul ridicol. Mai ridicol decât arată deja, înconjuraţi de gloabele alea anorexice, care se vor majorete.

Discret, ne lovim pumnii prin spatele scaunelor, uitân- du-ne amândoi la Dodge. Deşi mă aşteptam ca nervii lui să fie de oţel, îl văd cum spumegă în tăcere, atrăgând deasupra capului său un nor întunecat, care prevesteşte o furtună cu descărcări electrice.

— Oh, alea sunt majorete? blufez, mimând cât de bine pot eu uluirea. Am crezut că sunt un grup de cercetaşe care vând prăjituri înainte de meci. Ştii tu, prăjituri de-alea de consolare că, la ce bătaie îşi vor lua soldaţii ăştia, or să plângă ca nişte fetiţe. Ciocolata ajută femeile când sunt de- presive.

Melody îşi arcuieşte curioasă o sprânceană, având pe faţă o expresie de „ai pus-o, amice”.

— De unde ştii tu asta şi ce anume te face să fii atât de sigur?

Astea sunt nişte întrebări foarte bune, la care aş prefera să nu răspund. Dar nu e ca şi când aş putea scăpa de laţul în care mi-am băgat singur capul.

— Doar îmi dădeam cu presupusul, ridic din umeri. E o explicaţie destul de rezonabilă?

— Nu prea. îţi sugerez să cauţi alta mai bună, de preferabil înainte să-mi suflec mânecile.

Ameninţarea ei mă face să chicotesc uşor.

— Orice bărbat trebuie să ştie ce anume le calmează pe femei, altfel cimitirul ar fi populat doar de specia masculină.

311

Nu te supăra, iubito, dar când sunteţi nervoase, aveţi tendinţa de a transforma orice obiect casnic în armă mortală. Mie unul mi-e frică de voi.

Aceasta îşi dă din nou ochii peste cap, îndreptându-şi apoi atenţia înapoi la teren. Imediat ce echipa noastră intră pe teren, îmi reamintesc că sunt aici, pe scaunul ăsta nenorocit, în loc să fiu acolo şi să cotonogesc nişte soldaţi.

Pufăind nervos, mă fac mai comod pe scaun şi trag o privire spre Dodge, care acum rânjeşte pe sub mustăţi. E mai mult decât vizibil că idiotul ăsta, care nu are mai mult de treizeci şi cinci de ani, se bucură de eşuarea mea. Şi nu că aş fi eu prea narcisist şi egoist, dar are toate motivele din lume să se bucure, dat fiind faptul că echipa lui are toate şansele să câştige când eu stau pe tuşă.

Simt cum începe să mi se zbată un nerv pe maxilar când Hawking trece prin faţa tribunei fără ca măcar să-mi arunce o privire. Cel puţin mă pot bucura de faptul că nu pare nici el prea încântat de circumstanţe, mai ales când echipa noastră încasează un touchdown încă din primele minute.

— Oh, mormăie Mell printre aclamaţiile suporterilor echipei adverse. O să ne-o luăm urât de tot.

Strâmbă scurt din nas înainte de a se uita pe furiş la mine. în mod normal aş fi replicat ceva răutăcios la comentariul ei, însă nu pot decât să-i dau dreptate. O să ne facem de râs. Coechipierii mei sunt ca nişte găini fără capete, împrăştiaţi şi debusolaţi din cauza înscrierii neaşteptate.

Să nu mai spun de antrenorul nostru, care începe să facă discret spume la gură.

— Despre asta vorbeam! exclamă Dodge lângă mine, strângându-şi pumnii în semn de victorie.

Doar de câteva minute mai este nevoie ca echipa noastră să mai încaseze un touchdown jalnic, după ce Trevor a reuşit să ţină mingea în mână doar zece secunde, înainte de a o pierde ca un începător. Pot spune că abia mă abţin să nu sar de pe scaun şi să părăsesc terenul, pentru că pur şi simplu nu suport să-mi văd echipa cum ia bătaie la fundul gol.

E de-a dreptul patetic!

— Eşti sigur că mai vrei să rămânem?

Melody pune întrebarea cu voce joasă şi simţitor ruşinată. Se pare că i-a pierit şi ei cheful să-i ia peste picior pe cei din Army Black Knights.

— Nu sunt sigur.

Mă uit în direcţia lui Hawking, sperând în sinea mea că o să revină asupra deciziei de a mă scoate din echipă în cel mai prost moment. Chiar şi accidentat pot fi o şansă reală împotriva echipei adverse şi acum aştept să-şi dea şi el seama de asta.

însă după al treilea touchdown mă trezesc ridicându-mă de pe scaun şi pornind spre ieşire. Incapabil să îmi controlez nervii, şutez

tomberonul din faţa clădirii şi îl răstorn, apoi înjur colorat în timp ce fumeg de-a binelea.

— Hei, calmează-te! se răsteşte bruneta, încruntân- du-se urât la mine.

— Să mă calmez?! Ne luăm bătaie ca un grup de copii obraznici! Suntem patetici! Parcă toţi au făcut orbul găinii şi nu mai văd mingea. De fapt, o văd, dar nu o pot ţine nici măcar cinci secunde.

Flutur din mâini, căci nu ştiu ce aş mai putea să adaug în afară de nişte înjurături colorate. Ştiam dinainte de a veni aici că o să ne-o luăm pe coajă, însă ceea ce se întâmplă pe teren e ceva neaşteptat. Până şi Roman pare să fi început să se încurce în propriile picioare şi faze, pe când Trevor încă o face pe jucătorul de duzină.

— Nici nu ştiu de ce am mai venit, spun mai mult pentru mine însumi.

— Să-ţi susţii echipa, evident! pufneşte.

— Când îi văd cum joacă, îmi vine să îi susţin pe ceilalţi! Oricum nu înţelegi cât de important e meciul ăsta.

Imediat ce termin de vorbit, Melody face o faţă ofensată, de parcă aş fi lovit-o sub centură.

Vrei să spui că sunt prea proastă ca să înţeleg ce se întâmplă acolo?Oare de ce nu mă miră că a înţeles cu totul altceva? Poate că ar fi înţeles corect dacă aş fi ştiut să-mi aleg mai bine cuvintele.

— Nu am spus asta.

— Ai făcut-o cu mai puţine cuvinte, dar esenţa e aceeaşi. Poate că nu înţeleg mare lucru din sportul ăsta, dar ştiu cât de important este să câştigaţi campionatul. Cât de important este pentru tine. Crezi că aş mai fi fost aici, dacă nu ştiam?

Mă abţin să flutur iar din mâini. Doar are impresia că ştie cât de important este pentru mine. Sau a fost. Pot spune că mi-am ratat deja şansa la un viitor asigurat şi că mă smiorcăi fix degeaba acum, dar nu e ca şi când aş putea căpăta brusc control asupra furiei mele.

Viaţa mea a luat-o razna de ceva timp şi ar trebui să mă împac cu ideea că, cel mai probabil, mă voi întoarce acasă după absolvire.

— De fapt, treaba asta nu are niciun sens. Ce naiba caut eu aici? Hawking a fost clar când mi-a spus că sunt dat afară din echipă şi, totuşi, iată-mă aici, căscând gura în timp ce coechipierii mei se fac de râs!

— Oricum nu puteai juca, argumentează ea, ridicând dintr-un umăr. Cel puţin nu în meciul ăsta.

— Nici în retur n-am vreo şansă.

Plescăind uşor din buze, bruneta face doi paşi în dreapta şi se aşază pe banca din lemn de lângă perete, bătând cu palma pe locul de lângă ea. Mă aşez la rândul meu cu un oftat,

reprimându-mi dorinţa de a-mi trânti capul în palme.

— Te iubesc, dar uneori eşti atât de pesimist încât îmi vine să te tai bucăţele şi să hrănesc nişte crocodili cu tine. Şi, indiferent cât de supărată sunt pe tine în momentul de faţă, trebuie să-ţi spun că nu o să te las să renunţi atât de uşor la ceea ce îţi doreşti, doar din cauza unei întinderi musculare. Credeam că eşti mai arţăgos decât atât.

314

— Ce rost ar avea? întreb nervos. Tu ai ascultat ce naiba ţi-am spus până acum?! Hawking m-a dat afară din echipă, pentru numele Lui Dumnezeu şi, nici dacă s-ar răzgândi, nu voi fi capabil să joc! Sunt handicapat, după câte se vede!

Fac semn spre piciorul care încă mă doare chiar şi la cea mai mică încordare. Doar cel mai mare prost şi cel mai mare încăpăţânat s-ar mai agăţa de ideea că o să-şi revină miraculos până la retur şi că o să câştige campionatul jucând într-un picior. Şi pot spune că, până acum, eu am fost cel mai mare prost şi cel mai mare încăpăţânat, căci m-am ţinut agăţat de ultima fărâmă de speranţă până în momentul ăsta - în care îmi dau seama cât de tâmpit pot să fiu.

Am pierdut şi trebuie să admit asta. Trebuie să mă împac cu ideea că nu voi pune niciodată mâna pe contractul acela.

Melody mă priveşte încruntată, uşor răsucită spre mine. Pare să nu-şi mai găsească cuvintele. Deloc.

— Aşadar, ce o să se întâmple în continuare? mă întreabă la un moment dat. Renunţi la fotbal ca prietenul tău, Roman, şi devii afacerist?

întrebarea ei îmi aminteşte de faptul că mi-am axat atenţia asupra unui singur lucru şi, cum tocmai am dat-o în bară, nu-mi mai rămâne decât o variantă. Cel mai probabil o să fiu şomer până voi muri sau până va muri tata şi îmi va lăsa averea lui colosal de obscenă pe care, cel mai probabil, o voi pierde la jocuri de noroc în mai puţin de un an. De obicei asta se întâmplă cu oamenii fără viitor.

— Nu văd ce e în neregulă cu asta, chicotesc. Arăt demenţial în costum.

îi fac ştrengăreşte cu ochiul, iar ea îmi trage un pumn în braţ, strângându-mă de gât telepatic.

— Şi o să arăt şi mai demenţial cu o anumită brunetă la braţ, pe vreo copertă a unei reviste de scandal, adaug amuzat.

— Dacă te referi la bruneta asta, mormăie, arătând spre ea, ia-ţi gândul! Nu o să apar pe nicio revistă de scandal ca fiind iubita unui mogul nesimţit şi infidel, care cel mai sigur o să tăvălească tot felul de celebrităţi fiţoase! Ştiu şi eu cam ce se întâmplă de obicei în lumea mondenă.

— Şi dacă aş fi căpătat, totuşi, contractul acela? întreb şi mai amuzat. Atunci s-ar presupune că ai fi iubita unui fotbalist celebru.

Mell îşi ridică ochii frumoşi spre mine, studiindu-mă printre genele arcuite şi doar puţin rimelate. Ideea de a fi iubita unui fotbalist celebru nu pare să-i displacă atât de mult, dar nu e ca şi când chiar s-ar întâmpla. Cel puţin nu cu mine.

— Mnu, tot ţi-aş fi dat papucii, strâmbă scurt din nas.

Izbucnesc în râs, lăsându-mi capul pe spate să se sprijine de perete.

— Ok, atunci se presupune că trebuie să am grijă să nu dau lovitura şi să devin cumva celebru, ca să nu mă părăseşti. Când o să fiu mare, o să mă fac depravat. Tu o să mă întreţii, iar eu o să-ţi beau banii şi o să-i joc la poker, indiferent că vom avea cinci-şase copii şi că vom trăi într-o rulotă.

Icnetul pe care îl scoate mă face atent la ea şi o privesc cu sprâncenele arcuite de nedumerire. Dacă e să mă iau după expresia ei şocată, sunt sigur că am spus ceva surprinzător, însă nu-mi dau seama ce anume.

Nu e ca şi când aş fi spus ceva nou, la care să nu se fi aşteptat. Toate relaţiile duc în acelaşi punct, asta în cazul în care merg.

— Poate că nici nu vom ajunge până acolo, reuşeşte ea să spună, înghiţindu-şi nodul din gât.

Nu mare mi-ar fi mirarea. Viaţa mea tinde să o ia la vale de câte ori prinde ocazia, sfârşind prin a pierde totul. Aşadar, ar trebui să mă aştept şi la asta.

— Mda, poate, mormăi iritat.

îmi îndrept privirea înainte, evitând să o mai privesc. Am spus cam multe în seara asta, oricum. Mult prea multe. Dacă este să judec după felul în care Melody continuă să se uite la mine, am spus multe şi proaste.

— Ce?! aproape mă răstesc când deja încep să devin stânjenit de privirea ei. Te-a şocat faptul că o să vreau copii pe viitor? Te-a şocat că eu, un obsedat care se gândeşte doar la sex cât e ziua de lungă, visează la o familie?

— De fapt, m-a şocat că ai avut tupeu să o rosteşti cu voce tare, mărturiseşte cu vocea slabă, tremurândă. Serios, Garret, e ciudat să te aud vorbind despre copii şi o viaţă de familie.

O privesc nedumerit, încercând să înţeleg sau, cel puţin să-mi imaginez ce se întâmplă în mintea ei acum. Da, asta fac, în loc să încerc să înţeleg ce se întâmplă în mintea mea.

Ne schimbăm. De fapt, ne-am schimbat. Nu mai suntem ce am fost înainte ca drumurile noastre să se intersecteze. Ea nu mai pare să creadă că păstrarea aparenţelor e esenţa unei vieţi fericite, iar eu nu mai cred că singurătatea e cheia liniştii psihice şi sufleteşti.

— Mell, dacă ţi-aş spune acum că te văd în viitorul meu, ce ai crede? o întreb evaziv, mijindu-mi uşor ochii.

— Aş crede că pui întrebarea asta pentru a-ţi satisface o curiozitate bolnavă, pe lângă faptul că aş crede că te-ai ţicnit de tot! Fii serios, Gare! Nopţile cu tine au fost incredibile, dar trebuie să începem să fim realişti. Ai o problemă foarte mare. Ai o problemă imensă pe care trebuie neapărat să o rezolvi.

Ştiam în sinea mea că vom ajunge la discuţia asta odată şi-odată, însă speram să nu ajungem atât de devreme. Vorba ei, ar trebui să fim realişti. Hipersexualitatea mea nu se vindecă prin iubire. Mai devreme sau mai târziu voi gafa si voi pierde orice aş reuşi să construiesc alături de bruneta din faţa mea. Aş da atât de tare cu băţul în baltă încât aş neno- roci-o, iar eu cred că nu sunt dispus să risc.

Sau sunt?

— Melody, uneori e bine să fii spontan în viaţă, ştii?

îi rânjesc cu un colţ al gurii când aceasta îşi măreşte surprinsă ochii. Apoi, brusc, devine confuză.

— Nu pricep ce vrei de la mine, Garret, se încruntă.

— Vreau să nu mai gândeşti atât de mult. Vreau să iei o decizie fără să te gândeşti la repercusiuni. Vreau să nu mai fii atât de cerebrală, ci nebună. Poţi face asta, Melody? Ai curaj?

în ciuda explicaţiei mele, bruneta din faţa mea pare şi mai confuză. Mă îndoiesc că nu ştie ce anume vreau de la ea. Ca de obicei, o face pe proasta. Gândeşte prea mult. Despică firul în patru. Se teme.

— Garret, tot nu înţeleg ce vrei, mormăie într-un final.

Mă trezesc pufăind zgomotos atât de nervi, cât şi de
emoţia care mă acaparează dintr-odată, făcându-mi muşchii să se încordeze pe sub geacă.

Ştiu! Ştiu că femeia asta nu e proastă şi că ştie ce naiba vreau de la ea, doar că mă scoate din sărite atât de tare, încât mă face să vreau să mă ridic de pe bancă şi să plec.

Dar, dacă vreau să ajung undeva cu femeia nebună de lângă mine, trebuie să-mi folosesc şi ultima fărâmă de răbdare şi să-i spun direct ce vreau. Aşa că mă ridic în picioare, mă întorc cu faţa spre ea şi i-o trântesc pe un ton mult mai disperat decât aş fi vrut:

— Vreau să te măriţi cu mine!

Exclamaţia o face să tresară, însă nu pare luată prin surprindere, nu de data asta. Se aştepta. Femeia asta, care acum mă studiază prelung cu ochii ei frumoşi, nu e proastă deloc şi

ştie să mă citească. Ştie ce gândesc şi cred că ştie de fiecare dată ce urmează să spun sau să fac, doar că ceva o reţine întotdeauna să mi-o reteze.

O privesc la rândul meu cu intensitate maximă, observând-o cum inspiră aer printre dinţi, producând un şuierat uşor.

Ce zici, Mellie? întreb nerăbdător. Eşti în stare să renunţi pentru o clipă la principiile tale şi s-o faci pe asta?Capitolul 33

Garret

O văd pe Melody alergând la câţiva metri în faţă, pe pista special amenajată. Deşi e mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, nu pare să bage în seamă faptul că gradele de afară sunt cu minus, în niciun caz cu plus. Doar aleargă lejer pe marginea terenului de fotbal, total ruptă de realitate.

Şi, cu toate că piciorul meu protestează, o ajung rapid din urmă şi prima întrebare pe care i-o pun este:

— Te măriţi cu mine?

Pe jumătate amuzată şi pe jumătate iritată, aceasta îşi întoarce faţa spre mine fără să se oprească din alergat. Cel puţin încetineşte pasul, lăsându-mi ocazia de a mă ţine după fundul ei irascibil mai uşor.

— Garret, de câte ori vrei să-ţi spun că nu o să mă mărit atât de tânără? Să ştii că nu m-am răzgândit peste noapte.

— Păcat, pufăi serios, încă holbându-mă la ea. Credeam că, după ce o să ai parte de un somn bun, o să-ţi schimbi părerea şi o să-ţi dai seama că nu se iveşte în fiecare zi ocazia ca o bucăţică bună ca mine să te ceară de nevastă. Altele ar profita de oportunitate, să ştii!

Cu coada ochiului observ cum îşi arcuieşte ironic o sprânceană. încetineşte şi mai mult, urmând o secundă mai târziu să se oprească şi să se întoarcă cu faţa spre mine de îndată ce mă opresc şi eu.

— Să-ţi reamintesc că m-ai cerut în căsătorie de cel puţin zece ori numai astăzi? mă întreabă oarecum retoric. Când o să renunţi?

— în momentul în care răspunsul tău o să se schimbe, îi mărturisesc cât de sincer şi de convingător pot. Să ştii că nu o să renunţ. încă sunt de părere că pauza asta pe care o vrei e o porcărie şi o să mă ţin de capul tău până o să accepţi orice îţi propun, doar ca să scapi de mine!

Expresia ei arogantă se transformă brusc şi ajunge să se uite la mine uşor descumpănită, ba chiar cu teamă. Schimbarea asta mă face să înţeleg că îmi ia atenţionarea în serios. Sunt eu cam tolomac şi, mai nou, handicapat, însă ştiu sigur că nici ei nu-i prieşte ruptura dintre noi. Mai ştiu sigur şi că o să cedeze la un moment dat.

— Aşadar, te măriţi cu mine? întreb din nou, deloc obosit să pun aceeaşi întrebare la nesfârşit.

— Nu! mi-o trânteşte sec.

Ochii ei frumoşi mă fixează în acelaşi mod cu care o fixez şi eu pe ea. Niciunul dintre noi nu râde, deşi situaţia e puţin hilară. Eu o cer în căsătorie, iar ea mă refuză. Iar şi iar şi iar, fără să pară că e pe punctul de a obosi.

Mă frustrează.

— De ce nu? întreb mai mult de complezenţă. Nu ţi se pare că sunt o partidă bună?

— Eşti o partidă foarte bună, Garret, mărturiseşte, oftând uşor. Dar nu asta e ideea. Nu o să mă căsătoresc cu tine doar pentru că eşti arătos.

— Sunt şi bogat, îi reamintesc cu un rânjet îngâmfat.

Dar nu e ca şi când argumentul meu ar fi folositor.
Melody nu dă doi bani pe faptul că sunt bogat. Asta mi-o spune şi pufnetul pe care-l scoate în loc de răspuns. Fără îndoială că mă găseşte puţin absurd. Ba chiar puţin ridicol, dacă este să judec şi după faptul că îşi mai dă şi ochii peste cap.

— Puţin îmi pasă, mormăie într-un final, strângându-şi braţele la piept.

Privirea îmi alunecă în fracţiune de secundă, direct pe sânii ei. Bluza subţire pe care o poartă e aproape transparentă şi mai că îi văd pielea de găină de sub ea.

Oftând, îmi desfac fermoarul hanoracului de pe mine şi îl dau jos, urmând să i-l aşez gentil pe umeri. Am încetat de ceva timp să mă mai plâng din cauza echipamentului său, căci mi-am dat seama că e în van să mă contrazic cu ea pe tema asta. Oricum o să se îmbrace doar cum vrea!

— Ţi-am mai spus că eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc? Şi că asta îmi face viaţa mai dificilă decât e deja?

Melody se rezumă doar la a încuviinţa din cap. Probabil ştie şi ea cât de greu de înţeles este. Dar, chiar şi aşa, are un efect năucitor asupra mea şi nu pot să nu-i iau sfaturile în considerare.

— Mell, m-am gândit la ce mi-ai spus în ziua meciului, mormăi privindu-mi vârful papucilor. Nu vreau să renunţ la contract.

— Ştiu, îmi spune senină.

Când îmi ridic privirea o găsesc zâmbind. A avut la dispoziţie ceva timp să mă cunoască şi se pare că a ţinut morţiş să profite de el.

— Dar, oftez eu, chiar dacă nu vreau să renunţ, asta nu înseamnă că lucrurile stau altfel. Piciorul meu...

— E doar o întindere, mă întrerupe. Cu puţin antrenament, în câteva zile o să fie ca nou.

— Crezi?

Nu-mi pot abţine rânjetul indiferent oricât de mult mă străduiesc. Nota de încredere pe care o ghicesc în vocea ei mă face şi pe mine să mă simt mai încrezător, cu toate că şansele de reuşită sunt puţine.

— Depinde, îmi răspunde uşor amuzată.

— Depinde de... ?

— De cât de ambiţios eşti. Mai sunt câteva zile până la returul cu cei de la West Point şi până la sfârşitul campionatului, îmi reaminteşte. Little Lions chiar are nevoie de tine după ce şi-au luat-o pe coajă în ultimul meci dar, indiferent de câtă nevoie are echipa de tine, totul ţine de ceea ce vrei tu cu adevărat. Eşti sigur că vrei contractul ăla?

Mai întreabă? De aproape patru ani visez la contractul cu Detroit Lions. Nu cred că mi-am dorit ceva mai mult şi, cu toate că Roman îmi cam lua faţa înainte să se retragă din competiţie, am continuat să sper. Şansele să pun mâna pe el

erau aproape nule, evident, iar acum e şi mai rău. Nu prietenul meu e cel care mă împiedică acum, ci propriul picior.

— Da, sunt sigur, îi răspund categoric.

— Atunci ar cam fi cazul să faci ceva în privinţa asta.

Să fac ce?

Melody probabil îmi vede expresia confuză căci o aud pufnind, înainte să o văd aruncându-şi

braţele pe lângă corp de exasperare. Sunt conştient că sunt cam greu de cap acum. Nu pricep unde vrea să ajungă.

— Fii mai explicită, Mell, îi cer ofticat.

— Uite, ştim amândoi că nu o să faci nimic de unul singur, mormăie puţin iritată. Ai nevoie neapărat de cineva care să te împungă în coaste şi, chiar dacă relaţia noastră e în pauză acum, cred că te pot ajuta eu.

Simt cum un rânjet malefic îmi înfloreşte pe buze şi, oricât aş încerca să-l opresc, nu pot. îmi place cum sună asta. în ciuda faptului că sunt absolut sigur că o să mă tortureze şi o să mă omoare cu zile, există şi o parte bună în afacerea asta. O să petrecem timp împreună. Oricum, mai mult timp decât am petrecut în ultima vreme.

— Oh, îmi place încotro o ia discuţia asta, îi mărturisesc cu gura până la urechi. Mai spune-mi!

Melody face instinctiv un pas înapoi, strâmbând scurt din nas. Nici nu mă îndoiesc că zâmbetul meu e prevestitor de rele şi că acum regretă că s-a aruncat cu capul înainte într-o situaţie care cu siguranţă o depăşeşte.

— Ţine-ţi minţile sub control, Nova! mă ameninţă, fluturând dintr-un deget. Am de gând să te ajut cu întinderea, nu cu... altceva!

Flutură din mână spre mine, cuprinzându-mă cu totul ca să mă facă să înţeleg la ce anume se referă prin „altceva”. Bine, nu e ca şi când nu m-am gândit deja la o groază de tâmpenii. Ştie şi ea că minţile chiar nu pot să mi le ţin sub control. Blestemul hipersexualităţii.

— în ciuda seriozităţii cu care-mi vorbeşte, îmi înclin capul şi o privesc amuzat, încercând să nu izbucnesc în râs.Şi ce anume ţi-a trecut prin căpşorul ăla frumos? o întreb cu un aer poznaş. O să mă alergi de o să-mi iasă ochii?

— Nu-i o idee rea deloc!

E rândul ei să rânjească malefic, iar eu să mă încrunt.

— Dar nu, adaugă mai serioasă. Adică, o să şi alergi, dar nu o să-ţi iasă ochii. Pot să te asigur de asta.

— Dar?

— O să-ţi fiu ca un antrenor personal, îmi spune mândră, ridicându-şi puţin bărbia. Ştii tu, o să urlu la tine când nu faci ceva bine sau când nu vrei să faci ceva pur şi simplu. O să te împroşc cu apă şi cu cuvinte urâte în cazul în care nu-mi convine ceva sau întârzii şi alte chestii de genul. Mai pe scurt, o să facem sport.

O să facem sport. Ei bine, aş vrea să-i spun că ştiu exact ce fel de sport vreau eu să fac cu ea, însă nu risc. O cunosc suficient de bine încât să ştiu că nu o să guste o astfel de glumă când se vrea a fi atât de serioasă.

Şi Melody vrea să mă antreneze. Pe mine. Acum nu ştiu dacă să râd sau să plâng.

— Dacă te ţii de program, o să vezi că o să-ţi revii înainte de finală.

Foarte sigură pe ea, mă bate pe braţ de parcă ar încerca să mă convingă de asta. Eu doar mă uit la ea. Şi mă abţin. Mă abţin serios să nu izbucnesc în râs.

— Să presupunem că o să-mi revin înainte de finală, mormăi aparent gânditor. Apoi ce o să se întâmple? Hawking m-a dat afară din echipă şi,

la cât de bine îl cunosc pe ticălos, sunt aproape sigur că nu o să mă mai primească înapoi.

— Nu fi atât de sigur, mi-o retează cu un aer arogant, strângându-şi din nou braţele la piept.

încă am impresia că nu e deloc conştientă de faptul că mişcarea asta îi face sânii să tresalte. Indiferent cât de multă forţă depun, privirea mea tot în jos pleacă şi se opreşte fix în valea dintre Amber şi Ashley.

— Garret, chiar dacă nu ştiu prea multe despre sportul pe care îl practici şi nici nu am prea mers la meciurile voastre, am urechi. Ai fost cel mai bun quarterback şi acum eşti cel mai bun running back pe care îl poate avea echipa asta. Hawking nu o să reziste fără tine. Şi, te rog să nu te mai uiţi la sânii mei!

Tresar uşor când vocea ei se ridică spre finalul propoziţiei. îmi smulg privirea de pe sânii ei şi o aţintesc pe faţă, căci nu vreau să o supăr mai mult decât e deja. Dar nu e ca şi când aş putea să mă concentrez. Drace! Mă furnică palmele să o înşfac şi să o încalec chiar aici, chiar acum. Femeia asta continuă să fie un chin total pentru hormonii mei anormali, care acum îşi fac de cap ca de fiecare dată.

Am nevoie să mi-o trag. Urgent!

înghit în sec şi îmi las privirea să cerceteze împrejurimile doar ca să nu mă mai uit la ea. Oriunde aş privi, o nouă idee îmi încolţeşte în minte. O idee perversă, un plan care devine din ce în ce mai bine pus la punct în cazul în care mă concentrez suficient asupra lui.

— Nu eşti atent, constată dezamăgită.

— Ei bine, scuză-mă că nu sunt atent, aproape mă răstesc. Când stai în faţa mea, mă gândesc doar la cum să ţi-o pun!

Ochii ei se măresc puţin, dar nu pare cu adevărat surprinsă. Probabil s-a obişnuit deja cu apucăturile mele.

— Şi cum să te ajut? mă întreabă la fel de iritată precum sunt eu. Vrei să mă îmbrac ca o măicuţă, ca să nu mai vrei să mi-o pui?

Pufnesc. E ridicolă.

— Nici dacă te-ai îmbrăca într-un sac nu m-aş putea opri să te doresc, mărturisesc printre dinţi.

Melody habar nu are prin ce chin trec din cauza ei. Sincer să fiu, totul era mai simplu şi mai uşor de controlat când treaba se rezuma doar la sex. Când aveam partenere.

îmbârligătura în care m-am băgat până peste gât şi faptul că am dezvoltat sentimente pentru creatura din faţa mea, care tocmai acum şi-a găsit să vrea pauză, nu face decât să mă tensioneze şi mai mult. Şi ultimul lucru pe care îl vreau este să mă culc cu altcineva.

— Sunt hipersexual, în cazul în care ai uitat.

Cuvintele îmi ies pe un ton mult mai tăios decât intenţionam şi asta o face pe Mell să mă privească oarecum acuzator.

— Uite, Garret, dacă vrei să ţi-o tragi… n-ai decât! pufneşte.

— Ai grijă ce vorbeşti, o atenţionez. Eu zic să abandonăm subiectul ăsta. Te depăşeşte. Mai bine mi-ai spune ce ai de gând să facem.

Oftând, îşi lasă umerii să cadă în semn de înfrângere şi priveşte o clipă în jur, înainte să îşi fixeze din nou atenţia asupra mea.

— Mă gândeam să începem cu alergări uşoare. Mâine dimineaţă.

— Cât de dimineaţă?

— La cinci, răspunde serioasă. Dacă la cinci dimineaţa nu eşti în faţa casei Kappa Sigma, nu o să ne ocupăm de cealaltă problemă a ta.

Ochii îi fug în jos pentru o fracţiune de secundă şi îmi dau seama la ce anume se referă. Un zâmbet îmi încolţeşte în colţul gurii şi îl reprim cât de mult pot, căci nu ar fi prea indicat să-i arăt cât de arogant pot să fiu şi eu.

— Să înţeleg că e cu recompensă? întreb amuzat. Pentru o tură de teren capăt o partidă de sex nebun?

— Pentru o tură de teren capeţi cel mult un sărut! izbucneşte în râs. Cinci dimineaţa, Garret! Dacă nu eşti acolo...

— O să fiu acolo, o asigur.

— încuviinţând mulţumită din cap, porneşte la pas în timp ce eu rămân pe loc şi privesc în urma ei încă amuzat. Femeia asta mă distruge.Să-ţi pui lenjeria roşie, iubito! urlu în urma ei. Dacă tot o să mă storci ca pe o lămâie, măcar să văd ceva frumos!

Drept răspuns, Melody îşi întoarce braţul la spate şi îmi arată mândră degetul ei mijlociu.

— Şi încă aştept răspuns la întrebarea aia, să ştii! îi reamintesc.

— Ce întrebare, Garret?! strigă înapoi fără ca măcar să se întoarcă.

— Te măriţi cu mine?

Abia după ce întreb aceasta se răsuceşte cu faţa, mergând de data asta cu spatele spre ieşire. Şi, deşi rafala de vânt care ne ia prin surprindere îi face părul să-i cadă în faţă, tot văd zâmbetul poznaş de pe buzele ei înainte de a-mi răspunde hotărâtă:

— Nu!

Capitolul 34

Melody

Când ajung în faţa casei Kappa Sigma, Garret e deja pe verandă şi mă aşteaptă. Bătaia ritmică din picior mă face să înţeleg că e pe punctul de a-şi pierde răbdarea şi nici nu mă îndoiesc. Eu sunt cea care a întârziat o jumătate de oră doar pentru că nu mi-am dat seama cât de frig poate să fie în dimineaţa asta şi am fost nevoită să mă întorc din drum pentru a mă îmbrăca mai bine. Pot spune că acum mă lăfăi într-o vestă groasă, căptuşită, în care cel mai probabil o să transpir vitejeşte.

Mă opresc în faţa bărbatului care mi-a cam dat viaţa peste cap în doar câteva săptămâni şi îi

trag un zâmbet de un megawatt în semn de scuză, înainte de a-l întreba cât de senină pot:

— Te rogi des?

Expresia de nerăbdare pe care o avea până acum se transformă brusc într-o expresie de nedumerire. Se încruntă.

— Nu mai mult decât un ateu obişnuit, îmi răspunde cu un ton nesigur.

Oare de ce nu mă miră că poate să fie ironic la aproape şase dimineaţa? Arată ca proaspăt ieşit din cutie, în niciun caz ca proaspăt trezit. Nici nu ştiu dacă a reuşit să închidă un ochi azi-noapte, căci eu cu siguranţă n-am prea reuşit.

Singura mea reuşită este că am dormit neîntoarsă între două şi două şi zece minute.

— De ce întrebi? vrea el să ştie.

— Pentru că e frig de crapă pietrele şi ar cam fi cazul să începem să ne rugăm să nu degerăm. încă mai am nevoie de degete la picioare.

Amuzat, îşi apleacă privirea spre bocancii mei cam greoi, săltându-şi puţin sprâncenele. Ştiu şi eu că ăştia nu sunt papuci de alergat, însă din toată treaba asta reiese că numai el trebuie să alerge, în niciun caz eu.Cum naiba să alerg, dacă nici măcar nu mi-am băut cafeaua?

—Am putea merge înăuntru, îmi propune, făcând semn cu capul spre uşa Frăţiei. Sunt aproape sigur că în pat nu o să ne degere nimic. Ba chiar o să ne fie foarte, foarte cald!

Nici nu mă îndoiesc. Dacă este să fiu sinceră cu mine, oferta lui e mai mult decât tentantă. Aş prefera un pat cald, în loc de asta. Cred că în dimineaţa asta sunt minus cincizeci de grade.

— Mulţumesc pentru ofertă, Nova, dar cred că ar cam fi cazul să ne mişcăm de pe loc. începe să-mi îngheţe chestii.

Ignorându-i zâmbetul poznaş, îi întorc spatele şi pornesc pe aleea dintre Frăţii cu gândul să mă îndrept direct spre pista de alergat. Nici nu sunt nevoită să mă întorc ca să mă asigur că mă urmează. Aud zăpada scârţâind sub paşii lui, foarte aproape de mine.

— Te...

— Nu, Garret! i-o retez. Nu mă mărit cu tine.

Şi izbucneşte în râs.

— De unde ştii tu că asta voiam să întreb?

Chiar aşa? De unde ştiu eu că asta voia să mă întrebe? Există posibilitatea să se fi răzgândit peste noapte şi să nu mă mai întrebe deloc dacă vreau să mă mărit cu el. Iar asta e aproape trist. Tocmai când începeam să mă obişnuiesc?

— Atunci ce voiai să mă întrebi, Garret?

îşi potriveşte pasul cu mine, privindu-mă amuzat.

— Mi se pare mie sau am detectat în vocea ta o undă de dezamăgire?

Fir-ar să fie! N-am energia necesară să-i ţin piept în dimineaţa asta. Nu fără să-mi beau cafeaua. Am nevoie de cofeină ca să nu-mi ies din fire şi să-l pocnesc.

— Ţi s-a părut, blufez.

însă nu i s-a părut. în vocea mea chiar se putea citi o undă de dezamăgire şi aş fi oprit-o dacă mi-aş fi dat seama dinainte cum avea să sune totul.

328

îi simt privirea pe obrazul meu, în timp ce eu mă străduiesc să privesc fix în faţă, nu la el. Nu pot să mă uit în ochii lui acum.

— Nu, nu prea cred, plescăie la un moment dat, oarecum nemulţumit. Ţi-e teamă că o să mă răzgândesc eu înainte să te răzgândeşti tu?

Dacă nu aş fi fost pe deplin atentă la ce se discută, cel mai probabil nu aş fi înţeles la ce se referă prin „înainte să te răzgândeşti tu”. Garret încă aşteaptă să îi accept propunerea, deşi nu astfel am visat că o să mă ceară cineva în căsătorie. Nu atât de spontan în orice caz.

Totuşi, cererile lui multiple nu mă lasă rece, aşa cum las impresia. Garret Nova vrea să mă mărit cu el. Ba chiar insistă.

Ei, drăcie!

— Nu, mint cu neruşinare, încercând să par convingătoare. Suntem prea tineri să ne căsătorim, Gare.

— Am prieteni care s-au căsătorit şi mai tineri, argumentează senin. Nu cred că vârsta contează atât de mult, dacă ambii sunt majori.

îmi face ştrengăreşte cu ochiul înainte să-i simt braţul cum îmi înconjoară talia şi mă trage spre el. Corpurile noastre se ciocnesc uşor şi mai că mă prăbuşesc de pe picioare când bocancul îmi alunecă subit pe o bucată de gheaţă. Instinctiv îşi înfăşoară şi celălalt braţ în jurul meu, căutând să mă susţină.

— Vezi? Nu te poţi abţine să nu-mi sari în braţe! izbucneşte în râs. Sunt sigur că vrei să devii doamna Nova, doar că nu te lasă orgoliul ăla umflat. Ar cam fi cazul să mai renunţi la el.

— Cum ai renunţat tu la aroganţă? întreb retoric.

Mă smulg din braţele lui, căci nu pot gândi coerent când mă atinge. Uneori am vaga impresie că, în cazul nostru, hipersexualitatea e molipsitoare.

— Garret, revino-ţi în fire! Se pare că trăieşti cu impresia că toate femeile din lume vor să devină doamna Nova.

— Şi nu e aşa? rânjeşte.

— Nu, i-o retez scurt. Chiar dacă am spus că eşti o partidă bună, pe planeta asta există partide şi mai bune decât tine. Aşa că nu te mai umfla atâta în pene!

Cu toate că mă aşteptam ca afirmaţia asta să-l rănească puţin, Garret doar chicoteşte. Mă enervează.

— Cum spui tu, Blaze.

îmi dau discret ochii peste cap şi privesc spre pista din faţă, încercând totodată să-mi găsesc cheful de alergat. Niciodată n-am ieşit atât de devreme, când încă e întuneric şi tot ce se aude în jurul meu e vântul care îmi vâjâie în urechi şi paşii uşori ai lui Garret.

Nici unul dintre noi nu pare să aibă chef de sport. Chiar dacă ăsta e motivul pentru care ne-am trezit cu noaptea în cap, niciunul nu pare să vrea să grăbească pasul. Doar mergem unul pe lângă altul de parcă ne-am plimba pe faleză.

— Răspunde-mi şi mie la o întrebare, îmi cere brusc, punând capăt liniştii. Nu mai simţi nimic pentru mine?

Primul instinct este să mă opresc din mers, însă îmi oblig muşchii să continue cu mişcarea şi să nu se mai văicărească de frig. în schimb, faţa mea probabil e numai bună de pozat. De fapt, expresia de pe chipul meu e demnă de pozat. Nu am nevoie de o oglindă să-mi dau seama ce şoc îmi traversează chipul, căci Garret îşi arcuieşte curios sprâncenele, luat puţin prin surprindere.

— De unde ţi-a venit asta? vreau eu să ştiu, sfârşind prin a mă încrunta.

— Asta ar fi singura explicaţie logică atât pentru refuzul tău, cât şi pentru pauza pe care o ceri cu atâta înverşunare. Dacă e aşa, de ce nu-i punem capăt odată? încep să obosesc. Pierdem timp degeaba.

— Mă opresc şi mă răsucesc cu faţa spre el, căutându-mi prin gânduri cuvintele potrivite prin care să-i explic de ce îl refuz. Dar, oricum aş încerca să formulez, esenţa e aceeaşi.Am fost martoră când mariajul părinţilor mei a lu- at-o la vale, încep să vorbesc. Un simplu act nu o să ne ţină împreună. Nu vreau să trec prin ce au trecut ei. Niciodată nu au fost fericiţi şi asta se datorează doar faptului că s-au căsătorit prea devreme. Imediat după nuntă am apărut eu şi, cu toate că mama nu o recunoaşte nici în ruptul capului, ştiu că i-am dat viaţa peste cap şi că din

cauza mea a fost obligată să renunţe la toate visele ei. Nu vreau să simt acelaşi lucru.

Garret îşi înclină capul, privindu-mă pe jumătate serios şi pe jumătate amuzat. Nu ştiu ce naiba găseşte hazliu în asta. Poate că scuza mea e puţin patetică, dar e adevăratul motiv pentru care refuz cu încăpăţânarea unui catâr să-i accept cererea.

— Ce te uiţi aşa? îl întreb într-un final, când văd că nu are de gând să spună nimic.

— încerc să-mi amintesc când ţi-am spus că o să te las însărcinată imediat ce o să ne căsătorim, chicoteşte. Fii serioasă, Melody! Vreau copii, dar nu acum. îi vreau într-un viitor foarte, foarte îndepărtat. Când te-am cerut în căsătorie nici nu mă gândeam la o viaţă plină de scutece murdare şi vomă. Lucrurile nu or să se schimbe prea mult, în afara faptului că o să fiu pe deplin sigur că eşti a mea.

— Deci, tu vrei să ne căsătorim doar ca să-ţi poţi marca tu teritoriul? mă încrunt.

încuviinţează din cap fără jenă, iar eu simt cum mă umflă râsul deşi pot spune că sunt mult mai liniştită. Garret nu vrea copii. Cel puţin, nu momentan.

— Asta e foarte egoist din partea ta, Gare! pufnesc amuzată. Nici măcar nu încerci să ascunzi asta.

— N-am niciun motiv să ascund, ridică din umeri. Egoist o să fiu toată viaţa, deci...

Ridică din nou din umeri, apoi chicoteşte. Cel mai sigur vede pe chipul meu cât de tare încerc să mă abţin să nu-i râd în nas. E atât de... ridicol!

— Ce e atât de amuzant, moţato? Rânjeşti ca o mâţă pe sub mustăţi.

— Scuze, Garret, dar motivul tău e mai jalnic decât motivul meu. Credeam că eu stau prost la capitolul „argumente”, dar tu mă întreci detaşat.

Zâmbetul pe care acesta mi-l trage e capabil să îmi facă genunchii să tremure puţin. Iar faptul că nu se sfieşte să mai adauge câţiva megawaţi mă face să înţeleg că ticălosul ştie exact ce efect are asupra mea. Stă drept şi mândru la un pas distanţă, zâmbindu-mi de-a dreptul mortal şi nemilos şi arătând năucitor, aducându-mi aminte că nici hormonii mei nu sunt mai sfinţi decât ai lui.

— La ce te gândeşti, Melody? mă întreabă pe cel mai obraznic ton pe care-l posedă.

— Sincer? La cum să ţi-o pun.

— Păi asta e simplu, chicoteşte. Mă iei de mână, ne întoarcem în camera mea de la Kappa Sigma, mă dezbraci... Adică, mă dezbraci de tot, să nu mai rămână nimic! Apoi...

Face ultimul pas spre mine şi îmi cuprinde faţa în mâinile făcute căuş, ridicând-o spre el. Genunchii încep să-mi tremure şi mai tare, vrăjită fiind de vocea lui. Da, nu există nicio îndoială. Ticălosul ştie exact ce-mi face.

— Apoi?

— Apoi te laşi jos, în genunchi, rânjeşte, trecându-şi alene degetul mare peste buzele mele. Ştii ce faci după?

— Ce? întreb amuzată.

— Mă descalţi! izbucneşte în râs. Adică, odată ce mă dezbraci complet, ar fi cam ciudat să rămân doar cu bocancii, nu?

îmi reprim cu greu dorinţa de a-l lovi şi decid să-i fac jocul, curioasă unde are să ajungă cu asta.

— Apoi? întreb, îndemnându-l să continue.

Ochii lui coboară brusc pe gura mea şi îl văd înghiţind în sec. E pentru prima oară când dă glas unei fantezii de-a lui. E pentru prima oară când spune cu voce tare ce plan are. Ce plan şi-a făcut. Şi nu pot spune decât că sunt vrăjită de felul în care vocea lui se schimbă, acum fiind încărcată de emoţie. Aproape că mârâie cuvintele.

— Apoi ce, Garret? insist.

— Apoi jucăm şah. Tu o să fi regina, iar eu nebunul.

— Din vagile mele cunoştinţe, regina n-are nicio treabă cu nebunul.

— O să aibă, chicoteşte. Nu o să jucăm şah clasic, ci după regulile lui Garret.

îmi face din nou cu ochiul, trecându-şi de data asta degetele peste obrajii mei. Ochii lui îmi studiază în continuare buzele.

— Atunci ce mai aşteptăm? vreau eu să ştiu.

— Asta mă întreb şi eu!

Aproape că sunt dărâmată de pe picioare de cei trei tipi care trec pe lângă mine grăbiţi. Toţi trei vorbesc deodată, unul dintre ei strângând în braţe o sticlă mascată de o pungă de hârtie. Merg în aceeaşi direcţie în care merg şi eu, adică spre Kappa Sigma. Frăţia lui Garret dă o petrecere catastrofală, sărbătorind în ciuda faptului că au pierdut meciul cu Army Black Knights. O bătălie pierdută, dar nu şi războiul.

Clatin din cap, bolborosind nişte înjurături colorate. Dacă aş fi ales cizmele cu toc pe care voiam să le iau de la bun început, acum aş fi fost întinsă cât sunt eu de lungă pe poteca dintre Frăţii.

Ajunsă în faţa casei ale cărei geamuri se zdruncină din pricina basilor, îmi inspectez o

clipă ţinuta şi înaintez, urcând cele câteva trepte ale verandei. Şi îmi dau seama brusc că am ajuns în Zona Crepusculară, căci nu mai văd aproape nimic din momentul în care păşesc peste prag. Jocul de lumini nu e suficient cât să-mi facă drumul mai clar în faţa ochilor.

Un miros puternic pluteşte în aer, o combinaţie de fructe şi fum de ţigară. Tuşesc în pumn înainte să mă îmbrâncesc în persoanele care blochează coridorul şi aşa îngust. îl caut pe Garret cu privirea, căci el este motivul pentru care mă aflu aici în loc să fiu în camera mea din Beta Theta Pi, învăţând.

333

Doar faţă în faţă aş putea să-i spun că m-am răzgândit în privinţa răspunsului, căci nu aş vrea să ratez expresia pe care urmează să o aibă şi pe care aş fi ratat-o cu siguranţă dacă l-aş fi sunat. Da, m-ar fi scutit să înot printre necunoscuţi, în încercarea de-al găsi…, dar nici aşa nu se merită.

Sar un pas înapoi chiar cu o secundă înainte ca o blondă beată mangă să-şi verse băutura şi ţin morţiş să trec chiar printre alte două tipe care se sărută fără jenă. într-un colţ al livingului îi văd pe Roman şi pe Alice sărutându-se la rândul lor.

însă nici urmă de Garret.

Decid să fac cale întoarsă şi urc grăbită pe scările ce duc la etaj, vrând să-mi încerc norocul în camera lui, însă picioarele îmi înţepenesc la baza scărilor când o văd pe Brianna ieşind ameţită dintr-o baie. Blonda care i-a fost parteneră de sex lui Garret timp de un an, se sprijină tulburată de perete, arătând de parcă ar vrea să-şi tragă suflul.

Dar nu ea e cea care mă face să mă opresc din drumul meu, ci însuşi Garret, care iese la rândul lui din baie, imediat după ea. Fără tricou.

Fir-ar să fie!

Dacă este să judec după faptul că blonda parcă nu mai ştie pe ce planetă trăieşte şi mai că se scurge pe lângă perete, având pe buze un zâmbet satisfăcut, cel care s-ar presupune a fi iubitul meu e aproape dezbrăcat şi cel mai probabil şi-a tras-o cu ea. Nici măcar dezgustul de pe chipul lui nu e suficient să-l absolve de vină.

Ticălosul m-a înşelat, iar eu habar nu am dacă se merită să mă avânt într-o situaţie ca asta şi să îi fac K. O. pe Brianna şi pe el sau dacă ar fi mai bine să plec.

— Melody?

Vocea lui Wes, care îmi sună chiar în ureche, mă face să tresar şi să mă răsucesc bulversată spre acesta. Aruncă o privire scurtă spre Garret şi Brianna, care nici măcar nu ne observă, apoi se uită încruntat la mine de parcă răspunsul la scena din faţa noastră stă chiar pe fruntea mea

— .Vino cu mine, îmi cere.

Strângând din dinţi, îl prind de mână şi îl las să mă conducă spre nicăieri. Nici nu-mi pasă unde mă duce, căci sunt mai ocupată să mă uit peste umăr după cei doi. Garret se apleacă spre Brianna, sprijinindu-se în mână, şi îi spune ceva care o face pe blondă să izbucnească puternic în râs. Cu toate că faţa lui Garret nu exprimă altceva în afară de dezgust, nu pot să nu simt junghiul trădării.

Dar înainte să apuc să mai văd şi altceva, Wes mă trage într-un dormitor şi trânteşte uşa.

— Sunt sigur că nu e ce pare a fi, îmi spune deloc convingător.

— Serios, Wes? Aşa vrei tu să mă linişteşti? în plus, de ce dracu' m-ai adus aici?

Hunter cel mic face câţiva paşi prin încăpere, aprinzând veioza de pe noptieră. Mă uit strâmb la el, reprimându-mi dorinţa de a-mi strânge braţele la piept.

— Tot campusul ştie că eşti cu Nova şi faptul că acum era cu blonda aia, iar tu te uitai ca curca-n lemne la ei, a atras atenţia. Practic, ţi-am salvat fundul!

— îmi salvai fundul dacă mă sărutai în faţa tuturor. Astfel nu rezolvi absolut nimic.

Wes îşi arcuieşte sceptic o sprânceană, apoi se îndreaptă spre fereastră pentru a întredeschide geamul. Bine face. Şi aşa simt că mă sufoc, că nu mai am aer. Nodul care mi s-a fixat în gât de îndată ce i-am văzut împreună mă face să înţeleg pentru prima oară ce înseamnă să ai inima frântă.

Dacă nu ar fi apărut Wes să-mi salveze fundul, chipurile, cel mai probabil aş fi făcut o catastrofă.

— înţeleg că eşti supărată, dar...

— Supărată e un eufemism, i-o retez sec. Sunt furioasă! L-ai văzut?! Nu poţi spune că nu l-ai văzut acolo, cu Brianna! îmi eşti martor! în cazul în care o să-l omor, tu o să ştii de ce şi o să depui mărturie la tribunal când or să mă găsească sub piatra sub care o să mă ascund.

Acesta se postează în faţa mea, strângându-şi braţele la piept şi obligându-mă să-mi las capul pe spate ca să-l pot privi în ochi. Fraţii Hunter sunt uriaşi de-a dreptul.

— Sunt sigur că e vorba despre altceva, mormăie ironic, privindu-mă cu îngâmfare. Dar dacă te lăsam acolo, cu siguranţă te-ai fi făcut de râs. Ori te bufnea plânsul, ori săreai la gâtul Briannei.

-Şi?

îmi strâng şi eu braţele la piept şi abordez o postură arogantă, deşi mă întrece detaşat cu două capete.

— Şi o să stai aici până îţi trece cheful de omorât blonde. Că îţi convine sau nu, o să-ţi petreci seara cu mine!

îmi zâmbeşte scurt şi sec, apoi se apropie de uşă şi o închide cu cheia, nelăsându-mi timp să-mi treacă prin gând ideea de a fugi.

Grozav.

Capitolul 35

Garret

Ies din camera mea după ce mai arunc o privire scurtă asupra Briannei, care se răsuceşte deranjată în patul meu. Cred că e pentru prima

oară când am de a face cu o femeie atât de beată. A cam exagerat când a încercat să-şi demonstreze abilităţile de consumatoare în faţa prietenilor mei complet idioţi, care nu căutau altceva decât să râdă pe seama cuiva.

Şi totuşi, după ce a vomitat tot ce a băut chiar pe tricoul meu, m-am simţit oarecum obligat să o dădăcesc. De ce? Poate o fi vinovat trecutul nostru sau faptul că, de când am căpătat sentimente pentru o încăpăţânată anume, sunt mai receptiv la nevoile femeilor, iar Brianna chiar avea nevoie disperată de cineva care să urle la ea în scopul de a o opri din băut.

Ceea ce am şi făcut.

Până la urmă, tot ce am făcut pentru ea a fost să o târăsc în dormitorul meu, să-i dau pantofii jos din picioare şi să o învelesc. Atât.

Redevin atent la tot ce se întâmplă în jurul meu când Slade îmi taie calea şi se opreşte în faţa mea, purtând pe buze un zâmbet tâmp. Din două mişcări îmi trag pe cap tricoul curat, apoi mă uit strâmb la el, aşteptând să-mi spună motivul pentru care mă deranjează cu prezenţa lui într-o seara şi aşa de tot rahatul.

— Garret, sunt curios de un lucru. Tu şi Blaze mai sunteţi împreună?

Aş minţi dacă aş spune că întrebarea lui nu mă ia pe nepregătite.

— De ce? întreb la rândul meu, nedumerit. Vrei să-mi iei locul?

Brusc amuzat, mă sprijin de perete şi îmi strâng braţele la piept, străduindu-mă să nu izbucnesc în râs. Nu pot afirma că o cunosc pe Melody la perfecţie, dar o cunosc suficient cât să

ştiu că nu s-ar încurca cu Slade nici în ruptul capului.

Oricum, nu ştiu de ce vrea să afle un astfel de lucru, dar cert e că, dacă aş vrea câtuşi de puţin să-i răspund la întrebare, n-aş şti cum. Până şi eu sunt confuz în legătură cu relaţia mea cu Melody.

— Uite care e treaba, Nova. Poate ne-am mai certat în trecut, dar nu-mi place când o purtătoare de vagin îi ia peste picior pe prietenii mei, iar prietena ta tocmai îţi pune coarne. Am văzut-o cu Wes.

— Aşa, şi? mă încrunt. Melody şi Wes sunt amici.

Expresia lui Slade rămâne neschimbată, deşi mă aşteptam la o oarecare reacţie. Devin puţin sceptic, căci discuţia asta mă face să fiu confuz. Nu înţeleg care e treaba lui şi de ce îmi spune despre Melody şi Wes.

— Oh, da? Atunci sunt curios cât de amici vor rămâne ei în spatele unei uşi încuiate.

îmi arcuiesc sprâncenele căci, să fiu sincer, sunt luat prin surprindere de răspunsul lui. Există o posibilitate ca Slade să caute scandal sau să râdă pe seama mea, însă există o posibilitate şi să spună adevărul. Asta ar însemna ca Melody şi Wes chiar să se afle în spatele unei uşi încuiate.

— Slade, trebuie să fii mai explicit decât atât, îi spun, simţind cum îmi pierd răbdarea. Ce vrei să-mi zici?

— Poţi să fii mai idiot decât atât? aproape se răsteşte la mine. I-am văzut pe Melody şi pe Wes retrăgându-se într-un dormitor. Mai exact, în dormitorul lui. Nu ştiu ce ai tu impresia, dar eu sunt aproape sigur că nu au intrat acolo ca să admire împreună văruiala.

— Şi eu sunt aproape la fel de sigur ca el că nu au intrat acolo să admire văruiala, însă nici nu cred că se întâmplă ceva între iubita mea şi fratele celui mai bun prieten. Doar punându-i în aceeaşi ecuaţie mă face să mă simt ridicol.Cum spuneam, Wes şi Mell sunt amici, susţin în continuare. Sunt sigur că altul e motivul pentru care au intrat în dormitorul lui. Să ştii şi tu, Slade, nu toate fetele şi-o trag cu cine apucă.

Faptul că o apăr pe Melody, deşi nici eu nu ştiu ce se întâmplă cu adevărat, îl face pe coechipierul meu să se strâmbe. Probabil nu se aştepta la asta, ci mai degrabă se aştepta să-mi ies din fire şi să dau buzna peste ei, având la purtător o secure cu care să le iau gâtul. E absurd.

— Dacă tu chiar crezi că sunt acolo pentru a număra crăpăturile din pereţi, e strict problema ta, îmi spune într-un final, părând să renunţe. Totuşi, eu te sfătuiesc să verifici. Aparenţele înşală de cele mai multe ori.

Rânjindu-mi răutăcios, porneşte pe lângă mine, bătân- du-mă pe umăr. Ha! S-a găsit cine să-mi dea mie sfaturi.

însă trebuie să recunosc că discuţia asta mă face să mă uit lung la uşa dormitorului lui Wes. Dacă aş intra acolo, nu doar că aş demonstra că n-am încredere în Melody, ci aş demonstra cât de uşor de dus de nas sunt de fapt.

Şi eu chiar am încredere în Mell. Cel puţin sunt sigur că nu s-ar culca cu Wes sau cu oricine altcineva. Aşa că decid să nu dau curs discuţiei cu Slade şi să cobor la parter, unde petrecerea nu e nici pe departe aproape de sfârşit.

Nici măcar nu ştiu de ce naiba sărbătoresc! Nu e ca şi când Little Lions ar fi câştigat meciul cu Army Black Knights.

Mă opresc lângă Roman şi îl bat pe umăr, întrerupân- du-l din activitatea sa. Cineva trebuia să o facă şi pe asta, ţinând cont că imbecilul mai are puţin şi se urcă pe sărmana Alice, care pare că mai are puţin şi leşină.

— Ce vrei? mă întreabă Roman sictirit. Aveam limba ocupată, dacă nu ţi-ai dat seama.

— Toată lumea şi-a dat seama cât de ocupată e limba ta.

Printr-un semn din mână îl îndemn să arunce o privire
în jurul lui. Perimetrul e gol, toţi participanţii la petrecerea

asta fără sens ţinându-se departe de porumbeii ăştia doi, care mai au puţin şi şi-o pun în văzul lumii.

— Spre deosebire de tine, ăştia ştiu ce înseamnă „intimitate”, mi-o retează Roman cu un aer încrezut. Deci, ce vrei?

— O explicaţie. Poate ştii tu ce naiba l-a apucat pe fra- te-tu să se încuie în dormitor cu iubita mea.

— Wes e în dormitor cu Mell? mă întreabă pe jumătate amuzat şi jumătate uimit. Cum s-a ajuns la asta?

Ridic din umeri, căci n-am nici cea mai vagă idee, şi smulg berea din mâinile unui nefericit care trece pe lângă noi. Ignorându-i privirea răutăcioasă, mă reîntorc spre Roman şi mai ridic o dată din umeri. Chiar habar nu am cum s-a ajuns la asta.

— Şi nu te duci să verifici? mă întreabă din nou, şi mai uimit. îl cunosc pe fratele meu, Gare. Profită de orice ocazie.

— Iar eu o cunosc pe Mell, argumentez. Nu şi-ar ridica fusta pentru tolomacul de frate-tu nici dacă ar începe să plouă cu broaşte. De aceea nici nu mă duc să verific. Aş fi ridicol să dau buzna peste ei. Poate au şi ei lucruri de împărtăşit, ca între fete.

Poate.

— Dacă tu zici, pufneşte. Şi dacă eşti atât de sigur că nu se întâmplă nimic, de ce naiba m-ai deranjat?

Brusc, simt cum mă umflă râsul.

— Am nevoie să mă ţii de vorbă ca să nu mă duc peste
ei.

— Credeam că ai încredere în Melody.

— Am încredere în ea, dar n-am în Wes. Dacă tolomacul ăla se atinge de iubita mea, doar Moartea cu coasa ei mortală o să-l mai scape din mâinile mele. Asta în cazul în care scapă viu din mâinile lui Mell.

Muzica se opreşte brusc, smulgând de la petrecăreţi un cor de aclamaţii. Atât eu cât şi Roman ne întoarcem spre centrul livingului, amândoi vrând să aflăm cine a pus capăt 340 dezmăţului într-un mod atât de brutal. în primă fază tind să cred că e vorba doar despre o defecţiune a sistemului audio, însă imediat ce îl văd pe Hawking smulgând laptopul din mâinile DJ-ului şi dând cu el de podea, îmi dau seama că el e singurul vinovat pentru faptul că toţi încep să se împrăştie ca nişte furnici, singurii rămaşi fiind cei care locuiesc în Frăţia asta.

Eu şi Roman ne clintim din loc şi ne oprim în mijlocul livingului, unde se strâng toţi membri echipei de fotbal, dar, aducându-mi brusc aminte că eu nu mai fac parte din ea, fac un pas înapoi şi mă aşez pe braţul unui fotoliu, sorbind meditativ din sticla de bere. Orice ar avea Hawking de spus, nu mă mai priveşte de ceva timp, însă asta nu-l opreşte pe bătrânul antrenor să nu-mi arunce o privire criminală. Genul ăsta de privire practic mă face să mă simt responsabil pentru tot ce se întâmpla aici acum un minut.

Ridicol.

— Ca să vezi! pufneşte zgomotos, părând scârbit. Finala vă bate la uşă, iar vouă vă arde de muzică disco! Oare de ce nu mă miră? Oricum aţi demonstrat ce buni de nimic sunteţi în meciul cu Army Black Knights!

— Antrenorule, nu e vina noastră că ăia au mâncat fotbal pe pâine când erau mici, rânjeşte Trevor, puţin cam ma- tolit.

— Taci din gură, idiotule! îl apostrofează Roman enervat. Nu ne ajuţi deloc.

— V-aş ajuta dacă aş fi eu running back-ul echipei, i-o întoarce acesta. Aşa poate am fi avut o şansă reală împotriva lor.

Dacă Trevor ar fi fost running back-ul echipei, în locul lui Roman, singura şansă reală ar fi fost o bătaie şi mai ruşinoasă. Până şi eu îmi dau seama de asta.

Dacă mai deschizi gura şi vorbeşti neîntrebat, o să-ţi rup picioarele! se răsteşte Hawking la el, părând a fi gata să-i aplice o corecţie dureroasă. Să nu uităm că, la fel ca semenii tăi, ai jucat ca o cizmă spartă!Ei bine, îmi place să cred că asta nu s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi fost pe făgaşul normal, dacă Hawking mi-ar mai fi dat o şansă. Dar, cum n-a făcut-o, discuţia asta nu poate decât să mă distreze.

— Sunt buni, antrenorule, intervine Kevin. Aş fi trăit şocul vieţii mele dacă i-am fi bătut. Ce rost are să ne prefacem că am fi avut o şansă împotriva lor?

Din nou, dacă Hawking m-ar fi lăsat să joc… Dar cum n-a facut-o, mă trezesc râzând prosteşte şi atrăgând atenţia antrenorului asupra mea. Grozav.

— Tu ce naiba râzi, Nova? mă întreabă nervos. Până nu de mult ai fost în echipa asta şi ar trebui să te umfle plânsul, nu râsul.

— îmi pare rău, domnule Hawking, dar eu chiar nu pot să plâng din orice!

— Te pot face eu să plângi dacă vrei, mă ameninţă Trevor cu un aer bătăios.

Pufăind, îl concediez cu un semn din mână. Pe el nu l-a băgat nimeni în seamă.

— Am eu o idee mai bună, spune Hawking, spumegând. Ce ar fi să plângeţi cu toţii? Căci, dacă jucaţi la fel de prost şi în ultimul meci, reprezentantul de la Detroit Lions o să plece cu tot cu contractul la care speraţi.

Dacă până acum, toţi au avut câte ceva de spus sau de şuşotit, după ce Hawking le trânteşte în faţă un fapt care e pe cale să se

împlinească, niciunul nu mai are curajul să comenteze. Nici măcar eu.

Tropăitul lui Wes şi al lui Melody pe scările casei îmi aminteşte de problema mea cu ei şi întrerupe schimbul de priviri urâte dintre antrenor şi membri echipei. Atât fratele lui Roman, cât şi bruneta focoasă, rămân blocaţi la capătul scărilor şi se zgâiesc la noi, întrebându-se probabil dacă am pus-o de-o şuetă cu frustratul bătrân. Nu e departe totuşi.

Ochii brunetei se mută după o secundă de pe Hawking şi se opresc pe mine, iar următoarea ei acţiune îmi ridică un 342
semn de întrebare. Se lipeşte efectiv de Wes, cuprinzându-l de mână, şi mai că se ascunde după braţul lui în timp ce mă omoară cu privirea.

Ei bine, dacă e să judec după felul în care se uită la mine, sigur am făcut ceva greşit. Ceva de care nu m-am prins încă.

Mă uit insistent la ea, aşteptând să se desprindă de Wes şi să înainteze spre mine, însă momentul acela pare să nu mai vină şi devin din ce în ce mai confuz. Ce naiba s-a schimbat în intervalul ăsta de timp? Ţin minte că am avut o dimineaţă mai mult decât plăcută. împreună.

— Voi doi! urlă Hawking la ei, atrăgându-le atenţia. Ce căscaţi gura de pomană? Asta e o discuţie privată.

— Fără supărare, antrenorule, dar nu ştiu cât de privată e discuţia asta, dat fiind faptul că v-am auzit din dormitor, îi răspunde Wes amuzat, sprijinindu-se lejer de bruneta mea.

A mea. Da. Wes Hunter se sprijină de bruneta mea de parcă ăştia doi împart patul de ceva timp.

— Ne-aţi trezit din somn, adaugă Hunter cel mic.

Oh, fir-ar!

Deşi am încercat să fiu cerebral, confirmarea că cei doi au împărţit un pat mă face să mă ridic vijelios de pe braţul fotoliului şi să pornesc spre ei, pregătit să măturpodeaua cu Wes. Credeam că prietenia mea cu Roman mă face să fiu prieten şi cu fratele acestuia, însă e mai mult decât cert că micuţul Hunter a călcat pe teritoriul meu. Asta o afirmă şi părul ciufulit al lui Melody.

— Unde crezi că te duci, Nova? mă apostrofează Hawking. Treci înapoi până nu-ţi trag două!

— Antrenorule, am o discuţie de purtat cu ciufuliţii ăştia doi, îi explic, arătând cu degetul spre viitorii oameni morţi. în plus, n-am de ce să stau aici şi să fiu certat pentru nimic. Nu mai fac parte din echipă.

— încă eşti cel mai bun quarterback pe care l-a avut echipa asta şi încă eşti cel mai potrivit running back pe care îl putem avea, aşa că nu pleci nicăieri!

Faptul că Hawking îmi lansează discret o speranţă mă face să înţeleg că soarta e o jigodie. Când Wes şi Melody - care nu e îmbrăcată decât cu un tricou bărbătesc - sunt la un singur pas distanţă, eu mă simt obligat să mă răsucesc pe călcâie şi să mă aşez la loc. Bătaia pe care or s-o încaseze cei doi poate aştepta, însă asta nu.

— Să înţeleg că sunt din nou în echipă? întreb nedumerit.

— Grozav! pufăie Slade ofticat. Tot ce ne mai lipsea e un running back cu un picior de lemn.

— încă nu, îmi răspunde Hawking, ignorându-l pe coechipierul meu. Depinde doar de tine dacă o să joci în ultimul meci sau nu.

Minunat. Vorbim codat.

— Şi asta cum vine?

Roman îmi trage discret un cot în braţ, vrând cel mai probabil să mă oprească din pus întrebări.

— înseamnă că, dacă îţi revii miraculos în câteva zile, poate o să te bag înapoi în echipă. Ai priceput acum?

Cât se poate de clar, aş vrea să-i spun, dar mă rezum doar la a încuviinţa din cap. Hawking ştie ce spune. Chiar ar fi un miracol ca piciorul meu să-şi revină în doar trei zile şi să fiu gata de meci. Dar şi aşa există riscul de a ceda exact în mijlocul terenului, ceea ce ar presupune ca toată cariera mea în fotbal să ia sfârşit.

Nu că m-aş gândi prea mult la riscuri acum. Gândul meu stă axat mai mult pe Melody şi Wes, decât pe soluţii.

îmi las privirea să alunece înapoi pe ea şi o găsesc zâmbind, de parcă s-ar bucura pentru mine. însă în momentul ăsta nu mai ştiu ce să cred. Nu aş putea să trag altfel de concluzii când e îmbrăcată cu tricoul lui Wes, când e ciufulită şi încă atârnă de braţul acestuia.

— Acum duceţi-vă la culcare, ne spune Hawking cu o idee mai calm. Mâine aveţi antrenamente la cinci.

— Dimineaţa?! icneşte Trevor. Dar e deja trei!

— Ghinionul vostru!

Hawking părăseşte casa, iar toţi membrii echipei se împrăştie spre dormitoare. Singurul care rămâne nemişcat sunt eu, în timp ce Wes se

retrage şi el la etaj. Melody, în schimb, porneşte spre mine, însă zâmbind.

— Eram sigură că o să se răzgândească în privinţa ta, îmi spune distratră. Cu puţin antrenament...

— N-ai altă treabă? i-o retez pe un ton sec, evitând să mă uit la ea. Nu aş vrea să te reţin.

Nu văd, dar simt cum tot zâmbetul îi cade brusc. Face un pas înapoi, un pas care măreşte distanţa dintre noi.

Trebuie să recunosc că asta mi-a ieşit pe gură mult mai răutăcios decât intenţionam, dar e mult mai bine decât să urlu la ea, aşa cum aş vrea să o fac. Nu-mi place ce simt. Nu-mi place gândul că a dormit în camera lui. Şi totuşi, în ciuda a tot ce am văzut şi am înţeles, tot nu pot crede.

— Ce te apucă? mă întreabă proaspăt enervată. După seara asta, tot tu eşti supărat?

— N-am nevoie să te bucuri pentru mine, îi replic, ridi- cându-mi într-un final privirea spre ea. Nu când porţi tricoul altcuiva şi tocmai te-ai ridicat din patul altui bărbat! Aşa că nu-ţi mai consuma energia degeaba.

Mă ridic de pe braţul fotoliului şi pornesc spre scări, lăsând-o pe Melody în mijlocul livingului, complet tăcută. Şi, chiar când credeam că nu poate să fie mai rău decât atât, intrând în dormitorul meu o găsesc pe Brianna exact în acelaşi loc unde am lăsat-o.

în patul meu.Capitolul 36

Garret

Cele trei zile până la ultimul meci au trecut greu, iar piciorul meu nu s-a vindecat miraculos. Ba din contră, suprasolicitat fiind de antrenamentele la care m-a supus Hawking în ultima vreme, drăcia parcă doare şi mai tare. Şi mă aştept să cedeze oricând.

— Nu ştiu ce să spun, Garret, clatină Roman din cap, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă. Dacă cedează în timpul meciului sau mai rău?

Nu văd ce ar putea fi mai rău decât atât.

— Şi ce propui? îl întreb iritat.

— Mai sunt două ore până la meci. Sunt sigur că Hawking îţi poate găsi un înlocuitor. N-are rost să te forţezi. Dacă ceva merge prost, există posibilitatea să nu mai poţi juca niciodată.

Crede că eu nu ştiu? Eu ştiu cel mai bine la ce riscuri mă supun. însă ce nu înţelege Roman e că eu nu pot renunţa la şansa de a câştiga contractul la fel de uşor cum a renunţat el. în afară de picior - care ar putea ceda sau nu - nu am niciun motiv în plus, pentru care să mă retrag tocmai acum, pe ultima sută de metri.

— Ori acum, ori niciodată, replic, zâmbindu-i strâmb.

Prietenul meu se foieşte pe canapeaua din livingul
Frăţiei şi mă priveşte cu ochii măriţi.

— Doar nu vorbeşti serios?! pufneşte oripilat. E un amărât de campionat universitar!

— Poate pentru tine e un amărât de campionat universitar. Pentru mine e o şansă la viitorul pe care mi-l doresc. Vreau să joc fotbal şi chiar asta o să fac astăzi.

Acesta clatină din cap, în semn că nu e de acord cu mine. Indiferent ce argumente aş aduce în discuţie, după părerea lui, nu se merită să risc.

346

După părerea mea, merită. Doar o dată în viaţă ţi se iveşte ocazia de a pune mâna pe un contract cu Detroit Lions.

— Orice ţi-aş spune nu o să mă bagi în seamă, nu?

Clatin şi eu din cap. Nu are ce să-mi spună. Nu mai am
nimic în afară de asta.

Relaţia cu tatăl meu nu e întocmai strălucită. Deşi a divorţat de tânăra şi infidela lui soţie, asta nu ne-a adus momente mai bune. Pot spune că ne ignorăm la fel ca înainte.

Iar eu şi Melody nu mai vorbim. Deloc. Cumva, am ajuns în stadiul acela în care pur şi simplu nu ne mai băgăm în seamă. Nici măcar nu ne mai salutăm atunci când ne întâlnim întâmplător prin campus.

Aceasta a început să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp cu Wes şi în ciuda presiunii pe care Roman o exercită asupra lui, micuţul Hunter refuză cu vehemenţă să dezvăluie care e natura relaţiei lui cu fosta mea iubită.

Da. Fosta. E mai mult decât cert că orice am avut de împărţit până acum, n-o mai facem.

în concluzie, tot ce îmi mai rămâne e şansa minusculă la contract şi un picior beteag.

— Ăsta e singurul lucru pe care ştiu să-l fac, Roman, îi spun. Nu mă pricep la nimic altceva.

— Lasă asta, flutură din mână. La fel ca mine, te poţi axa pe altceva. Nu e ca şi când ai avea optzeci de ani şi e prea târziu.

Trebuie să recunosc că, faptul că nu înţelege, mă cam scoate din sărite. Până să o cunoască pe Alice, era la fel ca mine. Visa la acelaşi lucru. Acum, din cauza blondinei, toată perspectiva lui s-a rotit la o sută optzeci de grade.

Ceea ce nu s-a întâmplat şi în cazul meu, cu toate că iubesc şi eu o femeie. Singura diferenţă dintre poveştile noastre este că Melody nu e pe cale să-mi dăruiască un copil.

— Putem porni o afacere împreună, propune.

Mă uit chiorâş la el, căci pentru câteva secunde am impresia că glumeşte. însă e serios. Faţa lui simpatică denotă numai şi numai seriozitate.

S-a ţicnit!

— Ca nişte siamezi? întreb ironic. Tu ai deja un frate. Porneşte o afacere cu el.

— Wes e băgat până în gât în chestia cu baschetul.

— Iar eu sunt băgat până în gât în chestia cu fotbalul. Vezi? Se pare că eu şi Wes nu suntem atât de diferiţi. Ba chiar împărţim aceeaşi femeie!

Roman se încruntă la mine, privindu-mă răutăcios. Probabil nu-i place tonul pe care îl folosesc când vorbesc despre fratele său.

Ei bine, nu lui i-a suflat iubita chiar de sub nas, aşa că poate să mă scutească.

— Sunt sigur că între el şi Mell nu se întâmplă nimic de genul ăsta, mormăie neconvingător. Din câte ştiu, e amorezat de tipa aia din Alpha Phi Delta. Stacie Nu-ştiu-cum.

Dacă aveam câtuşi de puţin chef de alte complicaţii, cel mai sigur i-aş fi copt-o şi eu lui Wes în legătură cu Stacie. Tare mult aş fi vrut să-l văd spumegând.

însă, cum am deja prea multe pe cap, alung rapid gândul. Ce-mi lipseşte este să intru în horă cu Stacie, Wes şi... Grayson. Tipa e deja luată.

— Nu cred că-mi mai pasă, blufez. Dacă frate-tu o vrea, n-are decât s-o ia!

Felul în care Roman ajunge să se uite la mine îmi spune că nu mă crede deloc. Dar nu e ca şi când chiar aş fi vorbit convingător.

— Cine ştie, poate lui Melody îi plac baschetbaliştii, adaug ironic.

— Mă îndoiesc, mormăie mai mult pentru sine. Fii serios, Garret, chiar crezi că Wes e cu Melody? Poate sunt doar prieteni.

— Acel „poate” îmi ridică şi mai multe semne de întrebare. Nu mă ajută deloc.Sau poate şi-o trag, mă strâmb la el. Haide să încheiem subiectul ăsta odată pentru totdeauna. Nu mă interesează ce face frate-tu cu fosta mea şi punct. Subiect închis. Dacă mai pomeneşti ceva despre cei doi, o să-ţi trag una direct în moaca aia drăguţă, iar Alice o să plângă o săptămână din cauza asta! Vrei ca Alice să plângă?

Drept răspuns, Roman îmi arată degetul mijlociu. O să-l iau ca pe un „nu”.

Discuţia noastră pe tema meciului şi pe tema subiectului închis se întrerupe când uşa se deschide. Trevor apare de după colţ, urmat îndeaproape de singurul om pe care nu credeam că o să-l văd vreodată aici.

Pe tata.

Bătrânul arată impecabil în costumul lui de fiţe, mai scump decât maşina lui Roman. Tunsoarea scurtă îi dă un aer tineresc, deşi părul îi este albit de tot, iar privirea lui e mai caldă decât de obicei.

Nu înţeleg ce face aici, dar nici nu mă grăbesc să întreb. în schimb, Roman se ridică de pe canapea şi îi strânge mâna, pe când eu nici nu mă clintesc din locul meu.

— Roman, băiete, arăţi bine! Când ai de gând să te opreşti din crescut?

— M-am oprit de ceva timp, domnule Nova. Ce vă aduce pe la noi?

Ochii bătrânului se mută din nou pe mine.

— Am auzit că aveţi o finală de jucat.

— Ţie nu-ţi place fotbalul, spun morocănos.

Vizita lui o fi vreo altă tentativă de a-mi intra pe sub piele, ţinând cont că figura cu maşina nu

i-a prea ieşit. Totuşi, trebuie să recunosc că-mi place de el. Renunţă greu şi chiar pare să-şi dea silinţa.

— Asta nu înseamnă că nu vreau să-mi văd fiul jucând.

Bine punctat, bătrâne Nova!

— Un joc pe care nu-l înţelegi, punctez şi eu.

— Sunt sigur că găsesc pe cineva care să mi-l explice.

349

Fir-ar! Mereu poate aduce argumente? Tocmai acum, când încerc să-l scot din sărite?

— Garret, ce-ar fi să o laşi mai moale? mă întreabă Roman iritat, arcuindu-şi o sprânceană. Ar trebui să te bucuri. Tatăl tău a venit să te vadă jucând. Al meu nu.

— Ba se poate să-i fi văzut pe părinţii tăi în campus, îl contrazice tata. I-a întâmpinat decanul WhiteHall.

Simt cum mă umflă râsul. Nu ştiu eu prea multe, dar ştiu suficiente. Ştiu de ce Roman se albeşte brusc la faţă, arătând de parcă ar fi văzut o fantomă trecându-i pe sub nas.

— Mai bine mă duc să văd ce fac, spune agitat. De preferabil înainte să se omoare.

Şi dispare, grăbindu-se spre uşă.

Mi-e milă de el. Dar mai milă mi-e de mine, ţinând cont că am rămas singur cu tata şi nu prea am ce să-i spun. Nici el nu pare să aibă să-mi spună prea multe, însă.

— Ştii, speram că, atunci când o să vin aici, o s-o întâlnesc şi pe iubita ta.

— De ce? chicotesc. Vrei să te însori şi cu ea?

Mă priveşte urât, dar nu mă impresionează.

— Mă aşteptam să nu am o primire prea călduroasă, dar
nu e cazul să fii nesimtit.

— Scuză-mă. Aşa am fost crescut. Ei bine, oftez, ai cam întârziat. Eu şi Melody ne-am despărţit.

— Aş putea să aflu motivul?

Nu, nu ar putea. Aş vrea să-i spun asta într-un mod cât se poate de direct, dar abandonez misiunea. Nu am chef de ceartă.

— Se pare că Wes Hunter e mai bun decât mine.

Atât spun şi nici n-am de gând să intru în detalii. Oricum nu pare că ar vrea să mai insiste pe tema asta.

— Ţi-am supravegheat contul bancar, schimbă brusc subiectul. în afară de câteva chitanţe la benzinărie, n-ai cheltuit nimic.

îmi dau ironic ochii peste cap. Subiectul ăsta... e mai prost decât cel precedent. Mai bine aş vorbi toată ziua 350
despre Melody şi trădătorul de Wes, decât despre motivele pentru care nu-i vreau banii.

— N-am avut pe ce să-i cheltuiesc, îi spun sec. Am tot ce-mi trebuie.

Oftând, tata se apropie de canapea şi se aşază lângă mine, privindu-mă oarecum dojenitor.

— încă eşti supărat, înţeleg...

Nu pot să nu oftez. Din cauza lui a plecat mama, logic că sunt supărat. Faptul că a divorţat de Tiffany nu e suficient. Asta n-o să compenseze toate momentele în care am avut nevoie de femeia care m-a născut.

— Nu înţelegi nimic, i-o retez. Şi nici n-o să înţelegi vreodată, dar e suficient să ştii că n-am

nevoie de banii sau de prezenţa ta. După cum vezi, m-am descurcat foarte bine şi fără astea. Aşa că, dacă vrei să stai să vezi meciul, stai, dar nu mă mai enerva cu prostiile tale.

Iritat, mă ridic de pe canapea şi pornesc spre uşă în momentul în care Wes şi Melody dau buzna înăuntru, împreună. Se opresc din mers, blocându-mi trecerea, şi îşi măresc ochii de parcă amândoi s-ar aştepta să sar la bătaie.

Dar ce nu ştiu ei e că... nu merită. Niciunul.

Mai fac doi paşi şi ajung în faţa lui Melody, care acum mă priveşte cu ochii şi mai mari. Deschide gura de mai multe ori, părând că ar vrea să-mi spună ceva dar nu reuşeşte. Probabil idioata nu-şi dă seama că blochează intrarea şi n-am pe unde să trec.

— Gare...

— Dă-te, îi cer sec. După cum vezi, n-am aripi să zbor peste tine.

Buimacă, se uită o clipă la Wes apoi face un pas lateral, eliberându-mi calea.

în sfârşit! Dacă aş mai fi stat câteva clipe în faţa ei, cel mai probabil aş fi făcut prostia de a întreba ce naiba s-a întâmplat cu noi. în urmă cu trei zile o ceream în căsătorie, iar acum nu ştiu cum să plec cât mai departe de ea.

— Baftă la meci! îmi urează Wes în cele din urmă, ieşind pe veranda casei.

însă îl ignor.

Prima repriză a meciului a decurs cât se putea de bine, însă la jumătatea celei de-a doua simt cum piciorul meu începe să protesteze.

Prind pasa lui Roman şi pornesc cu viteză spre endzone, încercând să ignor pulsaţiile dureroase care nu fac altceva decât să mă

încetinească. Atât prietenul meu, cât şi antrenorul m-au atenţionat în privinţa faptului că o să obosesc şi că, dacă nu-s atent chiar şi pentru o fracţiune de secundă, pot s-o păţesc.

Ceea ce se şi întâmplă.

Nu-l văd pe Mitchell venind din dreapta mea, orbit fiind de drumul spre endzone. Running back-ul echipei adverse mă ia în plin, apărătorile noastre izbindu-se cu un pocnet asurzitor. Pentru câteva clipe nu mai ating pământul, clipe în care mingea îmi scapă din mâini.

Instinctiv îmi întind braţele în spate, încercând să atenuez impactul cu pământul. Dar să fiu al naibii de nu-l simt până în măduva oaselor când, neputând să controlez căderea, aterizez chiar pe piciorul problematic înainte să mă prăbuşesc pe spate, dând totodată cu capul de pământ.

Pentru o secundă agonizantă nici măcar nu mai respir. Nu mai aud şi nu mai văd nimic altceva decât lumina orbitoare a zilei. Şi ştiu… ştiu că n-o să mă mai ridic de aici. Cel puţin, nu pe propriile picioare.

Apoi toţi se strâng în jurul meu. Roman e prima persoană pe care o văd. îşi scoate casca şi îmi spune ceva, însă nu-l aud. Nu-l înţeleg. E ferit imediat de Hawking, ai cărui ochi sunt încărcaţi de îngrijorare. Urlă ceva şi cred că îl cheamă pe medic. Opreşte meciul.

Simt cum cineva îmi scoate casca de pe cap. îmi simt transpiraţia fierbinte cum îmi alunecă pe frunte şi iau, în sfârşit, o gură de aer rece.

Şi simt. Simt durerea ascuţită din piciorul meu şi, cu toate că aş vrea, nu pot să urlu. Simt o durere terifiantă şi nu pot să ţip.

Sunt ameţit.

Sunt bulversat.

Nu prea ştiu ce se întâmplă, dar ştiu că s-a sfârşit. Piciorul meu e rupt, sunt sigur de asta.

Lucrurile se pun în mişcare abia când sunt deja pe targă şi dus spre cabinetul medical al Universităţii. Hawking aproape fuge pe lângă mine, urlând indicaţii şi blestemând cu patos. Multe dintre înjurăturile care-i ies pe gură nici măcar nu le înţeleg.

Apoi leşin.

Când mă trezesc, e mult mai linişte. Tavanul alb al cabinetului mă face să clipesc de mai multe ori. Nu mai sunt îmbrăcat în echipamentul de fotbal, ci într-un halat pe care îl simt ridicându-se subtil pe coapse şi îmi simt piciorul greu
si dureros. Pulsează.

Cât mă urăsc în clipa asta! Dacă aş fi ascultat câtuşi de puţin de Roman, nu mai eram acum întins pe un pat, gemând de durere, şi nici nu căutam cu privirea butonul care să o aducă pe asistentă în salon. Am nevoie de o doză sănătoasă de morfină.

— Nu te mai mişca atât!

Ordinul vine din încăpere şi e spus pe un ton mult prea obraznic. îmi întorc capul spre fereastră şi o găsesc pe Melody stând în picioare, cu braţele strânse la piept.

— Cine spune?

— Eu şi nouă din zece doctori. Doctorul tău spune să nu te mişti.

— Ei bine, n-o să-l bag în seamă până nu vine el să-mi spună asta, în loc să-şi trimită purtătorii de cuvânt.

Iritată, porneşte spre patul pe care sunt întins şi se opreşte la capătul lui, având o atitudine bătăioasă.

— Nici acum nu te-ai învăţat minte? mă întreabă pe acelaşi ton obraznic. Piciorul tău e rupt şi e în ghips. Ce ar fi să te potoleşti măcar de data asta?

îmi reprim dorinţa de a-mi da ochii peste cap, ca să vadă cât de ironic tratez eu discuţia asta. Nu înţeleg ce naiba caută aici, dar cert e că nu am chef de prezenţa ei. Nici acum, nici altădată.

— Ce vrei, Mell? N-ai altă treabă?

— Momentan nu, mi-o retează sec.

E obraznică şi o caută grav cu lumânarea.

— Ce ar fi să te duci să mă cauţi pe afară? o întreb.

— Ce ar fi să te duci dracu'?

Auci!

— Vrei să fii bătută şi nu ştii cum să o ceri? mârâi printre dinţi. Trebuie doar să o spui, iubito. Noul meu scop în viaţă este să te pedepsesc.

— De când?

— De acum, îi răspund prompt. Ţinând cont că s-a dus naibii şansa mea la contract, trebuie să-mi găsesc ceva nou de făcut.

— Şi pentru ce să mă pedepseşti, mă rog?

Nu-mi vine să cred că mai întreabă. Ea ştie mai bine decât mine ce a făcut şi pentru ce ar trebui să fie bătută la fund.

— Pentru că tu eşti ăla care m-a înşelat?

— Poftim?

— Am vorbit cu Brianna, îmi spune. A ţinut morţiş să-mi spună ce seară palpitantă aţi avut voi doi după petrecere.

Fir-ar să fie! Ştiam că asta o să-mi aducă necazuri şi că Brianna n-o să-şi poată ţine gura, dar asta n-o s-o scape de bătaie. O s-o strâng de gât.

Deschid gura să-i explic, însă îmi aduc aminte brusc că nici ea nu e mai brează decât mine şi replic ironic: 354

— Aşa, şi?

Expresia de pe faţa ei se schimbă brusc. Probabil nu se aştepta la răspunsul ăsta, ci la o negaţie. Probabil se aştepta să sar şi să-i explic, aşa cum aveam intenţia prima dată.

— Atât? Asta e tot ce poţi spune?

— Ce vrei mai mult? O confirmare? pufnesc. Dacă asta te face să te simţi mai bine, da, m-am culcat cu ea. Mulţumită?

Cuvintele mele parcă o lovesc la nivel fizic, căci se crispează de parcă ar durea-o ceva. Asta mă face să mă simt mai bine. Şi ea s-a culcat cu Wes şi m-a durut.

— Deci, suntem chit, adaug.

— Chit? Cu ce suntem chit, Garret? Spre deosebire de tine, eu nu mi-o trag cu toţi!

— Ţi-ai tras-o cu Wes! aproape urlu la ea. Crisparea îi dispare, redevenind aparent impasibilă,
deşi are lacrimi în ochi. Mă bulversează.

— Da, aşa e. Suntem chit.

îşi şterge rapid lacrima care îi alunecă pe obraz, îşi trage nasul şi, aruncându-mi o ultimă privire, părăseşte salonul.Capitolul 37

Garret

Aud uşa deschizându-se, dar nu mă sinchisesc să văd cine e. Rămân cu ochii închişi şi ascult cu atenţie paşii greoi ai persoanei care tocmai a intrat în salonul meu şi, când sunt destul de sigur că e suficient de aproape, spun:

— Oricine dracului eşti, n-am chef de vizite!

Persoana în cauză izbucneşte în râs, un râs bărbătesc pe
care nu-l recunosc.

— Sincer să fiu, nu mă aşteptam la o astfel de primire. Deschid ochii şi îl privesc scurt pe individul de culoare,
apoi oftez.

— Drace! Asistenta aia nebună mi-a dat prea multă morfină şi acum am halucinaţii!

Tipul râde din nou. Sigur am halucinaţii, altfel nu-mi explic ce naiba caută Theo Riddick în salonul meu.

— Asistenta aia nebună are un fund dementţial, dacă este să fim sinceri, replică el amuzat.

Running back-ul echipei Detroit Lions e în salonul meu şi vorbeşte despre fundul asistentei. Grozav. Tocmai m-am ticnit.

5

— Nu pot să neg, mormăi.

— Şi a spus că o să mi-l tăbăcească pe al meu dacă te deranjez, adaugă râzând.

— Atunci, ar face bine să se ţină de cuvânt.

Acesta se apropie de pat şi întinde mâna, prezentân- du-se:

— Theo Riddick.

— Ştiu cine eşti, omule! pufnesc, strângându-i mâna. Faţa ta e pe toate posterele echipei. Ce mă nedumereşte este prezenţa ta aici.

Zâmbind, îşi îndeasă mâinile în buzunarele din spate a blugilor săi şi îmi pică fisa. 356

— Tu eşti reprezentantul echipei? întreb uluit. Tu trebuie să decizi cine merită contractul?

— Nu chiar. Eu sunt cel care îşi dă cu presupusul mai mult. Altcineva ia deciziile măreţe. Trebuie doar să spun care dintre voi merită un loc în echipa mea, dacă îl merită careva. Am participat la toate meciurile din campionat. V-am urmărit şi am trecut în revistă jucătorii buni. Acum urmează să-i spun directorului nostru care dintre voi poate avea o lungă carieră în fotbal.

— Asta doar în cazul în care merită careva, îi readuc aminte.

Theo încuviinţează în continuare amuzat.

— Iar tu eşti în salonul meu pentru că... ? întreb confuz.

— Doar doi jucători din Little Lions mi-au atras atenţia, mormăie el. Unul dintre ei e Roman Hunter, dar din câte am înţeles de la antrenorul vostru, nu-şi doreşte contractul. Al doilea ai fost tu.

Am fost? Faptul că vorbeşte la trecut mă face să înţeleg că accidentul meu nu trece neobservat. Am avut o şansă din momentul în care Riddick m-a luat în vizor, dar aceasta s-a risipit în momentul în care m-am accidentat. Acum bănuiesc că, ori găseşte pe altcineva, ori nimeni nu o să pună mâna pe contract.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare, replic puţin descumpănit.

— O să pun o vorbă bună pentru tine managerului, îmi spune. Dar câştigarea contractului depinde doar de tine. Dacă eşti capabil să treci peste accidentarea asta şi îţi revii în timp util, ai toate şansele să pui mâna pe el. De preferabil după absolvire.

Nu prea are logică. Atâta timp am avut impresia că reprezentantul echipei Detroit Lions va pune la bătaie un contract, nu o vorbă bună. Acum nu mai ştiu ce să cred.

— Eşti confuz, se încruntă el.

— Eşti perspicace.

— Ce te mai nedumireşte acum?

— Totul, mărturisesc.

Theo chicoteşte amuzat şi porneşte în plimbare prin salon.

— Dat fiind faptul că te-ai accidentat şi condiţia ta fizică e incertă, nu-ţi pot promite mai mult decât atât. Totuşi, am vorbit cu doctorul tău şi a spus că şansele de revenire sunt mari. Cu multă voinţă şi antrenament, poţi continua să joci.

— Dar?

— Dar, cum am spus, condiţia ta fizică e incertă şi nu-ţi pot oferi mai multe. De aici depinde de tine. Dacă, într-ade- văr, vrei să joci în Detroit Lions, te vei pune pe picioare şi te vei prezenta în Detroit după absolvire. Până atunci... însănătoşire grabnică!

îmi mai strânge o dată mâna şi părăseşte salonul, lăsân- du-mă cu un milion de întrebări fără răspuns. Bănuiesc că accidentul meu şi

situaţia de faţă a schimbat puţin regulile, dar, în concluzie, tocmai am câştigat contractul.

Oarecum.

îmi reprim dorinţa de a sări din pat şi, în schimb, mă trag încet la marginea lui, strângând din pumni de fericire. Faptul că sunt într-un salon al cabinetului mă cam împiedică să mă manifest aşa cum mi-aş dori.

îmi ochesc hainele aşezate frumos pe fotoliul de lângă fereastră şi mă târăsc până acolo. în ciuda durerii care îmi străfulgera piciorul, mă îmbrac rapid şi ies din salon în cârje.

— Ce crezi că faci? urlă asistenta, prinzându-mă în flagrant. Treci înapoi în pat!

Furioasă, porneşte spre mine cu paşi mari. Instinctul meu este să o rup la fugă, dar, ţinând cont de circumstanţe şi de faptul că n-aş ajunge prea departe, mă reazem de perete şi o aştept să vină.

— Unde crezi că te duci?! se răsteşte la mine. Ar trebui să stai în pat, nu să bântui pe coridoare!

358

— Nu pot sta în pat. Am treabă.

— Ce treabă? vrea ea să ştie.

— Să mă îmbăt ca porcul, rânjesc.

Asistenta îşi arcuieşte arogantă o sprânceană, privin- du-mă din cap până în picioare. Nu mă îndoiesc că mă găseşte ridicol. Arăt ridicol. Port un hanorac gros, o căciulă şi... pantaloni scurţi de baschet. Sunt singurii care încap peste ghips.

— Nu poate aştepta? mă întreabă nerăbdătoare. Eşti sub influenţa pastilelor şi nu e o idee strălucită să adaugi peste ele nişte alcool.

Ridic din umeri. Cui îi pasă? Theo Riddick tocmai m-a vizitat şi a pus la bătaie un contract cu Detroit Lions. Am nevoie neapărat să spun asta cuiva. Oricui.

— Mă simt bine. N-o să păţesc nimic.

Atât îi mai spun înainte să pornesc spre ieşire. N-are cum să mă oprească. Chiar şi cu piciorul în ghips şi obligat să merg în cârje pot să fiu încăpăţânat peste măsură.

întâmpin frigul de afară cu un oftat prelung. Dat fiind faptul că o să-mi ia ceva timp să ajung la Kappa Sigma, mă înarmez cu multă răbdare şi pornesc uşor şi grijuliu, atent pe unde calc. Ultimul lucru care mi-ar mai lipsi acum este să-mi rup şi celălalt picior.

Curtea campusului e goală şi înţeleg că meciul încă nu s-a terminat. Asta mi-o spune şi gălăgia care vine dinspre teren.

Mă mişc în reluare, fără grabă, deşi e frig ca naiba. Ocolesc strategic o baltă care tronează în mijlocul aleii şi mă opresc când o văd pe Melody ieşindu-mi în cale de nicăieri. Mă priveşte câteva clipe, apoi dă să treacă pe lângă mine fără să spună nimic.

Dacă m-aş lua după ce îmi comandă mintea, aş lăsa-o să plece. Mereu mi-am ascultat mintea. Mereu am jucat după cum a cântat ea. însă golul pe care îl simt în piept de ceva timp mă face să înţeleg că, măcar de data asta, indicat ar fi să o ignor.

— Mell, aşteaptă, îi cer.

Mă întorc spre ea şi o văd oprindu-se din mers la câţiva paşi distanţă. Se răsuceşte pe călcâie şi mă priveşte nedumerită şi încruntată.

Nu-mi place deloc cum stau lucrurile între noi.

— Vreau să ştii că am minţit, îi spun. Nu m-am culcat cu Brianna.

încruntarea îi dispare, iar acum mă priveşte puţin surprinsă. Probabil nu se aştepta să mărturisesc cu atâta uşurinţă că am minţit. Ei bine, ce nu ştie ea e că m-am săturat să joc teatru de dragul de a-mi proteja orgoliul.

— Nu ştiu ce ţi-a spus ea, dar n-am făcut-o.

— Ştiu, mormăie într-un final, strângându-şi braţele la piept.

E rândul meu să mă încrunt. Dacă a ştiut, atunci de ce a fost atât de dezamăgită?

— De unde?

— Ăsta ar fi fost primul lucru cu care s-ar fi lăudat Brianna, îmi explică. Dar ea mi-a spus doar că a dormit în camera ta în noaptea cu petrecerea.

încuviinţez din cap, confirmând ceea ce i-a spus. Chiar a dormit în camera mea şi n-are rost să mint. Indiferent de cum arată lucrurile privite de dinafară, eu ştiu că n-am făcut nimic greşit.

— Atunci, bănuiesc că mi-am spălat păcatele, mormăi mai mult pentru mine.

Totuşi, faptul că am recunoscut că am minţit nu schimbă cu nimic situaţia.

— însă ce nu înţeleg eu este modul prin care a ajuns să doarmă în patul tău, adaugă ea când dau să plec.

Mă reped să-i spun că acelaşi lucru aş întreba-o şi eu pe ea în privinţa dormitului în patul lui Wes, însă mă opresc la timp. Ar trebui să accept faptul că am pierdut.

— în seara aia, Brianna a băut prea mult. Doar am încercat să o ajut.

— Atât? se miră ea.

— Atât.

Melody se înroşeşte brusc şi începe să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, arătând stânjenită de ceva.

Când văd că nu mai spune nimic, mă întorc şi pornesc spre Frăţie puţin dezamăgit. Credeam că o să mă simt mai bine, dar de fapt mă simt mai rău. Mărturisirea mea nu mi-a alungat golul din stomac. Nici pe departe, acesta parcă e mai mare şi mai sâcâitor.

Bănuiesc că aşa se simte despărţirea. Un gol imens care e capabil să înghită orice amintire frumoasă.

Pierderea campionatului universitar de fotbal nu-i împiedică pe coechipierii mei să sărbătorească. După părerea lor, faptul că au ajuns până în finală e tot un motiv de sărbătoare şi, pe de-o parte, le dau dreptate. Ce contează că nu am câştigat meciul? Important este că am dus totul până la capăt.

— Frumoasă petrecere!

Theo se aşază lângă mine şi lângă şarpele meu, Michael, care mi se încolăceşte pe braţ. în timp ce restul păstrează o oarecare distanţă de siguranţă faţă de mine şi de animalul meu, pe Theo pare să-l doară fix în cot că Michael nu e întocmai cel mai popular animal de companie pe care îl poate avea cineva. Ba din contră, pare să-l placă.

— Credeam că ai plecat deja, îi spun eu.

— Şi să ratez asemenea petrecere? Pe naiba! Nu înainte să trec în revistă şi câteva fete drăguţe.

îmi face jucăuş cu ochiul şi soarbe prelung din berea lui, studiind împrejurimile. Sunt ferm convins că o să găsească aici cel puţin, o duzină

de fete dornice de o tăvăleală cu un superstar ca el. Doar o scurtă privire şi observ un grup de fete care se holbează la el.

— Cine-i aia? mă întreabă, arătând cu degetul spre locul de lângă fereastră.

— Alice Hunter, mormăi imediat ce dau cu ochii de blondină. E luată deja, amice. E şi însărcinată.

Theo arată puţin dezamăgit. Nu mă îndoiesc că deja spera la o tăvăleală ca la carte cu soţia prietenului meu cel mai bun. Orice bărbat întreg la minte şi-ar dori o tăvăleală cu ea.

— Hunter? se miră el. Ca pe Roman, Hunter?

încuviinţez amuzat.

— Amicul tău nu e prea tânăr să fie deja însurat?

— Lasă-mă să te întreb ceva. Dacă ai întâlni o femeie ca Alice, nu ţi-ai lua şi tu toate măsurile de precauţie?

Theo izbucneşte în râs, dar nu neagă. Ba chiar încuviinţează, în semn că şi el i-ar trânti lui Alice o verighetă pe deget dacă asta l-ar face să fie sigur că e doar a lui.

Din nefericire pentru el, Alice e deja a lui Roman şi sunt sigur că prietenul meu l-ar pocni de nu s-ar vedea, dacă Theo ar face o mişcare greşită. Şi eu l-aş pocni dacă ar face o mişcare greşită. Am ajuns să ţin la Alice în aceeaşi măsură în care ţin la Roman.

— Mare păcat, oftează el, mutându-şi privirea de pe blondină. E frumoasă. Dar cred că m-am îndrăgostit deja de cineva şi îţi spun sincer, tipa are cei mai frumoşi ochi din istorie.

Simt cum mi se fixează un nod în gât.

— Zău? întreb cu greu, înghiţit în sec. Cine e?

— Habar nu am cum o cheamă. M-a concediat imediat ce am intrat în vorbă. Cred că urăşte sportivii.

Iar eu cred că ştiu despre cine vorbeşte. Melody l-ar concedia pe Theo fără să-i pese câtuşi de puţin cine e. în plus, nu am văzut pe altcineva cu o pereche de ochi mai frumoşi ca ai ei.

Aş vrea să-i spun lui Theo că şi ea e luată, dar n-am niciun drept. Eu şi Melody nu mai suntem împreună.

— Cred că mai bine te-ai potrivi tu cu ea, adaugă Theo la un moment dat, după o clipă de tăcere.

— De ce spui asta?

— Tipa avea pe post de animal de companie o tarantulă. Cred că s-ar înţelege de minune cu şarpele tău.

Acum nu mai am nicio îndoială că e vorba de Melody şi mă uimeşte faptul că e aici şi că a adus-o şi pe Taja. Şi, cel mai probabil, e aici pentru Wes.

înghit în sec şi iau o înghiţitură din berea mea, încercând să-mi înec nemulţumirea pe care o simt. Ar trebui să încep să mă obişnuiesc cu gândul că e a lui acum şi că o să-i văd des împreună. Norocul meu că nu mai e atât de mult până la absolvire şi până am să mă car de aici.

Apoi o s-o uit. Indiferent cât de greu o să-mi fie, o s-o fac.

Aproape că mă conving pe mine însumi de asta când Melody apare de nicăieri şi se opreşte în faţa canapelei, ţi- nând-o pe Taja în palmă. îl priveşte pe Theo urât, apoi îmi zâmbeşte strâmb înainte să mă întrebe:

— Putem vorbi?

Theo se ridică de pe canapea fără să-i cer asta şi, după ce îmi face ştrengăreşte cu ochiul, se pierde în mulţime. Melody mai aşteaptă o clipă, apoi se aşază lângă mine şi nu pot să nu observ că nu lasă între noi o oarecare distanţă. Braţul ei îl atinge pe al meu, atât de aproape e. în plus, îmi zâmbeşte înainte să mi-o întindă pe Taja.

Acum ştiu că nu o s-o pot uita, pur şi simplu. Melody rămâne femeia pe care mi-o doresc şi care mă acceptă aşa cum sunt. Care îmi acceptă fetişurile, indiferent cât de ciudate ar fi acestea.

— Nu m-am culcat cu Wes, îmi mărturiseşte brusc, pe un ton cât se poate de serios.

Mărturisirea ei mă ia cu adevărat prin surprindere şi îmi dau seama că într-adevăr, am crezut că a făcut-o.

— în seara aceea te-am văzut cu Brianna, adaugă pri- vindu-mă fix. Aţi ieşit amândoi din baia de la etaj şi am crezut că...

— A vomitat pe tricoul meu, îi explic.

— Wes doar m-a ajutat, continuă ea, nederanjată că tocmai am întrerupt-o. Lumea începea să se holbeze la mine şi, dacă Wes nu m-ar fi luat de acolo, m-aş fi făcut de ruşine. Apoi am adormit în camera lui. Nu se întâmplă nimic între mine şi el. Suntem doar prieteni.

— Aşadar, oftez eu, nu te-ai culcat cu Wes şi nici eu nu am facut-o cu Brianna. în concluzie...

— în concluzie suntem doi mincinoşi, chicoteşte.

Are dreptate. Eu am încercat să o mint pe ea şi ea pe mine. Asta doar pentru că suntem orgolioşi şi incapabili să mai lăsăm de la noi. Incapabili să dăm explicaţii la timp şi să evităm astfel de neînţelegeri.

— Te iubesc, Mell.

— Te iubesc.

Aplecându-se uşor, îmi prinde faţa în mâinile făcute căuş şi mă sărută prelung pe buze. O secundă mai târziu o simt tresărind, apoi izbucnind în râs. Michael se înfăşoară pe după umerii ei, apoi se târăşte pe după ai mei, aducându-ne mai aproape unul de celălalt.

— Deci, e totul în regulă între noi? o întreb curios, fe- rindu-i o şuviţă de păr din ochi.

— E totul în regulă.

O sărut pe buze, apoi mă îndepărtez puţin cât să o pot privi mai bine. I-o înapoiez pe Taja şi mă ridic în picioare, sprijinindu-mă într-o cârjă. Greutatea lui Michael, care îmi apasă umerii, mă face să mă deplasez greoi spre scări, dar Melody îmi sare imediat în ajutor şi mă lasă să mă agăţ de ea pe tot parcursul drumul spre pivniţă.

Ajunşi în faţa acvariilor, îl las pe Michael să alunece uşor într-al său, apoi mă întorc spre Melody, studiind-o scurt. Mai există doar un pas de făcut ca să pot afirma că, într-adevăr, am câştigat. Cum contractul e ca şi luat, mai trebuie doar să clarific unele lucruri cu bruneta din faţa mea, ca să-mi dau seama exact cum va sta situaţia de acum încolo.

— Te măriţi cu mine?

Melody îşi ridică ochii de la Taja şi mă priveşte surprinsă. Cred că e ultima întrebare la care se aştepta acum.

— Poftim?

— Dacă spui că totul e în regulă cu noi, te măriţi cu mine?

— Garret...

Oftând, o lasă pe Taja pe primul raft şi se apropie de mine, oprindu-se la câţiva centimetri distanţă.

— Nu, Garret. Nu mă mărit cu tine. Nu încă. înainte să discutăm despre asta, nu crezi că ar trebui să ne dăm seama dacă putem convieţui împreună?

— Ţi-ai petrecut mai mult timp în dormitorul meu decât a făcut-o oricine altcineva, argumentez. Putem să o facem. Putem convieţui împreună.

— Nu e acelaşi lucru, mormăie ea. Da, am petrecut mult timp în dormitorul tău dar, când ceva mergea prost, plecam. Să convieţuim împreună presupune să rămânem unul lângă celălalt şi când lucrurile nu sunt chiar atât de roz.

Nu-mi dau seama unde bate, ce anume vrea să-mi spună.

— Nu înţeleg ce vrei, mărturisesc. Cum aflăm dacă putem convieţui împreună?

Melody chicoteşte.

— Pentru început, am putea să ne mutăm împreună. Dacă eşti dispus să împărţi dormitorul tău de aici...

— Sunt dispus, mă reped să afirm. Da, hai să ne mutăm împreună. Vreau să te muţi aici, Mell.

Aceasta râde şi mai tare şi, într-un final, mă cuprinde în braţe. Nu pricep ce e atât de amuzant.

— Garret Nova, nu te pricepi deloc la relaţii!

Mie îmi spune? Tot ce fac acum este să-mi urmez instinctul. O vreau pe Melody şi dacă trebuie să urmez anumiţi paşi pentru a o avea, o s-o fac.

O să joc după regulile nescrise ale dragostei.Lexi B. Newrnan Meciurile Dragostei Volumul 2 - Ultima şansă la victorie
ISBN: 978-606-9017-58-6
Editura STYLISHED Timişoara, Judeţul Timiş Calea Martirilor 1989, nr. 51/27 Tel: (+40)727.07.49.48 www.stylishedbooks. ro
frUlkUJdb
Tipar: Artprint Bucureşti